

МХУТ = НЛГТЛЭС = ХТ ХРХДУ: # 72LS

АНДИ МАКДЕРМЪТ

ЕКСПЕДИЦИЯ АТЛАНТИДА

БРОН

МХУТ = НЛГТЛЭС = ХТ ХРХДУ: # 72L

АНДИ МАКДЕРМЪТ ЕКСПЕДИЦИЯ АТЛАНТИДА

Превод: Диана Райкова

chitanka.info

В пясъците на Мароко осемгодишната Нина Уайлд ще открие странен метален къс. Никога не се разделя с него, привлечена от красотата и загадъчния му произход, но не подозира какво всъщност притежава...

Много години по-късно, поела професията на загиналите си родители археолози, Нина вярва, че най-сетне е открила къде точно е била тайнствената Атлантида. С помощта на Кари, красивата дъщеря на милионера Фрост, и на Еди Чейс, бивш командос от специалните части, пътуването към неизвестното започва...

Но далеч не всички желаят успех на нейната експедиция. От джунглите на Бразилия до ледените дебри на Тибет, от улиците на Манхатън до дълбините на Атлантическия океан, Нина и нейният малък екип трескаво бързат да открият следите на изчезналата цивилизация, преди някой друг да стигне до тях. Скоро ще им се наложи да разберат, че в този лов самите търсачи са плячка, стръвно преследвана от тайно братство, за което откриването на изчезналата Атлантида е недопустимо, защото крие неподозирана заплаха с катастрофални последици.

Тъкмо когато Нина и приятелите ѝ са на една стъпка от успеха, те не само ще трябва да преодолеят изпитанията на силата, ловкостта и ума, но ще се борят със зъби и нокти за нещо повече от живота си.

Изпълнен с неотслабващо напрежение и динамика, „Експедиция Атлантида“ е най-вълнуващият приключенски трилъер, който ще прочетете през тази година!

ПРОЛОГ

Тибет

Слънцето още не се бе показало над Хималайските върхове, но Хенри Уайлд бе вече буден. От два часа насам очакваше момента, когато дневната светлина ще разкрие планините.

От два часа насам мечтаеше. Както през повечето години от живота си. Беше започнало като момчешко любопитство, прераснало в... той се поколеба да използва думата мания, макар да бе точно това. Мания, която му бе навлякла присмеха и подигравките на академичния свят и бе глътнала по-голямата част от парите, които беше спечелил през живота си.

Но, напомни си той, тя го беше събрала с една от двете най-забележителни жени, които изобщо бе познавал.

— Колко остава до изгрева? — попита Лора Уайлд, съпруга на Хенри от почти двайсет години, като се притисна към него в дебелия си парка. Дватамата се бяха срещнали като студенти в Нюйоркския Колумбийски университет. Макар да се бяха забелязали един друг — Хенри, с неговата дълга платинено руса коса и Лора с тъмночервените къдрици, които изглеждаха почти неестествени, — те се заговориха едва след като Хенри прочете есе върху предмета на своята „мания“, получило унищожителните критики и подигравки от целия курс и самия професор. Първите три думи на Лора, които накараха Хенри да се влюби безпаметно, бяха: „Аз ти вярвам“.

— Само няколко минути — каза Хенри като провери часовника си, преди да обгърне нежно рамото ѝ. — Искан ми се Нина да беше тук с нас. — Нина, дъщеря им, беше втората от двете най-забележителни жени, които познаваше.

— Така е, като насрочи експедицията по време на изпитите ѝ — смъмри го Лора.

— Не обвинявай мен, обвинявай китайското правителство! Искан да дойдем следващия месец, но не ни разрешиха, казаха: или сега — или никога...

— Скъпи!

— Какво?

— Шегувам се. Не те обвинявам. И аз не исках да пропуснем възможността. Но и на мен ми се искаше Нина да беше тук.

— Получаването на пощенска картичка от Ксълаодънг не е достатъчно добра компенсация, нали? — въздъхна Хенри.

— Влачихме я като малка от единия до другия край на света, и когато намерихме истински водач, тя не може да дойде!

— Мислим, че сме намерили истински водач — поправи го Лора.

— Ще разберем след минута, нали? — Той посочи гледката, която се разкриваше пред тях. Трите почти еднакво високи върха, загърнати в сняг, се издигаха зад скалистото плато, на което си бяха направили лагер. В момента бяха хванати в сянката на по-дългата верига на изток, но когато слънцето се издигнеше, това щеше да се промени. И ако историите, които бяха събрали, се окажеха истина, то щеше да се промени значително...

Хенри стана и протегна ръка на Лора да се изправи. Тя издиша облаче пара; платото се намираще на над десет хиляди стъпки над морското равнище и въздухът беше разреден и студен по начин, по който никой от двамата не бе усещал досега. Но в него имаше чистота, прозрачност.

По някакъв начин Хенри знаеше, че ще намерят това, което търсеха.

Първият светлик на утрото докосна трите върха.

По-точно докосна един от тях; великолепна златна светлина избухна иззад идеално бялата снежна шапка на централния връх. Почти като течност слънчевата светлина потече надолу. Страничните тънеха в сянка, утрото оставаше закрито от голямата верига.

— Истина е — каза тихо Хенри с нотка на благоговение.

Лора бе по-малко почтителна.

— Този твърде много ми прилича на златен връх.

Той ѝ се усмихна, преди отново да се обърне към невероятната гледка.

— Били са прави! По дяволите, били са прави!

— Почти потискащо — поклати глава Лора. — Тази шайка нацисти са го знаели първи още преди петдесет години и са били на крачка да го намерят.

— Но не са го намерили. — Хенри стисна челюсти. — Ние ще го намерим!

Златният връх — до днес нищо повече от легенда, част от древен фолклор — беше последното парченце в пъзела, сглобяван от Хенри цял живот. Не беше сигурен какво точно ще намери. Това, в което беше сигурен, бе, че то ще му осигури онова, от което се нуждаеше, за да стигне до заветната си цел.

Неразгаданата легенда.

Атлантида.

Заслепяващата игра на светлина върху Златния връх продължи почти минута, преди слънцето да се издигне достатъчно и да запали двете съседни била. Но когато групата започна да се спуска по източния склон, то грееше високо горе. Излезли вече от сянката, двата съседни върха не се различаваха от останалите на ярката дневна светлина.

Експедицията се състоеше от седем души — трима американци и четирима тибетци. Последните бяха наети като носачи и водачи; макар че познаваха района, бяха толкова изумени от факта, че народната мътва се оказва истина, колкото и чуждестранните си спътници. Дори по тибетските стандарти, мястото беше неприветливо и изолирано и Хенри осъзна, че те може да се окажат единствените западници, станали свидетели на току-що видяното.

Хенри извика на групата да спре. Докато другите с благодарност разчистваха снега от близките скали и сядаха, той свали раницата си и внимателно извади тънка папка от един от джобовете ѝ. Лора се приближи до него и той започна да прелиства страниците, пъхнати в защитни найлонови пликкове.

— Поредна проверка? — подкачи го тя. — Мислех, че вече си ги научил наизуст.

— Немският не е най-силният ми език — напомни ѝ той, току-що открил интересуващата го страница. Хартията беше обезцветена, станала на петна от влагата и времето.

Секретните документи от Аненербе — Немското дружество за родово наследство „Туле“, част от Хитлеровите SS отряди, под прекия контрол на Хайнрих Химлер — бяха намерени скрити зад тухлите в

една изба на замъка Вевелсберг в северна Германия. Вевелсберг е бил главната квартира на SS и средище на нацистката мания към митологията и окултното. В края на войната били издадени заповеди за разрушаването на замъка и унищожаване на съхраняваното в него познание. Някой бе избрал да престъпи тези заповеди и да скрие документите.

А сега те бяха в ръцете на семейство Уайлд.

Предишната година Бернд Руст, стар приятел и състудент на Хенри, се беше свързал с него във връзка с откритието. Повечето от намерените документи на SS бяха върнати на немското правителство, но знаейки за интересите на Уайлд, Руст бе поел професионален риск и тайно бе запазил няколко страници, в които се споменаваше Атлантида. Макар и получени от приятел, тези страници съвсем не бяха евтини, но Хенри бе убеден, че си струват всяко пени.

Въпреки леката неприязън, че използва нацистки документи в разследването си — дотам, че дори не каза на дъщеря си за тях, споделяйки информацията само с Лора и останалите членове на групата, — той също така знаеше, че без тях никога нямаше да намери Атлантида. По някакъв начин нацистите бяха успели преди половин век да открият нещо, което им беше позволило да стигнат почти до края на пътя.

Аненербе бе организираща експедиция до Тибет през 1930-та година, а после и през 1940-та, когато войната бе обхванала Европа. По повеля на изтъкнати нацисти, членове на злокобното дружество „Туле“, между които и Химлер, в Азия били изпратени общо три експедиции. Според членовете на дружеството „Туле“ под Хималаите лежали подземни градове, построени от легендарните потомци на атлантите, които имали общ произход с висшата арийска раса. Въпреки че пътешествениците направили много открития, свързани с тибетската история, те не открили нищо за атлантите и се върнали в Германия с празни ръце.

Но получените от Хенри страници разкриваха, че е имало и четвърта експедиция, пазена в тайна от самия Хитлер.

Фюрерът не бил предразположен да вярва в митове чак толкова, колкото последователите си. С ескалирането на войната той решил прагматично, че е по-добре ресурсите на страната да се изразходват за

военната машина, отколкото за експедиции, преследващи легенди на другия край на света.

Но Химлер се проявил като истински привърженик на тази идея. И откритията на Аненербе го бяха убедили, че е пипнал легендата.

Шок за Хенри беше, че той и Лора се движеха по същата пътека... само че половин век по-късно. Съшивайки нишките от десетки, стотици исторически извори, мъничките парченца доказателства постепенно оформяха все по-разбираема картина.

Преди десет години семейство Уайлд бяха ходили с дъщеря си в Мароко, за да изследват един археологически обект на морския бряг. За радост на Хенри бяха открили следи от древно селище, скрито под африканските пясъци... само за да изпаднат миг по-късно в отчаяние, когато осъзнаха, че някой ги е подвел да отидат до там. Освен няколко нищо не струващи останки, обектът бе разграбен.

Сега Хенри знаеше от кого.

Нацистите бяха сглобили същия пъзел и бяха изпратили експедиция до Мароко. Наръчът документи от Аненербе, който сега държеше, разкриваше само намеци за онова, което бяха намерили, но заради силата на тези открития бе изпратена друга експедиция в Южна Америка. Какво бяха открили там, страниците не казваха — но пък разкриваха крайния резултат от мисията. Той бе довел нацистите до Тибет, до Златния връх.

До тук.

— Иска ми се да имахме повече информация — въздъхна Хенри. — Да знам какво точно са намерили в Южна Америка.

Лора обърна една страница.

— Получихме достатъчно. Щом стигнахме дотук. — Тя прочете една фраза от разлагащата се, покрита с петна хартия: — „Златният връх, за който се твърди, че започва да свети с пукването на зората между две тъмни планини...“. — Бих казала — тя погледна нагоре към надвисналата планина, — че това пасва точно на описанието.

— Досега. — Хенри сведе очи към текста. Макар да го беше чел стотици пъти, той го прегледа отново, за да се увери, че не е направил грешка при превода.

Не беше. Това беше мястото.

— Следователно входът трябва да е в края на Лунната пътека... каквото и да означава това. — Той огледа пейзажа през бинокъла си, но

не видя нищо, освен скали и сняг. — Защо легендите винаги трябва да използват загадъчни имена? Означава ли това, че води към луната? Или пък че следва движението на луната? Какво е?

— Мисля, че по-скоро трябва да изглежда като луната — произнесе Лора замислено. — По-скоро, като полумесец.

— Защо смяташ така? — Все още нищо не напомняше дори отдалечено на луна в гледката, когато той обходи с поглед лицето на планината.

— Защото — отвърна тя, сложи ръка на бинокъла и внимателно го смъкна от лицето му, — я виждам точно пред себе си.

Хенри примига, не можеше да разбере за какво говори... докато и той самият не видя.

Било е през цялото време тук, но той бе толкова съсредоточен да търси някакъв малък, специфичен детайл, че заради това не бе видял цялата картина.

Напред имаше дълга, криволичеща пътека, която завиваше наляво, изкачвайки се по билото, преди да свърне надясно и да завърши на широка тераса малко по-нагоре. В контраст със смесицата от тъмни скали и разпокъсан сняг около тях, пътеката представляваше почти съвършен полумесец от бяла чистота, загатвайки за по-гладка и равна почва. Той не можеше да повярва, че не го е забелязал досега.

— Лора?

— Да?

— За пореден път мога да кажа, че съм доволен, задето съм се оженил за теб.

— Да. Знам. — Те се усмигнаха и се целунаха. — Според теб на какво разстояние отук се намира?

— На километър и половина, може би... петстотин стъпки нагоре. Доста стръмно.

— Щом древните атланти са се изкачвали дотам по сандали, предполагам, че и ние ще успеем с туристически обувки.

— И аз мисля така. — Хенри върна папката в раницата си и помахна на останалите от експедицията. — Окей! Хайде, тръгваме!

Пътеката се оказа по-трудна, отколкото очакваха. Снегът маскираше повърхност, покрита с отломки от свлачища, правейки

всяка стъпка несигурна и изпълнена с опасности.

Когато стигнаха до терасата, слънцето беше минало над билото на планината, потапяйки цялата източна страна в сянка. Хенри се обърна и огледа хоризонта, докато помагаше на Лора да изкачи последните няколко крачки. На север се кълбяха тежки облаци. Не ги беше забелязал, улисан в катеренето, но температурата определено се бе понижала.

— Лошо време? — попита Лора, проследявайки погледа му.

— Като нищо можем да попаднем във виелица.

— Страхотно. Добре че стигнахме, преди да е започнала. — Тя погледна назад към скалната тераса, която дори в най-тъмната си част беше дванайсет ярда широка, на мястото, където разсичаше лицето на планината. — Не би трябвало да има проблем да си направим лагер тук.

— Иди и кажи на водачите да разпънат палатките, преди времето да се е развалило — каза Хенри. Пътеката свършваше тук; над терасата скалното лице бе достатъчно стръмно, за да изисква съответни катерачески принадлежности. Това не беше проблем, тъй като имаха необходимата екипировка. Но ако документите на Аненербе бяха точни, нямаше да имат нужда от тях...

Лора предаде на тибетците инструкциите на Хенри и се върна при него.

— Какво се каниш да правиш?

— Имам намерение да хвърля един поглед наоколо. Ако изобщо съществуват някакви входове, които да водят към пещери, вече няма да е особено трудно да се намерят.

Лора вдигна вежди, весели искрици припламнаха в зелените ѝ очи.

— Опитваш се да се измъкнеш от разпъването на палатките, а?

— Хей, за това им плащаме! — Той се обърна към мъжа, който седеше сам на една скала наблизо. — А ти, Джак? Идваш ли?

Третият американец от групата вдигна примижали очи от вътрешността на качулката си.

— Дай ми да си поема дъх, Хенри! Струва ми се, че ще изчакам тук, ще сложа да се свари кафе.

— Не можеш да се откажеш от навика си да пиеш кафе дори в Тибет, а? — Двамата съпрузи подигравателно извъртяха очи, когато

тръгнаха нагоре по склона, оставяйки Джак сам. — През всичките тези години не спираше да ни повтаря, че сме луди да търсим Атлантида и когато най-накрая се появи сериозно доказателство, той започна да ни моли да дойде заедно с нас... А в момента, когато сме на самия праг, решава да си почине и да пие кафе! — поклати глава Хенри. — Странен тип.

— Да бе. А ние не сме странни, че прекарахме последните двайсет години да търчим по света в търсене на легенди.

— Е, няма да сме единствените откачени търсачи на Атлантида, нали? Но като я открием, ще сме най-прочутите археолози, след...

— Индиана Джоунс?

Хенри се ухили.

— Щях да кажа Хайнрих Шлиман, но и така става. Мислиш ли, че ще ми отива меката му шапка?

Лора го огледа преценяващо от главата до петите.

— Мисля, че изглеждаш добре, както и да си облечен. Или необлечен.

— Дръж се прилично, палавнице. Изчакай само да отидем някъде, където има централно отопление. Или поне огън с големи цепеници.

— Ще ти го напомня. А колкото до огъня — с цепеници е много по-романтично. — Те продължиха да се изкачват, снегът скърцаше под краката им.

След няколко минути Хенри спря, вперил очи в скалата.

— Какво има?

— Този пласт... — Той посочи. — Преди цяла вечност огромните сили предизвикали издигането на Хималаите на мястото, където индийските и азиатските тектонични плочи се сблъскали, като нагънали самите скали и усукали слоевете, така че те тръгнали почти вертикално, вместо хоризонтално.

— И какво?

— Ако преместим онези камъни — Хенри показва една купчина, — мисля, че ще открием вход.

Лора погледна зад раменете му и забеляза пролука свършена тъмнина в гънката на скалата.

— Мислиш ли, че е достатъчно голяма да се влезе?

— Сега ще разберем! — Той бутна най-горния камък. Сняг и камъчета се разлетяха от него, когато го хвърли настрани. Тъмният процеп се увеличи. — Дай ми ръка!

— О, значи плащаш на местните да опъват палатки, но когато трябва да се местят тежки камъни, караш жена си да участва...

— Тук трябва да е имало свлачище. Това е само горната част на входа. — Той избута още камъни встрани, а Лора му помагаше. — Вземи фенерчето си и виж дали се вижда докъде стига навътре.

Лора свали раницата, извади фенерчето и освети отворието.

— Не виждам края. — Тя направи пауза, след това извика: — Ехо! — От тъмната вътрешност долетя слаб ек.

Хенри вдигна вежди.

— Е... Съжалявам.

— Във всеки случай пещерата е доста голяма. Почти колкото устата ти. — Лора нежно го погали по тила.

— Мисля, че ако избутаме този камък, ще можем да се промушим вътре.

— Искаш да кажеш, че аз ще мога да се промуша.

— О, ама разбира се! Първо дамите!

— Тъпо кавалерство — оплака се шеговито Лора. Двамата хванаха въпросния камък, забиха здраво пети и натиснаха. За момент не се случи нищо, после с мъчително скърцане той се отмести. Отворът сега бе почти три стъпки висок и малко над стъпка широк, като се стесняваше нагоре.

— Дали ще успееш да минеш? — попита Хенри.

Лора протегна ръка през дупката и опипа отвътре.

— Май да. Веднъж само да вляза. — Тя се наведе по-близо и лъчът на фенерчето се плъзна надолу. — Излезе прав за свлачището. Доста е стръмно.

— Ще те издърпам — каза Хенри и свали раницата си. — Ако има някакви проблеми, веднага ще те изтегля нагоре.

След като въжето бе прикрепено към Лорините ремъци за катерене, тя върза косата си на опашка и прекрачи. Вече вътре, остана да стои предпазливо, опипвайки повърхността под краката си.

— Какво виждаш? — чу се гласът на Хенри.

— Навсякъде само скали. — Очите ѝ се адаптираха към мрака и тя запали фенерчето отново. — Подът е гладък. Прилича на... — Тя

отново вдигна светлината. Лъчът падна върху каменната стена, но не разкри нищо, освен тъмнина. — Назад има коридор, доста широк, но нямам никаква представа докъде стига. Изглежда дълъг. — Гласът ѝ потрепна от възбуда. — Мисля, че е прокаран от човек.

— Можеш ли да продължиш по-навътре?

— Ще се опитам. — Тя внимателно направи една стъпка, разперила ръце за равновесие, когато се затъркаляха дребни камъчета. — Тук подът е ронлив, може би трябва да...

Един голям камък се размести под десния ѝ крак с хрущене. Неподготвена за изненадата, Лора падна по гръб и полетя безпомощно по наклона. Фенерчето се изхлузи от ръката ѝ и изтрака надолу.

— Лора! Лора!

— Добре съм! Просто се подхлъзнах! — Тя се изправи. Дебелите дрехи я бяха предпазили от натъртване.

— Да те изтегля ли?

— Не, добре съм. Искан ми се да огледам наоколо, след като и без това съм тук. — Тя се наведе да вдигне металното фенерче...

И осъзна, че не е сама.

За миг замръзна, повече шокирана, отколкото уплашена. После любопитството надделя и тя предпазливо зашари с лъча наоколо.

— Скъпи? — провикна се тя към Хенри.

— Какво има?

— Нали си спомняш онази тайна нацистка експедиция, която дошла в Тибет и повече никой не чул за участниците в нея?

— Брей да му се не види, съвсем бях забравил за това — отговори ѝ той с неприкрит сарказъм. — Защо питаш?

Гласът ѝ прозвуча триумфиращо:

— Струва ми се, че току-що ги открих.

В пещерата имаше петима души. Бързо се изясни, че не са били убити от падналите скали блокирали входа; от почти мумифицирания вид на телата можеше да се заключи, че най-вероятната причина за смъртта е бил студът на Хималаите, консервирал и изсушил жертвите. Докато другите членове на експедицията изследваха останалата част от пещерата, семейство Уайлд насочи вниманието си към обитателите ѝ.

— Сигурно времето се е развалило — предположи Хенри, когато приклекна да огледа телата на светлината на фенерчето, — и са дошли тук за подслон... за да не излязат никога повече.

— Като измръзнеш до смърт, няма начин да ти се иска да вървиш — поклати глава Лора.

Един от тибетските водачи, Сонам, им извика от дълбочината на коридора.

— Професор Уайлд! Тук има нещо!

Хенри и Лора оставиха телата и тръгнаха навътре. Както Лора бе предположила, коридорът бе прокопан в скалата от човешка ръка. Трийсетина стъпки напред светлините от фенерчетата на другите членове на експедицията осветяваха намиращото се в дъното.

Беше храм. А може би *гробница*.

Джак вече разглеждаше онова, което по всяка вероятност представляваше олтар в центъра на правоъгълна камера.

— Не е тибетско — обяви той при влизането на Хенри. — Тези надписи... струва ми се, че са глозелски^[1], или някаква тяхна разновидност.

— Глозелски? — вдигна вежди Хенри. В гласа му се долавяха изненада и възхищение. — Винаги съм казвал, че има силна вероятност това да е атлантски език!

— Доста се изхвърляш — отбеляза Лора.

Тя освети стените. От пода до тавана се издигаха дялани колони — ъгловати, почти агресивни в чистата си функционалност. На нацистите сигурно би им харесало, помисли си тя. Архитектурата би могла да е дело на Алберт Шпеер.

Между колоните имаше барелефи, представящи човешки фигури. Хенри се приближи до най-голямата. Макар композицията на барелефа да му бе непозната — толкова силно стилизирана, колкото и останалата част на камерата, — той разбра мигновено кой е изобразен.

— Посейдон... — прошепна той.

Лора се доближи до него.

— Господи, това наистина е Посейдон! — Образът на бога се различаваше от традиционната гръцка интерпретация, но нямаше грешка — дясната ръка на Посейдон държеше тризъбец.

— Е — каза Джак, — господин Фрост определено ще е доволен, че тази експедиция се оказа успешна...

— По дяволите Фрост — изсумтя Лора, — това е наше откритие. Единственото, което той направи, е, че помогна с финансирането.

— Хайде, хайде. — Хенри шеговито я потупа по рамото. — Дължим му поне това, че не трябваше да избираме дали дъщеря ни да прекъсне следването си в колежа, или да си продадем колата! — Той се огледа. — Сонам, има ли нещо друго? Още някакви помещения или коридори?

— Не — отвърна тибетецът. — Тук свършва.

— О! — разочаровано въздъхна Лора. — Това е всичко? А бях сигурна, че ще има повече...

— Може наистина да има повече — увери я Хенри. — Може да има и други гробници по терасата. Ще продължим да оглеждаме.

Той се върна в коридора и се приближи към съсухрените тела. Лора и Джек го последваха. Трупите се бяха сгушили в старомодни студозащитни облекла; кухите очи на мумията се взираха в него от тъмнината.

— Интересно дали и Краус е между тях.

— Ето го. — Лора посочи към една от фигурите. — Ето го водачът на експедицията.

— Откъде знаеш?

Тя протегна пръсти към тялото, като почти докосна гръдния му кош. Хенри освети отблизо и видя малка метална значка, прикрепена към плата...

Побиха го ледени тръпки, които нямаха нищо общо със студа. Това бе стилизираният знак на есесовските отряди във фашистка Германия. Беше минал повече от половин век от унищожаването на организацията, а все още имаше силата да буди страх.

— Юрген Краус — произнесе той най-после. Имаше някаква зловеща ирония във факта, че ръководителят на нацистката експедиция сега напомняше на черепа върху есесовската си значка. — Никога не съм допускал, че ще те срещна. Какво те доведе тук?

— Защо не се опитаме да разберем? — предложи Лора. — Раницата му е още тук, сигурно всичко е записано в бележника му. Просто погледни.

— Чакай, ти искаш аз да го направя?

— То е ясно! Не докосвам умрял нацист. Пфу!

— Джек, ти?

Джак поклати глава.

— Тези тела са по-скорошни от ония, с които обикновено се занимавам.

— Глупости! — укори го Хенри с усмивка и обгърна мумията, опитвайки се да я мести колкото се може по-малко, докато отваряше раницата.

Първоначално съдържанието ѝ изглеждаше прозаично: фенерче с шупли ръжда от отдавна разрушени батерии, прояли обвивката; смачкана ронлива хартия, съдържаща последните остатъци от храна на експедицията. Но под тези жалки останки се разкриваха по-интересни неща. Сгънати карти, подвързани в кожа тефтери, листове хартия, върху които чрез триене бяха получени копия от още издълбани глезелски букви, надраскан отгоре меден лист с нещо наподобяващо на карта или схема... и нещо друго, увито грижливо в тъмно кадифе.

Лора взе медната пластина.

— Като че ли има пясък по нея... Хрумна ми... Мислиш ли, че може да са я намерили в Мароко?

— Възможно е. — Тефтерите трябваше да са първото, което Хенри изследва, но той бе заинтригуван от мистериозния предмет — плосък, дълъг повече от трийсет сантиметра и изненадващо тежък. Остави го внимателно на пода, близо до фенера и почисти повърхността му.

— Какво е това? — попита Лора.

— Представа нямам. Предполагам, че е метал. — Кадифето, втвърдено от изминалото време и студа, неохотно разкри съдържанието си, когато Хенри свали последния пласт.

— Ау! — зяпна Лора. Очите на Джак се разшириха от изумление.

В кадифената обвивка лежеше метално парче, широко около шест-седем сантиметра, заоблено от единия край и маркирано със стрела, издълбана в повърхността. Дори на синята светлина на фенера предметът излъчваше почти сияние, искреше с червеникаво златен блясък, различен от всичко друго, открито в природата.

Хенри, смаян и занемал, се наведе да огледа по-добре. За разлика от парчето, което Лора държеше, върху това тук нито годините, нито климатът бяха оставили следи — то изглеждаше като току-що шлифовано.

Лора също се наведе и дъхът ѝ мигновено се кондензира върху студената повърхност.

— Дали е това, което си мисля?

— Така изглежда. Мили боже! Не мога да повярвам. Няма начин това да е просто обикновен бронз. А не е и злато. Различно е... Господи... Излиза, че нацистите всъщност са намерили предмет, изработен от орейхалк, точно както пише Платон! Истински, действителен атлантски артефакт! И е станало преди петдесет години...

— Трябва да се извиниш на Нина, когато се приберем — отпрати му тържествуващо саркастична забележка Лора. — Тя винаги е вярвала, че парчето, което някога откри в Мароко, е орейхалк.

— Да, ще го направя... — Хенри внимателно вдигна предмета. Долната страна, забеляза той, не беше равна — имаше кръгообразни изпъкналости в правилно оформения край. На същото място върху горната страна личеше малък жлеб под ъгъл от четиридесет и пет градуса. — Според мен това чудо е част от нещо по-голямо — изсумтя той. — Изглежда е било предвидено да виси от нещо.

— Или да се върти около нещо — предположи Лора. — Като рамо на махало.

Хенри прокара пръст по издълбаната стрела.

— Стрелка?

— Какви са тези отпечатащи? — намеси се Джак. По дължината на предмета минаваше тънка линия със същите неясни символи, издълбани в метала от всяка страна. Серия от малки точки, подредени в групи от по осем. Личаха също...

— Още глезелски букви — промърмори Хенри. — Но не съвсем същите като онези в гробницата. Вижте, някои от тях приличат досущ на йероглифи. — Той ги сравни с копията, получени чрез триене. Бяха от същия вид. — Все по-любопитно и по-любопитно...

— Какво ли означават? — прошепна Лора.

— Нямам представа. Не е точно езикът, който говоря свободно. Е, поне засега. — Той се прокашля скромно. — Изглеждат сякаш са добавяни, след като това е било направено. Надписването е малко по-грубо от стрелата. — Той се обърна към мистериозния предмет в кадифето. — Дори само това оправдава идването ни тук! — Изправи се и нададе триумфиращ вик, след което прегърна Лора. — Направихме

го! Наистина намерихме доказателство, че Атлантида не е била само мит!

Тя го целуна.

— Сега остава да намерим самата Атлантида, нали?

— Е, стъпка по стъпка.

От вътрешността на пещерата се чу вик, който привлече вниманието им.

— Професоре, тук има нещо! — Беше Сонам.

Като оставиха предмета на пода, Хенри и Лора забързаха към тибетеца.

— Погледнете. — Мъжът беше осветил стената на гробницата. — Помислих, че е само пукнатина в скалата, но после ми хрумна нещо. — Той свали ръкавицата си, пъкна върха на малкия си пръст във вертикалната пукнатина и бавно го прокара нагоре. — По цялата си дължина е еднакво широка. Има и още една, точно като тази тук. — Тибетецът посочи едно място в стената на около три метра.

— Врата? — вдигна вежди Лора.

Хенри проследи движението на пукнатината нагоре с фенерчето си, за да открие едва видима линия, минаваща хоризонтално на около два метра отгоре.

— Голяма врата. Джак трябва да я види. — Той повиши глас: — Джак? Джак! — Не му отвърна никой, освен ехото. — Къде изчезна този човек?

— Професор Уайлд? — извика един от тибетците. — Отвън става нещо! Чуйте!

Групата притихна, сдържайки дишането си. Нисък бучащ звук, който ставаше все по-ясно доловим, бързо туптене, съпроводено от тътнеш вой.

— Хеликоптер? — извика Лора невярващо. — Тук?

— Хайде — отсече Хенри, изтичвайки към изхода. Небето отвън бе притъмняло. Той използва въжето, за да се издигне над купчината камъни. Лора го последва.

— Да не би да са китайски военни? — попита тя.

— Откъде могат да знаят, че сме тук? Дори ние не знаехме точно къде ще отидем, преди да стигнем до Ксълаодънг. — Хенри се измъкна през дупката и стъпи на широката площадка. Времето определено се беше развалило, беше се извил вятър.

Но това не бе най-голямата му грижа точно сега. Той потърси с очи хеликоптера: звукът стана по-силен, но машината не се виждаше никъде.

Нито пък Джак.

Лора се появи зад него.

— Къде е?

Отговорът на въпроса ѝ дойде миг по-късно, когато хеликоптерът се появи в полезрението им.

Не бяха китайци, схвана веднага Хенри. Нямахше червени петолъчки. Нямахше изобщо никакви опознавателни белези, дори номер на опашката. Само зловещо тъмносиво оцветяване, което веднага го накара да си помисли, че е от Специалните въздушни сили. Но кои?

Не разбираше много от авиация, за да разпознае типа вертолет, но машината беше достатъчно голяма да побере няколко души в салона за пътници. Той видя пилотите зад стъклото на пилотската кабина — обръщаха глави надясно и наляво, сякаш търсеха нещо.

Сякаш търсеха някого.

Търсеха тях.

— Влизай обратно в пещерата! — извика той на Лора и тя с разтревожено изражение изчезна в тъмнината.

Хеликоптерът се приближи още. От земята се вдигна вихрушка и завъртя падащите надолу снежинки. Хенри се дръпна към входа на пещерата.

Един от пилотите посочи надолу към земята. Към него.

Машината се залюля като огромно извънземно насекомо, огромните очи на пилотската кабина се втренчиха в него, след това се отвърнаха отново. Отстрани се отвори една врата и миг по-късно се показаха две намотани въжета, които се развиха и заплющяха като змии към земята.

С тях се спуснаха две тъмни фигури.

Хенри забеляза веднага, че са въоръжени — бяха праметнали на гръб автоматични пушки.

Единственото оръжие, което притежаваше експедицията, беше обикновена ловна пушка, взета повече да плаши дивите животни, отколкото по предназначение. И отгоре на всичко не беше с тях — бяха я оставили в лагера.

След по-малко от секунда двамата мъже стъпиха на земята и по възжетата започна да се спуска втора двойка. Също въоръжена.

Хенри скочи вътре в пещерата, хлъзгайки се по купчината от камъни, докато се приземи твърдо на пода.

— Хенри? — извика Лора. — Какво става?

— Не ми изглеждат приятелски настроени — отвърна той мрачно. — Най-малко четирима са и са въоръжени.

— Мили боже! Ами Джак?

— Не знам, не го видях. Трябва да оставим вратата отворена. Хайде. — Докато Лора тръгна забързано към гробницата, Хенри инстинктивно грабна странния метален предмет, завивайки го в кадифето, и затича.

Четиримата тибетци като обезумели претърсваха стените на гробницата.

— Тук няма нищо!

— Трябва да има нещо! — изрева Хенри. — Някакъв отвор, ключалка, каквото и да е! — Той погледна назад. На входа на пещерата тъмнееше силует. Миг по-късно той хлътна, сякаш погълнат от земята. На неговото място се появи друг.

— По дяволите! Вече са вътре!

Лора го хвана за ръката.

— Хенри!

Още един силует, и друг, и друг...

Петима мъже. Всичките въоръжени.

Те бяха в капан.

Червени линии пронизаха тъмнината. Лазерни мерници, последвани от мощните лъчи на халогенни фенери. Заслепяващите светлини заиграха напред-назад, преди да стигнат до малката група хора в гробницата.

Хенри замръзна, почти заслепен от лъчите; нямаше къде да избягат, а лазерните мерници, танцуващи по телата им означаваха, че не могат да се борят, нито пък...

— Професор Уайлд?

Хенри беше шокиран. Знаеха го по име?

— Професор Уайлд! — повтори гласът. Дълбок и плътен, с акцент. Може би гръцки? — Останете, където сте. Вие също, д-р Уайлд — долетя заповед, насочена към Лора.

Натрапниците се придвижиха напред.

— Кой сте вие? — поиска да знае Хенри. — Какво искате?

Мъжете с халогените спряха; само една висока фигура продължи напред към членовете на експедицията.

— Казвам се Джовани Куобрас — произнесе мъжът, достатъчно осветен, за да различи Хенри чертите му. Твърдо, сухо лице с изпъкнал римски нос, тъмна коса, пригладена назад почти като кепе, студени очи. — Това, което искам, съжалявам, че трябва да го кажа... сте вие.

Лора го гледаше объркано.

— Какво искате да кажете?

— Искам да кажа, че не мога да ви позволя да продължите проучването си. Рискът за света е прекалено голям. Моите извинения. — Той наведе глава за миг, после отстъпи крачка назад. Очите му си останаха все така хладни. — Няма нищо лично.

Лазерните линии се кръстосаха върху Хенри и Лора.

Хенри отвори уста.

— Почакайте...

В тясното пространство на гробницата изстрелите от автоматични оръжия прозвучаха оглушително.

Куобрас погледна шестте направени на решето от куршумите тела, докато чакаше ехото от стрелбата да отзвучи, после даде бързи заповеди.

— Съберете всичко, свързано с експедицията — карти, бележки, всичко! Повторете процедурата и с онези отзад. — Той посочи към мъртвите нацисти. — Предполагам, че това са останките от експедицията на Краус. Ето че една историческа мистерия се разреши... — добави той почти на себе си, докато хората му се разделиха на групи и се заеха със задачата.

— Джовани! — извика един мъж миг по-късно, наведен над тялото на Хенри.

— Какво има, Юри?

— Ела да видиш това!

Куобрас се приближи.

— Мили боже!

— Това нещо не е ли орейхалк? — Юри Волгин насочи светлината на фенерчето си към предмета, който току-що бе развил. Върху лицата на двамата мъже заигра плътен оранжев блясък.

— Да... но никога преди не съм виждал цял артефакт, направен от него, само парчета.

— Красив е... и сигурно струва цяло състояние. Милиони, десетки милиони долари!

— Най-малко. — Куобрас гледа дълго артефакта, виждайки собствените си очи, отразени в метала. След това се изправи рязко. — Но трябва да се държи скрит. — Той извади едно фенерче, плъзна светлината по стените на гробницата, но не видя нищо, освен барелефи на древни богове. Обърна се към олтара и бързо се взря в надписите. — Глозелски... но нищо за Атлантида.

— Може би трябва да претърсим гробницата — предложи Волгин, хвърляйки дълъг поглед към предмета, преди внимателно да го увие отново в кадифето.

Куобрас се замисли.

— Не — произнесе накрая. — Тук няма нищо, сигурно отдавна е било плякосано. Наистина мислех, че семейство Уайлд може да са ни отвели до самата Атлантида, но пак стигнахме до задънена улица. Трябва да се измъкнем оттук, преди бурята да започне. — Той се завъртя и тръгна към изхода.

Зад него Волгин се обърна назад, за да се увери, че никой не гледа, след което пусна предмета в дълбокия си джоб.

* * *

Куобрас се изправи на края на скалната площадка и размаха фенер, за да призове кръжачия хеликоптер. След малко се обърна към мъжа, застанал край разтурения лагер на експедицията.

— Не се разкисвай. Ти постъпи правилно.

Лицето на Джак беше скрито в качулката.

— Не се гордея с това — промърмори мрачно той. — Отнасяха се приятелски с мен... А какво ще стане сега с дъщеря им?

— Това трябваше да се направи! — отсече Куобрас. — Братството никога няма да допусне Атлантида да бъде намерена. — Той се намръщи. — Най-малко пък от Кристиан Фрост. Финансирането на посредници като Уайлд... той знае, че го наблюдаваме.

— Какво... какво ще стане, ако Фрост се усъмни, че съм работил за теб? — попита Джак загрижено.

Куобрас се ухили студено:

— Ще трябва да го убедиш, че е нещастен случай. Можем да те откараме на десет километра от Ксълаодънг — там съществува минимален риск да бъдеш видян с нас. След това можеш да се върнеш в селото и да се свържеш с Фрост, да му съобщиш лошите новини: че си единственият оцелял от лавина, паднала скала или каквото там избереш. — Куобрас протегна ръка. — Радиостанцията?

Джак бръкна в раницата си и извади собствения си малък радиопредавател, който бе използвал, за да предаде на екипа на Куобрас местоположението на Златния връх.

— Ще се наложи да говоря и с други хора. Китайските власти, американското посолство...

— Само поддържай версията, възнаграждението ти ще те чака, когато се върнеш в Америка. И ако откриеш, че някой друг се опитва да тръгне по пътя на Уайлд в бъдеще, ще ме информираш веднага, ясно ли е?

— За това ми плащаш — каза Джак навъсено.

Последва още една хладна усмивка и Куобрас вдигна глава, посрещайки с поглед хеликоптера, който се приближаваше; навигационните му светлини припламваха на фона на потъмняващото небе.

Пет минути по-късно излетяха, оставяйки след себе си единствено трупове.

[1] Глозел — малко селце в централна Франция, известно от 1924 г., с откритите в него над 3000 артефакта. Керамичните плочки, датирани от Неолита, гравирани с непознати символи, дават основание на някои археолози да смятат, че е съществувала т.нар. Глозелска култура. — Б.пр. ↑

1.

Ню Йорк сити: десет години по-късно

Д-р Нина Уайлд си пое дълбоко дъх, когато спря пред вратата. Отражението ѝ я гледаше замислено от тъмното стъкло. Беше облечена по-официално от обикновено, един рядко обличан тъмносин костюм замени обичайните удобни якета и работни панталони, дългата ѝ до раменете кестенява коса падаше назад по-строго, за разлика от ежедневната хлабаво вързана конска опашка. Ставаше въпрос за изключително важна среща и макар да познаваше всички, които щяха да присъстват, искаше впечатлението, което ще направи, да е колкото се може по-професионално. Доволна, че не е размазала случайно червилото си, тя се подготви психологически да влезе в стаята, почти несъзнателно докосвайки медальона на врата си. Късметлият ѝ талисман.

Беше намерила островърхото, изкривено парче метал, дълго около пет сантиметра и излъскано от пясъците на Мароко, преди двайсет години, по време на една експедиция с родителите си, когато бе осемгодишна. По онова време главата ѝ беше пълна с приказки за Атлантида и тя вярваше, че това е направено от орейхалк, метала, описан от Платон като една от характеристиките на изгубената цивилизация. Сега, гледайки го вече с по-критичните очи на възрастен, тя най-после бе приела, че баща ѝ е бил прав, че това не е нищо повече от нискокачествен бронз, безполезен остатък, пренебрегнат или изхвърлен от някой, който го бе подхвърлил на работната им площадка. Но съвсем определено бе дело на човешка ръка — знаците по заоблените му външни ръбове го доказваха — и тъй като това беше първата ѝ истинска находка, родителите ѝ — след многото настоявания, типични за осемгодишна любознателна хлапачка — ѝ позволиха да го задържи.

Когато се върнаха в Съединените щати, баща ѝ го превърна в медальон за нея. И тя реши изведнъж, че той ще ѝ носи късмет. Тъй като това си оставаше недоказано — академичните ѝ успехи се

дължаха изцяло на интелигентността и усърдната ѝ работа, и тъй като не беше спечелила от лотарията — Нина знаеше едно нещо със сигурност: единственият ден, в който не си го сложи, забравяйки го в бързината у една приятелка по времето, когато се готвеше за приемни изпити, бе денят, в който родителите ѝ умряха.

Много неща се бяха променили за нея оттогава. Но единственото, което не се промени беше, че не пропускаше ден, в който да не носи медальона.

Напълно съзнателно, сега го стисна отново, преди да отпусне ръката си. В този момент се нуждаеше от целия късмет на света.

Стегна се и отвори вратата.

Тримата професори седяха зад внушително дъбово бюро и вдигнаха глави при влизането ѝ. Професор Хогарт беше едър, приветлив възрастен мъж, чиято доживотна професорска позиция и антипатия към бюрокрацията обясняваха славата му на човек, способен да одобри молба за финансиране само на базата на една умерено интересна презентация. Нина се надяваше, че нейната ще е повече от това.

От друга страна, дори най-увлекателните презентации в историята, които биха завършили с показването на жив динозавър и лекарство за рак, нямаше да спечелят подкрепата на професор Ротшилд. Но тъй като възрастната жена не можеше да понася Нина — както впрочем всяка друга жена под трийсетте, — тя вече я смяташе за изгубена кауза.

Така че дотук можеше да разчита на едно твърдо „не“ и на едно несигурно „може би“. Но поне можеше да се надява на третия професор.

Джонатан Филби беше приятел на семейството. Той беше също така човекът, донесъл новината, че родителите ѝ са мъртви.

Сега всичко опираше до него, тъй като той не само държеше решаващия вот, а беше и декан на факултета. Ако го спечелеше на своя страна, щеше да получи финансирането.

Ако не успееше...

Не искаше дори да си го мисли.

— Д-р Уайлд — кимна Филби. — Добър ден.

— Добър ден — отвърна тя с широка усмивка. Хогарт поне ѝ отговори, докато Ротшилд едва прикри киселото си изражение.

— Заповядайте, седнете. — Нина седна на един отдалечен стол пред групата. — Е, всички ние имахме възможността да обмислим проекта ви. Той е доста... необичаен, бих казал. Във всеки случай подобно предложение не е ежедневие за факултета ни.

— О, мисля дори, че е най-интересното — обади се Хогарт. — Много добре измислено и доста дръзко. Приятна възможност да се съзре малко предизвикателство сред скучната ортодоксалност.

— Страхувам се, че не споделям мнението ви, Роджър — прекъсна го Ротшилд с режещия си като стъкло глас. — Госпожице Уайлд. — Не д-р Уайлд, отбеляза си Нина. Отвратителна стара кучка... — Бях с впечатлението, че докторатът ви е в областта на археологията. А не на митологията. Защото Атлантида е мит, нищо повече.

— Каквито са били Троя и Седемте пагоди на Махабалипурам — докато не са били открити — изстреля в отговор Нина. Тъй като Ротшилд очевидно си беше съставила вече мнение, тя щеше да се бори докрай.

Филби кимна.

— Бихте ли споделили тогава теорията си?

— Разбира се. — Нина свърза надеждния си лаптоп „Епъл“ към прожекционния апарат в стаята. Екранът се изпълни с карта на Средиземно море и част от Атлантическия океан на запад.

— Атлантида — започна тя — е една от най-трайните легенди в историята, но всички тези легенди водят началото си от съвсем малко на брой извори — Платоновите диалози са най-добре познатите, разбира се, но има отправки и в други древни култури за съществуването на една влиятелна държава в Средиземноморския регион, най-значителните от които са историите за Морските хора, които нападнали и завладели крайбрежните райони на сегашните Мароко, Алжир, Либия и Испания. Но повечето от нещата, които знаем, идват до нас от Платоновите „Тимей“ и „Критий“.

— И двата диалога несъмнено са измислица — прекъсна я Ротшилд.

— Което ме води към първата част на теорията ми — каза Нина, предвидила критиката. — Несъмнено, има елементи във всички Платонов диалози — не само в „Тимей“ и „Критий“, — които са романизирани, за да го улеснят в аргументацията му, по същия начин,

както се сгъстява времето и се комбинират чертите на героите в днешните произведения. Но Платон не е писал диалозите си като художествени произведения. Останалите му съчинения се възприемат като исторически документи, тогава защо да не възприемаме така и тези двете, в които се споменава Атлантида?

— Искате да кажете, че всичко, което Платон е писал за Атлантида е пълна истина? — попита Филби.

— Не съвсем. Казвам, че той е мислел, че е истина. Казал му го е Критий, който го прочел от писанията на дядо си — Критий Големия, който като дете го бил чул от Солон. Солон пък го научил от египетските жреци. Така че в случая е налице нещо като игра на развален телефон — в която неизбежно се стига до изопачаване на първоначалния смисъл — като се прави копие на копието на копието. Една от областите, където е най-вероятно да са влезли неточности с течение на времето, е в терминологията на метричните системи. Смятам, че що се отнася до „Критий“, където се съдържат почти всички подробни Платоновии описания на Атлантида, има една странност, толкова очевидна, че никой досега не ѝ е обърнал внимание.

— И каква е тя? — не се сдържа Хогарт.

— Всички мерки, които Платон дава за Атлантида, са не само грижливо закръглени, но също така са в гръцки единици! Какво по естествено — нали Платон е грък. Но той казва например че равнината, където се намирала атлантската столица, била три хиляди на две хиляди стадия^[1]. На първо място, размерите на тази равнина са подозрително цели числа, и на второ — такова точно съвпадение с гръцките мерки е поразително удобно, особено като се има предвид, че идва от египетски източник! — Нина осъзна, че се е въодушевила и се опита да се върне на по-професионално равнище, но установи, че е трудно да успокои ентусиазма си. — Дори ако атлантската цивилизация е използвала нещо, наречено стадий, малко вероятно е тази мяра да съвпада с гръцката, респективно с египетската.

Ротшилд присви кисело устни:

— Всичко това е много интересно — каза тя с тон, внушаващ, че става дума точно за обратното, — но как това ви убеждава в съществуването на Атлантида? Тъй като не знаете какви са били действителните атлантски мерки, нито пък го знае някой друг, не виждам с какво ни помага това.

Нина си пое дълбока глътка въздух, преди да отговори. Знаеше, че онова, което се канеше да каже, бе потенциалната слабост в теорията ѝ; при условие че тримата учени я гледаха опулили очи и не разбираха аргументите ѝ, значи всичко беше свършило...

— Всъщност това е ключът към твърдението ми — каза тя с възможно най-голямата убедителност, на която беше способна. — Казано просто, ако приемем Платоновите мерки — че един стадий е сто осемдесет и пет метра, или близо шестстотин и седем стъпки — тогава Атлантида е била много голям остров, дълъг най-малко триста и седемдесет мили и широк двеста и петдесет. Това значи по-голям от Англия! — Тя кимна към картата на екрана. — Няма много места, където нещо с такава големина да може да се скрие, освен под водата.

— Ами Мадейра? — попита Хогарт, посочвайки картата. Португалският остров беше отдалечен на около четиристотин мили от африканското крайбрежие. — Може ли това да е местоположението на останките от острова, след като той е потънал?

— Вземам това предвид. Но топографията не го подкрепя. Всъщност, островът, описан от Платон, не може да се намира никъде в източния Атлантис.

Ротшилд подсмръкна победоносно. Нина ѝ хвърли унищожителен поглед, преди да се върне към картата.

— Но това е фактът, който формира основата на теорията ми. Платон казва, че Атлантида се намирала в Атлантическия океан, отвъд Херкулесовите стълбове — познати днес като Гибралтарския проток, на входа към Средиземноморието. Освен това той споменава, че в съвременни мерки Атлантида била почти четиристотин мили дълга. Оттогава няма нито доказателство, че тези две твърдения са били примирени, нито пък че Атлантида не се е намирала там, където той казва, че е била... Освен ако мерките му са били грешни!

Филби кимна мълчаливо. Нина все още не можеше да прецени настроението му — но внезапно доби чувството, че той така или иначе вече е взел решение.

— Е — каза той, — къде значи е Атлантида?

Това не беше въпрос, който Нина очакваше да бъде зададен толкова скоро, тъй като бе планирала да разкрие отговора с подходящ тържествен блясък в края на презентацията си.

— Ами... в Залива на Кадиз^[2] — произнесе тя леко объркана, когато посочи едно място в океана на стотина мили западно от Гибралтарския проток. — Така мисля.

— Мислите? — саркастично подметна Ротшилд. — Надявам се да разполагате с повече, за да подкрепите това висящо предположение. Кучка!

— Ако ми позволите да обясня аргументите си, професор Ротшилд — насили се Нина да остане любезна, — ще ви покажа как стигнах до това заключение. Централната предпоставка на теорията ми е, че Платон е бил прав, и че Атлантида наистина съществува. Това, в което той греши, са мерките.

— А не само местоположението? — попита Хогарт. — Искате да кажете, че изключвате всички съвременни теории, които поддържат, че Атлантида е била всъщност остров Санторини, откъснат от остров Крит, и че предполагаемата атлантска цивилизация е била минойската?

— Определено. Поради една причина: древните гърци вече са знаели за минойците. Освен това времевите скали не съвпадат. Вулканичното изригване, разрушило Санторини, е било деветстотин години преди времената на Солон, а рухването на Атлантида — девет хиляди години преди това.

— Грешката^[3] на Солон със „силата на десетицата“ е била широко възприета като начин за свързване на минойския мит с мита за Атлантида — наблегна Ротшилд.

— Египетските символи за сто и за хиляда са напълно различни — отвърна ѝ Нина. — Човек трябва да е сляп или пълен идиот, за да ги обърка. — Ротшилд се намръщи и стисна устни, но не каза нищо. — Освен това в „Тимей“ Платон категорично твърди, че Атлантида е била в Атлантическия океан, а не в Средиземно море. Платон е бил доста умен мъж: предполагам, че е можел да различи изток от запад. Допускам, че в процеса на разказването на мита, предаван от самите атланти на древните египтяни, а след това от египетските жреци почти девет хиляди години по-късно — на Солон, от Солон към Платон през няколко поколения от семейството на Критий — мерките са се объркали.

Филби вдигна вежди.

— Объркали?

— Окей, може това да не е най-научният начин за изразяване, но смисълът е този. Макар названията да са останали същите — стъпка, стадий и т.н. — различните цивилизации са използвали различни метрични системи. Всеки път, когато историята се предавала от едно място на друго, цифрите се закръгляли, и дори преувеличавали, за да покажат колко наистина невероятна е била тази цивилизация; грешката се увеличавала. Моето допускане е, че каквито и мерки да са използвали атлантите, те са били преведени все като стадий, но всъщност атлантският „стадий“ е бил значително по-малък от елинската единица мярка.

— Твърде свободно допускане — завъртя глава Ротшилд.

— Имам логични аргументи в подкрепа — отвърна Нина. — „Критий“ ни дава различни мерки на Атлантида, но най-важната е свързана с цитаделата на острова, която се намира в центъра на атлантската столична система от околоръстни канали.

— Местоположението на храмовете на Посейдон и Клейто — отбеляза Филби замислено и разтърка мустаците си.

— Да. Платон разказва, че островът бил пет стадия в диаметър. Ако използваме гръцката система, това е малко над половин миля широчина. Но ако един атлантски стадий е по-малък, той все пак не може да е много по-малък, защото „Критий“ казва, че на този остров имало много неща. Храмът на Посейдон е бил най-големият, дълъг един стадий, но освен него имало и други храмове, дворци, бани... Излиза, че островът бил пренаселен като Манхатън!

— Тогава колко голям — или по-скоро: колко малък — заключихте, че е бил един атлантски стадий? — попита Хогарт.

— Най-малко две трети от дължината на гръцкия — обясни Нина. — Около сто и дващест метра. Което ще рече, че цитаделата е била над петстотин метра в диаметър, което, съпоставено с Храма на Посейдон, оставя още доста място.

Хогарт направи някои изчисления в тефтерчето си.

— При тези мерки излиза, че островът трябва да е бил... чакай да видим...

Нина мигновено направи сметките наум.

— Двеста и петдесет мили дълъг и над сто и шейсет — широк.

Хогарт писа нещо още известно време и накрая стигна до същия резултат.

— Хм. Това не би могло да се намира в Залива на Кадиз... тогава би трябвало да е Заливът на Кадиз.

— Но при изчисленията трябва да се отчете вероятността и от други грешки — каза Нина. — Размерите от три хиляди на две хиляди стадия, които Платон ни дава за островната централна равнина, са очевидно закръглени. Това може да е било преувеличено за ефект, ако не от Платон, то от египтяните, които се опитвали да впечатлят Солон. Смятам, че трябва да се вземе предвид фактор „грешка“ от най-малко петнайсет процента. Може би дори дваайсет.

— Някое друго предположение, госпожице Уайлд? — изгледа я Ротшилд със злобен блясък в очите.

— Дори и при разлика от дваайсет процента пак излиза, че островът трябва да е над сто и деветдесет мили дълъг — добави Хогарт.

— Пак съществува вероятност от объркване, ако цифрите са конвертирани от различна цифрова база... — Нина усещаше, че ситуацията ѝ се изплъзва. — Не твърдя, че всичките ми изчисления са точни. Тъкмо затова съм тук — имам теория, която пасва на наличните данни, и искам... бих искала — поправи се тя — да ми се даде възможност да проверя тази теория.

— Едно сонарно проучване на целия Залив на Кадиз би излязло доста скъпичък начин за проверка — обади се самодоволно Ротшилд.

— Но ако съм права, ще съм направила най-голямото археологическо откритие след откриването на Троя! — възрази ѝ Нина.

— Ако пък грешите, факултетът ще е прахосал милиони долари в преследване на един мит, на една вълшебна приказка.

— Не искам да пиляя ресурсите на факултета повече, отколкото вие го правите! Имам цялостна документация в подкрепа на теорията си, всичките исторически извори — прекарала съм две години от живота си да ги търся. И нямам намерение да ги споделям пред вас, щом не сте напълно сигурни, че съм права.

— Защо правиш това, Нина? — попита Филби.

Личната нотка във въпроса я изненада.

— Какво имате предвид?

— Имам предвид — каза Филби с израз на тъжно съчувствие върху лицето, — заради себе си ли преследваш тази цел... или заради родителите си?

Нина се опита да говори, но гласът ѝ спря в гърлото.

— Познавах Хенри и Лора много добре — продължи Филби, — можеха да направят грандиозна кариера, ако не бяха заслепени от една легенда. Следя кариерата ти от времето, когато беше бакалавър, и някои от работите ти бяха забележителни. Лично аз вярвам, че имаш по-голям потенциал, отколкото дори баща ти. Но... си в опасност, ако тръгнеш по същата пътека, по която той и майка ти вървяха.

— Джонатан! — извика почти неволно Нина, връхлетяна от смесица от шок, обида... и болка.

— Съжалявам, но не мога да ти позволя да захвърлиш всичко, което си постигнала, за да... гониш вятъра. Такава скъпа грешка би причинила огромна вреда на репутацията ти, може би дори непоправима.

— Не ме е грижа за репутацията ми!

— Но нас ни е грижа за репутацията на този университет. — Върху тънките устни на Ротшилд се плъзна усмивка.

— Морийн — предупредително се обади Филби, преди да насочи отново поглед към Нина. — Д-р Уайлд... Нина. Родителите ти умряха заради това. Ако ги последваш, същото може да се случи и с теб. И за какво? Задай си въпроса честно — струва ли си да се умре заради една легенда?

Тя се почувства така, сякаш някой я бе ритнал в стомаха, такъв беше ефектът, който имаха думите на Филби. През стиснати зъби тя го попита:

— Това означава ли, че молбата ми е отхвърлена?

Тримата професори размениха погледи, преди да се обърнат пак към нея. Отмина един дълъг миг, преди Филби да я погледне право в очите:

— Боя се, че да.

— Разбирам. — Тя се обърна, изключи проектора и екранът почерня. После се завъртя и погледна тримата. — Е, в такъв случай, благодаря за отделеното време.

— Нина — произнесе Филби. — Моля те, не го приемай лично. Имаш потенциала да се радваш на една наистина страхотна кариера.

— Ако?

— Ако... не паднеш в същия капан като родителите си. Професор Ротшилд е права, знаеш го. История и митология са две

различни неща. Не си пилей времето и таланта за нещо погрешно.

Нина го гледа в продължение на един дълъг миг, преди да заговори:

— Благодаря за съвета, професор Филби — произнесе тя горчиво, след което се обърна и излезе, захлопвайки шумно вратата след себе си.

Отне ѝ десет минути да се съвземе, скрита в една от дамските тоалетни, преди да почувства, че е готова да покаже лицето си пред света. Първоначалният ѝ шок бе заменен от огромен гняв. Как си позволяваше Филби да намесва родителите ѝ? Предполагаше се, че ще оценява презентацията ѝ по собствените ѝ достойнства, а не воден от личните си чувства!

След смъртта на майка ѝ и баща ѝ Филби беше едно подкрепящо присъствие, неин ментор, докато тя се издигаше в науката.

А сега точно той я бе отхвърлил. Приемаше го като чисто предателство.

— Кучи син! — извика тя и блъсна преградната стена на тоалетната кабина.

— Д-р Уайлд? — чу се познат глас откъм съседната тоалетна. Професор Ротшилд.

По дяволите!

— Ъ-ъ... не, не говори добър английски! — изломоти Нина, изхвърчайки като обезумяла през вратата, прехвърлила лаптопа си през рамо. Гневът ѝ бе заменен от смущение; тя скоро се озова в главното фоайе на сградата. Познатият силует на горен Манхатън се разкри пред очите ѝ, когато излезе навън.

Ами сега? Какво щеше да прави?

Беше се отказала да обмисля дори възможността за провал, камо ли подобно съкрушително поражение, и сега нямаше представа как да продължи.

Да се прибере вкъщи, може би това беше най-доброто. Да хапне малко за утеха, да изпие едно питие и после да се притеснява за последиците утре.

Спусна се по стъпалата към тротоара и погледна за такси. Видя няколко, които чакаха светофара да светне зелено на следващата пряка;

може би щеше да хване някое.

Тъкмо вдигна чантичката си да провери дали ще има достатъчно пари, когато осъзна, че я наблюдават.

Огледа се. Един човек — мъж — задържа погледа си върху нея миг по-дълго, преди да си намери нещо по-интересно, което да оглежда на отсрещната страна на улицата. Беше се облегал на стената на университетската сграда — плътна фигура с къса, оредяваща коса, облечен с джинси и износено кожено яке. Сплесканият му нос изглеждаше сякаш е бил чупен неведнъж. Не беше по-висок от Нина, но мускулатурата му показваше значителна сила — освен това имаше неясен намек за опасност в квадратното му лице, — и че не би се колебал много да я използва.

Живеейки в Ню Йорк, Нина не се учудваше на заплашително изглеждащите типове, но у този имаше нещо, което я правеше неспокойна. Тя погледна към напирания график по улицата, но продължи да следи мъжа с ъгълчето на окото си.

Да, вече бе напълно сигурна, че я наблюдава. Макар да бе пиков час на натоварена улица, Нина усети пристъп на тревога.

Такси! Слава богу!

Тя махна с ръка доста по-силно от необходимото. За нейно облекчение колата сви към нея. Тя бързо се качи вътре, каза адреса и погледна през задния прозорец. Мъжът — предположи, че приближава четиридесетте — гледаше как колата се отдалечава... След това един автобус закри гледката. Отпусна се с облекчение на облегалката.

И така, преследвач, унижение и гаден провал. Тя се сви в седалката.

Ама че скапан ден!

Въоръжена с голяма торба картофен чипс и кутия сладолед „Бен & Джери“, тя влезе в дневната и погледна към телефонния секретар. Нямахте съобщения. Нищо изненадващо.

Пусна косата си, след което се сви на кушетката под голямо плетено Куобрас. Единственото, което липсваше, за да допълни картината на тъжна, самотна неудачница, беше едно седи със сантиментални, досадни парчета. Или може би три-четири котки.

За кратко развеселена от тези мисли, тя притисна колене към гърдите си и отвори чипса. Ръката ѝ докосна медальона.

— Голям късмет е, че си тук, няма що! — промърмори тя. Макар металното парче да беше сериозно надраскано, продължаваше да свети със странния си червеникав блясък, когато го вдигна към светлината. Маркировките, групи от малки, прилични на апострофи знаци, на брой от една до осем, под къси чертички, изписани по дължината, изпъкваха ясно. Не за пръв път се питаше какво означават, но отговорите никога нямаше да се появят.

Почти бе решила да свали медальона, разсъждавайки, че късметът ѝ няма как да стане по-лош днес — когато нещо в съзнанието ѝ прищрака и тя отпусна ръка. Нямаше смисъл да предизвиква съдбата.

Тъкмо схруска първото парче чипс и телефонът иззвъня. Не очакваше да ѝ се обади никой... кой ли можеше да е?

— Ало — промърмори тя в слушалката, като продължи да дъвче.

— Д-р Нина Уайлд ли е? — произнесе мъжки глас.

Страхотно. Продавач.

— Да, какво има? — Тя натъпка още чипс в устата си, готова да затвори.

— Казвам се Джейсън Старкман и работя за фондация „Фрост“.

Нина спря да дъвче.

Фондация „Фрост“? Благотворителност по цял свят, развиване на лекарствени препарати и ваксини, финансиране на всички видове научни изследвания...

Включително археологически експедиции.

Тя преглътна наполовина сдъвкания чипс.

— А-а, да, здравейте!

— Съжалявам, чух, че университетът е отхвърлил днес молбата ви — каза Старкман. — Беше много недалновидно от тяхна страна.

Нина се намръщи.

— Как разбрахте?

— Фондацията има приятели в университета. Д-р Уайлд, ще мина направо на въпроса. Колегите ви може да не се интересуват от вашата теория за местоположението на Атлантида, но ние със сигурност се интересуваме. Кристиан Фрост, директорът на

фондацията, лично ме помоли да се свържа с вас и да разбере дали бихте желали да обсъдите това с него тази вечер.

Сърцето на Нина подскочи. Кристиан Фрост? Не можеше да си спомни точно мястото му в списъка на най-богатите в света мъже, но определено беше в топ дваисет. Тя се насили да остане спокойна.

— Да-а, сигурна съм, че бих желала да го обсъдим, да. С каква... ъ-ъ-ъ... цел?

— С цел финансиране на цялостна океанографска изследователска експедиция, за да се разбере дали вашата теория е вярна, разбира се.

— О, ами... в такъв случай... да! Да, определено бих искала да го обсъдим!

— Отлично. В такъв случай ще поръчам кола да ви докара до нюйоркския офис на фондацията за среща и вечеря. Седем часът добре ли е?

Тя погледна часовника си. Стрелката сочеше пет и половина. Час и половина да се пригответи. Щеше да бъде напрегнато, но...

— Да, да, аз... добре е, да!

— В такъв случай ще се видим тогава. О, и ако е възможно, вземете бележките си, ще е от голяма помощ. Сигурен съм, че господин Фрост ще има много въпроси.

— Няма проблем, изобщо няма проблем — избърбори тя, докато Старкман затваряше. Остави слушалката и остана така известно време, преди да изрита одеялото и да нададе радостен вик.

Кристиан Фрост! Не само един от най-богатите мъже, но... Е, обикновено не я привличаха по-възрастни мъже, но от снимките, които бе виждала, Кристиан Фрост можеше да накара мнението ѝ да се промени.

Нина отново вдигна медальона си и го целуна.

— Все пак предполагам, че ми носиш късмет!

[1] Древногръцка мярка за дължина; равнява се на около 200 м. — Б.пр. ↑

[2] Кадиз — град на испанското Атлантическо крайбрежие, сравнително близо до Гибралтарския пролив — Б.пр. ↑

[3] Има хипотеза, че или Платон, или още Солон, случайно или нарочно е увеличил десет пъти всички мерки и датировки, свързани с

Атлантида. — Б.пр. [↑](#)

2.

Нина крачеше нервно, поглеждайки към тъмната улица всеки път, когато минеше покрай прозореца. Беше излетяла веднага след обаждането на Старкман и бе подложила кредитната си карта на безпощаден удар с купуването на къса синя рокля, подходяща за вечеря с милиардер. Или поне се надяваше.

Все още не можеше да повярва. Кристиан Фрост искаше да се срещне с нея! Да обсъжда нейната теория за местоположението на Атлантида! Тя спря да крачи и прехвърли през ума си всички аргументи, които трябваше да представи. Ако убедеше Фрост, че е права, боричкането за финансовите трохи на университета можеше да се окаже минало. Не беше нужно да се наемат скъпи изследователски кораби. Фрост притежаваше изследователски кораби.

Тя отново погледна през прозореца. Не се виждаше да приближава никаква кола отвън, но...

Кой беше онзи?

Сградата ѝ се намиреше на ъгъла на една пресечка. От другата страна на улицата някой се беше притаил до отсрещните апартаменти.

Някой в черно кожено яке.

Тя се взря към тротоара напрегнато. Хората минаваха и продължаваха нататък, но мъжът не се появи отново. Просто съвпадение, каза си. Ню Йорк беше голям град, много мъже носеха черни кожени якета.

Нещо друго привлече вниманието ѝ, огромна сребриста кола сви към нейната сграда. Тя погледна часовника. Миг по-късно домофонът иззвъня.

— Ало?

— Д-р Уайлд? — долетя гласът от улицата. — Аз съм Джейсън Старкман.

— Слизам веднага! — Тя грабна папката, която беше приготвила по-рано. Спря да се погледне в огледалото до вратата: косата — грижливо сресана и оформена; гримът — положен елегантно, без да се

набива; когато излетя навън, нямаше и следа от момичето, което преди няколко часа хрупаше чипс.

Старкман я чакаше долу на стълбището. Не си бе създала ясна представа за него по гласа му, в който се долавяше тексаски акцент, но бе впечатлена от онова, което видя. Беше висок, добре сложен и облечен в скъп син костюм и белоснежна риза. Имаше вид на четиридесетгодишен и нещо в кожата и в очите му я накара да предположи, че е пътувал много. Беше виждала същите загорели от слънцето черти и у други мъже преди, както и у баща си.

Той ѝ подаде едрата си ръка.

— Д-р Уайлд. Радвам се да се запознаем.

— Аз също. — Тя стисна ръката му: кожата му беше груба.

Той погледна медальона, който висеше около шията ѝ, преди да върне вниманието си към папката под мишницата ѝ.

— Това ли са бележките ви?

— Да. Всичко, което е нужно, за да убедя Г-н Фрост, че съм права, надявам се! — каза тя и се засмя нервно.

— От онова, което вече сме чували за теорията ви, съмнявам се, че ще се нуждае от много убеждаване. Готова ли сте да тръгваме?

— Разбира се!

Той я придружи до колата, която в първия момент бе помислила за Ролс-Ройс, но сега осъзна, че е всъщност Бентли. Пак така луксозна, само че по-спортна — не че го знаеше от собствен опит.

— Хубава кола — отбеляза тя.

— Бентли Континентал. Мистър Фрост винаги купува най-доброто. — Той отвори задната врата за нея.

Интериорът на колата беше толкова разкошен, както си беше представяла, седалките и тапицерията бяха в нежна бледо кремава кожа. Зад волана седеше друг костюмиран мъж. Старкман затвори вратата зад нея и мина на предната седалка до шофьора. Направи знак и колата се отлепи от тротоара, спирайки на пресечката. Нина по навик се огледа за приближаващи коли... и видя през улицата мъжа, който я беше следил на излизане от университета. Говореше по клетъчния си телефон, но очите му бяха неприкрито вперени в нея.

Тя си пое неспокойно въздух.

— Нещо не е наред ли? — попита Старкман, който се беше обърнал и я гледаше.

— Аз... — Бентлито потегли и зави зад ъгъла и мъжът изчезна от полезрението ѝ. Тя си помисли дали да каже на Старкман за предполагаемия си преследвач, но се отказа. Ако представляваше някаква заплаха, полицията беше за това — не че познаваше самия Старкман по-добре от мъжа в коженото яке. — Само си помислих, че съм видяла един познат.

Старкман кимна и отклони очи. Бентлито отново засили, после пое на запад.

Нещо я озадачи. Беше проверила в Интернет къде се намира нюйоркското седалище на фондация „Фрост“ — беше в източен Мидтаун, недалеч от Обединените нации. Дотам от апартамента ѝ се стигаше най-лесно, ако се тръгнеше на изток, след което да се продължи по Първо авеню...

Реши да изчака, преди да повдигне въпроса. Бентлито имаше сателитна навигационна система; беше възможно да има някакви проблеми в трафика по-нататък, което означаваше, че ще е по-бързо, ако заобиколят.

Но те продължиха на запад още една пресечка, после още една...

— Къде отиваме? — попита тя с престорена безгрижност.

— Във фондация „Фрост“ — отвърна Старкман.

— Тя не е ли в Ийстсайд?

В огледалото Нина съзря блясък в очите на шофьора. Те показваха... безпокойство?

— Налага се първо малко да заобиколим.

— Докъде?

— Няма да се бавим.

— Това е... всъщност не за това се договорихме.

Двамата мъже размениха погледи.

— По дяволите! — каза Старкман с още по-силен тексаски акцент. — Надявах се да стигнем първо до там, но... — Той се обърна в седалката си, бръкна в джоба си и извади...

Оръжие!

Нина гледаше невярващо.

— Какво е това?

— На какво ви прилича? Щом сте доктор на науките, предполагам се, че сте достатъчно умна.

— Но какво става? Какво искате?

Старкман протегна ръка.

— Като начало — бележките ви. — Оръжието сочеше към гърдите ѝ. Тя вдървено подаде папката. — Никак не е добре, че не носите лаптопа. Предполагам, че ще се наложи да се отбием да го вземем след това.

— След кое? — Мълчанието и каменното му изражение я хвърлиха в ужас. — Мили боже! Каните се да ме убияте?

— Нищо лично.

— От което се предполага, че ще ми стане по-добре? — Тя се огледа отчаяно дали може да избяга.

Натисна дръжката на вратата. Тя помръдна, но съвсем леко. Заключена. Макар да знаеше, че е безсмислено, хвърли се към предната седалка и се опита да отвори другата врата. Тя също отказа.

Намираще се в капан!

Обзе я паника. Зелените ѝ очи се разшириха от страх, тя погледна към Старкман.

По лицето му се четеше изненада, погледът му беше забит в огледалото за обратно виждане...

Бам!

Нина изхвърча напред, когато нещо се заби отзад в Бентлито. Дъхът на Старкман излезе със съсък от устата му при сблъсък с таблото. Той ядосано се изправи и насочи оръжието си към задния прозорец. Нина изкрещя и се дръпна.

— Чейс е! — извика Старкман. — Кучи син!

— Как, по дяволите, ни е намерил? — попита шофьорът.

— Не ме интересува! Изблъскай този английски плужек от пътя и ни измъкни оттук!

Бентлито рязко се отклони. Нина се плъзна по кожената седалка и удари главата си във вратата. Над нея Старкман, размахал пистолета, следеше преследващата ги кола.

Нов удар.

Този път дойде отстрани, двутонното возило се наклони силно, металът изскърца и се усука. През прозореца Нина видя огромен черен джип.

Старкман стреля. Нина изпищя и притисна ръце върху ушите си, когато страничният прозорец се разби и се посипа градушка от

блестящи парченца. Джипът отскочи назад рязко, гумите му изсвистяха. През счупения прозорец нахлу вятър.

Последваха още два изстрела от пистолета на Старкман, задното стъкло се разби и обсипа Нина със стъкълца. Клаксоните на колите свиреха бясно, но звукът бързо заглъхна зад тях, когато Бентлито ускори. Шофьорът изруга и се отклони отново, за да избегне някаква кола, изпращайки Нина в другия край на седалката.

— Давай направо! — изкрещя Старкман. Нина едва успя да се улови, когато гумите изпищяха при един рязък завой.

— Мамка му! — изпъшка шофьорът, когато се блъснаха в нещо с глух звук. Човек, осъзна Нина с ужас. Отвън се чува викове и писъци в момента, в който някой тупна от покрива на колата. Но шофьорът не спря, вместо това се опита да задържи автомобила под контрол, докато ускоряваха.

Старкман изпрати още два изстрела. Нина чу рева на друг мощен двигател, който ги гонеше. След това дулото се прицели точно над нея.

Тя хвана китката му с две ръце и натисна ръката му надолу, забивайки зъби в плътта колкото сила имаше.

Последва вик на болка — и изстрел.

Блясъкът беше заслепяващ и шумът, само на сантиметри от главата ѝ, мигновено подчини всички нейни сетива. Куршумът се заби в облегалката на нейната седалка.

Старкман освободи ръката си. Огромни цветни петна танцуваха пред очите ѝ, после образи от пламъка, избълван от дулото. Слухът ѝ започна да се връща и точно тогава чу отново стрелба.

Но не от пистолета на Старкман.

Част от облегалката на шофьорската седалка се разлетя — парченца кожа и пълнеж, последвани миг по-късно от самата глава на шофьора. Тъмночервена кръв и сиво мозъчно вещество се плиснаха и обляха тавана и предните прозорци.

Бентлито рязко се отклони и тялото на шофьора се свлече на една страна. Старкман извика и хвана кормилото. Колата изправи, изхвърляйки все още зашеметената Нина през задната седалка.

Бам!

Джипът отново ги изтласка встрани от пътя.

Като псуваше, Старкман се наведе през тялото на мъртвия шофьор и хвана дръжката на вратата. Тя се отвори. Той освободи

предпазния колан и изхвърли тялото на пътя, след това се надигна над централната конзола и тупна в шофьорската седалка в момента, когато джипът ги удари отново, по-силно. Колата закриволичи, преди Старкман да поеме контрола и да изхвърли колата рязко наляво, когато той скочи на газта. Гумите изпищяха възмутено и тежката кола изригна пушек.

Главата на Нина отново се удари в дръжката на дясната врата. Тя се изправи. Ако Старкман бе зает с шофиране, тогава той не можеше да използва пистолета...

Другата кола, един Рейндж Роувър се изравни с тях. Тя разпозна лицето зад волана — мъжът в черното кожено яке!

Целеше се в Бентлито с голям сребрист пистолет.

— Спри! — изкрещя той.

Тя се наведе и се притисна в седалката, когато отвън долетяха два гърмежа като от артилерийско оръдие. Старкман се наведе и закри лицето си в мига, когато предното стъкло се натроши и вятърът пръсна счупените парчета в купето.

Държейки волана с една ръка, той се изви и изпрати в отговор три изстрела над лявото си рамо. Нина чу изскърцването на гумите на Рейндж Роувъра, който следваше плътно своята жертва.

Чуха се още ядосани клаксони, когато Старкман прекара Бентлито през вечерния трафик — и стържене на метал при задминаването на една друга кола. Тя се осмели да погледне. Движеха се някъде по 17-а или 18-а улица и бързо приближаваха източната страна на Манхатън, напред се простираха само широките платна на Уестсайдската магистрала, а отвъд тях — студените води на река Хъдсън. Старкман се занимаваше с оръжието, почти не държеше волана. Нина осъзна какво правеше той. Автоматичният плъзгач беше изтеглен; той го зареждаше...

Което означава, че той не може да стреля!

Тя седна рязко и заби нокти в лицето му. Той се изви към нея, опитвайки се да използва оръжието си като стик. Тя се дръпна на една страна и продължи атаката си, като по едно време усети нещо меко под пръстите на дясната си ръка.

Окото му.

Заби нокти в него и Старкман изрева, удряйки я силно.

— Спри колата! — извика тя. Един поглед към скоростомера ѝ показва, че продължават да ускоряват; носеха се към улицата точно срещу групата коли, чакащи на светофара.

Нина отново извика, този път, обхваната от паника, и свали ръцете си от лицето на Старкман. По пръстите ѝ се стичаше кръв. Видя опасността тъкмо навреме и завъртя волана надясно, за да избегне най-задната кола само на сантиметри, блъсвайки Бентлито в ръба на тротоара. Във въздуха излетя един контейнер за боклук, но това беше последната ѝ грижа, защото сега се носеха право към трафика по Уестсайдската магистрала...

За неин ужас Старкман натисна педала на газта.

Прелетяха над ръба на тротоара и отново удариха настилката на пътя. Нина видя фаровете и чу отчаяното изскимтяване на спирачки. Колите се обръщаха във всички посоки, за да избегнат удар, само за да бъдат блъснати отзад от други шофьори, неуспели да спрат навреме.

Прекосяха лентите по посока север, достигайки средната невредими — колкото Старкман да се вреже в трафика от другата страна и да се насочи към горен Манхатън право срещу движението в южна посока!

— О, боже! — изкрещя Нина, когато той хвърли Бентлито между двете колони от коли и камиони. Другите коли проблясваха само на сантиметри от тях, шофьорите отбиваха като обезумели, за да избегнат манияка, който летеше право срещу тях. Пищяха клаксони от всички страни, един оркестър от ярост и ужас. — Спри колата, преди да си убил и двама ни!

Тя отново го удари по очите. Но този път го завари подготвен.

Пистолетът я хласна по челото и тя усети толкова силна болка, сякаш в черепа ѝ се забива шип. Падна назад замаяна, докато той изви силно наляво и мина през метална порта към един от кейовете на река Хъдсън.

Вятърът плющеше през разбитите стъкла, а те летяха успоредно на кея. Нина се опита да се надигне и видя как от едната им страна прелитат складовете, а набраздените с ръждиви ивици корпуси на кораби — от другата.

Напред нямаше нищо, освен вода и далечните светлини на Ню Джърси отвъд.

Тя задиша тежко, осъзнала какво се канеше да направи Старкман.

Той я погледна за миг. Дясното му око беше подуто и затворено, по лицето му се виждаха дълбоки драскотини и струйки кръв.

В този момент той отвори вратата и се изтърколи отвън, свивайки ръце, за да се предпази от удара при падането. Миг — и вече го нямаше. Беше оставил неуправляемата кола да лети към ръба на кея с активиран круиз контрол и скорост от почти осемдесет километра в час!

Нина нямаше време дори да изпищи, преди Бентлито да разцепи слабата телена преграда в края на пристана и да полети надолу към тъмните води.

Внезапно намаляване на скоростта я тласна отново към шофьорската седалка. Върху нея се изливаше ледена вода, връхлитайки като цунами през счупените прозорци. Мехурчетата се разпениха, когато тежката предница се заби надолу и повлече към дъното на реката колата и ужасената пътничка.

Нина се опита да излезе през задния прозорец, но високите облегалки за глава блокираха бягството ѝ. Очите я смъдяха: тя задърпа отчаяно дръжката на най-близката врата, но тя не помръдваше.

Страничният прозорец...

Стъклото беше счупено, а той сякаш бе достатъчно голям, колкото да мине през него. Стисна рамката и се опита да се провере. Раменете ѝ запълниха отвора, но гръдният кош... Беше заклещена! *В капан!*

Роклята ѝ се закачи в металния лост от облегалката на разбитата шофьорска седалка.

Тя ритна, опитвайки се да се освободи. Без успех. Ритна по-силно, натискайки прозоречната рамка с ръце за допълнителна сила. Платът поддаде леко, но отказваше да се скъса.

Имаше чувството, че гръдният ѝ кош ще експлодира. Не искаше нищо повече от това да си поеме дъх, но единственото, което щяха да поемат дробовете ѝ, беше вода.

Щеше да потъне. Професор Филби беше прав: търсенето на Атлантида щеше да я убие...

Не, нямаше да допусне той да излезе прав!

Но не можеше да направи нищо, за да спре това. Беше затворена в кола, която потъваше към дъното на Хъдсън и пулсирането в главата ѝ щеше във всеки момент да победи здравия ѝ разум и да я накара да поеме фатална глътка...

Някой я сграбчи.

Беше толкова изненадана, че спазъма я стисна за гърлото. Една ръка се уви около кръста ѝ и започна да дърпа. Роклята ѝ се разкъса и нейният спасител я изтегли през прозореца, като риташе енергично, докато Бентлито изчезваше в тъмнината долу.

Сърцето ѝ биеше отчаяно. Нина изскочи на повърхността и изкрещя, поемайки болезнена глътка въздух, без да я е грижа вече за отвратителния вкус на водата. Ръката още я държеше и спасителят ѝ я тласна към брега. Болката и паниката отминаха и Нина се обърна да види кой е до нея.

Мъжът в коженото яке ѝ се усмихна, разкривайки голямо разстояние между двата си предни зъба.

— Опа.

— *Вие?*

— Хм. Това... — той направи задъхана пауза — това за благодарност ли трябва да мине?

Двамата стигнаха до кея и непознатият я поведе към една ръждясала стълба. Нина едва я изкачи, отпусчайки се най-накрая на бетонния док под главното ниво на самия пристан. Мъжът я последва. От якето му се стичаше вода.

— Хубава рокля.

— Какво? — попита Нина объркано, преди да осъзнае, че роклята ѝ е съдрана почти до кръста.

— О, Господи! — Тя се прикри с ръце.

— Е — каза мъжът, като прокара пръсти през късата си коса, — ако това е всичко, което ви притеснява, сигурно сте добре. — Съдейки по акцента, може би беше британец, но Нина не можеше да е сигурна. — Което е хубаво, защото трябва да се махаме отгук. Веднага. — Той ѝ подаде ръка. Нина гледа смутено известно време, след което я пое и той ѝ помогна да се изправи на крака. В този момент тя осъзна, че е изгубила и двете си обувки.

— Кой сте вие? — попита го тя, докато подтичваха нагоре по стъпалата към кея. — Какво става?

— Казвам се Чейс. Еди Чейс. Не се притеснявайте, не съм някой побърканяк. — Той се обърна и й хвърли усмивка, която не беше напълно успокояваща. — Само достатъчно луд да скоча в река да спасявам жената, за която бях нает да се грижа.

— Нает?

— Аха. Аз съм вашият бодигард!

Стигнаха запъхтени до горното стъпало. Чакаше ги малка групичка хора, които изглеждаха смаяни. Неколцина от тях изръкопляскаха.

— Полезно е да си бил в спец отрядите. Аз съм нещо като... нещатен сътрудник. — Нина видя, че неговият Рейндж Роувър с очуканата предница, беше паркиран на кея с отворени врати и работещ двигател.

Един мощен мъж в униформа на служител от охранителна фирма изтича към тях, задъхвайки се.

— Хей! Какво, по дяволите, става тук?

— Всичко е наред, приятел — каза Чейс. — Всичко е под контрол.

— Мамка му! Една кола мина през бариерите и излетя от ръба на кея! Искан отговори!

Чейс въздъхна, след което бръкна под якето си и извади внушителен пистолет. Изглеждаше дори по-заплашителен отблизо с дългата си цев, подсилена от прорязано стоманено парче по горната страна.

— Господин Магнум ще отговори на всичко — каза той и махна по посока на гарда. Малката тълпа бързо се разпръсна.

— Имате ли въпроси?

Мъжът се опита да потисне страха върху лицето си, но с малък успех.

— Е, те могат да почакаат.

— Хубаво. Може би искате да намерите типа, който скочи от колата преди тя да се блъсне, макар че е наистина лошо момче. Но точно сега се налага да заведе тази госпожица на някое сигурно място. Става ли?

— Разбира се! — съгласи се гардът, отстъпвайки.

Като продължаваше да държи пистолета си вдигнат, Чейс отвори вратата на Нина, след което изтича до шофьорската седалка и скочи в

нея. Миг след това излетя от кея с висока скорост. Накрая направи остър завой, продължи по празния тротоар още известно време, преди да отmine група спрени коли и да отбие по магистрала Уестсайд.

— Предполагам, че ще е по-добре да включиш отоплението — каза той, поглеждайки към треперещата Нина, докато ускоряваше. В далечината звукът на сирени разцепи нощния въздух.

Тя стисна зъби.

— Какво става, по дяволите?

— Кратката версия ли? Лошите момчета искаха да те убият. Добрите искаха да ги спрат. Аз съм един от добрите.

— Но защо ще искат да ме убиват? Какво съм направила?

— Не е за това, което си направила, док. А за това, което можеш да направиш. Онова влечуго в Бентлито, Старкман. Навремето ми беше приятел — работехме по света заедно, в специалните отряди — докато не стана престъпник.

— Каза ми, че работел за фондация „Фрост“, за Кристиан Фрост — вдигна вежди Нина.

Чейс се засмя.

— Е, случайно знам, че не работи там.

— Откъде?

— Защото аз работя за Кристиан Фрост. Искаш ли да се срещнеш с него?

3.

Норвегия

— Кажи, док — произнесе Чейс, — не е ли прекрасно?

— Определено — съгласи се Нина, като гледаше красивия застинал пейзаж долу.

Домът на Кристиан Фрост, както и корпоративните офиси, се намираха в Равнсфйорд, на пет километра навътре от норвежкия бряг, южно от Берген. Фиордът, дал име на района, разполовяваше обширния му имот. В южната страна бяха офис сградите, които — макар с ултрамодерен дизайн, идеално се вписваха в обкръжението. От тях тръгваше път към тънък сводест мост през фиорда. Като обходи с очи моста и целия район, тя осъзна, че има друга голяма лъскава сграда, цветовете и извивките на която се сливаха с отвесния склон, на който бе построена.

— Това е къщата на Фрост — каза й Чейс.

— Това е къща? — зяпна Нина. — Мили боже, огромна е! Помислих си, че е просто поредната бизнес сграда.

— Малко по-голяма е от апартамента ти, а?

— Съвсем малко.

Самолетът — „Гълфстрийм V“ бизнес джет — се наклони и прелетя над фиорда. На изток от къщата в основата на скалата Нина забеляза друга група от свръхмодерни сгради, а северно от водния път към тяхната дестинация — частно летище.

— И всичко това е на Кристиан Фрост?

— Да, така е. Движи целия си бизнес оттук, почти никога не напуска това място. Сигурно не обича да пътува.

Нина хвърли последен поглед през прозореца, преди отново да се облегне назад в седалката. Гълфстриймът беше започнал снижение.

— Със сигурност е хубаво място за живеене. Но малко изолирано.

— Е, когато си милиардер, предполага се, че светът идва при теб. Както ние правим сега.

Самолетът кацна и се придвижи към малката постройка, последна в редицата. Нина се загърна по-плътно в палтото си, когато стъпи на бетона.

— Малко хладничко, а? — попита Чейс.

— Шегуваш ли се? Свикнала съм на зимите в Ню Йорк. Това е нищо! — Всъщност, беше близо до измръзването дори без ледения вятър, който духаше откъм брега, но беше отворила веднъж голямата си уста и сега трябваше да си трае.

— Скоро ще отидем на доста по-топло. — Нина погледна към Чейс за обяснение, но той само се ухили. — Ето я и колата ни.

Голям бял джип Гранд Чероки се плъзна към самолета. Един мъж с късо подстригана руса коса, дебел врат и масивна мускулатура, от която шевовете на вталения му тъмен костюм пукаха, излезе да ги посрещне.

— Д-р Уайлд — произнесе той с немски акцент. — Аз съм началник на сигурността при мистър Фрост в Равнсфйорд — Йозеф Шенк. — Той протегна ръка. Макар ръкостискането да бе леко, тя беше сигурна, че ако поиска, този мъж може да смачка всяка кост на дланта ѝ. — Радвам се да се запознаем.

— Благодаря — кимна тя. Осъзна, че Шенк и Чейс се гледаха един друг като боксьори на ринга. Имаха сходно телосложение; запита се дали имаха сходни — или съперничаещи си — военни биографии.

— Джо — каза Чейс.

— Господин Чейс — отвърна Шенк, преди да отвори задната врата на джипа. — Заповядайте, д-р Уайлд. Ще ви закарам при мистър Фрост.

Нина влезе. Чейс я последва, затваряйки вратата след себе си. Шенк го погледна, преди да заобиколи джипа и да седне зад волана.

— За какво е всичко това? — попита Нина.

— Той е бодигард — обясни бързо Чейс, докато Шенк не бе достатъчно близо, за да чуе. — Не обича много нещатните, мисли, че имам намерение да му отмъкна шефа.

— А имаш ли? — не се сдържа Нина.

— Аз съм професионалист — отвърна Чейс, оставайки за миг сериозен. — Всичко пречупвам през работата.

Шенк се качи и потеглиха. В западния край на пистата се виждаха няколко хангара. Отвън бе паркиран огромен самолет с

корпоративното лого на Фрост — контур на тризъбец във вътрешната част на „О“-то на името, което в момента боядисваха група дребни фигури на стълби.

— О! Доста голям самолет!

— Товарен Еърбъс А380 — обясни Шенк. — Последното допълнение към въздушната флотилия на господин Фрост.

Нина погледна към дългата писта. Стръмни хълмове се издигаха зад далечния ѝ източен край.

— Надявам се, че е с добри спирачки! Тези планини ми се виждат доста близо.

— Може да се излита само в западно направление. Неудобно е, но пък веднъж като излети, прекарва във въздуха много повече време, отколкото тук.

Джипът напусна летището и прекоси моста. Нина очакваше да завият на запад, към корпоративните сгради, но вместо това се насочиха по зигзагообразен път към къщата върху стръмнината. Като приближиха, чистите, елегантни линии изглеждаха дори още по-впечатляващи.

Шенк паркира, след което съпроводи Нина и Чейс до къщата.

— Насам!

Нина бе силно впечатлена от стаята, в която ги въведе. Отсрещната ѝ стена бе извита, огромен прозорец минаваше по цялата ѝ ширина, разкривайки гледката отвън — от планините, обрамчващи летището, през фиорда — до корпоративните сгради отдолу, и в далечината — Северно море.

Изгледът не бе единственото впечатляващо нещо. Стаята представляваше съчетание на луксозен салон и картинна галерия. Скулптура на Хенри Мур, картина на Пикасо в ниша, грижливо заслонена от прякото слънце. Паул Клее... и няколко други, които не разпозна веднага, но бе сигурна, че са точно толкова ценни.

— Невероятна къща — произнесе тя, изпълнена с благоговение.

— Благодаря — произнесе непознат женски глас. Нина се обърна и видя да влиза висока и поразително красива блондинка; лъскавата ѝ коса се сипеше по раменете. Изглеждаше приблизително на годините на Нина или малко по-млада, царственият начин, по който се държеше, не се връзваше със супермодерното ѝ облекло — тясно бяло горнище с дължина над талията, разкриващо перфектно изваяна коремна

мускулатура, и точно толкова впити черни кожени джинси и ботуши с високи токове. Тя се приближи и огледа Нина отгоре до долу, сякаш не напълно сигурна как да се държи с нея.

— Д-р Уайлд — каза Шенк, — това е Кари Фрост, дъщеря на господин Фрост.

— Приятно ми е да се запозная с вас. — Нина протегна ръка и двете жени се ръкуваха. Чейс, забеляза Нина с изумление, се опитваше да не проличи прекалено очебийно, че я разглежда.

— На мен също, д-р Уайлд — отвърна Кари. — Господин Чейс. Научих, че се е наложило да използват услугите ви в Ню Йорк.

— Да, може да се каже и така. Добре е, че ме наехте! — Той хвърли на Шенк самодоволен поглед и немецът се намръщи.

— Радвам се, че къщата ви харесва — обърна се Кари към Нина. — Аз съм я проектирала. Архитектурата е едно от моите... ами, бих казала хобита, но ще е неприлично. Имам степен по тази специалност. — Тя говореше съвършен английски с едва доловим намек за акцент.

— Красива е — кимна Нина.

— Благодаря. — Нина си помисли, че името на Кари й звучи познато, но не можа да си спомни откъде.

— А баща ви да е тук някъде? — попита Чейс, забил палци в джобовете на якето си.

Кари изглеждаше леко резервирана от тази фамилиарност.

— Не, в биологическата лабораторията е. Ще ви заведе при него.

Нина изведнъж се сети.

— Извинете, че ви питам, но... не споменаха ли за вас по новините миналата година, че сте били в Африка? За медицинско подпомагане на населението в Етиопия?

— Да, аз бях — кимна Кари. — Помагах в организирането на помощите.

— Госпожица Фрост прави повече, не само помага — намеси се Шенк. — Тя отговаря за медицинските програми във фондация „Фрост“ в целия свят. Не мисля, че е останала страна, непосетена от нея през изминалите пет години.

— Работите по програма за изкореняване на болестите, нали? — попита Нина.

— Да. Фондация „Фрост“ прави каквото може за превръщането на света в по-добро място. Висока цел е, признавам, но съм сигурна, че

можем да я постигнем.

— Вярвам, че можете — усмихна се Нина.

— Благодаря. — Кари посочи към вратата. — Какво ще кажете да ви заведе при баща ми?

Младата жена ги поведе по стълбите към голям гараж зад къщата. Нина бе смаяна от онова, което се намираше в него; пространството бе запълнено от скъпи спортни коли и мотоциклети, като се започне от старата класика и се стигне до най-последните италиански супер коли.

— Личната ми колекция — обяви Кари. — Баща ми не я одобрява напълно, но аз обичам свободата и оживлението от скоростта.

— Приятни машинки — цъкна Чейс, когато погледът му попадна на яркочервеното Ферари F430 Спайдър кабрио, а после на мотоциклета, паркиран до него, лъскаво чудовище в синьо и сребърно.

— Сузуки GSX-R1000 — каза му Кари с нотка на гордост, първият признак за истинска емоция, която показваше от срещата с Нина. — Най-бързият мотор в света. Един от любимите ми. Планирам скоро да обиколя с него Европа. Ако графикът ми... позволява. Но това зависи от д-р Уайлд.

— Какво искате да кажете? — изненада се Нина. Кари ѝ хвърли загадъчен поглед и ги поведе към един Мерцедес.

Шенк седна зад волана и ги откара до футуристична сграда източно от къщата, която Нина бе видяла от самолета. Когато приближиха, пред тях се разкри комплекс, съставен от две секции: свързаните двуетажни структури на земята, близо до фиорда и други над тях, разположени в самата скала.

— Биологическата ни — оповести Кари. — Подземната секция подслонява хранилището. Има проби, които са потенциално опасни, така че цялата лабораторна секция може напълно да се изолира в случай на нужда. — Тя посочи към дъгообразна структура, която стърчеше от скалата. — Това е офисът на баща ми, там горе.

— Офисът на баща ви е над хранилището? — попита Нина разтревожено. Идеята да влезе в сграда, пълна с вируси от заразни болести, накара кожата ѝ да настръхне.

— Идеята бе негова, да покаже доверието си в проекта. Освен това обича да следи отблизо нашето развитие.

Те приближиха една рампа в гаража за паркиране под главната постройка, после излязоха и взеха асансьор за фойето към наземния етаж. Зад голямо подковообразно бюро от черна стомана и мрамор седяха трима униформени служители по сигурността, които кимнаха с уважение на Кари. Вратата зад бюрото водеше към висок коридор със стъклен покрив, през който Нина видя офиса на Фрост горе. Мястото беше препълнено с хора.

— Колко души работят тук? — попита тя.

— Броят им се мени — отвърна Кари, — но обикновено около петдесет-шестдесет изследователи, плюс охранителния персонал.

Нина забеляза друг охранителен пункт в края на коридора до големите врати от стъкло и стомана.

— Ъ-ъ-ъ... май имате голяма охрана?

— Необходима е — кимна Кари като за нещо подразбиращо се. — Някои от пробите, с които работим, могат да бъдат използвани за биотероризъм, ако попаднат в погрешни ръце. А фондация „Фрост“ за съжаление има врагове. Вече сте се запознали с някои от тях.

— Не се притеснявай, док — обади се Чейс. — Ще те пазя.

Трилистният знак за биологична опасност върху вратата накара Нина бавно да се приближи.

— Сигурни ли сте... сигурни ли сте, че е безопасно?

— Абсолютно — увери я Кари. — Тези врати са част от преддверие към противогазово убежище. Направени са от керамичен алуминиев оксинитрид — прозрачен алуминий, равняващ се на шейсетсантиметрова защитна плоча. Практически неразбиваема. Единственият начин да се влезе или да се излезе от хранилището — без значение микроб или човек, — е с наше разрешение.

— Радвам се да го чуя.

Кари се обърна към охранителите и вратата се отвори със съскане. Групата влезе и изчака вътрешната врата да се задвижи. Хранилището отвъд като дизайн представляваше въплъщение на функционалността. Стените бяха облицовани в бяло, подът — покрит с нехлъзгащ се каучук, за по-лесно почистване. Остра луминесцентна светлина обливаше всяко ъгълче и Нина видя зловещия блясък от ултравиолетовите източници, подсилващи стерилността на въздуха.

Вече вътре, Кари ги поведе към асансьор, който ги изкачи до офиса на Фрост. При влизането си Нина внезапно доби чувството, че е попаднала обратно в къщата, дизайнът бе твърде подобен. Можеше да види дори самата къща през прозорците, кацнала на скалата.

Но не гледката, нито пък архитектурата или предметите на изкуството приковаха вниманието ѝ. А мъжът, който ги очакваше.

Кристиан Фрост бе дори по-впечатляващ в действителност, отколкото на снимките. Висок над метър и осемдесет и все още внушително мускулест въпреки шейсетте си години, в морскосиньото си поло той напомняше по-скоро суров моряк, отколкото милиардер. Косата и брадата му бяха прошарени, но очите му излъчваха младежка енергия и дълбока интелигентност.

— Д-р Уайлд — кимна той и ѝ подаде ръка. Тя леко се дръпна, когато вместо да се ръкуват, той се наведе и целуна ръката ѝ. При всеки друг жестът би изглеждал някак глупав, но идващ от него, бе съвсем на място. — Добре дошли в Равнсфйорд.

— Господин Фрост — отвърна тя.

— Моля ви, наричайте ме Кристиан. — Английският му не бе толкова съвършен като на Кари, а дълбокият гърлен изговор разкриваше скандинавския му произход. — Много се радвам, че съм в състояние да се запозная с вас. Наемането на господин Чейс си струваше.

— В такъв случай предполагам, че трябва да ви благодаря, че спасихте живота ми!

Фрост се усмихна широко.

— Щастлив съм да ви помогна.

— Но... защо някой би искал да ме убива? За какво е всичко това?

— Заповядайте, седнете и ще ви обясня — каза Фрост, посочвайки един голям диван. Тя седна. Кари се присъедини към нея от другия край. — Боя се, че вашите теории за Атлантида са ви направили мишена на мъж с името Джовани Куобрас.

— А кой е този Джовани Куобрас? — попита Нина.

— Един побъркан — обади се Кари.

— О! Значи не само убиец, но и луд убиец. Страхотно.

— Куобрас и приближените му — започна Фрост, — които се наричат Братство, вярват в онова, в което вярвам и аз, както и вие. Ако

има нещо, за което да сме единодушни, това е вярата ни, че легендата за Атлантида е истина. Бил съм убеден в това през целия си живот и вложих значителна част от състоянието си в опити да го докажа. — Той отиде до широкия прозорец. В далечината морето блестеше като малки разсипани диаманти. — За съжаление, без особен успех. Както знаете, съществува много малко информация, от която да се тръгне... а и това, което има, е предмет на различни спекулации и интерпретации.

— Кажете ми — не се съдържа Нина, — какво общо има това с Куобрас?

Фрост се обърна към нея.

— Вие и аз искаме да открием Атлантида, да върнем едно древно чудо на света. Куобрас, от друга страна... — Лицето му потъмня. — Куобрас иска да го държи скрито, да запази тайната за свои собствени цели. И няма да се спре пред убийство, за да го направи. Вашата нова теория за местоположението ѝ може и да не е убедила университетската комисия, но със сигурност е убедила Куобрас. Той вярва, че сте на прав път — както и аз, впрочем — и иска да ви възпре да го сторите.

— Почакайте — каза Нина. — Откъде знаете за теорията ми?

— Фондация „Фрост“ има приятели в академичните среди по цял свят. Те знаят, че всички нови идеи за местоположението на Атлантида ще привлекат интереса ми и ме уведомяват. А вашите идеи... — Той се усмихна. — Ще мина направо на въпроса. Искам изцяло да финансирам изследователска експедиция, за да проверим теорията ви.

Нина едва съдържа въодушевлението си.

— Наистина ли?

— Абсолютно. При известни условия, обаче. — Той видя, че лицето ѝ потъмня и се усмихна. — Нищо лошо, обещавам. Но Заливът на Кадиз е голям, и въпреки че имам много средства, те не са безгранични. Бих искал да ограничите проучването до точно определяне на местоположението.

— Но тъкмо това е проблемът — каза му Нина. — Съществува малко информация и аз не знам как мога да я огранича още.

— Може да има повече, отколкото си мислите. — Тя го погледна заинтригувана. — Ще ви обясня по-късно. Но засега... интересува ли ви?

— Дали ме интересува? — зяпна тя. — Абсолютно!
Фрост се приближи към нея и ѝ подаде дясната си ръка.
Тя се поколеба, след което я стисна.

— Чудесно — кимна той. — Д-р Уайлд, мисля, че заедно ще намерим Атлантида.

Блестящият предмет увисна в пространството, неповлиян от гравитацията.

Нина го гледаше изумена. Никога не бе виждала свободно плуваща холограма преди, нито пък си беше представяла, че са възможни извън сферата на научната фантастика или филмите.

— Какво е това? — успя да произнесе най-накрая тя, като откъсна неохотно очи от изображението и се обърна към останалите в затъмнената стая.

— Нещо, което може да ви помогне да стесните обсега на изследването си — каза Фрост. — Или най-малкото така твърди мъжът, който искаше да ми го продаде.

— Да го продаде? — Нина отново се обърна към холограмата. Проекцията, рееща се над една цилиндрична поставка, в която цветните светлини проблясваха по-бързо, отколкото очите ѝ можеха да следят, беше вероятно с естествени размери, малко по-къса от трийсет сантиметра и широка около пет. Гладко парче метал със заоблен долен край, докато горният бе прав и от него стърчеше кръгъл израстък. Цветът беше почти като на злато, но с необичаен червеникав нюанс...

Като нейния медальон.

Тя разсеяно докосна металното парче, което висеше на врата ѝ, когато се наведе по-близо към холограмата, заобикаляйки поставката, за да види другата страна. За нейно разочарование там нямаше нищо, освен една странна, лишена от обем версия на лицевата страна, през която можеше да види Фрост, Кари и Чейс.

— Продавачът искаше само да имаме представа — обади се Кари. — Каза, че предната част на артефакта имала маркировки, които може би биха били от полза за нас. Но не ни позволи да ги видим, докато не се съгласим да му платим.

— Колко искаше? — попита Чейс.

— Десет милиона долара.

— Дяволски много.

— Може да струва дори много повече — каза Нина. Макар да знаеше, че там няма нищо, тя не се сдържа и протегна пръст да пипне. Върхът на нокътя ѝ потъна в холограмата и част от образа изчезна на мястото, където пръстът ѝ бе прекратил достъпа на лазерните лъчи, които го създаваха. — Това е орейхалк, нали?

— Така изглежда. — Фрост ѝ показа малка стъклена чинийка, съдържаща късче метал със същия цвят. — Освен холограмата, той ни изпрати и проба. Твърди, че я е отрязал от артефакта. — Нина забеляза малка резка от едната страна на холограмата. — Пуснах металургичен тест. Става въпрос за златно-медна сплав, но с много необичайно ниво на въглерод и сяра, което обяснява цвета му.

— Пасва на теорията за вулканичния му произход.

— Да.

— Което съвпада с онова, което Платон казва за орейхалка в „Критий“! — Въодушевлението на Нина нарасна, когато тя осъзна изводите.

— Почакайте, какво значи това? — попита Чейс.

— Според Платон орейхалкът — един рядък метал — бил добиван в Атлантида — обясни Нина. — Но в периодичната таблица няма място за никакви непознати елементи, което означава, че той трябва да е сплав на други метали. Но сплавите не се добиват, те се правят — освен ако не са били формирани от някакви природни процеси. Вследствие на вулканичната активност залежите от злато и мед може да са се стопили и да са се слели в нова субстанция.

— Атлантите са използвали орейхалк за облицоването на крепостната си стена — каза Кари. — Смятали са го за почти толкова ценен, колкото златото, заради високото му златно съдържание, но предмет като този би се ценил не само заради благородните метали. Ако е автентичен, ще е първият истински атлантски артефакт, открит някога — доказателство, че Атлантида съществува.

Фрост кимна на Шенк, който включи осветлението. Холограмата избледня и илюзията за плътност изчезна.

— И къде е той в момента? У кого? — попита Нина.

— Продавачът се казва Юри Волгин — започна Фрост. — От хората на Куобрас. Както изглежда, Волгин иска да напусне Братството; иска също така достатъчно пари, за да скрие от Куобрас

продаването на артефакта. Изпрати ни парчето от орейхалк и холограмата чрез посредник, един иранец — Фейлак Хаджар.

Нина се намръщи.

— Чувала съм името.

— Не съм изненадан. Продава антични персийски артефакти, които, предполагам, не са за продан.

— Крадец на гробници — каза тя с отвращение.

— Бил е такъв, макар да се съмнявам, че си е цапал ръцете от години. Забогатя, като продаваше национални съкровища на частни колекционери зад граница. Достатъчно могъщ е, за да може да си позволи да си купи имунитет от иранското правителство.

— Освен това е доносничил за конкурентите си — обади се Чейс, — отклонявал полицията от себе си, като я насочвал към тях. Не го познавам лично, но познавам хора, които са имали работа с него. Не е популярен тип, но щом продава това нещо, сигурно смята, че е автентично. Може да е гадняр, но се грижи за репутацията си.

— Той има възможностите да изтъргува този артефакт и да защити Волгин от Куобрас — каза Фрост. — Ето защо съм склонен да вярвам, че предметът е автентичен. Но не съм склонен да дам повече от десет милиона долара, без да имам доказателство. Ето тук излизате на сцената вие.

Нина примига.

— Аз?

— Искам да изследвате предмета и да решите дали е това, което Волгин твърди за него.

— Казвате ми, че трябва да отида в Иран? — Тя преглътна. — Там не са особено благосклонни към американците.

Чейс се засмя.

— Аз ще съм с теб и ще те пазя. Заедно с още няколко души приятели. Няма защо да се тревожиш.

— Бил ли си в Иран преди?

Той отвърна уклончиво:

— Неофициално...

— Господин Чейс и хората му ще се грижат за вас — намеси се Фрост. — Ще дойде и Кари, като мой представител.

— Но какво ви кара да мислите, че ще мога да определя дали този артефакт е автентичен, или не? — попита Нина, сочейки към

призрачната холограма.

— Вие сте експерт по древни езици, нали? — попита Кари.

— Не бих казала експерт — възрази тя. — В смисъл че съм учила тази специалност и мога да кажа, че различавам финикийски от нумидийски, но не съм крупен специалист.

— От онова, което съм чувал, вие сте много по-добра, отколкото твърдите. Може би по-добра и от майка си. — Нина погледна Фрост с изненада. — Познавах родителите ви — всъщност финансирах експедицията до Тибет, където те... — Той направи пауза и отклони очи. — Огромна трагедия. Огромна загуба.

— Никога не са споменавали пред мен, че сте ги финансирали — каза Нина.

— По моя молба. Сега, когато знаете на какво е способен Куобрас, разбирате защо отдавам голяма важност на сигурността. Куобрас ще направи всичко възможно, за да спре откриването на Атлантида и разполага с доста сериозни възможности — както и с влиятелни приятели по света.

— Като например?

— Вероятно е по-безопасно, ако не знаете. Но колкото до артефакта, ако Юрий Волгин казва истината, вие трябва да сте в състояние да ни кажете дали е автентичен при прочитането на текста. Само си представете — продължи Фрост, а в гласа му се прокрадна известна театралност, — ще можете да държите в ръка действителен предмет от Атлантида!

— Ако е автентичен.

— Което вие, като най-квалифицираният човек в света, ще определите.

Нина се замисли над думите му. Все още не гореше от желание да отиде в страна, която проявяваше откровена враждебност към Запада и американците в частност, но беше ходила преди на експедиции и в по-малко приятелски настроени държави, а потенциалната награда в този случай далеч надхвърляше стойността на всичко, което бе открила до този момент.

Освен това, както Фрост каза, тя нямаше да замине сама.

А ако избере да не отиде, какво щеше да прави? Да се върне в Ню Йорк, където току-що ѝ бяха отказали финансиране... и където

постоянно щеше да се озърта дали хората на Куобрас не са по петите ѝ?

— Окей — реши тя, — съгласна съм. Кога тръгваме?

Фрост се усмихна.

— Веднага, когато сте готова.

— Харесва ми начина ви на мислене — каза Нина, отвръщайки му с усмивка. — Само защото Атлантида е чакала единайсет хиляди години, не означава, че трябва да чака още...

— Тогава — каза Кари, — да вървим и да започваме.

4.

Иран

Нина разтърка раздражено ръката си.

— Още ме боли.

— Да не искате да пипнете някоя екзотична средноизточна болест? — попита Чейс весело. — По-добре се подсигурете, вместо да съжбялявате.

— Знам, знам. Само ми е неприятно.

— Това е нищо! Трябваше да видите инжекциите, които ми слагаха, когато бях в Специалните части. Ей такива големи игли! Няма да искате да знаете къде ги забиваха.

— Със сигурност не бих искала да знам.

Гълфстриймът тъкмо бе прелетял над Черно море и Турция по пътя си към Иран. Не бяха поели по директния маршрут от Норвегия, вместо това заобиколиха към Прага, за да вземат още един пътник. В самолета с Нина, Чейс и Кари, която седеше сама в задната част на салона и работеше на лаптопа си, пътуваше и един мъж, когото Чейс представи като Хюго Кастил. От начина, по който се шегуваха един с друг, беше ясно, че са стари приятели.

— Да, с Едуард се познаваме отдавна — потвърди темпераментният, с продълговато лице европеец — французин навярно, помисли си Нина, съдейки по акцента му. — Работили сме заедно в много специални операции за НАТО. По-точно секретни, както казвате вие — добави той и разтърка острия си нос.

— Значи сте били във френската армия?

Кастил се изправи в седалката си с израз на голямо възмущение:

— Френската? Ама моля ви се! Аз съм белгиец, мадам!

— Съжбялявам! Не съм разбрала — побърза да се извини Нина, преди да осъзнае, че Чейс се смее. Лицето на Кастил също се опъна в усмивка. — Хей, ама вие на майтап ли ме вземате?

— Малка шегичка — каза Чейс. — Хюго упражняваше френския си. Белгиец е, това е единственият трик за привличане на вниманието.

— Английски еснаф — подсмръкна Кастил. Извади от джоба на якето си една лъскава ябълка и я огледа внимателно, преди да отхапе.

— Е, какво можем да очакваме в Иран, мистър Чейс? — попита Нина.

— Наричай ме Еди. — Изражението му стана сериозно. — Надявам се да нямаш много вземане-даване с местните. Нещата трябва да са прости: срещате се с Хаджар, решаваш дали това нещо е истинско, след това шефа — той кимна към Кари, която продължаваше да се занимава с компютъра си — трансферира парите и край. Такъв е планът, ако всичко е законно.

— А ако не е?

Той потупа коженото си яке, провесено върху дръжките на седалката. Прикладът на пистолета му личеше ясно.

— Тогава ще има неприятности. Не се притеснявай, ще се оправим. Ще те пазя, док.

— Ние ще ви пазим — поправи го Кастил, докато дъвчеше парчето ябълка.

— Благодаря. — Нина не сподели безпокойствата си.

Лаптопът на Кари издаде звук. Тя погледна екрана изненадано, след това сините ѝ очи проблеснаха и тя улови погледа на Нина, миг преди да се върне отново към компютъра. Бързо натрака нещо по клавиатурата, после затвори лаптопа и седна в седалката срещу Нина.

— Нещо не е наред ли? — попита Нина.

— Не — просто един имейл от баща ми, нещо, което не очаквах. Не е за притеснение, всъщност — добри новини. Но не е точно сега моментът, така че... — Тя се наведе напред, усмихвайки се за първи път, откакто се бяха срещнали, като разкри блестящи бели зъби. — Мисля, че трябва да ви се извиня, д-р Уайлд.

— За какво?

— Не бях най-добрата домакиня. Бях прекалено заета с работата си за фондацията, с тази експедиция... Съжалявам, ако съм се държала малко хладно и дистанцирано.

— Не, няма защо да се извинявате — увери я Нина. — Вие сте много заета, сигурна съм, че трябва да правите много неща наведнъж.

— Е, вече не. От този момент отдавам цялото си внимание на вас и тази мисия. Искам да е успешна — искам също да сте в безопасност.

— Благодаря — кимна Нина, усмихвайки се в отговор.

Кари вдигна очи към Чейс.

— Господин Чейс — каза тя, фиксирайки го с неодобрителен поглед, — в деколтето ми ли се опитвате да надничате?

Нина потуши кикота си, а Кастил прикри смеха си с ново отхапване на ябълка. Чейс безспорно бе хванат в момент на прегрешение, но вместо да се опита да отрече, само се облегна назад и вдигна вежди.

— Щом аз мога да го направя, тогава може и всеки иранец, който ви види, а те се интересуват много от женските секси дрешки. Мислех си дали няма да е по-подходящо да се преоблечете в нещо по-старомодно, преди да кацнем.

Кари носеше тесен бял потник и кожени джинси, подобни на онези, с които бе облечена в Равнсфйорд.

— Имате право. За щастие, съм се подготвила.

— Д-р Уайлд е добре, трябва да си облече само сако.

Нина го погледна.

— Да не би да казвате, че съм старомодна, господин Чейс? — Тя би използвала думата „непретенциозна“ и „практична“, ако трябваше да опише собствените си джинси, блуза и здрави обувки.

— Изглеждате чудесно — усмихна се Кари, ставайки. — Ако имате нужда от нещо, само ми кажете. — И тя отново отиде в задната част на самолета.

Кастил привърши ябълката.

— Ах, Англия — произнесе с апломб той. — Страна на очарователните, изисканите, романтичните. А така също и на Едуард Чейс.

— Стига, Хюго, разкарай се.

Кастил го замери с една семка от ябълката.

— Винаги ли е такъв? — попита Нина Кастил.

— Боя се, че да.

— Дамите харесват точно това — невъзмутимо заяви Чейс, пускайки семката в празната си водна чаша. Той погледна часовника си и се протегна в седалката.

— Създаваш си удобства?

— Правя възможното — отвърна той. — Ще кацнем след половин час. И се молете пътуването по суша да е по-гладко от това.

Чейс определено бе прав, помисли си Нина. Ленд Роувърът, който ги откара на срещата с Фейлак Хаджар, бе виждал и подобри дни; а пътят под него, както изглежда, не бе виждал бял ден през цялото си съществуване.

„Гълфстриймът“ кацна на летището, обслужващо иранския град Исфахан в планината Загрос в западната част на страната. Макар групата да нямаше проблеми на митницата, дори след като Нина показва американския си паспорт — оказа се, че фондацията „Фрост“ е осигурила значителна помощ след разрушителното земетресение през 2003-та година, спечелвайки признателността на иранското правителство — те продължаваха да получават подозрителни погледи. Всички жени, които видяха, докато излизаха от Исфахан, носеха шалове, а някои бяха дори забулени. Макар иранците да не бяха толкова стриктни в изискванията си по отношение облеклото на жените — както бе в съседна Саудитска Арабия, — връхните дрехи, които скриваха женските форми, бяха задължителни дори за гости.

Готовността на Кари се простря дотам, че предложи на Нина да облече светлокафяв шлифер, който ѝ стигаше до коленете. Макар Нина инстинктивно да негодуваше срещу всяка система, която ѝ налагаше правила за обличане или поведение, тя изпита облекчение, че поне не се налага да се покрива с бурка. Но не можа да не изпита бодване на ревност пред дългата дреха, която Кари бе избрала за себе си. Макар това без съмнение да бе в съгласие с изискванията на иранския протокол, то диплещата се, тясна в кръста бяла одежда, я правеше да изглежда дори с още по-поразителна фигура.

На летището Кари си бе сложила шал на главата, но щом Ленд Роувърът потегли, тя го свали. Нина стори същото.

Шофираше мъж, когото Чейс представи като „стар мой приятел“. С десетина години по-възрастен от Чейс и Кастил, Хафез Мараджан беше як мъж с тъмна кожа и прошарена брада, която имаше сигурно петнайсетина сантиметра. Беше също така страстен пушач, за неудоволствие на Нина — особено когато разбра, че им остава най-малко още един час пътуване.

— Е — започна Хафез. — Въпреки че Нина говореше малко арабски, той предложи да говорят на английски: — Май пак се върна на работа, а, Еди?

— Аха — отвърна Чейс. Той седеше на предната седалка, а Нина се беместила между Кари и Кастил на задната. — Същият бизнес, нови шефове. — Той наклони назад глава по посока на Кари.

— А! Бих ви казал добре дошла в Иран, госпожице Фрост, но настоящото управление... Пфу! Не заслужава уважение. — Хафез продължаваше да гледа Кари, докато говореше, намигайки на Нина всеки път, когато отклонеше очи от обезпокоително натоварения път. — Най-накрая получихме правителство, което се опитва да бъде прогресивно, и какво стана? На следващите избори ще ги изхвърлят от кабинетите им. Демокрация? Няма полза, ако хората са идиоти! — Той издаде някакъв звук — нещо средно между смях и суха кашлица. — И все пак се радвам да те вида, Еди.

— Значи си бил в Иран преди? — попита Нина.

— Не, никога — отвърна Чейс бързо. Кастил погледна разсеяно навън през прозореца.

Хафез изстреля кашлящия си смях отново.

— Ех, тези западници с вечните им тайни! Това, което се случи беше...

— Абсолютно нищо — прекъсна го Чейс. Специалните натовски сили никога не са провеждали операции в Иран. Никога. Той погледна Хафез, който се ухили и издуха поредния облак дим.

— Е, значи тогава съм помагал на призраци. Между другото, една от кутиите, които така и не взе, е отзад, както помоли.

Кастил се протегна през задните седалки и взе един мръсен метален контейнер с размерите на голяма кутия за обувки.

— Заровеното съкровище! — обяви той, отвори го и измъкна черен автоматичен пистолет, пълнители и, за ужас на Нина, ръчна граната. — Ето, дръж я!

Нина изписка, когато той внимателно сложи гранатата в ръката ѝ. Кастил бързо и умело провери оръжието, зареди го, след което го пъкна в самото си.

Тя продължаваше да гледа изумено гранатата.

— Не се плаши — каза той, като я взе от нея. — Няма да избухне, докато не дръпнеш халката. Ето така.

Той изтегли халката и Нина извика.

— Това нещо има петминутен предпазен бушон — обади се Чейс. — Но не се притеснявай, не се задейства преди...

— Никак не е забавно! — прекъсна го Нина.

— Господа — намеси се Кари, — предпочитам да не тероризирате най-важния член на нашата експедиция. — Думите бяха меки, но властната нотка в гласа ѝ не можеше да се сбърка.

— Съжалявам, шефе — вдигна рамене Чейс. Той обезвреди гранатата и я подаде обратно на Кастил, който на свой ред я върна в кутията. — Направих го само за да минава времето по-бързо.

Нина направи физиономия.

— Следващия път си носи iPod-а.

След един час пътуване на самата Нина ѝ се прииска да си беше взела iPod.

В началото планините бяха впечатляващи, но след известно време всичко започна да ѝ се вижда еднакво. Пътуването по неравното шосе беше гладко като летене с вълшебно килимче в сравнение с разбития и криволичещ път, по който се движеха сега, на места почти като просека, виеща се над опасно стръмен склон. Пухтящият дизелов влак по релсите долу изпускаше пушек като мръсен танкер. Проследявайки с поглед двете метални релси в долината, тя видя напред железопътна гара.

— Колко остава, Хафез? — попита Чейс.

— Не е далеч. — Иранецът посочи към долината. — Трябва да отминем разпределителната гара.

— Слава богу — въздъхна Нина. От тънката седалка и непрекъснатото бучене на стария Ленд Роувър вече започваше да се схваща. — Защо този тип иска да се срещнем чак толкова далече? Не можеше ли да се видим в Техеранския „Хилтън“?

— И на мен ми се искаше — отвърна Чейс. — Но се налага да бъде предпазлив. Както впрочем и ние.

— Очакваш ли неприятности? — попита Кари.

— Изхарчваме десет милиона долара, за да купим древен артефакт, който един маниак откраднал от някакъв хитър човек в отдалечен район на Иран. Вие не очаквате ли?

Тя вдигна вежди.

— Имаш право.

Десет минути по-късно Хафез спря Ленд Роувъра пред изоставена селскостопанска постройка. Дворът не се виждаше, скрит зад един завой в долината; дори железопътните релси бяха изчезнали в тунела долу. Над къщата стръмната урва бе обрасла с ниски дървета, докато от другата страна на постройката се спускаше рязко към дъното на долината. Не личаха никакви следи от човешко присъствие.

— Хюго, огледай зад къщата — каза Чейс, вече без всякаква следа на несериозност. — Хафез, ти остани с д-р Уайлд и госпожица Фрост. И при най-малкия намек за неприятност, ги извеждаш от тук.

— Къде отивате? — попита Кари.

— Да проверим дали къщата е празна. — Той излезе от Ленд Роувъра и извади пистолета от джоба си. — Ако не се върна до две минути — каза той на Хафез, — ще означава, че имаме неприятност. — Иранецът кимна и двамата мъже се насочиха към къщата.

Нямаше и две минути, когато Чейс се появи отново, следван на разстояние от Кастил.

— Чисто е. Само две стаи са, няма никой.

— Отзад също няма никой — добави Кастил.

— Не че очаквах, но трябваше да проверим. Добре тогава — продължи Чейс. — Този е единственият път, откъдето може да се влезе и излезе. Който и да дойде, ще го видим.

— Не мисля, че ще дойде по пътя — прекъсна го Кастил със странно изражение на лицето.

— Защо?

— Не чувате ли?

Чейс наклони глава на една страна, после се ухили.

— О, да. — Той потупа белгиеца по рамото. — Звукът от кошмарите ти! Ето, идва да те отнесе!

— Както изискано се казва на английски — върви по дяволите!

Нина отвори вратата и се послуша.

— Какъв е проблемът? — Тя ясно го чу пак, не можещото да се сбърка бръмчене, подето от ехото на околните планини.

— Хюго навремето е имал неприятно преживяване с хеликоптер — обясни Чейс. — Оттогава има фобия. Всеки път като види хеликоптер, смята, че нещо ще се обърка.

— Летят с огромна скорост! — възрази Кастил. — Как може да не са опасни?

— Добре, скрий се някъде, аз ще го посрещна, когато кацне, става ли? — Чейс му смигна и добави с по-тих, сериозен глас: — Хвърляй по едно око. — Кастил кимна.

Хеликоптерът започна да прави кръгове над постройката. Нина беше виждала такива по филмите и дори няколко пъти бе летяла с такъв модел: Бел Джет Рейнджър. Той направи бърз кръг отгоре, след това започна да кръжи и кацна на стотина стъпки от Ленд Роувъра.

Чейс изчака витлата да забавят и излезе. Хаджар беше с компания. Освен пилота, в Рейнджъра имаше още трима души. Той наведе рамене, усещайки тежестта на магнума в кобура под якето си, готов да го използва, ако се наложи. Само ако се наложи.

Задните врати на хеликоптера се отвориха и двама едри, брадати мъже с тъмни костюми и слънчеви очила огледаха района, преди да скочат и да вперят погледи в Чейс. От начина, по който се държаха, можеше да прецени, че са бивши военни — но обикновени войници, не от спец частите. Можеше да се справи с тях.

Единият се наведе по-близо към хеликоптера и заговори на фарси. Вратата се отвори и Фейлак Хаджар излезе.

За разлика от бодигардовете си, той бе облечен в традиционна арабска роба. Но също като тях носеше слънчеви очила — макар да си личеше, че неговите са много по-скъпи.

Отвътре го последва друг мъж. Беше бял, с къса, остра коса, с няколкодневна брада и предпазлив израз на лицето. Чейс предположи, че това е Юрий Волгин.

— Вие ли сте Чейс? — попита Хаджар.

— Да!

— Къде е госпожица Фрост?

— Къде е предметът? — поиска да разбере Чейс. Хаджар се намръщи, след което се върна обратно в Джет Рейнджъра и изнесе малък кожен куфар. Кимайки, Чейс отстъпи.

— В къщата — каза Хаджар и посочи с очи черното куфарче. — На завет от вятъра, какво ще кажете?

— Какъв вятър? — промърмори Чейс. Витлата вече бяха напълно спрели, само от време навреме полъхваше. Той още веднъж огледа района, за да се увери, че са сами, но не видя никого.

Отиде до Ленд Роувъра.

— Е? — попита Кари.

— Всичко изглежда наред, но... — Той отново се огледа, преценявайки пейзажа. Нямахте знаци за друго присъствие — не че някой би могъл да се скрие наблизко. — Просто бъдете предпазливи, нали?

— Не му ли вярвате? — попита Нина.

— Исусе Христе, не. Дори не знам защо точно. Хафез, ти остани тук. Ако има нещо, натисни клаксона.

— Ще го направя. — Хафез се протегна под таблото и извади револвер, който остави в скута си.

Чейс отвори вратата за Нина. Кастил стори същото за Кари.

— Трябва да призная, че всичките тези оръжия ме правят малко неспокойна — каза Нина на Чейс.

— Какво? Мислех си, че вие, археолозите, непрекъснато стреляте или се разминавате с куршумите като Индиана Джоунс.

Тя присви очи.

— Едва ли. Единствената ми стрелба е била с камера.

— Надявам се да си остане така — каза Кари, докато крачеха към къщата, а полите на бялата ѝ дреха се вееха при всяко нейно движение. Хаджар и придружителите му спряха пред вратата на малката сграда, неспособни да откъснат очи от нея. — След вас — каза им тя, като направи жест навътре със собственото си метално куфарче.

Вътрешността на къщата бе тъмна, единствената светлина идваше от малко прозорче. Макар имуществото да бе отнесено още при изоставянето на къщата от обитателите ѝ, в центъра още стоеше голяма маса от грубо одялано дърво.

Кастил извади една факла от якето си; прегъна я да спуска стъклото вътре и химикалите да се смесят, при което заигра жив оранжев блясък. Толкова силна реакция, знаеше Нина, би траяла не повече от петнайсет минути, което означаваше, че цялата трансакция трябваше да се побере в рамките на това време. Това не ѝ харесваше. Означаваше, че тя ще трябва да определи автентичността на артефакта набързо — и ако сбъркаше, Фрост щяха да загубят десет милиона долара. Можеше да го направи и без такъв натиск.

Искаше ѝ се само да излезе права.

Хаджар и бодигардовете му застанаха от единия край на масата, Чейс, Кари и Кастил — от другата. Нина се хвана, че оглежда Волгин. Руснакът изглеждаше притеснен, пръстите му трепереха.

— Готови ли сте да направим размяната? — попита Хаджар.

— След като видим предмета — отвърна Кари спокойно. — И след като д-р Уайлд се убеди, че е автентичен.

— Уайлд? — повтори Волгин шокиран. Нина забеляза, че мъжът избягва да я гледа директно. — Роднина на Хенри и Лора Уайлд?

— Да, те са ми родители. Бяха — поправи се тя. — Защо?

Волгин не отговори, но Хаджар нетърпеливо ги прекъсна.

— Въпросното парче е автентично. Ето го тук. — Той сложи куфарчето си на масата и набра комбинацията, за да го отключи. Нина се изненада като видя, че дясната му ръка липсва, заменена от стоманена кука. Не можеше да отклони погледа си от нея.

— Може би си мислите, че съм крадец, а? — попита той хладно.

— Ами... не, аз...

Хаджар поклати глава.

— Вие западняците, не можете да се отървете от клишетата и предрасъдъците си — произнесе той, докато отваряше капака. — Загубих ръката си при мотоциклетна катастрофа. Не съм крадец.

— Тази катастрофа явно не е била малка — отбеляза Чейс жизнерадостно. — Или поне така дочух.

Хаджар спря и го изгледа.

— Да не се опитвате да ме обидите, господин Чейс?

— Не-е-е. Щяхте да разберете, ако ви обиждах.

— А сега може ли да видим предмета? — напомни Кари. Хаджар хвърли сърдит поглед към Чейс, преди ключалката на куфарчето му да изщрака и той да го отвори.

Вътре, върху пласт предпазен дунапрен, лежеше атлантският артефакт.

Това нещо със сигурност беше направено от орейхалк, помисли си Нина. Нищо друго не блестеше с такъв неповторим яркочервен блясък.

Явно е било полирано грижливо и с удоволствие. Върху него нямаше никакви следи, нито отпечатъци от пръсти или петна. Единственият му дефект бе малката пукнатина върху едната страна, откъдето Волгин бе взел проба. Без съмнение това бе същото парче, което бе видяла като холограма.

А сега можеше да види цялото. Отпред, точно над издутината от вътрешната страна, имаше малък скосен жлеб. А под него се виждаха

знаци...

— Може ли да го разгледам? — попита тя Хаджар; гласът ѝ прозвуча почти като благоговееен шепот.

— Разбира се.

Нина си сложи латексови хирургически ръкавици и внимателно взе артефакта от куфарчето. Беше по-тежък, отколкото изглеждаше, явно с висок процент златно съдържание. В заобления му край бе издълбана стрелка, както и вълнообразна линия с някакви ситни знаци от двете ѝ страни, които минаваха по дължината; но това, което привлече вниманието ѝ, бе надписът. Тя обърна предмета към светлината от прозореца.

— Какви са? — попита Кари.

— Глозелски букви, или много близък до тях вариант. Или поне повечето от тях са такива. — Нина посочи някои символи с върха на облечените си в ръкавици пръсти. — Но тези тук са нещо друго. Различна азбука.

— Знаете ли каква е?

— Изглежда ми позната, но още не мога да разбера каква. Това е друг вариант, въпреки че не е стандартна азбука. Трябва да погледна бележките си.

— Само кажете какво ви е нужно, ще ви го осигурим — каза Кари. — Но това нещо е автентично, нали?

Нина отново обърна предмета. Долната страна изглеждаше точно както на холограмата, с металния чеп, стърчащ от горния край. Освен това нямаше никакви знаци.

Тя натисна с върха на пръстите си заобления край и отново го обърна.

Сетивен спомен...

Формата ѝ напомняше нещо, извивката на метала бе почти позната...

— Д-р Уайлд? — Кари леко докосна ръката ѝ и тя се сепна, осъзнала, че е вперила очи в предмета от доста време, потънала в мисли. — Автентичен е, нали?

— На пръв поглед така изглежда. Но трябва да се направи металургичен анализ, за да се потвърди.

— Боя се, че не нося тигел и спектрограф — каза Кари с лека усмивка. — В случая решаващо е вашето мнение.

— Добре... — Нина си пое дъх и прочисти гърлото си. Десет милиона долара бяха много пари, повече, отколкото някога щеше да види. — Ако е фалшификат, то е много скъп. И изключително добре направен — не са много хората по света, които могат да пишат на глозелски.

— А вие можете ли да го прочетете? — попита Чейс.

— Част от него. — Нина посочи няколко думи. — „От север“, „уста“, „река“. Бих казала, че тази черта тук — тя посочи маркировката по дължината на парчето, — е карта или някакъв ориентиран знак. За посоки.

Кари й се усмихна за миг, преди лицето й да придобие сериозно изражение.

— Това ми е достатъчно. Господин Хаджар, купуваме го.

— Прекрасно — каза мъжът и се усмихна, въпреки напирещата от цялото му същество алчност. — Какво ще кажете за привиждането на парите?

Кари направи знак на Нина да остави артефакта върху подноса, след което затвори куфарчето. Чейс го придърпа към себе си, докато Кари отваряше своето куфарче.

Нина почти очакваше да е пълно с банкноти, но вместо това видя електронно устройство с телефонни слушалки. Кари извади телефона и разгъна дебела антена, после натисна един бутон и сложи слушалките на ушите си.

— Трансфер — каза тя, когато някой отсреща отговори; след няколко секунди продължи; — Трансфер, номер на сметка 7571–1329 към сметка номер 6502–6809. Предварително наредена, код за потвърждение нула-едно-танго-фокстрот. Десет милиона щатски долара. — Тя направи пауза, заслушана напрегнато в повторението на думите й отсреща. — Да, потвърждавам. — Тя натисна с десния си палец тъмното екранче на устройството в куфарчето си, след което кимна на Хаджар.

— Трябва да използвам левия си палец — ухили се той мазно.

Кари изчака за потвърждение на отпечатъка от палеца му, след това кимна на Хаджар отново: иранецът изглеждаше необикновено доволен от себе си, когато се обърна към Волгин.

— Ето. Пенсионният ти фонд се увеличи със седем милиона долара.

— Удържаш си трийсет процента? — попита Чейс. — Мамка му! И продължаваш да твърдиш, че не си крадец?

Хаджар се намръщи, но не му каза нищо, вместо това се обърна пак към Кари.

— Остана само още едно нещо, госпожице Фрост...

— Знам — каза тя с намек за нетърпение, преди да върне отново вниманието си към телефона. — Готови за последна проверка за сигурност. — Тя хвърли към Нина разбиращ поглед, преди да заговори: — В храма поставили златни статуи: богът бил представен прав да кара колесница с шест крилати коня и темето му достигало до тавана.

Нина мигновено схвана, че това е пасаж от „Критий“, но не можеше да разбере защо Кари го цитира. Може би беше нещо като парола — но не бяха ли отпечатъкът от палеца ѝ, както и всичките останали кодове, които бе дала, достатъчни, за да потвърдят нейната идентичност?

Каквато и да беше причината, това свърши работа.

— Благодаря — кимна норвежката, преди да затвори телефонната си антена. — Тя улови объркания поглед на Нина. — А това е система за гласово записване и анализ на стреса — обясни тя. — Последна предохранителна мярка. Ако гласът ми покаже, че съм стресирана, това ще означава, че съм под принуда и трансферът ще бъде отменен.

— Но всичко се оказа наред — ухили се Хаджар. — Благодаря, госпожице Фрост. — За един кратък миг очите му се присвиха срещу тавана. — Бизнесът ни приключи успешно. — Той се обърна да излезе...

Ръката на Чейс се стрелна и той насочи пистолета си в главата на Хаджар.

— Не мърдай!

Арабинът замръзна, а бодигардовете му се спряха, когато Кастил прицели оръжието си в тях.

— Какво е това? — просъска той.

— Господин Чейс? — попита Кари разтревожено.

— Къде е бръмбарът? — настоя Чейс. — Това беше парола, някой подслушва разговора ни.

— Аз не...

— Кажете къде е бръмбарът или ще ви убия.

Хаджар отново погледна нагоре, като дишаше тежко.

— На онази греда.

Чейс кимна към Кастил, който се качи на масата и протегна ръка към гредата. След малко скочи, държеше в ръка малка черна кутийка. Предавател.

Нина ги гледаше объркано.

— Какво става?

— Нагласено е — каза Чейс. — Искаше да изчака трансфера на парите и да си върне обратно предмета. Така или иначе, разбра, че е автентичен. — Той се обърна към иранеца с насочено в лицето му оръжие. — Колко души сте довели тук?

— Единственият човек навън е пилотът ми.

Яркочервената точка на лазера кацна върху гърдите на Чейс, последвана миг по-късно от други два лъча, които се промъкваха през мътния прозорец. Отвън достигна звук на тичащи стъпки.

Изражението на Хаджар стана подигравателно.

— Но приятелят ми Махджад от иранската армия е довел със себе си двайсет войника.

Нина подскочи при рязкото отваряне на вратата. Влязоха четирима униформени, с насочени пушки.

— Мътните да ви вземат, извратеняци такива! — изсъска Чейс.

5.

След като конфискуваха принадлежностите им, войниците ги изкараха навън под дулата на пушките — местно изработени копия на немските „Хеклер & Кох“ G3. Хаджар ги последва с куфарчето, където се съхраняваше артефактът, със злорада усмивка на мазното лице.

Хафез беше коленичил с ръце зад тила до Ленд Роувъра, всички врати на който зееха отворени. Двама войници го пазеха. Други пък бяха обкръжили сградата. Чейс мигновено осъзна какво се е случило: войниците се бяха скрили на стръмния склон зад къщата и бяха използвали въжета, за да се спуснат по-бързо.

Той видя, че някои от иранците носеха руски снайпери „Драгунов“, снабдени с телескопични лазерни мерници. Това обясняваше защо Хафез не ги е предупредил. Да си прикован под тънкия като конец лъч на лазера и едновременно с това да си наясно, че един високоскоростен куршум може да експлодира срещу блестящото червено петно мигновено, можеше да накара всекиго да се държи много, много неподвижно.

— Съжалявам, Еди — каза Хафез. — Прекалено много бяха... — Един от пазачите му го сръга.

— Мисля, че ние всички прецакахме нещата този път — изпъшка Чейс в безсилен гняв. Вероятността Хаджар да си осигури военно подкрепление дори не му бе хрумнала. Продажността на дилъра се простираше много по-надалеч, отколкото си беше представял.

В този момент той забеляза в далечината кафяв камион, който трополеше по мръсния път. Може би беше паркиран някъде, където да не се вижда, и сега се приближаваше да прибере войниците след завършването на мисията.

Хаджар се приближи до един офицер и се ръкува с него.

— Капитан Махджад! Мога ли да ви представя моите... бизнес сътрудници?

Махджад, дългурест брадат мъж, се ухили на групата пленници.

— С удоволствие. Е, Фейлак, какво искаш да правиш с тях?

— Блондинката и руснака — вземам ги със себе си.

Махджад хвърли похотлив поглед на Кари, която му отвърна с леденостудено изражение.

— Не знам за него, но определено съм наясно тя за какво ти е.

— Не е това. Въпреки че... — Хаджар се замисли, после отново се разсмя. — Колкото до другите, изобщо не ме интересуват. Стига да не се влачат подире ми.

— Няма проблем. Министерството на културата е уведомено, че група чужденци се опитват да откраднат наши съкровища. Ще им дадат най-малко двайсет години затвор — ако доживеят до процес.

— Оставям ги на теб. — Хаджар изщрака с пръсти към бодигардовете си. — Закопчайте ги в белезници — заповяда той, сочейки Кари и Волгин.

— Къде я водите? — извика Чейс, но един от войниците замахна и го удари с приклада по гърба.

— Вкъщи. Не се тревожи, нищо няма да ѝ се случи. Стига баща ѝ да прояви готовност за сътрудничество.

— Имате намерение да искате откуп за мен? — попита Кари ужасено. Един от бодигардовете издърпа ръцете ѝ назад и ѝ щракна белезници на китките.

— Смятам, че ще е честно да получа още десет милиона долара, а вие? — обърна се Хаджар към Чейс, като я игнорира. — Ако аз имах такава красива дъщеря, щях да си помисля, че е изгодно. — Той понижи глас и продължи с по-заплашителен тон: — За да съм сигурен, че ще си остане красива.

— Само да си посмял да ѝ сториш нещо — изръмжа Чейс, — ще те убия.

— Това ли е най-добрата заплаха, която можа да измислиш? — подигра му се иранецът.

— Щом настояваш.

Хаджар сви рамене.

— Ами хубаво. Ще му мисля затова... след двайсет години.

— Господин Чейс — бързо изрече Кари, докато бодигардовете изблъскваха нея и Волгин навън, — помнете за какво бяхте нает. Пазете д-р Уайлд. Това е главният ви приоритет.

— Но...

— Разбрахте ли?

Чейс кимна неохотно.

— Да.

— Добре. — Кари насочи вниманието си към хеликоптера, след това обърна очи към Хаджар. — Разполагате само с пет седалки, а ние сме шестима.

— Вие може да седнете в скута на Волгин — рече Хаджар с похотлива усмивка. — Той заслужава едно последно удоволствие... преди да го изпратя отново при Куобрас.

Кръвта се отдръпна от лицето на руснака.

— Какво? Не! Не, Фейлак, двамата с теб имахме споразумение!

— Сигурен съм, че Куобрас ще предложи по-добро споразумение. Защо да се задоволявам с три милиона, след като мога да получа всичките десет милиона и да накарам Куобрас да ми плати още, за да върна теб и артефакта обратно при него?

— Не! — изкрещя Волгин. Въпреки че ръцете му бяха оковани зад гърба, той се хвърли срещу бодигарда, който го държеше и онзи загуби равновесие.

Другият пазач се завъртя, пусна ръката на Кари, когато Волгин му изпрати силен ритник в стомаха; след това го блъсна и се затича тромаво към къщата. Войниците се съвзеха от изненадата и вдигнаха оръжия.

— Не стреляйте! — извика Хаджар. Махджад го погледна стреснат, след което бързо повтори заповедта.

Войниците спряха за миг, разпънати между тренирания си инстинкт и заповедта на командира.

Това бе достатъчно за Чейс.

Той сграбчи за цевта пушката на най-близкия до него войник, светкавично извъртя китката му така, че мъжът изпусна оръжието и то се озова в другата му ръка; пръстът му бе точно върху спусъка.

Чейс усети топлината на куршума през металния ствол, когато пушката гръмна, обгаряйки дланта му. Войникът се килна назад и куршумът премина през него, опръсквайки Ленд Роувъра с кръв и разкъсана тъкан.

Преди някой да успее да реагира, Чейс превключи оръжието на автоматична стрелба и откри ураганен огън първо по снайперистите. Те бързо бяха повалени, останалите се хвърлиха на земята, притиснати от свистящите куршуми. Ако някой все пак се осмелеше да стреля по

него, рискуваше по-скоро да уцели някой от своите. Това щеше да му спечели малко време.

— Нина! — изкрещя той. Тя втренчи очи в него неразбиращо, напълно неподготвена за смъртоносната ярост на действията му. Той протегна ръка да я хване, но един от иранците се оказа по-бърз от него и повали Нина на земята. Чейс не можеше да стреля, без да я нарани.

Светкавично смени тактиката.

— Хюго! — изкрещя той, обръщайки глава към Ленд Роувъра. Кастил вече бе последвал примера му и бе отнел пушката от войника, който го пазеше. Но в този миг зад гърба му изскочи друг иранец и го удари силно с приклад отзад по главата. Кастил рухна.

Някой болезнено изпъшка и Чейс извъртя глава към звука. Хафез се мъчеше да се изправи на крака, но един от пазачите му с ритник го повали обратно на земята. Другият прицелваше винтовката си в Чейс...

Чейс се хвърли зад Ленд Роувъра. Времето му стигна точно колкото да затръшне вратата, преди прозорецът да се пръсне и куршумите да превърнат в решето алуминиевия корпус.

— Еди! — изкрещя Нина, когато войникът я дръпна и я изправи, подкарвайки я грубо към Ленд Роувъра. Тя се съпротивляваше и риташе, но той бе определено по-силен. Други двама иранци бяха приковали Кастил към земята.

Онзи с вдигнатото оръжие изпразни целия си пълнител в джипа.

За няколко мига всичко утихна. Войникът хвана надупчената от куршуми врата и я дръпна.

Ленд Роувърът беше празен. Онзи се взираше объркано. В този момент чу слаб звук и погледна надолу.

На пода отзад се търкулна една ръчна граната и спря.

Той отвори уста да извика...

Така и не успя. Гранатата избухна, като го отхвърли назад в градушка от нацърбени парчета метал.

Войникът, който държеше Кастил, бе пометен от взривната вълна, както се случи и с пазача на Хафез. Но двамата пленници, прилепени към земята, успяха да останат невредими под смъртоносните шрапнели.

Легнал до задното колело от другата страна на Ленд Роувъра. Чейс запуши с ръце ушите си, когато вратата над него бе отнесена от

пантите си. Проследи я с очи как лети като гигантско фризби и после пада на земята.

Погледна изпод джиपा. Най-близко намиращите се войници бяха или ранени, или мъртви, а останалите се съвземаха от шока на експлозията. Десетима, и всичките — въоръжени.

И всичките — бесни.

Дългата бяла дреха на Кари мигновено привлече погледа му към хеликоптера. Един от бодигардовете на Хаджар я държеше, а иранският капитан я държеше под мушката на пистолета си, докато лаеше заповеди на подчинените си.

Нина...

Войникът, който я беше нападнал, се прикриваше зад нея.

Не можеше да рискува и да стреля. Пък и имаше само няколко патрона.

Мислите му препускаха трескаво в търсене на решение.

Нина беше в относителна безопасност в момента, макар и пленена, но това нямаше да трае дълго, след като на някой от иранците му хрумнеше идеята да я използва като заложник, принуждавайки го да капитулира. Хаджар и капитан Махджад говореха английски и бяха чули нарежданията на Кари да защитава Нина с цената на всичко...

А за да я защити точно сега, означаваше, че трябва да я изостави.

Той стисна своя G3 и се наведе под прикритието на димящия Ленд Роувър, докато се изтегли назад — след това изстреля останалите му патрони. Умишлено се целеше високо, за да не улучи никого — искаше само да ги накара да се наведат, да ги обърка, докато тича към високия склон и после се спуска към дъното на долината.

Зад него изтракаха затворите на пушките.

Един куршум изсвистя покрай главата му, достатъчно близо, за да накара сърцето му да се свие. Той скочи от склона и прелетя във въздуха, за да се приземи... върху вратата на Ленд Роувъра.

Тя лежеше сред прахоляк и камъчета; Чейс се залепи за нея като дете за летяща шейна.

Знаеше добре, че няма да стигне далеч — склонът беше прекалено каменист. Но пък и не му бе нужно. Просто се нуждаеше от малко преднина, преди иранците да дотичат и да открият огън по него.

Отпред се издигаше голям скален блок, стърчеше от склона като развален зъб. Чейс скочи отново, хвърляйки се странично;

съприкосновението му със земята се оказа доста болезнено, когато вратата на джипа се разби в скалата и се смачка като мукава. Той се опита да използва краката си като спирачки, но се движеше прекалено бързо и се търкулна безпомощно по склона. Песъчинки и ситен чакъл се набиха в лицето му и го заслепиха.

Отгоре последва безредна стрелба.

Нещо го шибна. Не беше куршум, а жилава трева и бодливи храсти. Това означаваше, че е близо до дъното на долината. Но колко близо?

Насили очите си срещу смъдящия прахоляк... и видя групата да се спуска подире му.

С вик, повторен от околните възвишения. Чейс падна в празното пространство.

Един от войниците примига.

— Уха! Здравата ще се натресе.

Чужденецът беше скочил точно над входа на железопътния тунел и бе изчезнал от поглед.

— Ще си намери, каквото търси! — изръмжа мъжът. От специалните сили или не, едно падане от такава височина върху непрощаващата стомана и бетона на релсите щеше да изпочупи костите, или дори да убие всекиго.

Махджад тръгна към тях и погледна надолу. Лесно беше да се проследи пътят на англичанина надолу по следата от надигация се прахоляк около тунела.

— Вземете въжетата — нареди той. — Искам трима да се спуснат долу и да го намерят. Ако е умрял, да занесат тялото му до гарата. Ако е жив... — По лицето му се изписа смесица от гняв и садистична радост — да го оставят на релсите.

— Сър! — отдадоха чест войниците, готови да се спуснат по склона.

Махджад се върна при Хаджар. Избягалият руснак беше заловен отново и сега стоеше при останалите пленници.

— Това е единствено заради теб! — сопна се Махджад, забивайки пръст в лицето на Хаджар. — Не ми каза, че е обучен убиец!

— И аз не знаех! — озъби му се Хаджар. — Мислех, че е просто бивш военен, когото онази кучка е наела за бодигард. — Той посочи към Кари, която отвърна на погледа му с хладна надменност.

— Имам вече четирима мъртви и още трима ранени! Как ще обяснявам на началството къде съм ги извел и какво са правили? Как? Имаш ли представа какво рискувам!

Хаджар облиза нервно устните си, облян в студена пот.

— Може би... някакъв вид обезщетение за семействата им? И за техния командващ офицер?

— Ще ти кажа какво трябва да е обезщетението, Фейлак — изръмжа Махджад. Той направи пауза за момент. Безпокойството на другия иранец растеше. — Трябва да е едно много голямо обезщетение.

— Ще го уредя веднага, щом се прибера вкъщи — каза с облекчение Хаджар.

Махджад го изгледа студено:

— Добре ще е да го направиш.

— Имаш думата ми. А сега — каза той, като хвърли поглед на Кари, — се налага да тръгвам. Има нещо спешно, което трябва да свърша; освен това е добре да не ни виждат заедно на сцената на този... неприятен инцидент.

Махджад кимна неохотно и войниците му отведоха Нина, Кастил и Хафез, докато останалите бяха качени на Джет Рейнджъра. Волгин, прекалено уплашен, за да протестира, седна в средата на задната седалка, с по един от бодигардовете на Хаджар от двете му страни, докато Кари бе заставена да седне в скута му. С ръце, закопчани на гърба, нямаше големи шансове да се съпротивлява, докато я стягаха здраво около кръста с предпазния колан.

Хаджар се намести на седалката за втория пилот.

— И, госпожице Фрост — каза той, като се обърна и хвана брадичката ѝ с една ръка, — не е нужно да гледате така. Няма да ви наранят — прекалено сте ценна за нас. Стига, разбира се, баща ви да ни сътрудничи.

Кари се дръпна от ръката му.

— Направихте най-голямата грешка в живота си, Хаджар.

Той ѝ се усмихна похотливо.

— Хайде, хайде. Няма защо да го правите неприятно. Просто се отпуснете и се наслаждавайте на пътуването. А ако искате да помогнете на Волгин да се отпусне... — и той погледна побелялото лице на руснака зад нея, — ще трябва малко да се поразмърдате.

Сигурен съм, че той ще го оцени. Последното удоволствие на осъдения, нали така? — Усмивката му стана студена. — Само не го правете прекалено рязко. Току-виж бодигардовете ми помислили, че се опитвате да избягате, и взели, че ви гръмнали! — Един от мъжете забодя дулото на оръжието си в нея, за да подчертае думите на шефа си.

— Ще го имам предвид — презрително произнесе тя.

— Хубаво! — Хаджар се обърна към пилота: — Да тръгваме.

Нина гледаше шокирана и невярваща как хеликоптерът се отлепя от земята и се отдалечава. От нюйоркски учен до ирански пленник в рамките на два дни — какво, по дяволите, беше станало с живота ѝ?!

Сега я държаха за заложник, а колкото до Чейс...

Тя не успя да разбере много от онова, което си говореха войниците, но от бавните им крачки можеше да се направи изводът, че го смятат за мъртъв.

До къщата спря голям военен камион. Когато войниците избутаха нея и спътниците ѝ навън, тя трябваше да се бори, а не да вика.

Чейс си пое последна дълбока глътка въздух и се стегна.

Току-що беше успял да се преобърне, когато падна върху оголената скала и се хвана за нея. Увиснал като марионетка, отне му почти минута да издърпа другата си ръка, за да заеме сигурна позиция.

Не че това помогна.

Висеше точно над железопътната линия. Върховете на пръстите му бяха на осемнайсет стъпки над релсите и дори за трениран човек нямаше да е лесно да скочи, а не съществуваше нищо, което да омекоти падането. Единственият по-гаден начин да се приземи бе да го направи върху легло от шипове.

Но не виждаше изход. Виковете и предупредителното трополене на камъните, които се търкаляха надолу по склона, му подсказаха, че може да се окаже, че си има компания.

Затова той се концентрира — и скочи!

Макар да бе готов за удара, като сви колене и се търкулна, болката прониза краката му, сякаш бяха ударени от желязна пръчка. Падна тежко и изпъшка в агония, когато твърдият метал на релсите се заби в гръдния му кош. Въпреки непоносимата болка се насили да запълзи по линията.

Оценка на щетите. Двата крака го боляха дяволски; десният глезен бе поел основния удар при сблъсъка, но нямаше нищо счупено. Знаеше как би го боляло в такъв случай.

Седна и лицето му се сви от остро пронизване в ребрата. Погледнато обаче от хубавата страна, щеше да е много по-лошо, ако не беше облякъл коженото си яке. След няколко дълбоки вдишвания и издишвания той се фокусира и се изправи на крака...

И изрева от ярост.

Не беше толкова израз на агония, колкото начин да я освободи, да я контролира. Някои от техниките, които спец частите използваха за неутрализиране на болката, бяха груби и бързи. Но работеха.

— О, бесен съм! — рязко произнесе той.

Шум отгоре привлече вниманието му. Не бяха войниците, които идваха след него, а хеликоптерът на Хаджар, който изчезна зад планинския хребет. Мръсникът отвличаше Кари, явно планирайки да иска откуп от баща ѝ.

Кари Фрост беше негов работодател — и той се съмняваше много, че баща ѝ би проявил разбиране, ако нещо ѝ се случеше. Един такъв провал вероятно би сложил край на кариерата му. Никой нямаше да го назначи на подобна работа вече.

От друга страна, като негов шеф, тя му бе дала една много особена заповед — причината, заради която е бил нает на първо място.

Да пази Нина Уайлд.

А ако войниците я бяха спипали, това означаваше, че Кастил и Хафез също са в ръцете им. Железопътните релси, доколкото виждаше, можеха да водят само в една посока, назад към пътя покрай гарата.

Гарата...

Ако стигнеше там навреме, би могъл да намери начин да ги последва.

И може би да ги спаси.

Като скърцаше със зъби от болката в глезена, Чейс се затича.

6.

— Не се притеснявай — каза Кастил на Нина, когато камионът се затресе по неравния път, — няма да ни се случи нищо.

— Защо си толкова сигурен? — Тя вдигна окованите си в белезници китки. — Ние сме арестувани, Кари беше отвлечена, а Чейс е мъртъв!

Кастил и Хафез се засмяха.

— Еди е оцелявал и в по-сложни ситуации — каза ѝ Хафез.

— Какво може да е по-лошо от това да те прострелят и след това да паднеш от скала?

— Имаше един случай, когато бяхме в Гвиана — започна Кастил, преди един от войниците да му извика на фарси, забивайки дулото в стомаха му като последно предупреждение. — Хм! Изглежда идиотите предпочитат да не говорим.

— Тези идиоти — озъби му се друг войник — също говорят английски.

— Но се съмнявам, че говорят френски — продължи гладко Кастил на родния си език.

— Обзалагам се, че не говорят! — отвърна му Нина по същия начин. Това ѝ спечели кръсък от един от мъжете и поредно смушкване на Кастил в стомаха.

Останалата част от неприятното пътуване премина в тишина. Нина държеше очите си фиксирани върху Кастил, а не върху лежащите на пода тела.

Постепенно камионът забави и спря със скърцане на спирачки. Нина примига на ярката дневна светлина, когато я изведоха навън.

Намираха се на разпределителната гара, която бе видяла по-рано, четири дълги коловоза минаваха успоредно на главните релси, за да се слоят с тях в края. На страничния коловоз имаше три пътнически вагона, начело с бездействащ дизелов локомотив. Малко по-голям товарен влак чакаше на друг коловоз. До слуха ѝ достигна блеенето на животните, овце или кози, което се носеше от вагоните.

Капитан Махджад застана пред пленниците си с ръце на хълбоците.

— Какво ще правите с нас? — попита Нина.

— Ще ви предам в съда заради убийството на подчинените ми — каза той. — Ще ви признаят за виновни и ще ви осъдят на смърт.

— Какво? — не се сдържа тя. — Но ние не сме сторили нищо!

— Недей да спориш — прекъсна я Кастил. — Не го ли виждаш, че е извратен! — В този момент един от войниците стовари приклада си в гърба му и го събори на земята.

— Имаш късмет, че не те застреля сега и не каза, че си се опитал да избягаш — озъби му се Махджад. За миг се замисли, но после бързо издаде още някакви заповеди. Войниците изблъскаха Нина и Хафез към предните вагони на влака, други двама повлякоха Кастил след тях.

Отвътре вагонът беше старомоден — от едната страна минаваше тесен коридор, а от другата се редяха купета с по осем седалки. Кастил и Хафез бяха набутани в най-задното, с тях влязоха и четирима от войниците. Пазачът на Нина понечи да я блъсне след тях, но Махджад му каза нещо. Гардът потисна една противна усмивка и я отведе в купето в другия край на коридора. Изглеждаше така, сякаш навремето е било първа класа, но тези дни бяха отминали отдавна — седалките бяха износени и мръсни.

— Сядай — каза ѝ Махджад. Нина си помисли да откаже, но преди още да е отворила устата си, той я блъсна към седалката до прозореца и седна срещу нея. Войникът остана на пост до вратата отвън.

Стори ѝ се, че Махджад се кани да заговори, но той само седеше с неразгадаемо изражение, а погледът му бавно се плъзгаше по тялото ѝ. Тя съвършено съзнателно докосна косата си; движението ѝ мигновено отвлече вниманието му и той прикова очи в лицето ѝ.

Ужасът ѝ растеше. Не само че беше сама в купето с този изрод, но войникът пред вратата щеше да се направи на сляп за онова, което се случваше тук вътре.

А можеше да стане и по лошо... да се присъедини.

Тя потрепери. Махджад сякаш излезе от унеса си, единият ъгъл на устата му се изви злобно нагоре, когато влакът се раздруска и потегли.

Принудата да тича дълго не бе нещо ново за Чейс. Но тази болка в глезена променяше нещата до голяма степен.

На всеки петдесетина крачки се обръщаше да види дали не го преследват. В момента, когато те стигнаха тунела, той вече имаше преднина от около километър. Но го настигаха бързо: по-млади, отпочинали, не контузени.

Все още се намираше извън обсега на пушките им, а от онова, което знаеше за подготовката на средностатистическия ирански войник, рискът да бъде улучен не беше особено висок. Но рано или късно щяха да го доближат достатъчно, за да го повалят. Освен ако стигнеше пръв до гарата.

А какво щеше да прави, когато стигнеше там, бе все още загадка. Ще импровизирам, реши той.

Видя в страничните коловози товарния влак и един по-къс пътнически. До последния беше паркиран военен камион.

Той усети адреналина във вените си — беше същият камион, който бе видял да тръгва от фермата! Сигурно бе докарал войници — и по всяка вероятност пленниците им — до гарата... което означаваше, че в момента те може би са във влака.

Чейс се обърна. Тримата иранци бяха отзад, но бързо напредваха. Нямаше да има много време, когато стигне до гарата, за да...

Мамка му!

Пътническият влак потегли! Сухото стържене на дизеловия двигател стигна до слуха му и във въздуха се изви мръсен пушек.

Беше закъснял! Като гледаше състоянието на пътя напред, нямаше шанс да се движи успоредно с влака, ако отвлечеше камиона.

Но трябваше да измисли как да спаси Нина, да спаси приятелите си.

Влакът продължаваше да се движи бавно, преодолявайки стрелките, преди да стигне до главната линия. Един подир друг вагоните се низеха. Чейс се напъна, игнорирайки болката. Може би все пак имаше шанс...

Но не би. Влакът премина върху главните релси, локомотивът издаде дрезгав звук и ускори.

Сега като опции оставаха камионът... или другият влак.

Зад камиона стоеше един-единствен войник и гледаше отдалечаването на вагоните. Явно беше чул хрущящите стъпки по пясъка, защото се озърна — и в този миг получи силен ритник в гърдите. Падна на земята. Чейс видя, че не е в безсъзнание, но го беше неутрализирил поне за няколко минути.

Без да се бави, грабна оръжието му и решително се насочи към товарния влак.

Чу удара на първия куршум върху дъските на каросерията, преди пукотевицата от изстрелите да го застигне. Животните започнаха да бляят. Той скочи и се претърколи под близкостоящия камион, показвайки се от другата му страна. Разполагаше с няколко минути да се прикрие, но на преследвачите нямаше да отнеме много време да го настигнат.

Локомотивът беше на крачка пред него; мръсна, вмирисана на нафта метална платформа с по една кабина в двата си края. Но преди да се метне там имаше нещо друго, което трябваше да направи най-напред...

Чейс се сви в пролуката между локомотива и първия вагон. Прицепът беше от стандартния „шарнирен“ тип; натисна лоста и го отключи с глухо тежко дрънчене. Сега, когато локомотивът не беше в движение, той автоматично щеше да се отдели и да остави вагоните след себе си.

Огледа се отново. Двама от войниците го следваха отляво, което означаваше, че отдясно е само един. Скочи на прицела и се наведе към другата страна на вагона, като се изтегли зад ъгъла с готово оръжие. Третият войник тичаше срещу него.

Само с едно плавно движение Чейс се отпусна на едно коляно, прицели се и даде три бързи изстрела. Още първият улучи. Мъжът се строполи на земята.

Чейс се затича към локомотива. Една глава надникна през отворения прозорец; машинистът се беше показал и бързо схвана какво става.

Задъхан, Чейс насочи оръжието си:

— Налага се да взема назаем локомотива ти.

Шокираният човек вдигна ръце и се огледа, после се обърна и с отчаян вик скочи от другата страна.

— Поне помолих — промърмори Чейс, докато бързаше по стъпалата. Тясната кабина беше празна, тракащото пухтене на двигателя, който бездействаше на празен ход, отекваше зад вратата за достъп в задната стена. През предното стъкло той видя машиниста да бяга към блок-поста в края на страничния коловоз.

Най-големият лост на контролното табло трябва да беше за горивото. Което означаваше, че следващият по големина е за спирачката.

Или поне се надяваше да е така.

Той натисна първия лост напред за опит. Локомотивът потръпна, когато шумът на двигателя се усили, но спирачките го оставиха на място.

Това явно бе спирачният лост. Чу се пронизително метално изскърцване, машината се разтресе и потегли, което го накара мигновено да натисне клапана за горивото. Големият дизелов двигател зад него изпищя, стрелките на контролния панел отскочиха в червената зона, но той не им обърна внимание и погледна през отворената врата.

Мотрисата наистина беше откачена от вагоните, така че поне нямаше да влачи след себе си блеещите животни. Преследвачите му вече приближаваха първия вагон...

Той взе пушката си и я включи на автоматичен режим, след което откри огън. Един от мъжете почти мигновено рухна и от гърдите му бликна кървав фонтан. Другият се хвърли към релсите пред стоящите на едно място вагони. Видимостта на Чейс бе блокирана от туловището на двигателя. Той изсумтя раздражено, след това насочи вниманието си към уредите и локомотива отпред. Първата серия прагове приближаваше бързо.

Чейс знаеше от времената, когато бе играл с баща си на влакчета, че при прагове скоростта трябва да се намали. Но сега нямаше особено голям избор — трябваше да хване влака, в който е Нина.

Стегна се. Целият локомотив се разтърси, когато премина прекалено бързо през праговете и металът изпищя. Мощното движение се повтори, когато шестте колела на задната тележка изтрополиха по стрелките при преминаването в друга линия. А след това локомотивът пое напред...

Отзад, извън полезрението му, изостаналият войник продължи да тича. Локомотивът набираше скорост и ужасяващото скърцане при преминаването му през стрелките, съпроводено с дъжд от искри, почти го заглушаваше, но яростта и изгарящото желание да отмъсти го караше да не спира.

Той се хвърли отчаяно към задницата на локомотива, вкопчвайки се в перилата...

И успя да се задържи.

Стискайки зъби, той се залюля и се добра до стъпалата, после се метна в задната кабина.

Нов вой и стържене на метал откъм двигателя прониза Чейс чак до зъбите, но той продължи да натиска газта, докато резкият завой почти го изхвърли от седалката.

Още една серия стрелки и щеше да излезе на главната линия, по следите на първия влак. Ако форсираше докрай, не след дълго щеше да го настигне — и ако преценяваше правилно — можеше да съобрази скоростта и автоматичното скачване на собствения си локомотив към задницата на влака, а след това да излезе от кабината и да скочи навън.

Леко проблясваме на метал отпред: нещо се движеше.

Последната серия стрелки се местеше!

Чейс се озърна и видя две замръзнали в уплаха лица, които гледаха от прозореца на сигналния блок-пост как той стремително се приближава. Машинистът сигурно беше казал на стрелочника да се опита да го спре — и сега неговият локомотив щеше да бъде пренасочен върху съседния коловоз, успоредно на другия влак.

Което означаваше, че ако по другия път се зададе влак, той щеше да се движи насреща и да се удари челно в него!

Но ако тези хора си мислеха, че с това ще го спрат, много грешаха.

Локомотивът изгромоля с последен трясък по стрелките и стъпи на главната линия. Чейс натисна лоста за газта напред докрай. Стрелките на уредите отново отскочиха, но единствената, която го интересуваше, беше тази на скоростомера. Трийсет километра в час... четиридесет...

Релсите напред се виеха през планината. Той вече не виждаше другият влак, но не можеше да е взел прекалено голяма преднина.

Най-големият му проблем беше не настигането, а изравняването с влака.

* * *

Кастил и Хафез размениха погледи. Двамата мъже имаха дълъг опит с войници и следяха за появата на издайнически знаци за отегчение и отслабване на вниманието, които неизменно се появяват при всяко дежурство.

Тези знаци вече бяха налице. Войниците превъзхождаха числено пленниците си и бяха въоръжени, което пораждаше естествено чувство за власт и сила, преминаващо в самодоволство. Когато двамата мъже бяха набутани в началото в купето, оръжията сочеха към тях.

Сега бяха смъкнати. Щеше да им отнеме само миг, преди да ги вдигнат отново — но точно от този миг се нуждаеха Кастил и Хафиз.

Трябваше само да изчакат подходящото време.

Колкото повече Нина се опитваше да игнорира Махджд, толкова по-силно усещаше погледа му. Единственото, което можеше да направи, бе да се извърне от него, да се прилепи към прозореца и да гледа как планинският пейзаж отминава зад мръсното стъкло.

Иранецът се размърда. Нина го погледна и замръзна от ужас, когато видя, че си играе с пистолета на Чейс.

— Щях да си живея много по-лесно, ако ти и приятелите ти бяхте застреляни, докато се опитвахте да избягате — каза той. — По-малко документация, по-малко въпроси от шефовете ми. Може би ще е по-добре да те гръмна, преди да сме стигнали и да си спестя излишна работа. — Оръжието бавно направи кръг и дебелото му дуло се насочи към нея. Тя се сви на седалката. — Но кой знае, може и да ме склониш да променя решението си. Да спасиш приятелите си.

— Как? — попита Нина. Макар вече да знаеше отговора.

— Знаеш как. — Той се облегна назад и злорада усмивка мина през лицето му.

— Вие сте луд!

Усмивката му се разшири.

— Не съм неразумен човек — произнесе той и погледна часовника си. — Ще ти дам няколко минути да помислиш. Ако избереш да отхвърлиш предложението ми... — Лицето му се сгърчи в отмъстителна гримаса, — ще убия приятелите ти. А теб ще предам на хората си. Боя се, че те няма да са такива... как беше думата? Такива джентълмени като мен.

Парализирана от ужаса, който сви стомаха ѝ, Нина отново се извърна от него. Почувства се напълно сама и изгубена.

* * *

Локомотивът сега се носеше със седемдесет километра в час и продължаваше да ускорява. Чейс се взираше напрегнато през стъклото и се мъчеше да зърне другия влак, докато вземаше дългия завой.

Ето го къде беше!

На около два километра отпред, но Чейс вече го настигаше.

Две минути до него. А може би и по-малко.

Разстоянието между коловозите беше около десет стъпки. Но дистанцията между двата влака трябва да беше по-малка, около пет стъпки. Един лесен скок.

Лесен, но ако двата влака не се движат със скорост, надвишаваща петдесет.

Чейс се опита да огледа по-добре най-задното купе. Беше старомодно, с открита платформа, която водеше към врата. Това правеше нещата по-лесни. Единственото, което трябваше да направи, беше да разчете правилно времето и да скочи от своя локомотив върху платформата.

Единственото, което трябваше да направи. Просто да скочи в движение от един влак на друг. Никакъв проблем.

Той нагласи ръчката за горивото, прехвърляйки през нея ремъка на пушката си, за да я застопори. Ако я свалеше до долу точно преди да мине успоредно на другия влак, тогава локомотивите щяха да изравнят скоростта си и това да улесни скачането му. Той отиде до отворената врата и се наведе, за да прецени силата на вятъра...

В този момент някой го удари отзад и рамото му се блъсна в металната рамка; един войник се бе вмъкнал откъм коридора,

свързващ със задното купе.

Релсите отдолу блеснаха мътно, когато мъжът се опита да го избута от вратата. С вцепенена от удара ръка, единственото, на което можеше да се подпре, беше външното перило на локомотива, което го накара да увисне дори още по-навън от купето.

От този ъгъл видя фаровете на друг локомотив, който се носеше право срещу тях!

7.

Войникът го стисна за гърлото и го принуди да стигне до самия ръб на стъпенката. Чейс се бореше за глътка въздух. Употреби цялата си сила, за да се задържи на перилата, притискайки болезнено другата си ръка. С крайчеца на окото си виждаше как фаровете на насрещния влак стават все по-ярки и по-ярки.

Иранецът се приближи още и изсъска:

— Умри, американско животно!

— Американско? — задавено повтори Чейс. Свободната му ръка излетя нагоре и той стовари юмрук в лицето на войника. Хрущялът на носа му изпука, рукна кръв и онзи се олюля назад. Хватката около гърлото на Чейс се разхлаби мигновено.

Той заби коляно в стомаха на иранеца, който изпъшка и се опита да се измъкне настрани.

— Аз съм британец, мръсник такъв!

Чу се свирката на влак.

През предното стъкло той видя как черното туловище приближава и релсите пръскат искри при рязкото набиване на спирачки. Влачеше дълъг керван от бели цистерни, пълни с нафта или с химикали.

Влакът, в който се намираше Нина, се движеше почти успоредно.

Машинистът на насрещния влак скочи от кабината и неуправляемото пухтящо чудовище заплашително се понесе към Чейс.

Войникът се изправи и изкрещя...

Чейс скочи към съседния вагон и едва успя да се хване за перилата на отворената платформа. Единственото, което можеше да направи, бе да вкопчи пръсти в бруления от вятъра метал.

В този момент локомотивите се сблъскаха.

Корпусът на насрещния влак се разби във вихър от раздробен метал. Ходовите талиги се удариха в неподдаващия метален блок на огромния дизелов двигател на втория влак. Локомотивът на Чейс тежеше поне сто тона, но срещу инерцията на цяла композиция от

няколко хиляди тона, която се носи със скорост от почти осемдесет километра в час, беше като да се забиеш в стена от желязо. Отекна чудовищен трясък.

Локомотивът подскочи, задният му край излетя от релсите. За миг се отдели от земята, преобърна се, а след това тежко се сгромоляса върху другия локомотив. Двата двигателя се пръснаха от удара. Стотици галони с дизелово гориво бяха изхвърлени и пламнаха.

Първата цистерна дерайлира и се заби в грамадата смачкан метал. Съдържанието ѝ бликна...

— Времето ти изтече — каза Махджад. Наведе се към Нина и злобната му усмивка стана още по-широка, когато се пресегна към крака ѝ. Тя се опита да го отблъсне, но нямаше къде да избяга. — Е, какво е последното ти...

По съседната линия се носеше друг влак. Махджад погледна нататък, после очите му се върнаха върху Нина. Отвори уста да каже нещо, но точно тогава вагонът бе разтърсен от страхотна експлозия.

В кариерата си на момче от специалните части Чейс се беше оказал неприятно близко до целите на военновъздушните удари на НАТО, но разтърсващият земята удар на петстотинкилограмовата бомба с лазерно насочване приличаше по-скоро на фойерверк, в сравнение с мощната експлозия при избухването на първата цистерна. Влакът, към който той отчаяно се притискаше в момента, го бе отнесъл далеч от нея при скоростта си от над осемдесет километра в час, но въпреки това детонацията бе оглушителна и горещината, с която разширяващата се огнена топка го подгони, бе достатъчна да опърли космите по ръката му.

Чу се ново ужасяващо скърцане, когато останалите цистерни се затъркаляха една върху друга само на няколко метра от него.

Още една експлозия! Втората цистерна във влака избухна, последвана миг по-късно от трета.

По дяволите!

Целият товарен влак щеше да изгърми във верижна реакция — а експлозиите следваха една след друга по линията по-бързо, отколкото се движеше неговият влак, и го застигаха.

Ако не успееше да се скрие по някакъв начин вътре през следващите десет секунди, щеше буквално да се изпари.

Той опъна ръце, сухожилията му бяха стегнати като стоманени кабели, и се оттласна нагоре с вик, който мигновено бе заглушен от пронизителните гърмежи на останалите експлодиращи цистерни. Усети опърляне на кожата, когато тупна върху дървената платформа. Изправи се и дръпна силно бравата на вратата.

Заклучена!

Верижните експлозии го изпреварваха напред и горещият вятър от огнените кълба брулеше лицето му. Чейс се притисна отчаяно към вратата, нямаше къде другаде да се скрие...

Внезапно се изтърси по гръб вътре във вагона и се втренчи невярващо във войника, току-що отворил вратата.

Претърколи се бързо. Изненадан, иранецът го гледаше с глупаво изражение — после погледна нагоре и видя стена от течен огън, който облизваше гръба на влака.

Дори нямаше време да извика, когато яркият пламък от последната цистерна нахлу през вратата, огнена струя, която обхвана за миг цялата вътрешност. Погълнат от огнената стихия, мъжът издаде неистов крясък, преди да се спъне в Чейс, размахал ръце.

Чейс отново се търкулна, подгонен от пламтящия ад, и то тъкмо навреме. Изправи се на крака, без да обръща повече внимание на гърчещия се войник. Сега, когато вече бе успял да стъпи на влака, го чакаше работа.

Махджад се стресна от първата експлозия, но когато тя бе последвана от една след друга все по-силни детонации, на лицето му се изписа израз на ужас. Той забрави за Нина и се хвърли към отворената врата на купето, като изкрещя някакви заповеди в коридора.

Тя нямаше представа какво става, но имаше чувството, че бомбардират влака!

Беше ли възможно Чейс да е тръгнал след нея? Не можеше да си представи как, но каквото и да ставаше, то бе уплашило Махджад.

Може би това й даваше шанс да избяга?

Кастил и Хафез размениха продължителен поглед, когато един от техните стреснати пазачи отвори вратата и виковете на Махджад долетяха от другия край на вагона. Този път погледът беше сигнал, потвърждение, че и двамата мислят едно и също.

Бяха готови!

Чейс отвори тежката плъзгаща се врата и се оказа в коридора на старомоден вагон с купета. За негово облекчение купетата, покрай които мина, бяха празни. Ако вътре имаше войници, със сигурност щеше да си навлече неприятности...

Стъпки!

Затопуркаха груби ботуши и един мъж изтича от отворената врата на едно купе в другия край. Сега вече нямаше да му се размине.

Той се вмъкна в най-близкото купе и издърпа вратата. Стъпките приближиха: бяха петима души. Той надникна през прозореца. Един войник стоеше на крачка от него.

— Пс-с-т!

Войникът го изгледа с изненада, която премина в шок за частица от секундата, преди един юмрук да се заби в лицето му. Чейс го издърпа в купето, удари за втори път, взе оръжието му, след което излезе в коридора, откривайки огън по останалите войници.

Той изхвърли изразходвания магазин, върна се в купето да вземе неизползваните патрони, а после отново излезе с насочено оръжие. Кастил, Хафез и — най-важното — Нина, бяха някъде тук, на този влак и той трябваше бързо да ги намери.

Един от техните гардове вече бе излязъл от купето, изпратен от Махджад да разбере какво става и сега пазачите на Кастил и Хафез гледаха озадачени при далечния, но не можеш да се сбърка с друго звук от автоматично оръжие.

Кастил закова очи в приятеля си:

— Хайде!

Той скочи от мястото си и се завъртя, окованите му ръце избиха оръжието от ръцете на войника от дясната му страна, мъжът се олюля и падна върху седящия отсреща негов колега. В същия момент Хафез се наведе напред, блъсна другия и оръжието му излетя във въздуха.

Кастил се изправи, извъртя се отново, вдигна лакът и го заби в гърлото на иранца отдясно.

Скоро всички войници лежаха на пода в безсъзнание.

— Добра работа свърши — задъхано каза Хафез и кимна към неподвижните тела.

— Ти също.

— Ако онзи не беше излязъл, щеше да го сполети същата участ.

— Вярвам ти, старче. — Кастил завъртя очи. — А сега се надявам, че у някого от тези глупаци тук се намира ключът за белезниците ни.

Чейс хукна към втория вагон, мина покрай затворената врата на една тоалетна и зави към следващия коридор, колкото да види още четирима иранци с насочени оръжия.

Той се дръпна зад ъгъла, успявайки да изстреля няколко куршума. Силен вик му подсказа, че е улучил. Дървената облицовка върху стената на коридора се пръсна на стотици парченца, пометена от куршумената буря.

— Исусе Христе! — Той закри очи да се предпази от треските. Неудобната дължина на оръжието му означаваше, че ще му е трудно да стреля на сляпо, докато противниците му могат да се скрият в купетата и да използват превъзходството на огневата си мощ да го държат надалеч, докато пристигнат подкрепленията им.

Или, осъзна той с ужас, щяха да хвърлят ръчна граната към другия край на коридора!

Един от мъжете извика на фарси „Огън!“ и издрънчаването на предпазителя на гранатата се чу отчетливо, когато приятелите му спряха стрелбата.

Десет секунди щяха да са достатъчни на Чейс, за да стигне до тежката свързваща врата, преди гранатата да избухне...

Той дори не се опита. Вместо това свали винтовката си, хвана я за цевта като бухалка, завъртя се и в този миг видя тъмнозелената яйцевидна форма над себе си...

Удари я с приклад и я запрати обратно към коридора. В следващия миг се чу взрив. Всички прозорци издрънчаха и се посипа дъжд от стъкла. Нахлулият отвън вятър разсея бързо дима. Чейс се огледа. Видя няколко мъртви тела, или по-точно части от тях, но от

Махджад нямаше и следа — сигурно се намираше в предния вагон със затворниците.

Той тръгна нататък.

— Граната ли беше? — попита Хафез.

— Да.

— Дали е бил Еди?

— Със сигурност. — Кастил разкопча белезниците на иранеца.
— Готов ли си?

— Абсолютно.

— Да тръгваме!

Те вдигнаха оръжията си и предпазливо излязоха от купето, оглеждайки се: Кастил — назад, а Хафез — към предната част на вагона.

Кастил не видя нищо, освен дървените стени на коридора.

— Чисто е... — понечи да каже той, но в същия миг-два изстрела изтрещяха зад гърба му. Единият беше от пушката на Хафез; другият — от по-далеч.

Хафез се дръпна назад, спъвайки се в Кастил, когато в бедрото му зейна кървава рана. Кастил хвана приятеля си със свободната си ръка и го издърпа зад ъгъла към другия край на коридора.

От раната бликаше кръв. Хафез се опита да я притисне с ръка и изстена.

— Кучият му син ме простреля!

Чейс си помисли, че ако иранецът получи бързо първа помощ, щеше да оцелее. Което означаваше, че първо трябва да се измъкнат оттук.

— В състояние ли си да стреляш?

Хафез вдигна пушката.

— Е, още не съм умрял — и отказвам да го направя, преди да съм издухал онова изчадие от лицето на земята! Хайде, да помогнем на Еди!

Кастил го потупа по рамото и отвори тежката свързваща врата.

Чейс чу някакво движение напред. Някой се приближаваше.

Той се прикри в близкото купе и задържа дишането си. Изчака да чуе стъпки, след което се показа и вдигна оръжие.

Кастил стоеше на по-малко от десет стъпки.

— Едуард!

— Хюго! — Чейс изпусна въздишка на облекчение. — Типично за теб, тръгвам да те спасявам, а ти ми губиш времето!

— Познаваш ме, писна ми да те чакам да...

— Не мърдай! — разнесе се остър глас зад Чейс.

Чейс и Кастил размениха погледи и белгиецът наведе очи. В отговор Чейс леко, почти невидимо кимна.

— Свали оръжи...

Чейс рязко приклекна и в същия миг Кастил стреля. От отсрещния край на коридора се чу вик, последван от падане на тяло. Чейс погледна и видя един войник, който се беше свлякъл до стената.

— Уж си дошъл да ме спасяваш, а излиза, че накрая аз те спасих — ухили се белгиецът.

— Стига, да не предизвикваме съдбата — изправи се Чейс. — Къде е Нина?

Лицето на Кастил помрачня.

— Не знам, не съм я виждал. Онзи капитан я отмъкна в своето купе. А Хафез е ранен, простреляха го.

— Къде?

— В крака.

— Не, къде е, къде е?

Кастил се обърна и посочи към предната част на влака.

— Нататък, хайде!

Те изтичаха до първия вагон. Хафез продължаваше да лежи на пода.

— Еди! — Лицето му се сгърчи от болка. — Радвам се, че те виждам! Как успя да...

— Чу ли експлозиите?

— Да.

— Ето по този начин. А къде е Нина?

Хафез посочи с пушката си.

— Мисля, че е в купето в края на вагона, но малкият гадняр, който ме простреля в бедрото — той погледна към ранения си крак — го пази. И Махджад сигурно е вътре.

Чейс бръкна в един от джобовете си и извади малко стоманено огледало; нагласи го под такъв ъгъл, че да вижда отсрещния край на коридора. Както беше очаквал, движението привлече няколко изстрела,

но в краткия миг преди да дръпне назад ръката си видя каквото му бе нужно.

— Само един е, в последното купе, приведен ниско. — Той кимна към Кастил. — Ще се заемеш ли?

— Поемам отсрещната страна.

— Аха. Получаваш последното лошо момче вместо мен. Аз ще се заема с отсрещната страна. — Чейс се приготви да скочи и да заеме позицията за стрелба. Така щеше да има по-добър ъгъл, но пък и щеше да е изложен на по-голяма опасност.

— Готови? — погледна го Кастил и вдигна пушката си.

Чейс кимна и направи същото.

— Бой до край!

— Бой до край! — повтори Кастил.

Чейс се изправи и дръпна лоста за аварийно спиране.

Целият влак се разтресе при удрянето на аварийните спирачки, колелетата заскърцаха върху релсите. Чейс се приготви и изчака машината да забави...

— Сега!

Кастил се показа иззад ъгъла и се прицели. Войникът, зашеметен от внезапното спиране, го забеляза, излезе от укритието си и даде един изстрел. В същия момент Чейс изскочи и се притисна в отсрещната стена, отвличайки вниманието на жертвата си.

Пушките на двамата бивши командоси изгърмяха едновременно. Войникът се олюля и падна назад като парцалена кукла.

Чейс чу писъка на Нина.

— Напред! — заповяда той и се затича. Кастил го последва.

Вратата на купето бе леко открената, запречена от неподвижното тяло. Чейс не спираше да тича, хвърли се напред точно преди да стигне до вратата и да се приземи с перфектно кълбо на отсрещната страна. Един пистолет проби дупка в прозореца на сантиметри зад него.

Той хвърли поглед на вътрешността на купето на минаване покрай него и докато забавяше крачка, направи знак на Кастил с ръка: един заложник и един от лошите. Влизаме, три, две, едно...

Двамата мъже заобиколиха вратата и насочиха пушки към мишената.

Махджад стоеше с Нина пред тях; в лявата му ръка, обгърнала кръста ѝ, се виждаше военен пистолет, който се целеше във вратата. В дясната му ръка проблесна дулото на друго оръжие, опряно в тила на Нина.

Нина трепереше.

— Еди!

— Свали оръжието! — извика Махджад. — Ще броя до три. Ако не свалите оръжията си, ще...

Чейс и Кастил размениха бързи погледи.

— Три! — извика Чейс.

Винтовките на двамата бивши командоси изляяха едновременно.

Двата куршума уцелиха челото на Махджад и пръснаха черепа му; помещението се обагри в червено, когато кръвта оплиска стъклото зад него. Той се свлече на колене, после се залюля и падна назад, блъскайки се в стената.

Чейс се обърна към Нина. Тя стоеше вцепенена, през цялото време не бе помръднала.

— Д-р Уайлд? — произнесе той, но тя го гледаше с празен поглед. — Нина!

Тя примига.

— Какво?...

— Нина — повтори той, — гледай ме в очите, разбра ли? Направи крачка напред, без да сваляш очи от мен.

— Добре... — Тя направи една скована крачка. Емоцията започна да се връща на лицето ѝ, но не беше страх или шок. А по-скоро объркване. — Защо е нужно?

— А какво лошо има в това да ме гледаш?

Тя направи втора крачка.

— Ами... ъ-ъ-ъ...

Чейс се нацупи.

— О, благодаря.

— Нищо! Не, лицето ти си е наред! — Тя махна с ръка извинително. — Само исках да знам защо трябва да те гледам.

Той я хвана за ръцете и бързо я изведе от купето, като прескочи тялото на мъртвия войник.

— Просто не исках да виждаш онзи тип с наполовина отнесена глава, това е.

Тя погледна надолу към войника, чийто крак запречваше коридора.

— Какво, да не би да е по-различно от онзи тип с кървящия гръден кош, който направо се взриви точно пред мен?

Чейс поклати глава.

— Не може да се угоди на някои хора...

— О, господи! — извика тя внезапно, когато осъзна с пълна сила какво се е случило току-що. — Застрелял си го, докато се е целил в главата ми! Ами ако пръстът му беше трепнал или... Можеше да ме убие!

Кастил излезе от купето и подаде на Чейс пистолета си, преди да използва ключа, за да отключи белезниците на Нина.

— Всъщност, това почти никога не се случва.

— Не и ако го уцелиш в главата — добави Чейс. — Да го раниш в тялото е друго нещо. Хидростатичен шок, мускулни спазми... Но така...

Тряс!

Нина извика.

— А — каза Кастил извинително, като се обърна към купето, виждайки да се извива пушек от дулото на пистолета на Махджад, — това е било само спазъм. Май трябваше да взема и другото му оръжие.

Нина погледна Чейс.

— Казах „почти никога“ — оправда се той, докато преглеждаше пистолета си, преди да го върне в кобура му. — Но защо още сме тук? Трябва бързо да се измъкваме!

— Как? — Нина разтърка болезнените си китки. — Все още сме в Иран! А какво става с Кари?

— Работа по въпроса. — Чейс погледна мъртвия войник. — Той ли взе всичките ни вещи?

Кастил кимна и издърпа чантата изпод тялото му.

— Ето.

Чейс бързо я пребърка и извади един мобилен телефон.

— Ето това е! Само се надявам да съм си заредил батерията.

— Какво ще правиш? — попита Нина.

Той се усмихна.

— Ще се обадя на един приятел.

8.

Кари крачеше из малката стая. Къщата на Хаджар, която беше видяла от хеликоптера, не беше като повечето къщи в страната. Кацнала на една скала в планината Загрос, тя представляваше нещо средно между палат и крепост, достъпна само по въздух или по един-единствен лъкатушещ път.

И като всяка крепост имаше свой собствен подземен затвор.

Не някакви влажни, средновековни килии. Претрупаната архитектура на сградата подсказваше на Кари, че е била построена преди около три десетилетия, финансирана от човек с много пари, пълна липса на вкус и деспотично его. По всяка вероятност бившият шах на Иран. Своего рода форт подсилен Кемп Дейвид^[1] високи стени и абсурдно показан дизайн.

Каквото и да е било първоначалното ѝ предназначение, сега тя беше владение на Хаджар и Кари имаше чувството, че тя и Юри Волгин далеч не са първите обитатели на подземиято.

Това, че руснакът се намирал в съседната килия, не беше от голяма полза. Предателството на Хаджар го бе хвърлило в състояние на шок и само споменаването на Куобрас го караше да изпада в паника.

Тя върна мислите си към Хаджар. Този човек играеше една изключително опасна игра, като се опитваше да накара баща ѝ да плати откуп за нея, без да знае колко голям риск поема. Баща ѝ щеше да обърне земята, за да си я върне невредима... но нямаше да се откаже от онова, което бе замислил.

Нито пък тя.

Запита се колко ли време ще продължи всичко, преди Хаджар да ги извика. По всяка вероятност сега се опитваше да се свърже с Куобрас и баща ѝ, за да предяви финансовите си претенции срещу освобождаването им.

Трябваше да използва това време, за да се опита да избяга.

— Извинете — извика тя на пазача отвън и се приближи до вратата на килията. — Имам нужда от помощ.

Мъжът се намръщи.

— Какво?

— Трябва да... нали разбирате? — Тя притисна бедра едно в друго, ръцете ѝ бяха оковани на гърба. — Да изляза.

— И?

— Ами, предполагам, че можете да ме заведете. — Пазачът отиде до вратата и плъзна очи по фигурата ѝ. — Кари направи невинна физиономия. — Моля ви!

Набитият мъж изсумтя.

— Нека помисля... Искате да разкопчая шлифера ви вместо вас и да ви помогна да се освободите от тези тесни кожени панталони... Ще се надървя, защото какво съм аз? Някакъв смотан иранец, който вижда красива руса жена и загубва ума и дума; после ще ме накарате да ви сваля белезниците, защото ще мисля с онази си работа, ще ми приложите някой трик, ще ме повалите и ще избягате. Познах ли?

Кари му хвърли раздражен поглед.

— Можехте просто да кажете „не“...

Пазачът се изсмя и се върна на мястото си.

— Не ми плащат всичките тези пари, за да се държа като идиот. Добър опит, все пак.

Разочарована. Кари му обърна гръб. Въпросът беше какво да измисли, когато наистина ѝ се наложи да използва тоалетната.

* * *

Чейс и Кастил носеха ранения Хафез; бяха превързали крака му и сега се опитваха да избягат по-далеч от влака.

Нина нямаше представа къде отиват, нито пък какво ще правят, след като се измъкнат оттук. Телефонният разговор, който Чейс проведе, беше на арабски и при цялата бързина да напуснат влака, преди иранските военни да са пристигнали, той не беше особено разговорлив.

Теренът не беше чак толкова лош, колкото мястото, където се бяха срещнали с Хаджар, но продължаваха да напредват бавно. За щастие тук имаше повече растителност и когато Нина чу бръмченето

на приближаващ се хеликоптер се намираха в прикритието на една гора, на седем-осем километра от железопътната линия.

— Къде отиваме все пак? — не се сдържа тя. — Кой е приятелят, на когото се обади? И как ще ни намери? Намираме се насред нищото!

— Еди има много приятели — успя да се усмихне Хафез въпреки болката. — Навсякъде по света.

Нина хвърли поглед на Чейс.

— Дори в Иран, където се предполага, че никога не си бил?

— Хей, аз съм известно момче — каза той и сви рамене.

— Славата му върви пред него — добави Кастил.

— Сигурна съм. Но ако ми бъде позволено да се намърдам всред вашата сплотена групичка самохвалковци, какво ще кажеш да ме посветиш в плана си?

— Ами — започна Чейс, — първото нещо, което трябва да направим, е да излезем оттук. На около километър и половина на юг има път; един човек ще мине да ни вземе оттам.

Нина огледа непознатия пейзаж.

— Как приятелят ти ще ни открие? Ти дори не знаеш къде се намираме!

— Описах му отличителните белези на местността. Лесно ще ги открие на картата.

— Нима?

— Елементарно е. След това... ще отидем и ще вземем госпожица Фрост.

— Да не би да мислиш, че знаеш къде е? — попита Кастил.

— Хаджар има малка селска къща на петдесетина километра оттук. Ще отидем и ще му кажем „здрости“.

— Чувал съм за това място — предупреди го Хафез. — Не е лесно да се влезе там.

— Правили сме го и на по-опасни места — отбеляза Кастил безгрижно. — Като онзи път в Конго...

— Хюго — прекъсна го Чейс.

Белгиецът изсумтя и млъкна.

— Нека позная — обади се Нина. — Поредната страна, в която никога не сте били официално, права ли съм?

Чейс вдигна вежди.

— Нещо такова.

Продължиха да вървят през гората. Дърветата постепенно изтъняха, разкривайки напред разбит черен път.

— Това ли е? — попита Нина.

Чейс сканира района.

— Би трябвало. Сега ще търсим поток, който извира от... — Той посочи към близкия хълм. — От там. Тя каза, че ще ни чака там.

— Тя? — вдигна учудено вежди Нина.

— Какъв е проблемът, док? — изгледа я Чейс. — Да не ревнуваш?

— О, и как само! — Тя театрално сложи ръце на сърцето си.

Кастил и Чейс се изхилиха.

След още пет минути видяха напред един очукан ван. Чейс нареди всички да го чакат в прикритието на гората.

— Ще се върна след малко.

Нина го гледаше как се промъква между дърветата с пъргавина, която трудно би предположила предвид доста плътното му телосложение. Колкото повече приближаваше вана, толкова по-ниско се привеждаше. Спря на десетина метра от целта си, след това се затича и изчезна отзад.

Тя осъзна, че Кастил е извадил оръжие, дори Хафез се бе въоръжил с една от пушките, които бяха взели от влака.

— Просто за всеки случай — увери я белгиецът.

Не се виждаше никакво движение. Те чакаха разтревожени, докато секундите се нижеха... След миг Чейс се появи и махна с ръка.

— Безопасно е — каза Кастил и свали оръжието си.

— Ами ако някой го държи под прицел? — усъмни се Нина.

— Щеше да държи палеца си по друг начин.

— Вие, момчета май много обичате малките номера и сигналите, а? — развесели се тя.

— От това зависи животът ни. — Той вдигна Хафез, а Нина му помогна да отидат до вана.

Когато приближиха, Чейс говореше на някого вътре в кабината. Той се обърна към тях:

— Хей, искам да ви запозная с една много добра моя приятелка, която ще ни помогне да си измъкнем задниците оттук. Казва се Шейла Язид.

От вана излезе млада жена на около двайсет и пет години. Беше изключително привлекателна и... в напреднала бременност.

— О, господи — не се сдържа Кастил. — Това вече не го очаквах. Да си забравил да ни кажеш нещо за последното си посещение тук, Едуард?

— Сигурно си спомняш Хюго Кастил — обърна се Чейс към младата жена. — Много тъп белгиец, без никакви маниери.

Шейла се усмихна.

— Разбира се, че си го спомням. Макар че тогава имаше... — Тя прехапа горната си устна. — Мустаци?

— Да, всички се радваме, че ги махна.

— Бонжур. — Кастил се поклони леко. — И поздравления! Разбирам, че си се омъжила след последния път, когато се видяхме.

— За чудесен мъж — отвърна тя с грейнал поглед.

На Нина ѝ се стори, че Чейс за миг се сепна, преди да се съвземе и да продължи да ги представя един на друг.

— А това е Хафез — рече той, — който е бивал и по-добре...

— Само една драскотина! — възрази иранецът.

— ... и най-важната жена в живота ми в момента, д-р Нина Уайлд.

Шейла хвърли възхитен поглед на Чейс.

— Вие сте женени?!

— Не! — извика Нина.

— По дяволите, не можа ли да го изречеш още по-бързо? — каза Чейс с престорено обиден глас, преди да се обърне отново към Шейла. — Не, аз съм бодигардът ѝ. А, както бог сам вижда, тялото ѝ се нуждае от много пазене.

— И искаш да я заведеш при Фейлак Хаджар? — попита Шейла. — Тогава ще са необходими още повече бодигардове.

— Не искам да я водя при него, ние току-що избягахме от приятелчетата на този мръсник. Но той отвлече шефката ми. Трябва да я спасим.

— Ще ви отнеме час, за да стигнете там — каза Шейла. — Може и повече. Имам радиоскенер в колата; наоколо е пълно с полиция и военни. Заради вас ли?

— Хм, да. — Чейс прокара ръка през косата си. — Предизвиках катастрофата на един влак. Или дори на два.

— О, Еди! — Тя го плесна през ръката. — Ти си чудесен човек и оценявам всичко, което си направил за семейството ми... Но да причиняваш такива щети всеки път, когато дойдеш тук?...

— Хей, няма пострадали цивилни! — възрази той. — По всяка вероятност. Сигурен съм, че машинистът е скочил и е добре...

Шейла поклати глава раздражено, после вдигна очи към Нина.

— Разрушава всичко, до което се докосне! С десет години е по-голям от мен, а се държи както малкия ми брат се отнася към играчките си.

Нина кимна разбиращо и попита със закачлив тон:

— А откъде познавате Еди? Той непрекъснато повтаря, че никога не е бил в Иран. Официално.

— Семейството ми — нека го кажа по-меко — не е приятелски настроено към сегашния режим — отвърна Шейла. — Така че оказахме малко помощ при тайните операции, изпълнявани от... — тя се усмихна на Чейс и на Кастил, — определени джентълмени.

— Като например саботирането на завода в Арак — усмихна се Кастил.

Чейс се закашля.

— Класифицирана информация! — сръза го той. Усмивката на Кастил помръкна.

— Както и да е — продължи Чейс нетърпеливо, — трябва да тръгваме. Хюго, двамата с Нина преместете Хафез на задната седалка. Шейла, носиш ли медицински принадлежности?

Жената кимна.

— Чудесно. Ще направим превръзката в движение. Ти не разбираш от хуманна медицина, нали док? — обърна се той към Нина.

— Не, и спри да ме наричаш така.

— Както кажете, д-р Уайлд.

— Така е по-добре.

— Ако вие двамата не сте женени... значи трябва да го направите — каза Шейла с усмивка, карайки двамата да млъкнат, а Хафез и Кастил да се разсмеят с пълно гърло.

* * *

Кари вдигна очи и видя, че пристига друг пазач, въоръжен с автомат.

— Хаджар ги вика.

Набитият мъж се ухили на Кари през решетките.

— Ако си късметлийка, може шефа да те пусне до тоалетната. Сигурен съм, че ще му хареса да ти помогне да свалиш дрехите си.

Тя не го удостои с отговор, чакайки невъзмутимо, докато те отключваха вратата.

Шейла подкара вана към разбития черен път.

— Ей там — посочи тя с ръка.

Чейс се приведе да види.

— О! Не съм го очаквал.

Нина проследи погледа му. На върха на стръмния склон се мъдреше нелепа постройка.

— Боже, кой е измислил това нещо? Уолт Дисни?

— Построена е от шаха — отвърна Шейла. — Един от летните му дворци, но е идвал само няколко пъти преди революцията. След това моллите го използвали като убежище, докато накрая Хаджар го купил от правителството.

— Прилича на комикс — отбеляза Нина. Сградата представляваше истинска пародия на персийски дворец, горните ѝ нива бяха обсипани с минарета и кубета. — Май шахът не е имал особено развит вкус.

— Тъкмо щях да кажа, че изглежда страхотно — намеси се Чейс, — но не искам да те дразня сега. — Той огледа крепостта през бинокъла си. — Как човек може да стигне дотам?

— Отвън се стига по този път, или с хеликоптер — отвърна Шейла. Кастил изсумтя.

— Няма ли въжена линия? — попита Чейс.

— Не.

— Срам!

— Достъпът до пътя със сигурност се охранява — предположи Кастил.

Шейла кимна.

— Така е. Долу има врата и по целия път до горе са монтирани телевизионни камери. В същото време самият Хаджар ни наблюдава. Обикновено го охраняват най-малко четирима души. Има и електрическа ограда.

Чейс насочи бинокъла си към околните хълмове.

— Казваш, че отвън може да се влезе само по един-единствен път. А вътре как е положението?

— Да, има и друг вход. — Шейла погледна през рамо. — Д-р Уайлд, бихте ли ми подали синята раница? — Нина се пресегна към задната седалка и ѝ я подаде. Иранката започна да рови из нея и измъкна архитектурни планове. — Баща ми се снабди с тях преди революцията. Надяваше се да ги използва, за да влезе в крепостта и да помогне на шаха, но за съжаление, революцията го изпревари.

Нина се намръщи.

— Революцията не избухна ли, за да бъде свален шахът?

— Различни революции, различни революционери — произнесе Чейс загадъчно.

— Реши да ги задържи, в случай че оставят аятолаха там, но не стана така. Може би ще ти свършат работа. — Шейла потупа с пръст по чертежите. — Тук има шахта към помещенията за прислугата в сутерена. Построена е за достъп към канализацията, която води към реката.

Нина сбърчи нос.

— Пфу! Да не би отходните води да се изливат направо в реката?

— Буквално зариват с лайна хората — обади се Чейс. — Но тази шахта... дали можем да стигнем до нея през отходната тръба?

— Да. Само че има един проблем...

Кастил се плесна по челото.

— Ама, разбира се, че има.

— Тръбата — започна да обяснява Шейла — е малка. Прекалено тясна, за да можеш да се напъхаш в нея, Еди. Боя се, че нито ти, нито Кастил ще успеете.

— Не, не е необходимо да се извиняваш — отвърна Кастил. — Да пълзя в тръба, пълна с мръсотии? Както се казва, това вече сме го минавали... цапал съм си тениската.

— Значи е прекалено тясна за мен и Хюго? Не можем да изпратим и Хафез в това състояние, ти също няма как да минеш с този

корем... — По устните му се плъзна коварна усмивка. — Д-р Уайлд...

— Да? — Миг по-късно Нина схвана. Всички я гледаха очаквателно. — Не!

Горните етажи на дома на Хаджар бяха също толкова претенциозни, както изглеждаха и отвън, установи Кари, когато ги изведоха с Волгин от килиите. Контрабандната търговия на древни персийски съкровища очевидно бе високо доходна, и изглежда Хаджар бе похарчил значителна част от приходите си за украси и предмети, изработени от злато. За разлика от собственото ѝ семейство, тук богатството не означаваше вкус.

Офисът на Хаджар представляваше кръгла стая в най-високата куполообразна кула. Тракането на токетата ѝ по излъскания мраморен под отекна в просторното помещение. Самият Хаджар седеше зад голямо полукръгло бюро, покрито с мрамор, с обрамчени в злато ръбове. На стената отзад се виждаше голям плазмен екран и Кари забеляза черното око на видеокамера в по-ниския му край.

— Госпожице Фрост! Юри! — прогърмя с фалшива сърдечност гласът на иранец. — Толкова се радвам, че ви виждам!

— Не ми губете времето, Хаджар! — сръза го Кари хладно. — Кажете ми направо какво искате.

Хаджар изглеждаше леко раздразнен.

— Много добре. Сега ще бъде осъществен видеоконферентен разговор с баща ви. Искам да сте тук, когато го уведомявам за... намерението си. Той е много неотстъпчив човек и не престава да държи на своето. Започвам да губя търпение.

— Има много работа.

— М-м-м, сигурен съм. Беше толкова настоятелен да се свърже с вас, почти колкото и конкурентът ви, господин Куобрас.

— Говорил си с Куобрас? — преглътна мъчително Волгин.

— Все още не лично, но скоро ще стане. Щом се касае за нещо толкова важно като това... — Той се пресегна и взе атлантския артефакт от кадифеното му легло, блестящите отражения от повърхността осветиха лицето му като огън. — Знам, че би искал да разговаря с мен.

— Колкото и да е готов да плати Куобрас за артефакта, баща ми ще ви даде повече — каза Кари.

— Сигурен съм, но се боя, че артефактът и Юри вървят заедно. А Куобрас очевидно няма търпение да го види отново.

— Умолявам ви, госпожице Фрост — започна да се моли Волгин, — трябва да ми помогнете. Куобрас ще ме убие! — Трескавите му очи се впериха в предмета. — Мога да ви кажа много неща за това нещо тук, мога да ви кажа много неща за Куобрас. Работя за него от двайсет години, знам тайните му...

Хаджар щракна с пръсти и един от пазачите удари Волгин с оръжието си. Ръцете му още бяха в белезници на гърба и руснакът рухна тежко на гладкия мрамор.

— Достатъчно — каза Хаджар. Нежен звън от компютъра върху бюрото привлече вниманието му и той се усмихна. — Госпожице Фрост, обаждате се баща ви. Бихте ли застанали пред камерата? — Пазачът ѝ я побутна напред. — Благодаря. Изведете го оттук. — Другият иранец повлече Волгин по пода като чувал брашно.

Хаджар натрака нещо на компютъра, след което завъртя червения си кожен стол към огромния екран. Той показа образа на Кристиан Фрост в офиса му в Равнсфйорд. Очите му трепнаха.

— Кари! — извика той.

— Господин Фрост — обади се Хаджар, преди тя да е успяла да отговори, — толкова се радвам, че най-накрая се свързахте с мен. Мислех си, че животът на вашата дъщеря ще е по-важен за вас от бизнес графика ви. — Той пусна една самодоволна усмивка.

Фрост го изгледа с върховно презрение.

— Кари, добре ли си? Този... човек нарани ли те?

— Добре съм за момента — отвърна тя.

— Какво става с артефакта? Ами д-р Уайлд?

— Д-р Уайлд беше арестувана от ирански военни и ще бъде обвинена за нелегална търговия на антики — намеси се Хаджар, — както и за съучастие в убийството на няколко войници. Колкото до артефакта... това вече не е ваша грижа.

— Колко искаш, Хаджар?

Иранецът се облегна в стола си.

— Директно на въпроса, разбирам. Много добре. За да върна дъщеря ти, искам един милион щатски долара.

— В добавка към десетте милиона, които вече съм платил за артефакта? — изръмжа отсреща Фрост.

— За по-голяма експедитивност можеш да ги трансферираш по същата сметка — каза Хаджар самодоволно.

— А артефактът?

— Както казах, той вече не се продава.

— Дори и срещу още десет милиона?

Настъпи дълга пауза, преди Хаджар да отговори, алчността му очевидно беше на път да преобърне плановете му.

— Не, дори и срещу толкова — произнесе той най-накрая с очевидно неохота.

— Петнайсет милиона.

Иранецът трепна. Обърна се леко и погледна Кари.

— Ти оценяваш това... това парче метал по-високо от собствената си дъщеря?

— Бих предложила двайсет — каза му тя.

От големия екран лицето на Фрост трепна от чувство на гордост, преди отново да заприлича на каменно.

— Двайсет милиона тогава.

Хаджар бе загубил дар слово, очите му се местеха от Кристиан Фрост към дъщеря му и после обратно.

— Не! Не, артефактът не се продава на никаква цена. Десет милиона долара за дъщеря ти, това е единствената сделка, която съм готов да склуча. Обади ми се след един час, за да потвърдиш трансфера. Един час! — Той отново се завъртя и тракна няколко пъти по клавиатурата на компютъра, приключвайки разговора, преди Фрост да успее да отговори.

— Хаджар — каза Кари с престорено възхищение в гласа. — Впечатлена съм! Не са много мъжете, които си позволяват да се държат с баща ми по такъв начин. Особено да откажат двайсет милиона долара.

Хаджар заобиколи бюрото и се приближи към нея.

— Двайсет милиона! — изскърца той, преди да прочисти гърлото си. — Двайсет милиона долара! — повтори отново. — За това нещо тук? — Той махна с ръка към артефакта. — Какво е? Кое му е толкова важното на това парче метал?

За миг в очите на Кари блесна нещо като благоговение.

— Това е ключът към миналото... и към бъдещето. — Тя наклони глава и го погледна предизвикателно. — И ти можеш да си част от това, Фейлак. Продай ни артефакта и ти обещавам, че баща ми няма да предприема действия срещу теб. А аз...

— А ти какво? — попита Хаджар едновременно подозрително и заинтригувано.

— Аз ще ти простя. И може би дори нещо повече. Както ти казах, малцина мъже имат смелостта да се противопоставят на баща ми. — Тя леко се намести и размърда бедра и рамене под шлифера си. — Бях много впечатлена.

— Нима? — Той облиза устните си, вперил жадно очи в нея. — Тогава бихме могли...

— Сър — прекъсна го пазачът на Кари, онзи, който я беше хвърлил в килията. — Куобрас ще се обади скоро. Трябва да сте готов за него.

По лицето на Хаджар премина раздразнение.

— Прав си. Ще бъда. Да. — Той си пое дълбоко дъх, после обърна гръб на Кари. — Изчакай с нея тук, докато се обади баща й. А ти — добави той и насочи пръст към другия мъж — домъкни Юри.

— Добър опит, кучко — прошепна гардът в ухото на Кари. Тя въздъхна. — Заслужи си един куршум.

Но Хаджар... да откаже дващест милиона долара... Колко ли беше предложил Куобрас?

— Изглеждам нелепо — възрази Нина.

Като оставиха Хафез, който не можеше да се движи, Шейла и останалата част от групата поеха надолу към една малка река, която криволичеше в подножието на скалата. Отсрещният бряг се издигаше стръмно, преди да се изравни десетина метра по-нагоре с електрическата ограда около цялата крепост.

Въпреки бързото течение, реката беше достатъчно плитка, за да позволи да я пресекат. Шейла събу обувките и съблече шлифера си, а Чейс и Кастил й помогнаха да премине през студената вода, без самите те да си дават труда да се събуват. Нина се почувства страшно глупаво, докато бързаше да прекоси реката в гумирения си костюм — с

контрастните си цветове в черно и горещо лилаво той беше по-подходящ за шоу, отколкото за тайни операции.

— Не знам, не знам — ухили й се Чейс — на мен ми изглеждаш доста добре, но пък аз винаги съм си падал по жени в гума...

— Млъкни! — скастри го тя. — Все пак напълно сигурни ли сте, че никой от вас няма да се побере в тръбата?

— Погледнете! — посочи Шейла. От стръмния бряг, една стъпка над повърхността на реката, стърчеше ръждясало парче метал, от което се процеждаше вода. Надеждите на Нина да убеди дългия Кастил да заеме мястото й бяха разбити, когато осъзна колко тесен е проходът. Вътрешната ширина на тръбата бе едва петдесетина сантиметра в диаметър — прекалено малко за Кастил, а тя се съмняваше, че и Чейс ще е в състояние да провре главата и едното си рамо.

Не беше сигурна и за себе си.

— Ще успееш — каза Чейс, сякаш прочел мислите й. — Особено ако ти стисна дупето...

— Хей!

— Само се шегувам. — Той подсмръкна и затършува в раницата, която бяха взели от вана. — Това тук е екипировката ти. Фенер, радиостанция и слушалки — е, не е последна дума на модата, но ще можеш да ни кажеш, когато изключиш тока, течащ по оградата. Оръжие...

— Но аз никога не съм стреляла — възропта Нина, когато той й подаде малък автоматичен пистолет в платнен калъф, закачен за колан.

— Нима? Доколкото знам вие, янките, стреляте още преди да сте проходили. Обърни се.

— Наистина не съм сигурна... — каза тя, докато Чейс закопчаваше колана около кръста й.

— Само предохранителна мярка; надявам се да не срещнеш никого. — Той включи радиостанцията, след което нагласи слушалките и й смигна: — Но ако срещнеш, само си спомни за Лара Крофт. Бум! Бум! — Погледът му се плъзна по врата й и се спря на медальона. — Искаш ли да се грижа за това нещо вместо теб?

Тя се поколеба.

— Не, благодаря. Това е нещо като късметлийски талисман.

Чейс вдигна вежди.

— Като се има предвид изминалия ден, ти явно имаш много странна идея за това що е късмет.

— Още съм жива, нали?

Безпокойството на Нина се върна, когато коленичи пред тръбата.

— О, господи! Как вони само!

— Ти какво очакваше? Това е канал!

Стомахът ѝ се сви.

— Гади ми се. Боже, не знам дали мога да го направя...

— Хей, слушай. — Чейс я хвана за ръката. — Знам, че можеш. Ти си археолог, нали? Сигурно си копала тиня и си виждала какви ли не ужасяващи работи, прав ли съм?

— Да, но...

— Тръбата не е чак толкова дълга. Петдесетина метра, след това преминава в шахта. Там има стълба, ще се качиш по нея. Можеш да го направиш.

— Ами ако горе има някой? Ами ако...

— Нина. — Той стисна ръката ѝ. — Работата ми е да се грижа за теб. Ако преценя, че си в опасност, не бих те пуснал.

— Но ми даде оръжие.

— Ами... няма нищо сигурно, нали? — Тя не изглеждаше убедена. — Веднага щом изключиш тока, който минава по оградата, Хюго и аз ще сме вътре за по-малко от пет минути. Планът е прост — влизаме, шибваме един в муцуната на Хаджар, спасяваме Кари и готово.

— Удар в муцуната едва ли ще реши проблема — възрази тя.

— Хей, ако успеем... Както и да е, ще държа връзка с теб по радиостанцията. Освен това разполагаме с план на сградата — ще ти кажа точно къде да отидеш. Когато го направиш, просто се скрий и ще си в безопасност. Повярвай ми.

Нина върза косата си и провря глава в тръбата.

— Нямам голям избор, нали?

— Това е... по-добре от нищо — каза Чейс и включи радиостанцията. — Ще ти помогна да влезеш. И ще проверим радиовръзката. — Той подложи ръце като стъпало и я побутна навътре.

Радиостанцията му пропука.

— Не си и помисляй да ме хващаш за задника.

— И през ум не ми е минавало — каза Чейс, вдигайки преценяващо вежди, докато тя се пъхаше в тръбата. Той я тласна навътре и тя изчезна в смърдящата ѝ паст.

С фенер в протегнатата си напред ръка, Нина запълзя. Беше тясно, но достатъчно да се провира. Спря за миг и присви очи. В далечината не се виждаше нищо, освен тъмнина.

— На бас, че Лара Крофт не е пълзяла в подобни одежди — промърмори тя, преди да започне мъчителното изкачване.

Кари наблюдаваше как чувството за безсилие обхваща Хаджар, докато чакаше Куобрас да му се обади и барабанеше с пръсти по бюрото. Не приличаше на човек, свикнал да чака.

— Фейлак — произнесе тя, — трябва да използвам тоалетната. Може ли?

— Още не — побърза да отговори гардът, но Хаджар махна с ръка презрително към вратата. Кари се изправи.

— Няма да ти сваля белезниците — промърмори мъжът, докато я извеждаше от стаята.

— Как се справяш? — попита Чейс през пукота на статичното електричество.

— О, идеално — проехтя гласът на Нина. — Нямам търпение да го опиша в Международното списание по археология.

По слушалките отново се чу пукане, този път по-силно:

— Страхотна си. Виждаш ли вече края?

Тя насочи лъча на фенерчето напред.

— Струва ми се, че... да! Виждам го! Освен това чувам нещо. — Нина се опита да определи шума. Нещо като съскащо боботене... сякаш течеше вода по тръба! О, по дяволите!

Тя се сви и замръзна, когато петнайсетина литра студена вода се изляха по тръбата и я измокриха.

— Ама че гадост!

Веселият отговор на Чейс не оправя настроението ѝ.

— По-добре ли се чувстваш? — попита Хаджар подигравателно, когато доведоха Кари в стаята.

— Има какво да се желае по отношение маниерите на слугите ти — подсмръкна тя. — Надявам се, че не съм пропуснала обаждането на Куобрас.

— Не, но ще звънне всеки момент. Така че ти се върна точно навреме. — Той направи знак и гардът я побутна към една табуретка. Волгин я погледна умолително, но не каза нищо.

— Не забравяй предложението на баща ми — напомни му тя. — Каквото и да предложи Куобрас, той може...

Компютърът издаде мелодичен звук. Хаджар изщрака с пръсти към пазача на Кари, който я удари по рамото с тежката си ръка. Тя млъкна, проследявайки с поглед как Хаджар се обръща към екрана.

За първи път виждаше Куобрас „на живо“ — до този момент бе виждала само негови снимки. А и те бяха стари, от преди няколко години. Черната му коса, пригладена назад, сега бе посивяла на слепоочията, лицето му изглеждаше по-изсечено, но очите бяха все така остри, както преди.

И все така смъртоносни.

— Господин Хаджар — поздрави Куобрас. По тона му личеше, че не му е приятно да се разправя с иранец.

— Господин Куобрас — отвърна Хаджар с пресилена веселост. — Радвам се, че най-после мога да говоря с вас.

— Имате нещо за мен — заяви нетърпеливо Куобрас.

— Всъщност, две неща! Първото е тази малка дреболийка. — Хаджар вдигна атлантския артефакт пред камерата. — Разбрах, че е бил взет от вас...

— Унищожете го — прекъсна го Куобрас. — Стопете го. Ще ви платя петнайсет милиона щатски долара при получаването на пълен видеозапис по време на унищожаването му.

— Да го унищожя? — Хаджар бе изумен. — Да, мога да го направя, разполагам с всички необходими условия и апаратура за работа със скъпоценни метали, но... — Той поклати глава невярващо. — Сигурен ли сте?

— Стопете го! Напълно. Можете да задържите златото и другите извлечени метали, но искам да го унищожите. Достатъчно неприятности причини.

Смаян, Хаджар премести артефакта върху бюрото си.

— Да го унищожа. Добре. За... петнайсет милиона долара, казвате? — Едрото изображение на Куобрас кимна.

Кари гледаше ужасена. Ако унищожаха артефакта, тогава единствената връзка за откриването на Атлантида щеше да бъде изгубена завинаги...

С огромно облекчение Нина се измъкна от тръбата.

Помещението, в което се оказа, беше правоъгълно, приблизително метър и осемдесет на два и половина, с многобройни тръби отгоре. Подът беше наводнен с гранясала вода.

— Вътре съм — извика тя в микрофона и насочи фенерчето към стените. Изкаляна стълба водеше нагоре.

— Добре — каза Чейс с изопачен от интерференцията глас. — Сега се изкачи по стълбата. И каквото и да правиш...

— Да?

— Не се подхлъзвай.

— Благодаря за съвета. — Вода и мръсотия капеше от импрегнирания й костюм, докато се изкачваше. Предпазливо побутна металния капак на тавана и за нейно облекчение, той се отмести. Тя го дръпна настрани и се набра. — Вече съм горе.

— Добре, трябва да се намираш в стая с една врата.

Тя освети с фенерчето.

— Да.

— Провери дали няма някой отвън до вратата и ако няма, излез. Там, в края на коридора, ще видиш друга врата. Мини през нея.

Сърцето й започна да бие силно. Тя отвори вратата и надникна. Каменният коридор отвън се осветяваше от слаба крушка и освен леко бръмчене, не се чуваше нищо. Погледна в другата посока. Нагоре водеше тясно стълбище.

— Чисто е — прошепна тя.

— Добре, давай.

Тя събу мокрите си гуменки, така че да не оставя влажни следи, след което се насочи с леки стъпки по коридора.

— О! Проблем.

Въпреки съскането на статичното електричество, успя да долови тревогата в гласа на Чейс:

— Какво?

— Вратите са две. През коя да мина?

— На плана е показана само една, сигурно после са избили втора. Но едната трябва да е към генератора. Провери.

Оказа се, че и на двете врати има знак за високо напрежение. Нина се стегна вътрешно и опита по-близката. Слава богу, не беше помещение, пълно с техници или охранителен пункт. Всъщност, приличаше повече на компютърна зала в университет. Рафтът с апаратура ѝ заприлича на компютърен сървър — може би Хаджар поддържаше собствена обезопасена интернет връзка. Безброй черни кутии бяха свързани към него, сякаш беше персонален компютър, а на един голям монитор се въртеше скрийнсейвър.

Стаята беше малка, компютърът — на една ръка разстояние от вратата; тя премести мишката. Мониторът светна с различни прозорци. Повечето от тях бяха неразбираеми данни за статус, но очите ѝ мигновено бяха привлечени към един от тях. Беше разделен на две, всяка част, както изглежда, показваше видеоконферентен разговор.

Не разпозна намръщения мъж върху единия от тях, но другият...

Хаджар.

— Нина? — просъска Чейс. — Какво става?

— Това е компютърна зала...

— Тогава забрави! Иди в другата, бързо!

Оказа се, че точно това е мястото, което търси. Двойка големи генератори заемаха по-голямата част от пространството. На стената близо до тях се виждаха цяла редица бушони и прекъсвачи.

— Втори проблем — произнесе тя тихо. — Всички надписи са на арабски!

— Виждам, освен това, че Юри е при теб — каза Куобрас.

— Джовани! — отчаяно произнесе Волгин и залитна. Пазачът му вдигна оръжието си, готов отново да го удари, но Хаджар завъртя глава. — Умолявам те! Сгрехих, знам. Толкова съжалявам!

Куобрас поклати глава.

— Юри... аз ти вярвах. Вярвах ти, а ти ме предаде... както и цялото Братство. И за какво? За пари? — Той отново поклати глава. — Братството се грижи за нуждите на всекиго, знаеш го. Но ти си искал повече! Това е мисленето на онези, с които се борим!

— Моля те, Джовани! — изхленчи Волгин. — Няма никога...

— Юри. — Тази единствена дума накара руснака да млъкне мигновено. — Хаджар, нямам нужда от него, сигурен съм, че и на теб не ти трябва. Ще ти платя пет милиона долара да го убиеш, още сега.

— Пет милиона долара! — зяпна иранецът.

Куобрас кимна.

— Джовани! — изкрещя Волгин. — Недей, моля те!

Хаджар остана да седи неподвижно още известно време, очевидно мислеше... после отвори тясно чекмедже в бюрото си, извади сребърен револвер и стреля.

Чейс се върна на линията.

— Така, взех плана на електрическата инсталация. Там би трябвало да има три високи панела с редица прекъсвачи.

Нина погледна.

— Да!

— Средният панел. Изключи третия, четвъртия и шестия прекъсвач.

Всеки от тях изщрака, когато Нина ги завъртя.

— Добре, а сега какво?

— Това е. Справи се. Намери къде да се скриеш и ще те открием след пет минути. — Радиостанцията изпука в ушите ѝ, след което всичко утихна.

— Чакай. Еди... Еди!

Кари гледаше невярващо тялото на Волгин. Дори пазачите изглеждаха шокирани от внезапността на убийството.

— Мили боже!

От екрана Куобрас реагира на гласа ѝ с изненада.

— Хаджар! Кой още е с теб?

Иранецът се отдалечи от кървящото тяло и се обърна към монитора.

— Един твой... конкурент, бих казал. Кари Фрост.

Куобрас бе смаян.

— Кари Фрост! Да я видя!

Чейс и Кастил бързо изкачиха стръмнината над реката. Чейс изпробва оградата, като хвърли срещу нея една метална ножица. Никакви искри. Никакво късо съединение.

— Хайде! — нареди той. Кастил бързо преряза телената ограда в долната ѝ част, а Чейс я повдигна. Двамата минаха от другата страна и погледнаха към крепостта. Каменният склон водеше нагоре към лъкатушещ път, стигащ до главния вход на сградата. Пазачи не се виждаха, но от онова, което бе казала Шейла, би трябвало да са някъде наблизо.

Освен собственото си оръжие, Кастил носеше и една от пушките G3, взети от войниците на Махджад. Чейс беше със своя „Уилди“ и очукания „Узи“, донесен от Шейла. Провери ги. Бяха готови за акция.

— Добре — рече той, — време е да станем герои.

И те се затичаха.

Нина реши, че залата със сървъра е добро място да се скрие. Освен това ѝ даваше възможност да поглежда от време на време в екрана.

Отне ѝ само миг да увеличи прозореца на видеоконферентния разговор, предаван от компютъра и малко повече — да усили звука. Хаджар и другият мъж говореха за...

Кари!

И не само това, тя самата се появи зад оградения от хората си Хаджар.

— Какво търси тя тук? — попита Куобрас.

— Имам бизнес с баща ѝ — ухили се Хаджар. — Не те интересува.

— Много даже ме интересува! — Куобрас почти викаше. — Убий я!

Хаджар зяпна.

— Какво?

— Убий я! Сега!

В стомаха на Кари пропълзя студ. Оръжието още беше в ръката на Хаджар. Ако се подчинеше на заповедта на Куобрас, тя щеше да е мъртва след няколко минути.

— Да не си луд! — възкликна Хаджар. — Тя ми струва десет милиона долара! Баща ѝ вече се съгласи да ми плати откуп!

— Чуй ме! — Куобрас се наведе напред и лицето му изпълни екрана. — Представа нямаш колко е опасна. Тя и баща ѝ се опитват да намерят онова, което Братството се мъчи да запази в тайна векове наред! Ако го направят...

Хаджар махна с ръце.

— Пет пари не давам! Интересуват ме единствено десетте милиона долара, които ще получа от баща ѝ, ако я върна.

В гласа на Куобрас се долови известно отчаяние.

— Хаджар, аз ще ти платя дванайсет милиона, ако я убиеш.

— Ти не си с всичкия си...

— Петнайсет милиона! Хаджар, ще ти платя колкото поискаш! Стига да убиеш Кари Фрост веднага!

[1] Първоначални построен като място за отдих на държавните федерални служители и техните семейства, след това се превръща във високо охраняемо място за официални срещи на президента с чуждестранни високопоставени гости. — Б.пр. ↑

9.

Нина гледаше в монитора шокирана. Който и да беше другият мъж, той на всяка цена искаше смъртта на Кари. А от онова, което беше видяла за Хаджар, алчността щеше да го накара да се огъне и да приеме кървавите пари.

А тя нямаше начин да го накара да спре.

Освен...

— Двама пазачи на по-долния вход — каза Кастил, когато двамата с Чейс се затичаха по склона.

— Виждам ги — отвърна Чейс. — Ще са им нужни няколко минути, за да пристигнат. Остави ги засега. Ами горе?

— Трябва да са зад вратата. Каква ще е най-добрата тактика? Нещо коварно или...?

Чейс вдигна оръжието си.

— Коварното ме устройва.

Хаджар беше раздвоен — очите му се местеха по лицата на хората в помещението, сякаш се надяваше на съвет.

— Петнайсет милиона? — произнесе той накрая. — Защо? Защо е толкова важно за теб тя да умре?

— Двайсет милиона! — изкрещя Куобрас. — Двайсет милиона долара да я убиеш сега! Не задавай въпроси, просто...

Екранът угасна. Както и цялата стая — лампите, компютърът на Хаджар, всичко. Единствената светлина идваше от тесните прозорци с мръсни стъкла.

Хаджар и хората му не знаеха какво става, бяха изненадани. Кари се раздвижи...

Нина беше забелязала големите червени прекъсвачи в долната част на контролните панели, когато изключваше електричната верига. Не беше нужно да знае добре арабски или да е електротехник, за да разбере за какво са.

Натисна ги един след друг. Всичко изгасна.

Включи фенерчето и бързо напусна залата. Със сигурност някой щеше да дойде да провери какво става. Докато тичаше по тъмния коридор, опипа кобура на пистолета с благодарност.

Главният вход представляваше огромна арка, която минаваше през дебелата южна стена. Чейс използва стоманеното си огледало да погледне зад ъгъла.

— Двама души в портиерското помещение отсреща, вляво — прошепна той на Кастил, — на около петнайсетина крачки. Не изглеждат разтревожени.

Кастил вдигна пушката си.

— Нещо коварно?

Чейс кимна, вперил очи в огледалото.

— Хайде да...

Лампите в портиерната угаснаха, угаснаха и мониторите на локалната телевизионна мрежа. Иранците изглеждаха объркани.

— Мамка му! — просъска Чейс. — Тя изключи и останалата част от електричеството. — Гласовете на портиерите проехтяха по коридора, един от тях заговори нещо по радиостанцията си.

Кастил се намръщи.

— Край с коварствата.

— Бой докрай?

— Бой докрай!

Кратко кимване и двамата се втурнаха и започнаха да стрелят.

Кари се завъртя на пета с непринудената грация на балерина и бързо се наведе. В същото време единият ѝ крак излетя и се заби в глезена на застаналия зад нея пазач. Той падна по гръб и главата му изтрака в мраморния под.

Тя подскочи, свита на топка, с окованите си в белезници китки под свитите крака.

Приземи се с леко тупване и вдигна ръцете си напред. Някъде отвън се чу пукот на автоматично оръжие.

Чейс.

На слабата светлина видя, че Хаджар продължава да стои зад бюрото и да гледа потъмнелия плазмен екран. Другият пазач безпомощно опипваше своя МР-5.

Мъжът в краката ѝ имаше оръжие, но в кобура. А вратата се намираше твърде далече.

Което оставяше...

Тя скочи върху бюрото на Хаджар и се плъзна по гладката му повърхност в мига, в който той завъртя стола си. Краката ѝ го уцелиха в лицето и той се дръпна назад в кожената седалка, а тя се плъзна още напред и се приземи в скута му. Въртящият стол се завъртя и за миг тя и Хаджар останаха извън погледа на гарда.

Точно в този момент Кари измъкна револвера от ръката на Хаджар.

Само един изстрел ѝ бе необходим, за да неутрализира гарда; на челото му зейна дупка и той се сгърчи мъртъв на земята.

Вторият пазач вече се беше окопитил и се обръщаше към нея с насочено оръжие.

Кари отново ритна, използвайки Хаджар като трамплин, за да се изстреля във въздуха. Столът и иранецът се прекатуриха с трясък. Тя направи идеално салто, когато един куршум изтрещя и се заби в стената зад нея.

Още не бе стъпила на пода, когато натисна спусъка. Куршумът експлодира в гръдния кош на гарда и кръвта му бликна.

Кари се приземи до бюрото и хвърли студен поглед на бившия си пазач.

— Беше прав за военното изкуство.

В този момент тя дочу шум и се завъртя. Хаджар беше изпъзлял изпод стола и стоеше притиснат към стената под плазмения екран. Когато вдигна сакатата си ръка към перваза в основата на стената, по кървящите му устни се плъзна триумфираща усмивка, подът под него се разтвори и го пренесе в тъмнината. Преди Кари да успее да реагира,

капакът в пода се върна на мястото си и само една тънка, почти невидима линия в мрамора издаваше, че там изобщо е имало нещо.

Тя изтича до мястото и натисна перваза; въпреки че една част от него помръдна под пръстите ѝ, нищо не се случи. Люкът имаше очевидно някакъв вид специално заключване или таймер.

Артефактът!

Тя заоглежда трескаво бюрото.

Металното парче не беше там!

Сигурно бе изхвърчало, когато тя се плъзна по повърхността му и скочи в скута на Хаджар. А после той бе използвал тайния изход, за да избяга заедно с него!

Като пушна една цветиста норвежка ругатня, Кари пхна револвера в джоба си, вдигна оръжието на мъртвия бодигард и изтича навън от стаята.

Спираловидното спускане изведе Хаджар в малко помещение два етажа по-долу. Както в останалата част от крепостта, и тук беше тъмно, но след като объркването му премина, вече нямаше проблеми с ориентацията. Беше оборудвал стаята грижливо с всичко, което би му потрябвало, ако се наложи да използва аварийния изход.

Не че го беше очаквал, помисли си той, когато ръката му потърси заредените батерии на фенера, предвидливо оставен там. Не и от човек, който няколко минути преди това е бил негов пленник! Куобрас беше прав — Кари Фрост наистина беше много по-опасна, отколкото изглеждаше.

Той намери фенера и го включи. Стаята изглеждаше точно така, както я беше оставил. Бързо праметна торбата през рамо и пушна вътре металното парче, преди да започне да си избира оръжие.

Недъгавостта му го ограничаваше в известна степен да носи предимно малки и леки оръжия, но това не означаваше, че не може да ги използва. Избра си Инграм М11, малко по-голям от обикновен пистолет, но в състояние да избълва впечатляващите 1600 изстрела за минута. Точно това оръжие имаше специално приспособление: магазин, който стърчеше от основата на ръкохватката, и завършваше в барабан, удвояващ капацитета му. С една ръка презареждането беше нещо, което Хаджар предпочиташе да избягва.

Избра си още нещо. Развинти металната кука от металното капаче, покриващо пънчето на дясната му ръка... и го замени с назъбено острие.

Пилотът му беше на разположение — и в случай на спешност щеше да отиде до летището и да вземе чопъра. Хаджар имаше много врагове и нямаше илюзии, че крепостта е непревземаема. Да избяга от опасността и да остави хората си да се оправят както могат, беше предпочитаната опция.

Но ако се натъкнеше случайно на някой от враговете си, искаше да бъде подготвен.

Нина изтича нагоре по стълбите и се озова в друг коридор — щедро декориран от човек, издигнал в култ червеното кадифе. Високите прозорци в двата края пропускаха достатъчно светлина и тя изключи фенерчето. През най-близкия прозорец успя да види околните планини; вторият гледаше към двора в центъра на крепостта.

В този момент дочу стрелба. Чейс и Кастил бяха влезли.

До слуха ѝ достигнаха бягащи стъпки — идваха към нея: сигурно някой беше тръгнал към помещението с генератора, за да възстанови електричеството. Тя се плъзна през тясната врата. Краткият поглед, който хвърли, преди да затвори след себе си и да потопи стаята в пълен мрак, ѝ подсказа, че това е библиотека: целите стени бяха в рафтове, отрупани със справочници и исторически томове. Хаджар очевидно обичаше да е добре информиран по отношение на артефактите, които продава.

С треперещи ръце Нина извади оръжието от кобура, насочвайки го към вратата и отстъпи. Стъпките се приближиха.

Ако вратата се отвореше в този миг, щеше ли да има волята да натисне спусъка?

Не ѝ се наложи да разбере. Стъпките заглъхнаха по стъпалата към сутерена.

С въздишка на облекчение тя отново светна фенерчето. Библиотеката беше може би доста добро място да се скрие. Бе малко вероятно приближените на Хаджар да изпитат необходимостта да проверяват исторически справочници точно по време на криза. Само трябваше да изчака Чейс отново да се свърже с нея...

Внезапно Нина замръзна объркана. Стаята изглеждаше много по-светла, сякаш фенерчето ѝ по магически начин беше удвоило силата си.

Изпълнена с ужас, тя се обърна.

На три стъпки от нея стоеше Хаджар, току-що излязъл от помещението, скрито зад подвижен шкаф за книги, а през врата му висеше голям фенер. Той изглеждаше почти толкова изненадан, колкото и тя — макар и не чак дотам, че да забрави да насочи страховитото си оръжие към нея.

— Д-р Уайлд. — Той плъзна поглед отгоре до долу по тялото ѝ, преди да вдигне прикрепеното за дясната му китка острие към гърлото ѝ. — Радвам се да ви видя отново.

Дворът представляваше дълъг правоъгълник, главният вход се намираше в центъра на южната стена. От двете страни се издигаха големи мраморни поставки с декоративни растения, по три във всяка редица. Чейс и Кастил се прикриха зад една от тях, докато се ориентират.

— Сигурно тази врата води към килиите надолу — предположи Чейс, сочейки напред.

— Тя може да не е там — отвърна Кастил. — Може би ще е по-добре да се разделим и един от нас да провери горните етажи.

— Ами помощниците му?

— Все пак той е криминален престъпник, а не военачалник! Макар да има частна армия.

Вратата, която Чейс бе посочил, се отвори рязко и в двора излязоха петима въоръжени мъже.

— От друга страна... — Чейс направи гримаса и откри огън със своя „Узи“. Кастил се прикри зад растенията и се прицели. Двама от хората на Хаджар паднаха и кръвта им оплиска стените зад тях. Останалите трима се разцепиха — двама се втурнаха през двора, за да се прикрият зад диагонално намиращите се кашпи с растения, а третият се скри зад една точно срещу тях.

Чейс се огледа. Освен главния вход, най-близкият изход от двора беше серия от сводести френски прозорци в западната стена, но за да

ги достигнат, трябваше да изминат почти четирийсет стъпки — и то без прикритие.

— Мамка му! Ако ни задържат тук достатъчно дълго, онези от долната порта ще ни притиснат отзад!

— А какво... — започна Кастил, но точно в този момент цветята над него изригнаха в буря от венчелистчета. — Excuse-moi! — извика той. — Какво ще кажеш за онези прозорци?

Чейс проследи погледа му — на десетина крачки в южната стена имаше два прозореца на височината на гърдите. Но всеки от тях беше широк не повече от две стъпки.

— Прекалено са малки, не мислиш ли? — Той преброи изстрелите от иранците, схващайки схемата. Единият се появява, изстрелва три куршума, изтегля се, докато другият повтаря процедурата...

Той спря за секунда, след което се показва извън прикритието си. Като по знак един от мъжете изскочи и се прицели в тях — колкото да се люшне назад и да изчезне извън полезрението им, когато един куршум от оръжието на Кастил експлодира в лицето му.

— Един по-малко. Ако успеем да ликвидираме и другия, ще можем да се прикриваме един друг, за да стигнем до онези врати.

Разлетяха се още невинни цветя. Кастил махна с ръка, когато по лицето му се посипаха нежни листенца с деликатен аромат, примесен с парливата миризма на барут.

— Добре поне, че нямат гранати.

— Да, и лошо за нас, че и ние нямаме! Можехме... — Чейс спря, когато чу предупредителен изстрел. — Мамка му, ти направо предизвика съдбата! Гранати!

Двамата мъже стреляха срещу прозорците, докато тичаха към тях. Зад гърба им една граната описа дъга от другия край на двора и се приземи с глухо тупване в пръстта сред цветята.

Стъклото се разби, когато Чейс изстреля поредица куршуми в него и после потъна бързо в тесния отвор. До него Кастил направи същото. Пуснаха оръжията си точно преди да завали стъкленият дъжд, прикривайки лицата си с ръце, когато избухналата граната откърти огромно парче мрамор отстрани на кашпите и вдигна във въздуха вихрушка от пръст, корени и стъбла. Смъртоносната градушка от

метал полетя след двамата бивши войници, но Чейс и Кастил вече бяха от вътрешната страна.

Чейс се огледа. Помещението представляваше своего рода галерия със статуи отстрани. Ушите му продължаваха да звънят, но освен болката от падането на лакти и колене и порезната рана в тила, не се чувстваше зле.

— Добре ли си?

Кастил намигна:

— Бил съм и по-добре! — Той вдигна лявата си ръка; скъсаният му ръкав разкриваше дълга рана, която минаваше през ръката му, и от която стърчаха нащърбени стъкла.

— Можеш ли да стреляш?

— Има си хас! — Той вдигна пистолета си. Чейс потърси своя, но го нямаше — сигурно беше изпаднал навън.

Той измъкна своя „Уилди“ и се притисна към стената близо до счупения прозорец. Кастил направи същото от другата страна. Двамата иранци тичаха насам, очевидно възнамеряваха да влязат вътре и да ги пресрещнат.

Точен изстрел от ръката на Чейс отнесе долната челюст на единия от мъжете. Той се свлече на земята с треперещи крайници. Кастил стреля два пъти, улучвайки втория мъж в гърдите.

— Хайде — изсъска Чейс. Трябваше да намерят Кари и Нина. — Бързо.

Кари беше сигурна, че Хаджар ще се опита да избяга от крепостта. Ако нейните спасители нападнеха главния вход, той щеше да се насочи към летището за хеликоптери, площадка, врязана в северната страна на сградата.

Тя свърза мислено маршрута, който бе изминала от летището до килиите, после от килиите до офиса на Хаджар. Спускане до другия етаж, после направо...

След като се окопиха, един от хората на Хаджар се върна по стъпалата нагоре и откри, че шефът му го чака заедно с един неочакван гост. Както изглежда, днес бе Денят на красивите западни жени в крепостта.

Нямаше как да не забележи, че тази, с червената коса вързана на опашка, наистина се нуждае от душ повече от русокосата, която бе видял по-рано.

— Отведи я — нареди Хаджар. Бодигардът я хвана за рамото и заби дулото на оръжието си в гърба ѝ.

— Къде е Кари? — попита Нина. — Какво си ѝ направил?

Хаджар отвърна с немигащи очи на въпроса ѝ и закричи успоредно с нея. Около носа и устата му имаше размазана кръв.

— Какво съм ѝ направил ли? Би трябвало да ме попиташ какво тя ми направи! Ако знаех, че е толкова опасна, щях да вържа краката ѝ!

Нина бе озадачена, но нямаше възможност да пита повече, тъй като стигнаха до една чупка в коридора. Голям прозорец гледаше към планините и към хеликоптера на площадката долу. Витлата му се въртяха, увеличавайки скоростта.

Хаджар заповяда нещо на фарси на бодигарда и мъжът изчезна зад ъгъла. След това той се обърна към Нина:

— А ти стой тук! Изчакай приятелите си!

Той забодее острието в брадичката ѝ и зъбците се забиха в плътта ѝ. Тя простена.

— Когато дойдат тук, им помахай — да изглежда така, сякаш всичко е наред. Ако кажеш и думица, ако се опиташ да ги предупредиш по някакъв начин, той ще те убие. Разбра ли?

— Напълно. — Тя погледна към бодигарда. Хаджар кимна и се отдалечи. — Хаджар, къде е артефактът?

Иранецът потупа чантата си.

— Срамота е да се унищожава нещо с такава историческа ценност... а петнайсетте милиона долара, които Куобрас ми плаща да го направя, са доста пари, нали така?

— Плюс десетте милиона, които Кристиан Фрост ти е платил — произнесе Нина с отвращение.

Хаджар сви рамене.

— Какво мога да кажа? Днес беше един добър ден за бизнеса. — Той се намръщи при звука от стрелба, който проехтя по облицования с мрамор коридор. — Но лош за дома ми. Изглежда ще се наложи да похарча известна част от парите за пребоядисване и ремонт. Но по-добре за това, отколкото за погребението ми! Довиждане, д-р Уайлд! — Той се отдалечи с бърза крачка.

Бодигардът направи знак с оръжието си и Нина застана в центъра на коридора. Който и да се приближеше от другия край, щеше да я види... но не и човека, който я държеше в плен, скрит от поглед.

— Чу ли нещо? — попита Кастил, докато двамата с Чейс тичаха.

— Чопър — потвърди Чейс. Отдалеченият, но усилващ се вой на двигателя на Джет Рейнджъра не можеше да се сбърка.

— Мамка му! Знаех си, че първо трябва да се справим с това, знаех си!

— Насам — каза Чейс и посочи. Те завиха по един коридор.

Кари чу тичащи стъпки, когато наближи Т-образното разклонение, водещо към хеликоптерната площадка. Вдигна своя МР-5...

Чейс и Кастил се втурнаха с насочени към нея оръжия.

— Господи! — каза Чейс, — какво им става днес на хората, че няма нужда да ги спасявам?

Кари му се усмихна.

— Може би трябва да те помоля да върнеш парите.

— Да не стигаме чак толкова далеч — ухили се Кастил.

— Къде е Нина?

— Скрила се е някъде, ако е послушала какво й казах — отвърна Чейс. — Ти добре ли си? Къде е Хаджар?

— Аз съм добре, но Хаджар взе артефакта!

Кастил направи физиономия.

— Нека позная, в момента е в хеликоптера си.

— Да! Хайде!

Те хукнаха по коридора начело с Чейс.

— На следващото разклонение завиваме наляво, после заобикаляме! — инструктира ги Кари.

— Колко души са с него?

— Не знам — застрелях двамата, които ме охраняваха.

Чейс я погледна насмешливо.

— Убила си ги?

— Да — отвърна тя на погледа му. — Какво не е наред?

— Нищо! Просто не съм свикнал да имам клиенти, които вършат работата вместо мен!

Те продължиха по коридора, но след малко спряха при вида на познатата фигура в дъното.

— Нина! — извика Кари.

— Казах ѝ да се скрие — простена Чейс. — Докторе! Добре ли си?

Притиснат до стената, бодигардът направи знак с оръжието си: махни им да се приближат. Нина вдигна ръка.

Кари се затича, но Чейс бързо я спря, хващайки я за ръката.

— Почакай! — заповяда той и я дръпна назад.

Нина махаше... с палец, обърнат към дланта ѝ.

Чейс хукна към чупката в коридора. Точно преди да стигне до там, се претърколи и вдигна оръжието си.

Бодигардът се показва и се прицели с автомата — колкото да открие, че целта му е на пода с насочено към него дуло.

Чейс изстреля три куршума.

Бодигардът изпусна оръжието си, олюля се и полетя през счупения прозорец, падайки на площадката за хеликоптери от петнайсет стъпки височина. Шумът от Джет Рейнджъра нахлу в крепостта.

— Добре ли си? — попита Чейс.

— Добре съм, добре съм! — извика Нина.

Кари се спусна към нея и за изненада на Нина я прегърна.

— Слава богу, че си невредима! — Тя леко се отдръпна, смръщила нос. — Каква е тая миризма?

— Той е виновен — отвърна Нина и погледна към Чейс, който извърна очи невинно. Воят на хеликоптера я отрезви: — Хаджар! Ще се измъкне!

— По дяволите! — Чейс се втурна към счупения прозорец. Хеликоптерът се издигна от площадката. — Може би ще успее да улуча двигателя и ще го принудя да кацне...

— Нямаме време — настоя Кари. Тя се отдалечи от Нина, взе автомата си и отиде до прозореца, откривайки огън по пилотската кабина.

Прозорчето на вратата на пилота се разби под яростната атака. Предното стъкло се обля в червено. Пилотът се сгърчи в седалката и хеликоптерът се завъртя извън контрол.

Опашката му се отклони срещу прозореца, вертикалното витло заприлича на гигантски циркуляр.

— Лягай! — изкрещя Чейс, хвана Кари с едната си ръка и Нина с другата, и ги дръпна от прозореца.

Кастил, прикован от гледката на носещия се към него хеликоптер, изведнъж се осъзна и хукна към коридора в мига, когато витлото се вряза в каменния бордюр на прозореца и се разпадна. Една от перките се откъсна и се заби в стената отсреща само на няколко сантиметра над главата му.

Останал без опашка, хеликоптерът започна да се спуска неуправляемо. Хаджар изкрещя и хвана резервните прибори за управление, макар да разбираше, че няма шанс.

Перките на главното витло се разбиха на милиони парчета при сблъсъка с безжалостния бетон. Машината се килна настрани и се вряза с трясък в площадката.

Чейс се беше хвърлил върху Нина в опит да я защити със собственото си тяло.

— Добре ли си?

— Струва ми се, че съм мъртва — измърмори тя.

— А на мен ми се струва, че си добре. Но... О, боже, имаш остра нужда от душ! — Тя го перна с ръка. — Госпожице Фрост? Добре ли сте?

Кари се изправи на крака.

— Артефактът! Трябва да го вземем! — Тя изтича към стъпалата на площадката.

— Все още е опасно! — извика след нея Чейс, но прекалено късно.

— Mon dieu! — измърмори Кастил, гледайки невярващо забитата в стената перка. — Хеликоптери! Всеки път проклетите хеликоптери! Знаех си!

— Все още си жив, Хюго, така че спри да се оплакваш! Хайде! — Чейс се изправи. Нина тъкмо се канеше да стори същото, но той поклати глава. — Опасно е. Изчакай тук. — Той тръгна след Кари и Кастил го последва.

За негово облекчение хеликоптерът не се запали, но из въздуха се носеше силна смрад на гориво, а двигателят продължаваше да работи; счупените останки от перките на витлата се въртяха над смачкания фюзелаж. Корпусът беше килнат под почти четирийсет и пет градусов ъгъл, а носът му приличаше на счупена яйчена черупка. Кари беше вече до него, провираше се под въртящите се перки, опитвайки се да стигне до вратата.

— Мис Фрост, почакайте! — отново извика Чейс, докато тичаше по стъпалата към площадката. — Кари! Не е безопасно!

— Трябва да вземем артефакта! — отвърна тя и надзърна в кабината. Видя Хаджар отпуснат в седалката, от челото му течеше кръв. Ключалката изщрака и тя отвори вратата...

Хаджар неочаквано се раздвижи, вдигна дясната си ръка и я провря в ръкава на дрехата ѝ. Тя изпищя, когато кръвта обагри ярко белия плат и инстинктивно стисна раната с другата си ръка.

В този момент иранецът скочи от пилотското място и я блъсна по гръб, притискайки я към земята, опрял назъбеното острие, прикрепено към чуканчето на ръката му в шията ѝ. В другата си ръка държеше автомат МП.

— Свали оръжието или тя е мъртва! — извика той. — Веднага!

Чейс осъзна, че дори изстрел в главата не би помогнал в тази ситуация — ако Хаджар паднеше, от тежестта на тялото му остриите зъбци щяха да се забият във врата ѝ. Тъй като нямаше избор, той пусна пистолета си. Кастил направи същото. Двамата изритаха оръжията си настрани.

— Добре — ухили се Хаджар. Като продължаваше да държи ръката си срещу шията на Кари, той се наведе и взе оръжието си, насочвайки го към Чейс и Кастил. — Тя все още ми трябва жива. Не...

Пст!

Един куршум се заби във фюзелажа. Всички вдигнаха очи. Нина стоеше до счупения прозорец и се целеше с автомата на мъртвия бодигард в хеликоптера.

— Пусни я, Хаджар! — извика тя.

— Нина, не стреляй по него! — предупреди я Чейс. — Ако падне, ще пререже гърлото ѝ.

— Пусни я!

— Не си използвала оръжие преди, нали? — попита подигравателно Хаджар. — Личи от начина, по който го държиш! Наистина ли мислиш, че можеш да ме улучиш, преди да я убия?

— Не се целя в теб! — отвърна тя.

Кастил вдигна вежди.

— Надявам се, че не си вдигнала оръжие срещу госпожица Фрост!

Гласът на Хаджар беше пълен с насмешка.

— Тогава какво?

— Целя се в резервоара за гориво. Който в момента гори.

Всички глави като по команда се обърнаха към катастрофиралия хеликоптер. Мръсен черен дим се издигаше от капака на двигателя.

Стреснат от новата опасност, Хаджар се дръпна, натискът на острието отслабна...

Коего даде възможност на Кари да издърпа лявата си ръка и да отблъсне зъбците от шията си.

Тя усети лека болка по кожата, но това бе само драскотина. В следващия миг извъртя дясната си ръка и изпрати един каратистки удар в челюстта на иранеца. Неудобната ѝ позиция не ѝ даваше голяма възможност, но дланта ѝ бе достатъчно твърда, за да разбие зъбите му. Той изплю кръв и издаде клокочещ звук, залитайки назад. Кари се претърколи, а Чейс се наведе да върже Хаджар.

— Вземи металното парче! — извика той на Кари, докато се бореше с иранеца, стиснал китките му. Хаджар бе по-силен, отколкото изглеждаше на пръв поглед. Освен това държеше смъртоносно оръжие във всяка ръка, докато Чейс разполагаше само с два юмука.

Кари бързо се изправи, като държеше главата си наведена, за да избегне въртящите се перки. Тя се приближи към отворената врата на пилотската кабина.

— Не! Кари! Металът е в чантата му! — провикна се Нина.

Чейс погледна надолу. Хаджар беше праметнал през рамото си торба...

Краткото разсейване на вниманието бе достатъчно, за да даде на иранеца възможност. Движен от болка и ярост, той извъртя лявата си китка и натисна спусъка на оръжието си. От дулото на компактния картечен пистолет избухнаха пламъци, достатъчно близко, за да опърлят бузата и врата на Чейс. Кастил, който тичаше да помогне,

рязко промени посоката си и блъсна Кари встрани, за да избегне куршумите.

Хаджар вдигна отново оръжието си за смъртоносен откос.

Два юмрука и една глава...

Чейс се засили и заби глава право в лицето му; чу се хрущене и от счупения нос на мъжа бликна кръв.

— Така ти се пада!

Пушекът от хеликоптера се увеличаваше, пропукването на пламъците се чуваше над воя на двигателя.

Без да изпуска китките на Хаджар, Чейс блъсна замаяния си противник.

— Хаджар! — извика той. — Горещите! — И вдигна ръцете му във въздуха...

Хаджар осъзна какво ще се случи, но твърде късно.

Здравата му ръка и картечният пистолет, който той продължаваше да стиска, се превърнаха за миг в дъжд от кървава пяна и разбита стомана, когато Чейс го блъсна към въртящите се витла. Другата му ръка, въоръжена с назъбеното острие, бе сполетяна от не по-добра участ, осеминчовото острие се отчупи като дръжка на близалка, преди въртящата се перка да отнесе други пет-шест сантиметра от пънчето на китката му.

Хаджар се взираше ужасен и невярващ в кръвта, която течеше от ръцете му, после заби очи в англичанина, когато той го обърна към себе си...

Огромният юмрук на Чейс разплеска окървавеното му лице. Хаджар залитна назад и падна в пилотската кабина; в този миг Чейс дръпна каишката на торбата му.

Хеликоптерът изскърца зловещо.

Чейс се обърна и побягна. Кастил вече се беше отдалечил, за да се скрие зад стълбите заедно с Кари.

Първите езици на пламъците облизаха смачкания фюзелаж и се извиха към горната част на двигателя, докато хеликоптерът се килна накрая на една страна. Онова, което бе останало от перките, се заби в бетона и се разтроши. Керосинът бликна от спуканите резервоари и потече по горящия двигател...

Хаджар пищеше, но гласът му бе напълно заглушен от експлозията на хеликоптера.

Кастил и Кари се завтекоха към вратата в основата на стълбите. Чейс, на десетина метра зад тях, едва успя да се хвърли на земята.

От небето заваляха останки, но корпусът бе поел по-голямата част от удара. Най-едрите парчета се приземиха съвсем близо до него, а няколко по-малки се забиха в гърба и краката му. Той простена.

— Едуард! — извика Кастил и хукна към него.

— Мамка му! — Чейс се намръщи и хвана крака си. — Боли ме така, сякаш ме е ритнал някой побеснял кон!

Нина изтича до Кари.

— Добре ли си?

— Да, добре съм! — отвърна тя. Очите ѝ изразяваха благодарност. Двете жени без да се бавят се насочиха към Чейс.

— Взе ли артефакта?

— Добре ли са всички? — попита Нина в същия момент. Те размениха усмивка и ускориха крачка.

— Виждаш ли? Отново хеликоптери! — каза Кастил и махна с ръка към горящата развалина. — Два пъти за пет минути, единия път едва не ме уби. Дяволски машини!

— Хюго, млъкни! — каза Чейс уморено, докато куцукаше да вземе пистолета си.

— Къде е артефактът? — попита Кари.

Той ѝ подаде торбата.

— Тук. Надявам се да си е струвало.

— Ето го. — Тя извади металното парче. Близките пламъци, отразени в блестящата му повърхност, го правеха да изглежда още по-лъскав. — Това е — каза тя и го подаде благоговейно на Нина. — Това е пътеката към Атлантида.

Нина го взе и се загледа в символите, издраскани в метала. Едновременно ѝ се струваха познати, различни и мистериозни. Тя вдигна очи към Кари.

— Не искам да ти развалям настроението, но преди да тръгнем да търсим Атлантида не бива да забравяме, че сме приковани в Иран.

— Не бих казал, че сме напълно приковани — обади се Чейс. — Видях нещо, което може да ни бъде от полза...

Останалите приближени на Хаджар се оказаха или мъртви, или бяха решили, че оцеляването натежава над лоялността към мъртвия им работодател и бяха избягали.

Групата не очакваше по-нататъшна съпротива и Чейс ги поведе към главния двор.

В североизточния му край имаше редица големи врати. Той ги отвори.

— Транспортната служба на Хаджар — обяви той и протегна ръка към редиците скъпи коли, паркирани вътре. — Не толкова страхотна, колкото твоята колекция, шефе, но върши работа. Е, коя искаш?

— Не мисля, че ще стигнем много далеч с Ферари. — Кастил беше забелязал жълтото возило F355 близо до вратите. — Не и по местните пътища. Пък е и... прекалено луксозно.

— Хамърът също лесно се забелязва — добави Кари, оглеждайки пренебрежително лъскавия зелен джип.

— Ти имаш ли някакви предпочитания, док? — обърна се Чейс към Нина.

— Моля те, спри да ме наричаш така. Каквото и да е, само да ни измъкне колкото се може по-скоро отгук.

— В такъв случай — каза той и очите му се спряха върху една особена кола, — може би е добре да го направим със стил. Може би Хаджар не е бил чак толкова лош все пак...

Няколко минути по-късно един сребрист Рейндж Роувър излезе на разбития път от крепостта, след което с дрезгаво бучене на осем цилиндровия си двигател запраши към планините.

10.

Франция

Иран беше останал далеч зад тях. И, слава богу, помисли си Нина, докато гледаше Париж през балкона на хотела. От апартамента си имаше изглед към целия град. Забележителности като Нотр Дам и по-нататък Айфеловата кула, изпъкваха в пълния си блясък на фона на ясното нощно небе, сякаш поставени там за нейно лично удоволствие.

Но разглеждането им щеше да почака. Първо трябваше да свърши работата си.

Някой почука на вратата.

— Влез — извика тя и се обърна към вътрешността на стаята. Кари влезе.

— Готова ли си? — попита норвежката.

— Не знам... — Нина хвърли обиден поглед към атлантския артефакт, заобиколен от бележките ѝ под осветена увеличителна лупа. — Направих каквото можах, но не е достатъчно. Още не мога да преведа някои от символите. Защо, да не би баща ти да ме чака?

Кари кимна, после се усмихна.

— Но не се тревожи, ти си една от малцината в този свят, които той е склонен да чака.

— Е, за да съм честна, ще ти кажа, че това не ме прави по-малко нервна.

— Няма причина да си нервна. Ти си по-близо до откриването на Атлантида, от който и да е след древните гърци.

— Да, и виж през какво преминах — през какво преминахме — поправи се тя, — за да стигнем дотук. Имам чувството, че още не съм отмила от косата си онази воня. — Пълзенето през канализационната тръба беше всъщност най-незначителният от лошите ѝ спомени, но тя дори не искаше да си мисли за другите.

Кари подуши косата ѝ.

— Добре мирише — увери я тя. — Хайде, ела да кажеш на баща ми какво си разбрала.

Нина взе артефакта и Кари я въведе в съседната стая, един салон в центъра на апартамента. Чейс стоеше до вратата със свалено яке и прехвърленият през рамото му кобур на автомата се виждаше напълно. Кастил отсъстваше; Нина предположи, че охранява отвън в коридора.

— Здравей, док — поздрави бодро Чейс и кимна към лаптопа на масата. — Надявам се, че си се гримирала, защото ще те снимат.

— О, видеоконферентен разговор?!

— Баща ми обича да говори очи в очи, дори когато не може да го направи в буквалния смисъл — каза Кари. — Хайде, седни. Искаш ли да пийнеш нещо?

— Не, благодаря — отказа тя, макар да нямаше нищо против едно питие, което да успокои нервите ѝ.

Нина седна срещу лаптопа, Кари се присъедини към нея и натрака паролата на клавиатурата.

Екранът оживя и показа Кристиан Фрост в кабинета му.

— Д-р Уайлд! Радвам се отново да ви видя!

— Аз също! — отвърна Нина. — Беше малко по... ами, малко по-бурно, отколкото очаквах.

— Така чух и аз. Имахте ли някакви проблеми при напускането на Иран?

— Нищо сериозно — намеси се Кари. — Благодарение на връзките на господин Чейс с местните жители, успяхме да стигнем до Исфахан, а влиянието на фондацията върху правителството на Иран ни позволи да напуснем страната без да ни проверяват.

— А Хаджар?

— Мъртъв е.

Фрост кимна.

— Добре. Какъв срам... за десет милиона долара... Но това е ниска цена. — Лицето му стана нетърпеливо. — Е, д-р Уайлд, разкажете ми какво открихте.

Нина прочисти гърлото си.

— Ами, боя се, че това не е прекият път към Атлантида, за съжаление. Но определено става дума за своего рода карта. — Тя вдигна металния къс и го обърна към камерата на лаптопа. — Линията, минаваща по дължината му, символизира река — глозелската дума не може да бъде сбъркана. Има и други знаци, които отчасти съм разчала. — Тя погледна бележките си. — „Започни от северното устие“ на

някаква „... река. Седем, юг, запад. Следвай курс към града на“... ъ-ъ-ъ... нещо. „Там ще намериш...“. Боя се, че това е всичко, до което се добрах. Но тези знаци от двете страни... мисля си, че показват броя на подчинените, които трябва да минат, за да стигнат дестинацията. Четири от ляво, седем от дясно и т.н.

Фрост беше заинтригуван.

— Да разбирам ли, че думите, които не можете да преведете, са глозелски?

— Не. Всъщност приличат повече на йероглифи, отколкото на букви, и по-скоро са част от различна лингвистична система. Разочароващото е, че изглеждат познати, но не мога да разбера значението им. Може би са местна разновидност...

— Интересно. Кари, моля те, снимай тези знаци и ми ги изпрати, ако обичаш. Искам да ги видя отблизо.

— Разбира се, татко. — Кари взе артефакта от Нина и стартира програмата, за да го фотографира с камерата на лаптопа.

Доказателството му хрумна още докато тя работеше.

— Кои са тези глозелци, док? Изучавал съм история, но никога не съм чувал за тях.

Нина се засмя.

— Не би и могъл. Защото те не съществуват.

Той погледна озадачено.

— Какво?

— Глозел е — поне до този момент — най-старият познат писмен език — обясни тя, — нещо като предтеча на няколко други, включително Винка-Тордос^[1] — Изражението на Чейс не се промени. — За които, предполагам, също не си чувал.

— Казах, че съм изучавал история, а не че съм взел изпита.

— Писмеността носи името на града, където е била открита. Всъщност, тук във Франция.

Кари приключи със снимането и остави металното парче, обръщайки го към Чейс, докато изпращаше файловете на баща си.

— Глозелските плочки са били открити в една пещера под селска нива през 1924-та година от Емил Фрадин. Тъй като били с по-ранен произход от всички познати досегашни езици, те били обявени за фалшиви. Но когато ги изследвали по нова технология петдесет години

по-късно, се оказало, че наистина съществуват най-малко отпреди 10 000 години преди Христа.

Чейс подсвирна.

— Невероятно. Наистина са старички.

— Съществувала цивилизация, която използвала сложен писмен език в Европа, няколко хилядолетия дори преди древните гърци — каза Нина, — и тази цивилизация била достатъчно могъща, че да повлияе езиците на финикийците, гърците, евреите... дори на римляните и персите.

— И тази цивилизация... — Чейс гледаше артефакта, златистата отразена светлина осветяваше лицето му изотдолу — според теб е била Атлантида?

— Да — обади се Кари. — Както и според мен.

— В такъв случай и според мен. — Той се усмихна на Нина. — А как ще разберем коя е реката?

— Това е проблемът — отвърна Нина неохотно. — Не знам. Тази фигура на главния надпис — тя посочи малка група от седем точки, — изглежда представлява някаква мярка за разстояние. Следващите думи означават „юг“ и „запад“.

Чейс се наведе още по-близо към металното парче.

— Значи би могло да означава седем мили югозападно от нещо или седем на юг и после на запад...

— Точно така. Проблемът е, че не знаем какви мерки са били използвани, или дори към какво се отнасят — искам да кажа: коя е „нулевата позиция“.

— Атлантида, предполагам. — Нина го погледна. Изглеждаше впечатлена. — Хей, известен съм с това, че от време на време използвам мозъка си.

— Д-р Уайлд — каза Фрост, приковавайки вниманието на всички, — току-що разгледах знаците. Не очаквах познанията ми да надхвърлят вашите и бях прав. Не ми е известен нито един от тях. Но — продължи той, — улавяйки мрачното изражение на Нина — ще уредя експерт по древни езици да погледне артефакта.

Лицето на Нина стана още по-мрачно.

— О! Значи повече не се нуждаете от мен...

Кари се засмя.

— Не ставай смешна, Нина! Ти си най-важният човек в цялата мисия! Всъщност, без теб нямаше да има мисия.

— Кари е абсолютно права, д-р Уайлд — увери я Фрост. — Вие сте незаменима.

— Наистина ли? — грейна Нина. — Никога не са ми казвали нещо подобно преди.

— Обзалагам се на пет долара, че мога да позная нещата, които са ти казвали — подсмръкна Чейс. Кари и Нина го погледнаха.

— Нашият експерт може да дешифрира останалите букви, когато пристигне в Париж — каза Фрост. — И след като знаем коя река да търсим, ще можем да се подготвим за пълна експедиция.

— Няма ли да е по-лесно да изпратим снимките по електронната поща? — не се сдържа Нина.

— След последните ви премеждия не искам никой да вижда артефакта, освен ако не можем напълно да го контролираме. Колкото по-малко хора знаят, толкова по-добре.

— Имате право.

Фрост ѝ се усмихна широко.

— Не се отчайвайте, д-р Уайлд. Свършихте отлична работа. Мисля, че сега сме по-близо от всякога до откриването на Атлантида. Поздравления!

Похвалата видимо ободри Нина.

— Ако няма нищо друго за момента, предлагам да си починете и да се порадвате на Париж. Кари може да ви разведе. Скоро пак ще ви се обадя. Довиждане. — Екранът потъмня.

Кари погледна часовника си.

— Малко късно е да ти показвам сега забележителностите, за съжаление. Би трябвало вече да си лягаме.

— О, няма? — възкликна Чейс и вдигна двусмислено вежди. Кари го погледна. — Съжалявам, шефе — рече той престорено.

— Нина, идвала ли си преди в Париж? — попита Кари.

— Да, но за съвсем кратко. Бях с родителите си, бяха дошли за конференция по археология. А аз бях само на девет, така че не можах истински да го оценя.

Кари се усмихна.

— В такъв случай утре ще направим нещо, което да можеш да оцениш.

Това нещо се оказа изкуство, кухня... и пазаруване.

Прекараха сутринта в Лувъра. Чейс ги придружаваше, докато Кастил остана да пази артефакта в хотела.

— Ох, не си го представях така — изпъшка Нина, спирайки на входа към магазина на Кристиан Лакроа. Кредитната ми карта ще се запали само ако погледна към цените. Това не са обичайните магазини, от които пазарувам.

— Слава богу — възкликна Чейс с подигравателна усмивка. — Няма нищо по-скучно от това да гледаш как жените пробват дрехи. Освен ако не са бикини. — Нина направи физиономия, при което усмивката му стана още по-широка.

— Не се притеснявай за това — обади се Кари. — От сега нататък имаш неограничен кредит. Фондация „Фрост“ ще плаща за всичко, което ти е необходимо. Или пък го искаш.

— Сериозно?

Кари кимна.

— Напълно. Е, в разумни граници, естествено. Ако искаш да си купиш Ламборгини, може би ще трябва първо да попиташ! Но можеш да си вземеш всичко, което пожелаеш.

— Благодаря — кимна Нина, изпитвайки странно неудобство от подобна щедрост. Не беше нещо, на което е свикнала. Тя реши да се ограничава, независимо какво си купува Кари.

Час по-късно установи, че е похарчила почти хиляда евро. Определено не бе пазарувала на цените на „Ти Джей Макс“. А това бе само четвърт от общата сметка на Кари!

— По-добре внимавай, док — каза Чейс. — Ще свикнеш да харчиш много и ще имаш неприятности, когато се върнеш в Ню Йорк и се окаже, че парите за наема ти са отишли за обувки! — Той, разбира се, се шегуваше, но Нина си помисли, че имаше право.

— Не мисля — възрази Кари. — Когато открием Атлантида, парите ще са последното нещо, за което да се тревожи. Ние ще се погрижим за теб.

— Сериозно? Благодаря ти — кимна Нина.

Кари ѝ се усмихна.

— Винаги се грижим за своите.

На Нина ѝ се искаше да попита какво има предвид, но Кари вече махаше на едно такси.

Следващата им дестинация беше ресторант „Л’Опера“. Мястото беше претъпкано, богати парижани се наслаждаваха на традиционния продължителен френски обяд.

Нина не мислеше, че ще има свободни маси, но скоро установи, че за дъщерята на милиардера филантроп бързо се освобождават маси.

— Презирам тълпите — въздъхна Кари след разговора с управителя на салона на чист френски, който предизвика бясно оживление сред персонала. — Винаги ми напомня, че на планетата има прекалено много хора. Запасите, с които разполагаме, не са достатъчни за население, приближаващо седем милиарда.

Нина кимна.

— Лошото е, че не може да се направи много.

— Ще видим. Фондация „Фрост“ прави каквото може.

Докато чакаха управителя да се върне, Чейс прегледа менюто и направи гримаса.

— Аз съм момче, свикнало по-скоро на риба и чипс — възрази той. — Тия префърцунени манджи нищо не ми говорят. Мисля, че ще ви изчакам и по-късно ще си взема един бургер.

— Първо се оплакваш, че „Мона Лиза“ била „малко дребна и мърлява“, а сега какво? Не бъди такъв, Еди — каза весело Нина. — Няма само да седиш тук и да пиеш, нали?

— Не и докато съм на работа. Освен това така мога да държа под око по-добре входа — каза ѝ Чейс. — И да бъда сигурен, че никой няма да се опита да развали обяда ви.

— Ти... да не би да очакваш неприятност?

Чейс ѝ изпрати усмивка, която бе едновременно успокояваща и зловеща.

— Неприятност ще има единствено ако някой се опита да направи нещо. Вие двете се наслаждавайте на храната, аз имам грижата за останалото. — Той огледа останалите посетители и се насочи към бара. Оттам можеше да наблюдава целия ресторант.

Масата им беше вече готова; един келнер поведе Нина и Кари към нея. Щом седнаха, Нина погледна косо към Чейс.

— Мислиш ли, че ни заплашва нещо? — попита тя Кари.

— Винаги съществува подобна вероятност. Куобрас и приближените му почти със сигурност са разбрали, че сме напуснали Иран. Ето защо трябва да работим колкото е възможно по-бързо — колкото повече се бавим, толкова по-голям е рискът той да ни намери.

— И отново да се опита да ме убие?

— Няма да му позволим — произнесе Кари твърдо. Изражението ѝ внезапно омекна. — Нина, така и не съм ти благодарила както трябва.

— За какво?

— Ти ми спаси живота! В крепостта на Хаджар, когато стреля в хеликоптера. Ти прояви невероятна смелост.

Нина се изчерви.

— О, всъщност... бях ужасена, боях се, че ако стрелям, машината може да избухне!

Кари отново се засмя.

— Това се случва само по филмите! Не, ти наистина прояви смелост и аз съм страшно благодарна, че беше там. — Тя нежно стисна ръката на Нина. — Ако има нещо, от което да се нуждаеш — каквото и да е то, — просто ми кажи.

Объркана, Нина не знаеше какво да каже.

— Благодаря ти — успя най-после да произнесе.

Кари задържа ръката ѝ малко по-дълго, преди да я пусне.

— За теб — винаги.

— Еди и Хюго също ли получават огромната ти благодарност?

Усмивката на Кари стана по-закачлива.

— Не съвсем. В края на краищата на тях им се плаща да се грижат за нас!

— От думите на Еди излезе, че ти не се нуждаеш от някой, който да се грижи за теб. Наистина ли сама успя да избягаш от Хаджар?

— Отново ти ми помогна! Като изключи електричеството — добави тя, виждайки объркването на Нина. — Това ги забави за миг и аз... Е, тренирала съм известно време самозащита. Но има и друга причина да съм доволна от спирането на тока, защото Хаджар щеше да приеме офертата на Куобрас и да ме убие.

— Значи е бил Куобрас? — Нина си спомни лицето на мъжа, когото бе видяла на екрана за видеовръзка.

— Видяла си го?

— Да, бях в компютърната зала в сутерена, видях го на монитора.

Кари я погледна сериозно:

— Значи знаеш срещу кого сме се изправили. И колко безскрупулен е той. Предложи на Хаджар пет милиона долара да убие руснака, Юри. Той е изключително опасен човек, психопат... и ще направи всичко да ни спре да открием Атлантида. Няма да го подценя отново. Но засега сме в безопасност. Артефактът е у нас и по-важното, имаме теб. Ще намерим Атлантида, знам го. А сега — продължи тя, — готова ли си да поръчваш?

Когато се върнаха по-късно в хотела, Нина се чувстваше напълно изтощена. Не можеше да определи дали умората ѝ се дължи на обикалянето на Париж, или е следствие от преживяванията ѝ в Иран. Знаеше единствено, че преди да пристигне експертът на Фрост по древни езици, тя трябваше да подремне.

Въпреки удобното легло обаче, не ѝ се удаде да заспи лесно. Част от съзнанието ѝ продължаваше да превърта последните събития, на които бе станала свидетел и участник след телефонния разговор със Старкман. Академичният ѝ живот в Ню Йорк сега ѝ приличаше почти на друг свят.

И дори в полудрямката си не можеше да избяга от мистериозния артефакт, умът ѝ продължаваше да стои фокусиран върху загадката, свързана с фантазиите ѝ. Имаше нещо около това парче метал, странното чувство за някакъв спомен, което бе изпитала, когато го държеше в онзи чифлик.

Нещо познато.

Нещо близко.

Нина се разбуди напълно, осъзнала внезапно какво е то и откъде го знае. Грабна артефакта изпод увеличителното стъкло, а с другата си ръка издърпа нетърпеливо верижката с медальона над главата си, приближавайки двете парчета метал едно до друго.

Това беше връзката! Била е през цялото време пред очите ѝ, без да я осъзнава.

Телефонът иззвъня и тя трепна. Без да откъсва поглед от парчетата, вдигна слушалката.

— Да? Ало?

— Нина? — Беше Кари. — Добре ли си?

— Да, да. Добре съм. Току-що се събудих. — Тъкмо се канеше да каже на Кари какво е открила, но норвежката я прекъсна.

— Искрах да ти кажа, че експертът е вече тук, така че нали можеш да донесеш артефакта, когато си готова?

Нина си хвърли кос поглед в огледалото. Косата ѝ бе смачкана от страната, на която бе спала.

— Ще ми дадеш ли пет минути?

— Минутите бяха седем — прошепна Чейс, когато Нина влезе в салона.

— О, моля, те, млъкни — сопна му се тя и се огледа. Кари седеше нетърпеливо във фотьойла, Кастил се бе облегал на вратата към коридора и ядеше портокал, а на дивана седеше, отпивайки кафе...

— Здравей, Нина — каза Филби и се изправи.

— Какво правиш тук, Джонатан? — избърбори тя, надявайки се, че това е някаква шега. Как от всички хора в света Кристиан Фрост бе избрал тъкмо професор Джонатан Филби да анализира артефакта?

— Мисля, че причината е видна — каза Филби и погледна предмета, който Нина носеше в обвивката му. — Вчера сутринта ми се обади не друг, а самият Кристиан Фрост, който ми събщи, че си помогнала да бъде намерено нещо във висша степен забележително, но се затрудняваш да преведеш написаното върху него. Затова ме помоли да дойда и да ти помогна. Беше по-скоро кратко съобщение, но... — Той погледна Кари. — Баща ви прави предложения, на които не може да бъде отказано.

— Накарал е банковата ви сметка да набъбне по магически начин? — попита Чейс.

Филби го погледна неразбиращо.

— Не, по-скоро прави щедри дарения на университета. Както и полет с частен джет! Не е нещо, което съм имал удоволствието да изпитам преди.

— Е, Джонатан — изгледа го Нина подозрително, — откога стана най-големият световен експерт по древни езици?

— Наистина, Нина — отвърна Филби, — не съм искал да се тръби около мен, но се надявах да си прочела последната ми статия. Може да е нескромно да се каже, но е факт, че съм един от петимата топ авторитети в света по темата и определено най-добрият на запад. Макар да съм сигурен, че Рибсли в Кеймбридж не би се съгласил! — Той се изкиска на шегата си, но спря, когато осъзна, че никой друг в стаята не се смее заедно с него. — В такъв случай — продължи той, — ще мога ли да погледна онова, което си открила?

Нина внимателно остави артефакта на масата, а Кари нагласи една лампа, която да го осветява добре. Очите на Филби се разшириха.

— О, това е... забележително е! — Той вдигна поглед към Кари. — Може ли да го взема?

— Моля, заповядайте.

Филби взе артефакта и се опита да прецени теглото му.

— Тежък е, но не е чисто злато, цветът е... златно бронзов — не, може би по-скоро на злато и мед?

— Думата, която търсиш — Нина наблегна на думата, — е орейхалк.

— Да не избързваме със заключенията. Правен ли е вече металургичен анализ?

— Не на цялото парче — отвърна Кари, — но малка проба от него е изследвана, да.

— И?

— И вярвам, че д-р Уайлд е права.

Нина хвърли самодоволен поглед към Филби.

— Разбирам. — Личеше, че Филби иска да каже още нещо, но се въздържа. Той обърна артефакта. — Малка кръгла изпъкналост от долната страна, както и на горната повърхност... а! — Усмивката му към Нина стана подигравателна: — Нина, разочарован съм! Сигурно можеш да преведеш това!

— Преведох по-голямата част — сопна се тя. — Това е карта, указания за река и град. Не мога да определя останалите букви, но определено не са глезелски.

— Ами, разбира се, че не са — каза Филби. — Но наистина! Как можа да не разпознаеш олмекските надписи?

Тя се вгледа по-внимателно.

— Какво? Не са олмекски!

— Не класически олмекски, но родовете прилики не могат да се сбъркат. Не виждаш ли? — Той посочи няколко букви. — Някои от символите са преобърнати или променени, но определено са...

— Мили боже! — възкликна Нина. — Как съм могла да не забележа, по дяволите?!

— Излиза, че са олмекски, така ли? — погледа Кари внимателно артефакта.

— Господи, да! Искам да кажа, че професор Филби е прав, не са класическата система от символи, но определено са вариант. По-стар? — Тя погледна Филби за потвърждение.

Той кимна.

— Почти сигурно. По-малко прецизни и може би с влияние от глозелските на някои места. Много странно. — Той се дръпна назад. — Глозелско азбучно влияние върху протоолмекски йероглифи? Това може да поразроши доста перушини...

— Кой или какво е олмек? — попита Чейс.

— Ранна южноамериканска цивилизация — отвърна Нина. — Разцветът им е бил около 1150 години преди Христа, предимно по южния бряг на Мексиканския залив, но влиянието им се простирало много по-навътре в сушата.

Чейс сви рамене:

— А, онези олмеки.

— Професоре — обади се Кари, — а какво се казва в останалата част от надписите? Предполагам, че можете да преведете олмекските символи.

— Със сигурност мога да опитам. Може обаче да не съм напълно точен; както казах, буквите не са съвсем същите като в традиционните форми... Ами, нека видим, нали? — Той сложи очилата си и се наведе напред, Нина направи същото от другата страна на масата.

Сега, след като знаеше какво гледа, тя се чувстваше неловко, че не е успяла да си свърши работата както трябва.

— Този първи символ, не е ли... алигатор?

— Алигатор или крокодил — произнесе замислено Филби.

Кастил се оживи:

— Реката на крокодилите? Това може да са поне няколко от местата, които сме посещавали аз и Едуард. Имаше едно време в Сиера Леоне...

— Следващата дума представлява комбинация от символи — игнорира го Филби. — Бог... и вода?

— Или океан... — предположи Нина. — Хей! Богът на океана! Посейдон! — Тя и Кари произнесоха името едновременно.

— Започва от северното устие на реката на крокодилите — продължи Филби.

— Седем, юг, запад. Реката на седем, юг, запад, би могло да се предположи — каза Нина. — Следвай посока към града на Посейдон. За да намериш... да намериш какво? — Тя се опита да схване смисъла на останалите символи. — По дяволите. Не съм чак толкова добра в олмекски.

— Чакай да видя. — Филби прокара пръст по артефакта. — Първият символ ми прилича повече на „къща“, но с тези допълнителни знаци. Това е почти като „потомък“ — не, „наследник“, но то пък съвсем не пасва.

— Напротив, пасва! — осъзна изведнъж Нина. — Домът на наследника — нов дом. Трябва да се намери новия дом на... на този символ.

— Хм. — Филби се наведе толкова близо, че от дъха му повърхността на парчето метал се изпоти. — Това вече наистина не го разбирам. Може да е лично име, или пък племе...

— Атланти. — Всички глави се обърнаха към Кари. — Новият дом на атлантите. Това се казва.

Устните на Филби се изкривиха.

— Може би ви се иска, госпожице Фрост. Съществуват много други вероятности, което едно подробно изучаване на древните писмености, открити в този регион, би могло да обясни.

— Не. — Нина вдигна артефакта. — Тя е права. Това сигурно са били атлантите. Никой друг. Атлантите са създали нов дом за себе си, нова държава след потъването на острова, някъде в Южна Америка — и това метално парче е картата, която ще ни отведе право там. Единственото, което трябва да направим, е да идентифицираме реката. Ако разберем какво означават цифрите...

— Можем да направим обществено допитване — ухили се Чейс. — Сериозно, док! Южна Америка! Голяма река, пълна с крокодили! Кой е първият отговор, който ви идва в главата?

— Ами... Амазонка? — предположи тя.

— Бинго! Хайде, вижте колко резки ви насочват наляво и надясно тук на тази ваша карта, и до всяка от тях има цифра. Ако показват край колко притока трябва да минете, значи става дума наистина за голяма река. А ако има и изгубен град, той трябва да се намира в дъждовните гори на Бразилия. Ако беше другаде, някой вече да го е открил! — Той погледна по посока на Нина. — Ти имаш тук атлас, нали? Почакайте за минутка.

Той излетя през свързващата врата и се върна с голям атлас.

— Ето архипелага Бейлик в северното устие на Амазонка, и ако се тръгне нагоре срещу течението, трябва да се отминат четири притока отляво, седем отдясно... — Той проследи маршрута на запад, издраскан в повърхността на метала. — Осем отляво и това те отвежда до първото място, където реките се сливат. Сантарем. — Знаците под пръста му бяха по-дълбоко врязани от останалите.

— Което означава, че трябва да се върви надясно — обади се Нина.

— Така излиза. — Те проследиха указанията нагоре по реката, докато накрая се отклониха от самата Амазонка към един приток на повече от хиляда и петстотин километра във вътрешността. Тънката синя линия върху страницата на атласа продължаваше на запад още сто-двеста километра, преди да спре. Върху артефакта имаше още няколко указателни знака.

— Трябва ни по-добра карта — каза Кари. — Освен това са ни нужни сателитни изображения.

— Но поне знаем най-общо кой е районът — въодушевено произнесе Нина. — Някъде по течението на река Тефе. Точно по средата на дъждовните гори!

— Протоолмекска цивилизация чак толкова навътре в сушата? — учуди се Филби. — Не пасва на нито една от теориите за произхода и разпространението на това население...

— Нито пък за Атлантида, но нещата изглежда не спират тук — вметна Нина леко хапливо.

Филби се намуси.

— И как точно според теория ти атлантите биха преплували от Залива на Кадиз целия път през Атлантическия океан? Дори ако приемем, че морските хора от древните легенди са били всъщност атлантите, едно пътешествие от няколкостотин мили в трирема е доста

по-различно от пътешествие от няколко хиляди. Особено, при положение че не са имали начин да го навигират.

— Всъщност — каза Нина, — имали са такъв начин.

— Какво искаш да кажеш? — не се сдържа Кари.

— Осъзнах го малко преди да ми се обадиш. — Нина взе артефакта. — Имаше нещо, свързано с него, което ми се струваше познато, но не можех да разбера какво е до преди малко. Вижте. — Тя вдигна металното парче за кръглата изпъкналост, залюлявайки го леко като махало. — Трябва да се повеси надолу, ето така. И тогава... — Тя сложи медальона си под извития край на артефакта. — Пасват си идеално. Върху медальона ми има отбелязани няколко цифри и ако продължите по същата извивка и отчетете последователността от цифри... Например с огледало, което пасва в малкия прорез, разполагаме с начин за измерване ъгъла на падане на един обект спрямо хоризонта!

— Обект като звезда? — попита Кари, заразена от въодушевлението на Нина. — Или слънцето?

— Именно! Това е секстант! Атлантите са имали навигационен инструмент 10 000 години преди новата ера, открит наново едва през 16-ти век!

— Представете си военното им преимущество над останалите нации на времето — каза Кари замислено.

Чейс изглеждаше изпълнен със съмнения.

— Да не намекваш, че са притежавали нещо като GPS?

— Ами, не, защото за да се разбере географската дължина, е необходим много точен хронометър, а е пресилено да се мисли, че атлантите са били чак толкова напреднали — каза Нина. — Но един секстант дава възможност да се пресметне географската ширина, доколко си на север или на юг с приемлива точност, като се използват слънцето или звездите за ориентация и се отчита годишното време. Което всяка древна цивилизация с познания в астрономията е била в състояние да направи. — Тя вдигна двете парчета орейхалк и се престори, че гледа челото на Чейс, като люлееше медальона си напред-назад, сякаш той бе част от по-голяма дъга, центрирана върху оста на металното парче. — Без нещо такова единственият начин за навигация в океана е или да се следва бреговата линия и да се търсят ориентири,

или пък да се използват изчисления на сляпо — движиш се в определена посока и се надяваш да не се отклониш от курса.

— Но ако си в състояние да изчислиш географската ширина, по-дългите пътешествия биха били възможни — добави Кари.

— Да. Всъщност... — Нина отново показва на Чейс знаците върху металното парче. — Тази цифра тук, седем, а до нея юг и запад... седмицата може да е географска ширина според някаква скала, която са използвали атлантите, съчетана с посоките на компаса... — Мисълта, която се бе мярнала в ума ѝ най-сетне изкрystalизира: — Тя показва как да се отиде до реката върху картата от Атлантида! Върви се на юг, докато се стигне до онова, което те наричат географска ширина седем, след това единственото, което трябва да се направи, е да се държи курс на запад, за да се достигне набелязаното място. След като вече знаем къде е тяхната географска ширина седем, това означава...

Кари схвана мисълта ѝ.

— Означава, че ако можем да определим на колко градуса се равнява една атлантска единица за ъгъл, ще можем да разберем точното местоположение на Атлантида!

— Добре, значи тогава излиза — каза Чейс, — че всичко, което трябва да направим, за да намерим Атлантида, е да организираме експедиция сред Амазонската джунгла, да намерим един изгубен град и да видим дали са се запазили там още някакви карти. Така ли?

Нина кимна.

— Повече или по-малко.

— Да, аз съм „за“ — каза той и сви рамене.

Филби се изправи.

— Госпожице Фрост?

— Да?

— Може да ви се види малко извън контекста, но... ако първоначалните проучвания на Нина покажат, че е възможно наистина да съществува изгубен град някъде по течението на Тефе, ще ме вземете ли в тази експедиция?

— Почакай, Джонатан, нека го кажа направо — обади се Нина, предусещайки победа. — Да не искаш да кажеш, че наистина вярваш, че съм права в реалното съществуване на Атлантида?

— Всъщност — подсмръкна Филби, — замислих се за важността от откриването на доказателства за предолмекска цивилизация и шанса

да изследвам езика ѝ от първоизточника. Би било едно невероятно откритие. Всяка връзка с Атлантида ще е... ами, допълнителна награда.

Кари бе леко изненадана от молбата на Филби.

— Ще говоря с баща ми, професоре, но... Сигурен ли сте, че ще е оправдано? Ще влезем дълбоко в джунглата — какво ще стане със задълженията ви към университета?

— Смятам, че мога да си уредя отпуска — все пак аз съм декан на факултета! — Филби се засмя. — Освен това, щом д-р Уайлд може да отдели внимание за експедиция около света... — Той хвърли многозначителен поглед към Нина. — Наистина, от няколко години насам съм се пооткъснал от темата, но повярвайте ми, бивал съм и на по-лоши места.

— В такъв случай, както казах, ще говоря с баща ми. Но засега... — Те си стиснаха ръцете. — Добре дошъл на борда, професоре.

— Благодаря ви — отвърна Филби.

Нина отново окачи медальона на врата си и остави артефакта върху картата на Бразилия. Вгледа се в зеленото обкръжение на река Тефе, опитвайки се да си представи какво би могла да открие там.

[1] През 1908 г. близо до Белград археологът М. Васич открива останки от град Винка, с къщи, построени от кирпич и подредени в права линия с ясно изразени улици. Установено е, че племето, построило Винка, е населявало днешните земи на България, Сърбия, Румъния и Македония. На дълбочина 8,5 метра е открита глинена купа с непознати до този момент знаци. През 1961 г. в Румъния са открити многобройни плочки, изписани с подобни символи. Въглеродният анализ сочи, че са отпреди 4000 години — 1300 години преди писмената система на минойците и 1000 години преди тази на шумерите. — Б.пр. ↑

11.

Бразилия

— Добре дошли в джунглата! — пропя Чейс, когато излезе от самолета.

Макар и обиколила почти целия свят, за Нина пристигането в тропиците винаги бе свързано с шок. Нямаше нищо против високата температура сама по себе си, но ѝ беше по-лесно да се нагоди към сухата горещина на пустинята, отколкото да се измъкне от климатизираната кабина на самолета и да попадне в лепкавата влажна топлина на тропика.

А навлизането в дълбините на джунглата щеше да е още по-трудно. Река Тефе беше в сърцето на басейна на Амазонка: от температурата — над 44 градуса — и от влагата дрехите залепваха върху кожата ѝ.

Проучването на картите, сателитните снимки и данните от въздушните измервания на региона бяха стеснили възможното местоположение на изгубения град до област от приблизително петнайсетина километра в диаметър и сто и шейсет километра нагоре по течението на реката. Най-близкото селище се намираще на повече от четирийсет и пет километра от въпросния район, пък и то беше просто едно малко селце. Нина беше видяла въздушните снимки — те не разкриваха нищо, освен плътен килим злачна зеленина; единственото нещо, нарушаващо еднообразието, бяха змиеобразните извивки на реките.

Точно това бе продиктувало и начина на придвижване на групата. Хеликоптер би могъл да достигне района на Тефе за по-малко от деветдесет минути — и Кристиан Фрост наистина бе уредил да има един на разположение в случай на необходимост от спешна евакуация, — но машината не би могла да кацне никъде. Хора и оборудване трябваше да бъдат пренесени по въздуха в джунглата и Чейс, обмисляйки логистиката на операцията, бе решил, че е твърде рисковано — за облекчение на Кастил.

Вместо това щяха да пътуват по вода.

Но, помисли си Нина, придвижването по този начин щеше да е истински ад.

Експедицията всъщност би трябвало да използва два кораба, но „Нереида“ без съмнение беше особено внушителен. Лъскавата моторна яхта беше боядисана във въгленово сиво и сребърно, с логото на Фрост върху корпуса. Нина бе поразена, когато научи, че е пристигнал до Бразилия от Европа през трите дни на активна подготовка за експедицията, пренесен до град Манау в търбуха на един гигантски товарен самолет Ан-225 и след това откаран на четиристотин и петдесет километра нагоре, за да посрещне пасажерите си на Тефе. Ресурсите, които Кристиан Фрост се бе приготвил да вложи в търсенето на Атлантида, я зашеметиха.

Въпреки размерите си — от най-горната част на острия си нос до кърмата „Нереида“ бе дълга над сто стъпки — се очакваше да превози експедицията бързо и удобно до дестинацията ѝ, независимо от извивките и теснините на реката. Можеше да газии в плитчини по-малки от четири стъпки и имаше система от носови и кърмови маневриращи тръстери, позволяващи ѝ да завива на място, което означаваше, че може да плава в по-големи реки с относителна лекота.

За онези участъци от реката, където не би могла да се справи, бе предвиден вторият плавателен съд. Тендерът, сателитният кораб, висящ от един кран на кърмата на „Нереида“, представляваше надуваемо динги. Беше пълна противоположност на луксозния съд майка, но ако всичко вървеше по план, щяха да го използват едва в последната част от пътуването.

Необходимостта от кораб с размерите на „Нереида“ бе обусловена от нарасналата експедиция. Освен Филби, към първоначалния екип от Нина, Кари, Чейс и Кастил, се бяха присъединили още четирима души. Двама от тях бяха обслужващият екипаж на кораба: закръгленият брадат капитан Огъстин Перез и „първият му приятел“ — Хулио Танега, чиято широка усмивка разкриваше два златни зъба.

Третият нов член беше Агналдо Ди Салво, силен, набит бразилец към петдесетте с вид на човек, който не може да бъде изненадан и не се плаши от нищо. Кари го бе представила като техен водач, но когато Нина го попита, Ди Салво се нарече „индиански следотърсач“. Нина не

се осмели да зададе въпроса каква е разликата между двете. За нейна изненада Чейс и Кастил изглежда го познаваха достатъчно добре.

Ди Салво бе съпроводен, макар и без неговото пълно одобрение, от друг американец — Хамилтън Пендри — висок, тънък като тръстика аспирант от Сан Франциско. Той изучаваше околната среда — последиците от безогледната експлоатация на дъждовните гори върху туземното население — и бе племенник на конгресмен от Демократическата партия, който бе настоял пред бразилското правителство да ги пусне в джунглата. Ди Салво, както изглежда, бе изтеглил късата сламка. Тъй като семейство Фрост специално бяха поискали именно Ди Салво да съпровожда експедицията, не ги беше грижа за Хамилтън, затова истинският характер на мисията си оставаше тайна за него. Дългокосият млад мъж изглеждаше искрен в ентузиазма си към каузата на местните индианци и опазването на околната им среда, но мили боже — да беше си затворил устата поне за пет минути!

Чейс се бе надявал, че към тях ще се присъедини друг човек, но причината това да не стане се изясни в момента, в който Нина я видя. Оказа се, че приятелката му Мария Ческарило, която ги посрещна на пристанището, е също толкова красива, колкото и Шейла... и също толкова бременна.

— Кълна се, че е просто съвпадение! — намигна им Чейс над рамото на Мария, докато двамата се прегръщаха.

— Разбира се, вярваме ти — отвърна Нина. — Нали, Хюго?

— Разбира се — повтори Кастил, дъвчейки банан.

Макар Чейс да се разочарова, че Мария няма да ги придружи, той не се съдържа и отвори един от сандъците, които тя бе докарала на пристанището. Нина не видя съдържанието, но можеше лесно да се досети.

— Оръжие? — попита тя, когато бразилката си тръгна.

— И някои други играчки — отговори той бодро. — Свариха ни натясно в Иран — нямам намерение да позволя това да се случи отново. Освен това ако съдя от думите на Агналдо за местните, може да имаме нужда от нещо, с което да ги отблъскваме.

— Какво е казал за тях?

— Ами, никога не ги е срещал лично — чувал е само разни истории. Пък и хората, които са ги срещали... не са се връщали

обратно, за да разкажат на останалите.

— Какво? — Нина поклати глава. — Не, звучи ми прекалено много като Индиана Джоунс. Всичките онези приказки за „изгубени племена в джунглата“... вече никой не вярва на такива работи. Все пак живеем в двайсет и първи век!

— Вие може би — каза Ди Салво, който изведнъж се материализира точно зад нея и я накара да подскочи. За мъж с такива размери той притежаваше странната способност да се движи незабелязан. — Но те — не. Звучи ви пресилено, но всяка година дузина хора — дървари, златотърсачи, дори туристи — биват убити от индиански племена дълбоко в джунглите. Кое то прави работата ми доста трудна. — Той присви очи и огледа пристанището, където няколко души гледаха към тях с подозрение. Доста са изненадани, осъзна Нина; сравнени със занемарените малки корабчета наоколо, блестящите футуристични форми на „Нереида“ напомняха НЛО.

— Тези хора мразят местните индианци, защото племенните земи са защитени със закон — така че прехраната им може да бъде унищожена за една нощ, ако бъде открито ново племе. Не биха си мръднали пръста да помогнат, ако се вярва, че индианците убиват безнаказано нарушителите. Мразят и мен, защото работата ми е да намирам индианците.

— Но това е престъпление! — изписка Хамилтън. За разлика от Ди Салво, Нина го чу да се приближава, сандалите му шляпаха по палубата. — Изобщо не би трябвало да се чака откриването на някое племе, та чак тогава районът да бъде защитен. Целият този регион трябва да бъде защитен! Дървари, миньори, скотовъдци, всички те унищожават дъждовните гори! Изгарят хиляди акри всеки божи ден за да освободят място за обори на говедата! Все едно да изрежеш собствените си бели дробове и да ги продадеш за няколко долара, за да можеш да си купиш бургер!

Чейс хвърли бърз кос поглед към Нина, преди лицето му да стане напълно сериозно.

— Да, тези палежи са отвратително нещо, нали? Тотално разхищение.

— Така е! — Хамилтън размаха ръце. — Направо е невероятно!

— Имам предвид — продължи Чейс, — че само от едно махагоново дърво могат да се направят няколко дузини седалки за

тоалетни. Имам една такава вкъщи. Сядал ли си на махагонова седалка някога? Най-удобното място, където да си пльоснеш задника, докато четеш вестник. Приятно и топло.

Хамилтън го зяпна с отворена уста.

— Това е... това е възмутително! — най-накрая успя да изломоти той. — След което млъкна и погледна Чейс, преди да се обърне и да се отдалечи. Нина, която по принцип заемаше позицията на природозащитниците, не се сдържа и се усмихна, а Ди Салво се разсмя гръмогласно.

— Еди — каза той, — ти за пет минути направи онова, което аз не можах за пет дни — накара този тип да си затвори устата! Наистина си мъж с много таланти.

— Ами... да, такъв съм. — Чейс подръпна яката на якето си.

— Това беше скромно — каза Нина и продължи да се усмихва.

— Е, хайде сега пък!

Кари излезе от главната кабина към кърмовата палуба.

— Наред ли е всичко? — попита тя. — Капитан Перез иска да знае кога ще тръгваме.

— Всичките ни принадлежности са на борда — каза Чейс. — Само трябва да натоварим гигантските сандъци, пълни с новите дрехи на Нина от Париж.

— Имам само един куфар и той вече е в каютата ми — прекъсна го Нина и му се закани шеговито с пръст.

Кари погледна към палубата, доволна, че всичко е натоварено.

— Ако сме готови, няма причина да чакаме. Колкото по-бързо тръгнем, толкова по-скоро ще сме там. Ще кажа на Хулио да ни отвърже. — Тя се насочи към кабината.

— Пътешествие по Амазонка — каза Чейс, докато отиваше към отсрещната страна на кораба, вгледан в реката. — Не съм го правил от доста време.

— Е, по-скоро по Тефе — поправи го Нина. Град Тефе беше построен на брега на реката, чието име бе взел, точно преди тя да се влее в Амазонка, в източния край на широко езеро, дълго около петдесет километра.

— Добре, д-р Умница. Както и да е, стига този път да не се боря с разни кръвожадни крокодили, ще съм щастлив. — Той вдигна един от сандъците и последва Кари вътре в кораба.

Нина се ухили.

— Да бе, как не. Борил се с крокодили!

— Права си — каза Кастил, докато вземаше втория сандък и гледаше след Чейс. — Бяха каймани.

— Каймани? — зяпна Нина. — Не са ли практически едно и също... Хей! — хукна тя след Кастил.

„Нереида“ достигна югозападния край на езерото за малко повече от час, без да претоварва особено двигателите, преди да слезе до скорост, по-подходяща за плаване в пълноводна река. Оттук Тефе се превръщаше в дълга поредица от извивки. На места реката се разширяваше до над три километра, докато другаде бреговете едва ли не се сливаха. С ширината си от два̀сет стъпки нямаше опасност „Нереида“ да не мине, но дърветата край реката на някои места бяха толкова големи и надвиснали, че образуваха тунел от листак над кораба.

Падна мрак и Нина тръгна към предната палуба, за да види залеза през клоните. На екватора денят ставаше ноц с почти стряскаща бързина. Тя откри Кари вече там, наведена над перилата.

— Здравей.

— Здравей — отвърна норвежката, доволна да я види. — Къде беше? Едва те виждам, откакто сме отплавали.

— Преглеждах отново сателитните снимки.

— Откри ли нещо?

Нина поклати глава и седна на пейката.

— Ако има нещо тук, то със сигурност е скрито под балдахина от дървета. Ще ни е необходимо радарно проучване на почвата. Предполагам, че баща ти би могъл да ни осигури, нали?

— Всъщност, дори го предложи. Но би отнело по-дълго време да се установи връзка със сателит с подходяща орбита, отколкото ние самите да отидем и да проверим... — Тя се отпусна до Нина, посочвайки отминаващата покрай тях джунгла: — Виждаш ли това наоколо? Изключително е. Такова разнообразие, толкова много уникални видове живот. А хората искат да го отсекаат, за да могат да го консумират.

— Знам. Хамилтън може и да е досаден, но има право. — Нина се облегна назад и се загледа в здрачаващото се небе. — Мислех си за това, което каза в Париж, че в света има толкова много хора. Истина е, нали? Всички те се борят за същите ресурси, всички те вярват, че имат по-голямо право да съществуват от останалите. — Тя въздъхна. — Срамно е, че не е много онова, което може да се направи.

Кари й хвърли полуусмивка.

— Кой знае? Може би в бъдеще ще сме в състояние да променим нещата към по-добро.

— Не знам. Човешката природа не се променя лесно. Пък и не мисля, че наистина съм от типа хора, които променят света.

— Ще станеш — увери я Кари и отпусна длан върху ръката й. — Когато откриеш Атлантида — отвърна тя на объркания поглед на Нина. — Това ще промени света. Не са мнозина тези, които успяват да пренапишат човешката история.

— Не съм само аз! Ти си голяма част от онова, което аз правя. Дори повече. Нямах да съм тук, ако не беше ти! Именно ресурсите на баща ти направиха цялата тази експедиция възможна.

Кари поклати глава.

— Не, не. Парите са безполезни без цел. И баща ми и аз вярваме, че използваме парите за постигането на тези цели. Както и ти. Аз мисля... — Тя направи пауза, обмисляйки думите си. — Мисля, че ние имаме много общо.

— Ами, освен милионите долари...

— Не знам, според мен откриването на Атлантида ще си струва многото пари!

Двигателите изтропаха и спряха. Стабилният курс на „Нереида“ се забави, неумолимият плисък на водата под носа на кораба спадна до кротък плясък на вълните срещу корпуса.

— Защо спряхме? — попита Нина. — Да не би да има проблем?

— Напротив — отвърна Кари. — Плаването по река като тази в тъмното, особено в толкова голям кораб, може да бъде рисковано. Капитан Перез проявява предпазливост. — В този момент се чу силно тракане под палубата, последвано от потапянето на котвата. — Освен това мисля, че вечерята е готова. Хулио е изключителен готвач.

Нина установи, че Кари не се шегува. Тя бе очаквала провизиите за пътуването да са на ниво сандвичи и консервиран боб, но Хулио бе успял да направи в малката кухня на „Нереида“ супа от пресни зеленчуци, печено свинско в сос и дори десерт — шоколадов мус. Ястията бяха по-добри от всичко, което бе яла до този момент в най-скъпите ресторанти в Париж, в които Кари я бе водила.

Сега, сита и леко замаяна от виното, тя тръгна към задната палуба — както за да избяга от политическите дебати между Хамилтън, Ди Салво и Филби, така и за да подиша чист въздух. Крушките на кораба осигуряваха достатъчно осветление, за да различи отделните дървета по бреговете на Тефе, но над силуета на зеления покров можеше лесно да се види блясъка на нощното небе.

Тя сръбна от виното си и впери поглед към звездите. С каквито и неудобства да бе свързан престоят на открито, отдалечаването от цивилизацията даваше на човек възможността да оцени пълната красота и могъщество...

— По дяволите, преядох — каза Чейс, заставайки зад нея. Кастил беше зад него и гризеше гуава. — Какво гледаш, док? Излязла си тук, за да останеш малко насаме?

— Не — отвърна тя. — Просто исках да погледам звездите.

Чейс вдигна глава.

— О, да. Бива си ги.

— Това ли е всичко, което можа да кажеш? — скастри го тя. — Намираш се в центъра на Амазонската джунгла, с най-неописуемото небе над главата и най-доброто, което успяваш да измислиш, е: „бива си ги“!

— Ти какво очакваше? — обади се Кастил. — Той е англичанин, има нюх за поезия... — Той произнесе напевно последната дума, удължавайки „е“-то. — „Ето едно дърво, то е нещо прекрасно, което отсичаш, за да си направиш седалка за тоалетната!“

Нина се засмя.

— Всъщност, казах, че ги бива, защото съм виждал и по-хубави — каза Чейс леко оправдателно. — В Алжир. В пустинята. На десетки километри няма нищо и въздухът е толкова чист, че се вижда всяка една звезда в небето. Дори излизахме от палатката, лягахме за половин час под небето и просто гледахме нагоре. Забележително.

— Кога си бил в Алжир? — подозрително попита Кастил.

— Преди четири години. Когато работих с онзи контрабандист на оръжие. Фекиш, или каквото там беше името му.

— А! Намериха ли изобщо неговото...

— Виждаш, док — прекъсна го бързо Чейс, — че и аз мога да оценя красивото небе, както всеки друг. Бил съм по целия свят и мога лесно да различа естествената красота, когато я видя.

Той гледаше право в нея, докато говореше. Тя обърна лицето си към реката, надявайки се, че няма да забележи избилата по бузите ѝ червенина.

— Съжалявам. Не исках да кажа, че си някакъв нечувствителен... ами...

— Груб, недодялан, невъзпитан хулиган от Йоркшир?

— Не съм казвала „хулиган“.

Чейс се ухили.

— Я виж тук. — Той се пресегна към едно сандъче от страни на палубата, притискайки се за миг в нея, и измъкна от там фенерче. — Хюго, подай ми това.

— Хей! — възмути се Кастил, когато гуавата беше изтръгната от ръката му. Чейс хвърли полуизядения плод в реката, където той се приземи с лек плясък. Ехото го повтори.

— Гледай — каза Чейс на Нина и се наведе към нея, когато освети с фенерчето тъмната вода. Сякаш отникъде дузина двойки жълти светлини проблеснаха към тях като скъпоценни камъни от дълбините на реката.

— Какво е това? — попита Нина, когато една от двойките светлини примигна. Тя зяпна, притискайки се инстинктивно към Чейс.

— Крокодили — отвърна той. — Или може би каймани, все не мога да запомня разликата. — Той посочи с другата си ръка към тях. — Виждаш ли как плуват бавно, непосредствено под повърхността, преструват се, че не се движат? Виждаш тези негодници от съвсем близо. Наистина са търпеливи. Изчакват толкова дълго, колкото е необходимо някой да влезе в територията им и тогава...

Нина имаше чувството, че всичките тези студени, светеци жълти очи са вперени в нея. Полазиха я тръпки.

— В безопасност ли сме? — попита тя.

— Докато не разберат как да се изкачат по стълбата от корабната палуба, да. Но вероятно от другата страна има още повече. Казвам ти

го, в случай че планираш някакво среднощно гмуркане.

— Едва ли — изсумтя тя и се дръпна от него.

Чейс бавно насочи лъча на фенерчето към водата зад кораба и от тъмнината срещу тях проблеснаха още зли очи.

— Не бих препоръчал да се плува дори и да ги нямаше. Сигурно е пълно и с пирани — а тези противни малки чудовища те сграбчват за пикочния канал щом само пуснеш малко урина във водата.

— Трудно би ми хрумнало да направя точно това.

— Е, прекалено си изискана, предполагам. — Чейс изключи фенерчето и продължи вече на висок глас. — Сигурно е по-добре да изчакаш и да го направиш след като поднесат основното ястие.

— Господи! — извика Нина едновременно отвратена и развеселена.

— Но още по-добре е да се увериш, че и аз не съм се присъединил... — той пхна фенерчето в ръката на Нина и се вмъкна обратно в каютата.

Тя изду бузи.

— Боже, какво му става?

— Напълно в негов стил, не си виновна — успокой я Кастил, навеждайки се през перилата.

— Защо трябва да е толкова... груб?

За нейна изненада, Кастил почти въздъхна.

— Боя се, че е защитен механизъм. Опитва се да не се сближава прекалено много с клиентите си. Особено, когато те са... ами... — Той кимна към нея. — Привлекателни жени. Но невинаги е такъв. Когато за пръв път го срещнах, по времето, когато работеше в специалните части, винаги беше... каква беше думата?

— Любезен?

— Да, това е.

— Какво се случи тогава? — попита Нина.

Кастил я погледна засегнат:

— Не е моя работа да го обсъждам.

— Ти започна. Кажми какво се случи?

— Всъщност въобще не би трябвало да си отварям устата... Обещавах ли да не ме издаваш, че съм ти казал? — Нина кимна. — Той... влюби се в жена, която трябваше да пази.

— И какво се случи? — Нина вече си мислеше, че знае отговора.
— Тя... умря ли?

Кастил изсумтя.

— Разбира се, че не! Едуард не е чак толкова некадърен. Не, ожени се за нея.

— Бил е женен? — Това не бе очаквала.

— Да. Но... не трая дълго. Двамата бяха много различни и тя не се отнасяше добре с него. А после тя... ами... — Той погледна към вратата на кабината и понижи глас: — Имаше връзка. С Джейсън Старкман.

— Какво? — възкликна Нина. — Искаш да кажеш, че същият човек, който се опита да...

Кастил кимна.

— Работехме заедно в съвместни операции за НАТО. Джейсън беше приятел — може би най-добрият приятел на Едуард по онова време. После Джейсън изчезна и се присъедини към Куобрас по някаква откачена причина и тогава Едуард научи истината... Беше тежко време. Мислеше, че е бил предаден от всички, на които е вярвал.

— Освен от теб.

— Ако Едуард не ми вярваше, кой щеше да го избавя от неприятности? — Моментът бе отминал; Нина бе наясно, че Кастил няма да се върне отново на темата.

Тя отново погледна към реката, този път със съзнанието, че самата тя е наблюдавана. Това я накара да потръпне. Изпи бързо виното си и побърза да се прибере на сигурно в каютата.

12.

„Нереида“ вдигна котва малко след разсъмване, продължавайки змиевидния си път по реката. Нина не се събуди. Това стана едва след като ароматът на закуска проникна в луксозната ѝ каюта.

Бързо се изми и се облече и отиде на мостика. Кари беше там заедно с Чейс и Перез, разглеждаха една снимка на лаптопа ѝ. Хулио прокарваше гладко кораба през многобройните извивки.

— Добро утро, слънчице — поздрави Чейс.

— Здравсти. Какво става?

— Изпратиха ни последните въздушни снимки на въпросния район — каза Кари и обърна лаптопа си към Нина. Извивките и завоите на реката върху екрана бяха дори по-отчетливи, като детски драскулки. На местата, където Тефе правеше завой и се прибираще, създаваше кръгови острови, заобиколени от естествен ров. — Има четири района, които са най-вероятни за местоположение на град, ако се съди по терена.

Нина разгледа изображението. Ярkozеленият покров на джунглата бе по-разкъсан на новата, с по-висока резолюция, снимка, разкриваща мъчителния намек за сенчестия свят отдолу. Тя увеличи една от четирите маркирани секции. В пролуката между дърветата се криеше сиво петно.

— Възможно ли е... отдолу да има развалини?

— Възможно е — отвърна Чейс. — Както е възможно да се окаже и скала. В такава джунгла можеш да скриеш цял товарен самолет и да не си сигурен какво виждаш, ако гледаш от въздуха. Единственият начин да се убедиш, е да изкаляш ботушите си.

Кари отвори една карта върху екрана.

— Според капитан Перез би трябвало да сме в състояние да прекараме „Нереида“ на около три мили от въпросния район, преди реката да стане прекалено тясна за плаване.

— Това е много по-близо, отколкото си мислехме — каза Нина, докато разглеждаше картата. — Колко време ще ни отнеме да стигнем?

Перез погледна уредите.

— В момента се движим с дванайсет възела, но се съмнявам, че ще продължим още дълго с тази скорост. След още петнайсет километра ще се насочим към приток с много по-тесни брегове и ще се наложи да забавим. Но вчера постигнахме добро време, така че... Ако реката е с нас, ще ни отнеме към четири часа.

— Добре е да стане преди падането на нощта — каза Нина.

— Какъв е планът, когато пристигнем?

— От теб зависи — каза Кари.

— От мен?

— Това е твоя експедиция.

Нина поклати глава.

— Не, Кари, тя определено е твоя. Аз съм просто... не знам, може би консултант, съветник.

Кари се ухили.

— Тогава ме посъветвай! Какво трябва да направим, когато пристигнем? Ще изчакаме ли на кораба до утре, така че да предприемем изцяло дневно проучване, или...

Чейс плесна с ръце.

— На мен ми звучи добре! Хулио ще сготви отново, нали?

— Или пък ще се качим на „Зодиак“ и ще започнем да търсим град веднага, след като пристигнем?

Всички очи се обърнаха към Нина.

— Ъ-ъ-ъ... да се качим на „Зодиак“, може би? — най-сетне взе решение тя.

— Добре — кимна Кари. — В такъв случай по-добре да се приготвим. Не искам да губим повече време. — Тя затвори лаптопа си и напусна палубата.

— Ах ти, непоправима работохоличке — обърна се Чейс към Нина. — Можехме да си прекараме още една приятна нощ на борда, ако не беше толкова припряна да търсиш този град! Не разбираш ли — щом си е стоял тук десет хиляди години, няма къде да избяга за една нощ.

— О, допускам — отвърна тя. — Но ти си толкова нетърпелив да открием това място, колкото и аз!

— Окей, може би съм. Но — тонът му стана по-сериозен — трябва да ми обещаеш нещо.

— Какво?

— Че ако намерим този град — а аз мисля, че ще го намерим; ти явно знаеш какво правиш...

— Благодаря.

— Тогава искам да ми обещаеш, че ще се държиш спокойно, става ли?

— Какво имаш предвид?

— Не искам всички да се побъркат и да престанат да се контролират, след което да попаднат в капан или да ги застигне някой откъртен камък.

— Гледал си прекалено много филми — подразни го Нина. — Както сам каза, градът си е бил там през всичките десет хиляди години. Дори и мястото да е осеяно с глупави капани, което е малка вероятно, механизмите не биха работили след толкова много време. Всяка част, която се е движила, отдавна е ръждясала.

— Знаеш какво имам предвид — каза Чейс леко раздражен. — Просто не искам някой да се нарани, това е.

— Добре, добре. Ако видя нещо, подобно на капан, ще стоя далеч от него.

— Обещай.

— Обещавам.

— Добре. — Чейс се усмихна. — Между другото, това беше най-лошата имитация на Харисън Форд, правена някога.

— О, иска ми се да те чуя как правиш по-добра. С твоя кокни акцент.

— Кокни? — Той направи раздражена физиономия. — По дяволите! Аз не съм кокни, аз съм йоркширец! Заслужавах да те хвърля в шибаната река за това. Хм... — Той я погледна преценяващо.

— Не, няма да го направиш — отдръпна се назад Нина.

— Време е за плуване, док!

Тя извика и изтича, а Чейс я подгони с луд смях.

С гърлено боботене двигателите на „Нереида“ спряха.

— По-нататък не можем да продължим — обяви Перез.

Според GPS-а те се намираха само на три мили от района, който ги интересуваше; малко по-близо от предвиждането на Перез, но

неговите инстинкти по отношение на плаването бяха непогрешими. Не само лъкатушните завои на стесняващия се приток бяха прекалено тесни за навигация на дългата „Нереида“, но застоялата вода бе изпълнена с какви ли не остатъци. Макар Перез да се опитваше да ги избягва, няколко паднали дървета, които се носеха по водата, се блъснаха обезпокоително силно в корпуса.

Нина погледна през прозореца на палубата към джунглата. Тя изглеждаше по същия начин, както по време на цялото пътуване... но сега бреговете бяха много по-близо, което ги правеше много по-застрашителни.

— Пристигнахме четири часа преди залез — каза Чейс. — Достатъчно време да огледаме. По дяволите, може пък да излезем късметлии и да попаднем веднага на мястото.

— Ще е чудесно — кимна Нина. Тя бе прекарала по-голямата част от деня в климатизираната каюта, намирайки атмосферата навън прекалено влажна и задушлива.

— Господин Чейс, готов ли е вече „Зодиак“? — попита Кари.

— Всичко. Остава само да се натовари водата.

Всички се върнаха в каютите си, за да стигнат багажите си и да се екипират. Нина реши да вземе колкото се може по-малко, ограничавайки се до основното — вода, храна и репелент срещу насекоми, за разлика от Чейс, Кастил и Перез, които щяха да носят всички спасителни съоръжения, от които се нуждаеше екипът. Но тя спря, преди да вдигне раницата си, загледана в атлантския секстант върху бюрото. Пресегна се и замислено докосна медальона на врата си.

Да става каквото ще, реши тя; взе металното парче и го уви в опаковките му.

Кари почука на полуотворената врата.

— Може ли?

— Здравей! Разбира се.

— Да не си решила да го вземеш с нас? — попита я Кари, когато я видя да слага секстанта в багажа си. — Мислех, че ще го оставиш на сигурно.

— Така смятах и аз, но... — Нина сви рамене объркано. — Не знам, помислих си, че може да ни потрябва. Ако извадим късмет и открием нещо, може би ще мога да сравня някакъв текст с него, за да сме сигурни, че сме на правилното място.

— Според мен, сме. Сигурна съм.

Отвън се чу пронизително изсвирване.

— Хайде! Док! Готова ли си вече? — провикна се Чейс. — Размърдай си задника!

— Идвам. — Двете с Кари си размениха погледи, Нина преметна раницата през рамо и напуснаха каютата.

— Не ти ли е топло с това нещо? — попита Нина и дръпна ръкава на коженото яке на Чейс.

— Хей, щом е било достатъчно добро за Индиана Джоунс... Както и да е, аз се потя само когато се карам с някого.

— А колко често се караш?

— Откакто се запознах с теб — много повече.

„Зодиак“ бе натоварен. Перез и Хулио го спуснаха в реката. Водата беше пълна с водорасли и мъртви листа и корабчето издаде глух плисък. Чейс потопи пръчка, разбутвайки изгнилите растения настрани, за да провери цвета на водата.

— Най-важното предупреждение за деня: не влизайте във водата. И категорично не пийте от нея.

— Но тя би трябвало да е напълно чиста — обади се Хамилтън, който бе облякъл яркочервена тениска в контраст със землистите тонове на дрехите на останалите. — Става въпрос за чиста дъждовна вода, без никакви замърсявания от човешка дейност.

— Ами, щом искаш, потопи една сламка и после я изсмучи.

Хамилтън изглеждаше смутен.

— Да не би да влизаме в бласто?

Чейс въздъхна и поклати глава.

Качиха се на „Зодиак“. Чейс седна на кръглата кърма, докато Кастил запали извън бордовия двигател. Нина и Кари се разположиха една срещу друга зад Чейс. Салво, Хамилтън и най-накрая Филби се изкатериха на борда отзад. Седалки нямаше, но багажът със съоръженията за лагер, които Чейс бе решил да подготви за всеки случай — ги заместиха отлично.

Чейс махна на Хулио да развърже въжетата. Кастил изкара „Зодиак“ внимателно встрани от кораба-майка, след което форсира двигателя и се понесоха напред.

* * *

— Исусе Христе — промърмори Чейс, — прилича ми на „Апокалипсис сега“. — В момента се намираха в изследвания район и търсеха място, където да слязат на сушата, но бяха затруднени от гъста мъгла. Въпреки че бреговете бяха отдалечени на едва два̀сет стъпки, лепкавата мъгла успяваше някак си да скрие дърветата и да задуши всеки звук. Дори постоянните крясъци на птици и животни бяха секнали.

Температурата бе спаднала забележимо. Нина си мислеше, че най-сетне ще изпита облекчение от тягостната, задушна горещина, но вместо това се чувстваше неспокойна.

Ди Салво и Чейс също притихнаха постепенно, двамата мъже напрегнато оглеждаха бреговете и нещо в позите им подсказваше, че се приготвят за действие.

— Какво е това? — попита тя Чейс, когато корабът направи поредния завой.

— Струва ми се, че си имаме компания. — Нямахте и сянка от обичайното му лекомислие.

— Еди — произнесе Ди Салво тихо и посочи наляво. Нина проследи погледа на Чейс, но не откри нищо.

— Да, видях ги — отвърна Чейс.

Единственото, което Нина забеляза, бяха дървета.

— Какво?

Чейс посочи.

— Стъпки в калта.

Въпреки това тя не ги виждаше.

— Отлично — намеси се Хамилтън с обичайния си висок тон, с което си спечели раздражението на Чейс и Ди Салво.

— Точно на това се надявах! Ще сме първите, които ще се запознаят с това племе, нали Агналдо?

— Другите са се запознали с тях преди нас. — Гласът на Ди Салво прозвуча зловещо. — Само дете не са се върнали да кажат на някого.

— Хюго — изсъска Чейс и направи знак с ръка през гърлото си. Кастил веднага изключи двигателя.

— Какво има? — прошепна Нина. В отговор Чейс само посочи напред.

Нещо изникна от мъглата, когато „Зодиак“ се понесе напред. Предметите, както изглежда, плуваха над водата... докато облакът дим изтъня и те видяха, че предметите са привързани към бамбукови пръти.

Не, не бяха привързани. Бяха набити на тях.

Нина се сви от ужас, когато осъзна какво е това. Трупове. Скелетните останки от хора, повечето от плътта на които отдавна бе прогнила и изядена от дивите животни. Единственото останало бяха кости, парцали от дрехи...

Тъпият нос на кораба се блъсна леко в първия бамбуков прът. Чейс направи знак на Ди Салво, който му хвърли едно гребло, преди да вземе друго за себе си.

— Откога са тук, според теб?

Ди Салво се взря напрегнато.

— Отдавна. От години. Последният път, когато съобщиха за изчезнал в този район, беше преди около седем години.

— Изглежда сме го намерили. — Чейс използва греблото и избута лодката встрани, след което започна да гребе. Пътят напред бе белязан от още ужасяващи знаци.

— Поразително — промърмори Хамилтън, вперил очи в първия труп, покрай който минаха, с изражение, примесено с отвращение. — Истинско изгубено племе, напълно изолирано от цивилизацията.

Нина присви устни.

— Имам чувството, че искат нещата да си останат по такъв начин. Това очевидно е предупреждение — стойте далеч от пас.

— Просто искаме да ги видим, не сме заплаха за тях — въздъхна Хамилтън. — Помислете си за всички антропологични факти, които можем да научим от тях.

— Ето защо предпочитам археологията — промърмори Нина. — Всичките ми находки са мъртви, не могат да те забият на кол... О, боже! — Тя отскочи, лодката се наклони и тя се хвана за якето на Чейс. — Еди, Еди! Спри лодката! Спри!

Чейс извади своя „475 Уилди Магнум“ от кобура, преди да осъзнае, че Нина вика от въодушевление, а не от страх.

— Исусе, ще ми докараш сърдечен удар! — оплака се той и използва греблото си, за да спре лодката. — Какво има?

— Това тяло...

— Какво за него?

Тя посочи към един от трупове. Независимо от малкото, което бе останало от него — челюстта и едната ръка липсваха, — цялата свързваща тъкан бе изядена, дрехите бяха изгнили — но дори сред тази мръсотия от десетилетия, блясъкът на метал още се виждаше.

Значка.

Точно тя накара Нина да потрепери. Беше неуместно след толкова изтекло време... но все още притежаваше силата да те екове. Един дяволски знак.

Емблемата на хитлеровите SS отряди.

— Какво, по дяволите, прави това нещо тук? — учуди се гласно Чейс. — Нацисти? *На това място?*

— Сигурно е някой от експедицията на Аненербе — отвърна Нина. — Аненербе е бил археологическият клон на SS — добави тя в отговор на объркания поглед на Чейс. — Нацистите изпратили отряди по цял свят да търсят артефакти, свързани с Атлантската митология — те вярвали, че арийската раса е произлязла от древните владетели на света, а всички останали са боклуци. Но експедициите им са били насочени към Азия, не към Южна Америка...

— Нещо ги е довело насам — обади се Кари. Тя посочи към раницата на Нина. — Може би същото, което и нас.

— Не, в това няма смисъл — намръщи се Филби при това допускане. — По времето на нацистите глезелските плочки са се смятали за фалшификати, никой не ги вземал на сериозно. Те не са били в състояние да преведат надписите. Трябва да е било нещо друго, нещо, което не сме видели...

Кари се взря в близките тела по-скоро с любопитство, отколкото с отвращение.

— От състоянието на тези трупове се вижда, че са умрели по едно и също време. Но тук има само четири. Твърде малък брой за една експедиция. На подобна мисия Аненербе изпращали поне дванайсет души.

— Може би тези не са успели да избягат достатъчно бързо — допусна Чейс. — Е, сега какво ще правим? Които и да са, не искат ние

да се мотаем наоколо.

— Трябва да продължим — каза Кари твърдо. — Не сме изминали целия този път, за да се уплашим от някакво дивашко племе и неговите плашила.

— А, а, виждаш ли? — каза Хамилтън, размахвайки поучително пръст към нея. — Изборът ти на думи разкрива доминиращите ти културни предразсъдъци. Тези хора са живели в идеална хармония с обкръжението си в продължение на хилядолетия — и не би ли могло да се каже по същия начин за нас, че ние сме истинските плашила?

Кари изглеждаше толкова раздразнена, колкото Нина никога не я бе виждала.

— О, я млъквай, глупак такъв! — Ди Салво едва сдържа смеха си. — Господин Чейс, виждате ли място, където бихме могли да слезем?

Чейс напрегна очи през мъглата.

— Трудно е да се каже... може би има нещо на десния бряг. — Той отново започна да гребе, Ди Салво се присъедини и двамата се опитаха да отклонят лодката от зловещите предупредителни знаци.

Покрай брега наистина имаше празно място сред плътната растителност и няколко минути по-късно „Зодиак“ бе вързан. След като всички стъпиха на твърда земя, екипировката бе разтоварена и оръжието раздадено — за неудоволствие на Нина и оскърбление на Хамилтън.

— Вие сериозно ли допускате, че ще осъществим пръв контакт с тези хора под дулата на оръжие? — изкрещя той, когато Чейс подаде компактни автоматични пушки на Кастил и Ди Салво.

— Ако съдя по състоянието на телата, бих казал, че те са били посрещнати с копия, така че — да — отвърна Чейс. В багажа имаше още една пушка; след като помисли малко, той я извади и я предложи на Кари: — Знаеш как...

Тя я взе.

— Колт Командо М4А1 5.56 милиметрова пушка за нападение, магазинът се зарежда с трийсет патрона, максимален обсег триста и шейсет метра.

Чейс беше впечатлен.

— Окей, добавям това към списъка с неща, които искам от една жена...

— Не ме ли искаш вече? Сърцето ми е разбито — изплака театрално Нина.

— Добре... — той погледна часовника си, — остават три и половина часа до залез, така че няма значение какво става или какво ще открием — връщаме се на кораба след три часа. Освен ако не разберем повече за нашите приятели, набучени на колове, няма да строим никакъв лагер. Двамата с Агналдо ще направим патрул, Хюго ще ни гледа задниците. Всички останали ще се движат между нас — ще стоят близо един до друг, но без да се струпват на група. Нина, ти ще се движиш с госпожица Фрост. Изглежда смешно, но започвам да си мисля, че тя може да направи доста сносна втора кариера като бодигард. — Кари се усмихна и се изпъна като войник, смигайки на Нина. — Добре! Да тръгваме да намерим изгубения град!

— Какъв изгубен град? — попита Хамилтън, когато всички последваха Чейс и Ди Салво. — Чакайте, има ли нещо, което е трябвало да ми кажете?

Отне им почти час, за да стигнат до първото от предполагаемите местоположения на града, и още двайсет минути за изследване, преди да стане очевидно, че там няма нищо. Онова, което на въздушните снимки изглеждаше като намек за бивша цивилизация, на земята се разкри като оголени скали, паднали дървета и игра на светлината.

— Е, не можеше да се очаква, че още веднага ще се натъкнем на него — опита се да успокои Чейс Нина, докато гледеше компаса и четеше картата. Под дърветата хващането на очертанятия на GPS сателита беше в най-добрия случай проблематично. — Остава да проверим още три места.

— На какво разстояние е следващото? — попита тя.

Чейс посочи.

— Километър и половина, два. Ако побързаме, ще успеем да стигнем и до третото, преди да се върнем на кораба. А можем да се върнем и още сега. Помолих Хулио да пъхне нещо вкусно във фурната за нас...

Нина се усмихна.

— Съблазнително, но не.

— Добре. — Той повиши глас: — Продължаваме!

Групата се събра и всички се затъртриха след Ди Салво и Чейс.

Ди Салво праметна пушката през рамо и размаха едно мачете. След десет минути хрусталаците се разрешиха забележимо. От време на време той отсичаше по някой клон, но през повечето време пътеката беше чиста и това им позволяваше да се движат по-бързо от преди.

— Да, помислих си, че е прекалено хубава, за да е естествена — промърмори Чейс.

— Какво имаш предвид? — попита Нина. Тя и Кари вървяха на десетина крачки зад тях, спазвайки предупреждението да не се скупчват.

— Намираме се на пътека. Затова не се налага да си проправяме сами път. — И той посочи гъстата растителност от двете им страни.

Нина се огледа предпазливо за някакви белези на движение.

— Значи може да се приближим до индианците, идвайки от другата страна?

— Исусе, надявам се, че не. Не искам да си изпусна вечерята.

Те продължиха през джунглата, като се навеждаха под ниските корони. Мъглата все още се стелеше между дърветата, намалявайки видимостта до петдесет стъпки, дори когато гледката не беше блокирана от растителност. Внезапно Ди Салво спря и вдигна предупредително ръка другите да сторят същото.

— Стъпки — каза той и се наведе.

Чейс приклекло него.

— Откога са?

— По-малко от ден. Определено са на индианец.

— Откъде си сигурен? — попита Нина. Тя едва различаваше контурите на босо ходило в мръсотията и падналите листа.

— Пръстите са скосени от ходене на бос крак през цялото време. — Ди Салво стоеше и се взираше през мъглата. — Дори и да не открием изгубения град, очевидно е, че става дума за племе, с което не е била установена връзка. Още една причина дърварите и фермерите да ме мразят смъртно.

— Не, това е просто невероятно. — Хамилтън избута Нина и Кари. — Ние наистина ще сме първите, осъществили контакт с това племе! След като установим мирна комуникация, ще можем да научим толкова много неща от тях...

В този миг едно копие профуча и се заби право в гръдния кош на Хамилтън и червената му тениска потъмня от кръв.

Нина изпищя. Очите на младежа се разшириха от ужас и коленете му се подкосиха. Той се килна, дървената дръжка на копието се подаде от гърба му.

Чейс и Кастил извадиха пушките си и се прицелиха в посоката, от която бе долетяло копието. Кари хвана Нина и я блъсна на земята, докато вадеше оръжието си.

Една стрела уцели дясната ръка на Ди Салво, издялания от обсидиан връх се вряза дълбоко в бицепса му. Той изпусна мачетето си, извика от болка и се срути назад върху Хамилтън.

В същия момент във въздуха нещо се завъртя и изпука срещу главата на Чейс — след което се уви около нея.

Ласо.

Англичанинът започна да се бори и падна на земята, като сграбчи вървите, които се впиваха в плътта му.

Зад него Нина чу Кастил да се дави. Второ ласо и той бе хванат през врата; гърлото му бе стиснато от неумолимата хватка.

Филби се хвърли на земята до Кари и Нина. Само на сантиметри над главите им прелетя друго копие.

Кари отчаяно търсеше мишена, но не се виждаше нищо, освен мъгла и дървета.

Между високите дървета се мярнаха неясни силуети и тя завъртя оръжието.

Пук!

Нещо я удари отзад по главата. Не беше ласо, нито пък копие. Най-грубото от всички оръжия, просто камък — но хвърлен с прецизна точност и сила. Не беше достатъчно да я убие, но я събори на калната земя зашеметена и объркана.

Пушката падна от ръцете ѝ. Нина се взря в оръжието за момент, замръзнала от ужас. След което се пресегна.

Но прекалено късно.

Там, където преди секунда не бе имало нищо, освен джунгла, сега бе пълно с хора, изскочили сякаш изпод земята.

Тъмни коси, тъмна кожа, свирепи лица зад примитивните, но смъртоносни оръжия.

Всички те се целеха в нея.

13.

Нина едва се осмеляваше да диша.

Индианците се приближиха, като стъпваха тихо по мократа земя. Напред Чейс простена, Кастил продължаваше да се дави.

Най-близкият индианец сега се намираше на не повече от десет стъпки, копието с черен връх не трепваше в ръката му, готово да я прониже.

Нина погледна към оръжието на Кари... после отклони очи. Вместо това съвсем бавно свали раницата от гърба си и я отвори.

— Какво правиш? Да не си се побъркала? — изсъска Филби. — Вземи оръжието! Ще ни убият!

Тя не му обърна внимание, очите ѝ бяха фиксирани върху мъжа с копието. Сега стоеше на шест стъпки от нея. Още няколко и щеше да я прониже, без дори да изпуска копието от ръката си.

Пръстите ѝ докоснаха меката материя около метала. Без да отклонява очи от индианеца, тя извади секстантът от раницата и махна плата. Наведе глава в красноречив жест на подчинение, вдигна парчето орейхалк и му го подаде.

Тишина.

Тя вдигна очи бавно, сега мъжът стоеше съвсем наблизо. Широки стъпала с изкривени пръсти, отбеляза безполезно аналитичната част от мозъка ѝ. Ако възнамеряваше да я убие, това щеше да е през следващите няколко секунди...

Вместо това обаче той възбудено извика нещо на напълно непознат език. Един от останалите индианци му отговори, звучеше объркано. Езиците се различаваха, но емоционалните тонове звучаха по един и същ начин навсякъде по света.

Той грабна метала от ръцете на Нина. Тя се дръпна, когато върха на копието изпълни полезрението ѝ, само на сантиметри. Индианецът се приближи и грубо я дръпна да се изправи. В кръг около нея сега стояха най-малко дванайсет мъже. Останалите членове на групата бяха издърпани на крака по същия начин. Кари простена от болка, все още с

разфокусиран поглед, а Ди Салво издаде агонизиращ звук, когато индианците хванаха ранената му ръка.

Те знаеха какво е оръжие, осъзна Нина. Очевидно бяха имали достатъчно контакти с външния свят, за да се научат да разпознават модерно оръжие. Пушките бързо бяха отнесени настрана, а Чейс и Кастил бяха лишени от револверите си, преди въжетата около главите им да бъдат размотани.

— Нина! Кари! — извика Чейс. — Добре ли сте? — Един индианец вдигна обсидиановия връх на копие то си до врата му. Чейс се зачерви, но млъкна.

— Кари е ранена — отвърна Нина.

— Не, добре съм — каза ѝ Кари замаяно. — Какво се случи?

— Дадох им артефакта.

Това накара норвежката бързо да дойде на себе си и тя погледна невярващо към Нина.

— Какво?!

— Помислих, че това ще ни спаси живота. Виж.

Кари проследи погледа ѝ и видя, че един от индианците държи секстанта на светлината и го разглежда почти с благоговение. Другите го наблюдаваха с изненада, като от време на време хвърляха по някой подозрителен поглед към своите пленници, докато те си разменяха въпроси.

— Агналдо — прошепна Нина. — Разбираш ли за какво си говорят?

— Отчасти — изсумтя Ди Салво с опънато от болка лице. — Знаят какво е това, но... Не мисля, че някой от тях го е виждал преди.

— Можеш ли да говориш с тях?

— Мога да опитам.

— Кажим им... кажи им, че им го връщаме — произнесе Нина. — Кажим им, че го връщаме обратно в града на водния бог.

Ди Салво потисна болката и ѝ отправи невярващ поглед.

— Ще е трудно да се преведе.

— Просто го направи! — заповяда тя.

Кари и Чейс я изгледаха със смесица от изненада и възхищение; Ди Салво последва нареждането ѝ и заговори колебливо. Индианците слушаха, все още с подозрение и объркване всеки път, когато

бразилецът пропусна нещо в превода — но очевидно схванаха посланието. Мъжът, който държеше артефакта, каза нещо на Ди Салво.

— Какво каза той? — попита Нина.

— Мисля, че искат да ни заведат в селото си. Казва нещо за племенните старейшини... Не мога да разбера всичко.

— Не се канят да ни убият, нали? — попита Филби. — О, благодаря ти, господи!

— Да — произнесе мрачно Нина. — Нещата се стекоха твърде лошо за Хамилтън. — Лицето на Филби посърна.

— Не бих започнал да празнувам отсега, професоре — добави Чейс. — Ако тези племенни старейшини не ни харесат, ще свършим като онези „знаци“ по реката.

* * *

След като вързаха ръцете на пленниците си зад гърба им, индианците ги поведоха навътре в джунглата.

— Не мога да повярвам, че ни нападناха по този начин — почти оправдателно произнесе Чейс. — Това не би се случило, ако още бях в специалните отряди. Господи, сигурно съм се побъркал.

— Вината не беше твоя — опита се да го успокои Нина. — Това е мястото, където тези хора живеят. Те познават терена. И очевидно добре се справят със задачата си да държат далеч посетителите.

— Въпросът не е в това!

— Никой от нас не ги видя, Едуард — каза Кастил с все още дрезгав глас.

— Да, но...

— Еди — натърти Нина, — още сме живи, това е важното. Ако беше започнал да стреляш, повечето от нас щяха вече да са мъртви. Може би дори всички.

— Денят още не е завършил — припомни й той.

Пътеката започна да се катери, един хълм предпазливо се показва над равната шир на басейна на Амазонка. Нина забеляза още знаци за човешко присъствие, към пътеката, по която се движеха, се присъединиха и други пътеки, които водеха към мястото.

Хълмът стана по-стръмен. Пътеката закриволичи към върха и дърветата се разредиха.

— Мили боже — зяпна Нина, когато стигнаха билото.

Хълмът не беше висок, но предлагаше панорамна гледка надолу. Зеленината преобладаваше в пейзажа, едно разклонение на реката лъкатушеше през нея, но в пролуките между дърветата тя забеляза руините на древни постройки, запуснати останки от нещо, което на времето сигурно е представлявало голямо селище.

Една от сградите обаче не беше разрушена. И тя не можеше да откъсне очи от нея.

От въздуха сигурно се скриваше от джунглата. Но от този ъгъл Нина я виждаше ясно — мрачна, заплашителна постройка. Освен това беше голяма — двайсет метра висока, сто и двайсет метра дълга и шейсетина широка.

Тя си спомни изречението от „Критий“: „Там се е намирал храмът на Посейдон, който бил един стадий дълъг и половин стадий широк, със съразмерна височина и странен, варварски вид“. Тъмната каменна структура пред нея определено отговаряше на описанието, въпреки че древните гърци употребяваха „варварски“ за неща, които просто не са гръцки. Във всеки случай, приличаше ѝ повече на постройка на инките или на маите, големите блокове дялан камък бяха грижливо подредени, с неестествена прецизност. От ъглите се издигаха нащърбени върхове, обвити от шума, която скриваше формите им. Пониските части на стените бяха изсечени стъпаловидно, но извивката на покрива напомняше нещо по-модерно, нещо като хангар за самолети.

Тя гледаше Храма на Посейдон, богът на морето.

А може би негов дубликат, копие. Оригиналният, според Платон, е бил облицован в скъпоценни метали, докато това тук бе груб камък, покрит с мъх и лиани. Освен това беше по-малък, по-къс от дължината на един гръцки стадий, сто осемдесет и три метра.

Освен ако не е била права през цялото време — че атлантският стадий е по-малък от гръцкия. Което би затруднило значително търсенето на местоположението на острова...

Нямаше възможност да размишлява още по въпроса, тъй като индианците ги поведоха надолу по стръмнината. Макар мястото да бе в развалини, то не бе изоставено. Близо до храма имаше селце с дървени и каменни постройки. Тя преброи петнайсет. Или племето се

бе разпръснало на повече от едно място, или хората бяха малко на брой. Не изглеждаше да има повече от стотина души.

Групата бе въведена в селцето. Други индианци — млади и стари мъже, жени, деца — наизскачаха от къщите да ги видят как минават; тъмните им очи бяха изпълнени с подозрение. Близо до основата на храмовата стена се издигаше една по-голяма постройка.

— Викат възрастните — каза Ди Салво, заслушан във възбудените приказки на индианците. Животинската кожа, която покриваше вратата на постройката, бе дръпната настрани и оттам излязоха трима мъже. Старите набръчкани лица под украсените с пера ленти за глава бяха все още силни и жизнени.

— Забележително — прошепна Кари по-скоро на себе си, отколкото на Нина. — Генетиката... С едно население толкова малко и толкова изолирано, естествено е браковете между близки родственици да предизвикат генетични аномалности. Но подобно нещо не се вижда. Изключителен геном... Трябва да взема ДНК проби за анализ във фондацията.

— Нека първо ги убедим да не ни пронизват с копията си, преди да ги попитаме дали може да им източим кръвта, а? — предложи Чейс.

Индианците побутнаха групата да прекрачи под парцаливата кожа и те застанаха пред старейшините, които ги гледаха със студено презрение, докато слушаха водача на ловната дружинка. Израженията им се промениха, когато мъжът извади атлантския артефакт. Страхопочитание... примесено с гняв.

Един от възрастните мъже зададе остър въпрос и ловецът посочи Нина. Старейшината отиде до нея и разгледа лицето ѝ отблизо. Тя се опита да не показва страх. След няколко агонизиращи минути той издаде леко презрителен звук и насочи вниманието си към Кари. Суровото му изражение омекна, сякаш бе очарован, когато надникна в сините ѝ очи; после се пресегна да попипа русата ѝ коса. Тя вдигна вежди, но позволи.

После мъжът се обърна към Нина и попита нещо. Тя безпомощно погледна към Ди Салво.

— Пита за артефакта — преведе ѝ той. — Струва ми се, че иска да знае къде си го намерила.

— Струва ти се?! — изгледа го тя, а гласът ѝ се вдигна с няколко октави. — Ако кажа нещо погрешно, той може да ме убие!

— Просто му кажи какво знаеш! Ще се постарая да преведа точно. Диалектът е подобен на племената по на север.

— Подобен не означава еднакъв! — извика Нина. Възрастният мъж продължаваше да я гледа студено. — Окей, окей! Кажи му, че съм го взела от един крадец в чужда страна, че сме следвали картата, изсечена върху метала, за да го върнем обратно на хората, чието притежание е бил.

Ди Салво започна да превежда.

— Сигурна ли си, че онова метално нещо е от тук? — попита Чейс бързо.

— Трябва да е! Те знаят какво представлява.

Старейшината заговори отново, Ди Салво слушаше внимателно, преди да преведе.

— Той казва, че металното парче е било откраднато от бял мъж по времето на працядо му. Наказали някои от белите мъже, но останалите избягали.

— Нацистката експедиция — предположи Кари. — Сигурно за нея става дума.

Чейс направи гримаса.

— Остър кол в задника — сега това е наказанието.

Ди Салво изглеждаше объркан.

— Сега ме пита за... не мога да го разбера. Исква да знае дали госпожица Фрост е една от... онези старите?

Кари и Нина размениха погледи.

— Попитай го какво има предвид — настоя Нина.

— Старите, които построили храма — преведе Ди Салво.

— Той казва, че косите им били като... бяло злато.

— Кажи му, че точно затова сме дошли тук — обади се Кари, възвърнала авторитетността в гласа си. — За да намерим храма.

— Сигурна ли си, че това е добра идея? — промърмори Чейс. — Ако помислят, че ги лъжеш, ще си първата на кола!

По-възрастният заговори отново, двамата му придружители се присъединиха с допълнителни обяснения. Ди Салво едва успяваше да превежда.

— Казват, че артефактът — наричат го „сочещия пръст“ — трябва да бъде върнат в своя дом в храма. Искат да го направите вие, госпожице Фрост.

— Аз? — учудено го изгледа Кари.

— Казват, че връщането му ще докаже, че вие сте една от старите — не, че сте дете на онези старите.

— А какво ще стане, ако не е? — попита Нина.

Чейс издаде обиден звук, докосвайки главата си, за да покаже, че остриите оръжия все още са насочени към тях.

— Хайде, док. Не предизвиквай съдбата.

— О...

Ди Салво продължи:

— Искат ти да отидеш в храма и да преодолееш... три предизвикателства. Предизвикателството на Силата, Предизвикателството на Сръчността и Предизвикателството на... на Ума, струва ми се.

Нина се усмихна нервно.

— Ето пак! Да ти се струва не означава, че знаеш какво всъщност искат!

— Ако се справиш с предизвикателствата, ще си доказала, че заслужаваш да влезеш в храма. Ако изгубиш... — Ди Салво присви устни. — Ще последва каквото Еди току-що каза. Губим всички.

Чейс трепна.

Кари си пое дълбоко дъх.

— Кажим им, че приемам изпитанието.

— Приемаш какво? — извика Нина.

— Наистина ли? — Ди Салво беше шокиран.

— Да. Но им кажи, че искам приятелите ми да дойдат заедно с мен. — Тя посочи Чейс и Нина.

— О, глупости — изпъшка Чейс, докато Ди Салво предаваше отговора ѝ.

— Да не си полудяла? — изсъска Нина.

— Там ще сте на по-сигурно, отколкото тук — каза Кари. — Поне в храма имаме някакъв шанс. Пък и не мога да чета езика им — предполагам, че се нуждая от някой, който може, а не смятам, че професор Филби е готов за предизвикателства.

За момент обидата почти преодоля страха, изписан върху лицето на Филби.

— Ами всъщност, аз мисля, че...

Старейшината го прекъсна, а един от ловците го смушка предупредително в гърба. Ди Салво продължи да превежда.

— Той каза „да“. — Гласът му бе пълен с изненада. — Предизвикателствата са за двама души. Но тъй като си жена, ще ти разреши да вземеш още един помощник.

Кари кимна.

— Хм. Никога не съм предполагала, че ще го кажа, но благодаря на Бог за сексизма.

— Имате време до свечеряване. Ако не се върнете дотогава, другите ще бъдат... — Ди Салво пребледня. — Ще бъдат убити.

Кастил погледна небето.

— Остава само час до залеза. Може би дори по-малко.

— В такъв случай — каза Кари и хвърли към старейшината високомерен поглед, — е по-добре да започваме, нали така? Кажи му да ни освободи, за да можем да тръгнем. И го попитай какво можем да вземем със себе си. — Тя погледна към раниците на останалите от групата, струпани на купчина наблизко.

— Експлозивни, въжета, един или два железни лоста... — предложи тихо Чейс.

Ловците развързаха китките им.

— Казва, че това, което можете да вземете със себе си, са дрехите и факли — преведе Ди Салво. — Това е всичко, което ще ви трябва, ако сте достойни за предизвикателството.

— Мисля, че идеята е лоша — обърна се Нина към Кари и разтърка схванатите си ръце.

— Тогава ми помогни да я превърна в добра — отвърна ѝ Кари.

— Как можеш да си толкова дяволски хладнокръвна?

— Не съм. Направо съм ужасена. Но не смятам да го показвам пред тези хора. Както не трябва да го правиш и ти. — Кари я хвана за раменете. — Знам, че можеш да го направиш, Нина. Повярвай ми.

Въпреки обзелия я страх, Нина се почувства странно насърчена от доверието на Кари.

— Добре, ще го направя. Но ако ни убият...

— Няма.

Нина се засмя нервно.

— Обещаваш ли?

Кари кимна.

— Обещавам.

— Слънцето залязва след петдесет и осем минути — каза Чейс, поглеждайки часовника си. — Така че ако сте свършили с тези мелодраматични приказки, трябва да помислите повече за влизането в храма. — Един от племето излезе от постройката, носеше няколко дълги пръчки, чиито краища бяха натопени в нещо като катран. — Факли, а? Мисля, че можем да направим нещо по-добро от това. — Като вдигна двете си ръце. Чейс погледна въпросително раниците и се придвижи много бавно към тях. Всички около него изскърцаха с тетивата си, когато водачът на ловците се прицели в него. — Добре, вижте ме, безобиден съм, голяма приятелска усмивка...

Потейки се, и не само заради жегата, той се протегна към купчината с багажа. Като съзнаваше, че само едно рязко движение би му донесло мигновена и изключително болезнена смърт, той внимателно извади едно фенерче от раницата си.

— Ето виждате ли? Няма оръжие. Просто едно фенерче. Кое е по вашите правила, нали? Агналдо, напомни ли им, че това е по техните правила? — Той включи фенерчето и освети първо себе си, за да покаже какво се прави с това нещо, след това го насочи към наобиколилите го ловци. Някои от тях отскочиха изненадано, мигайки срещу ярката светлина — но за негово велико облекчение, никой от тях не пусна стрела. Един от мъжете пристъпи напред и махна с ръка напред-назад срещу лещите, учуден, че не пари. После каза нещо на старейшините, които обсъдиха думите му, преди да дадат отговор на Ди Салво.

— Ще ви позволят да го използвате — каза Ди Салво на Чейс.

— Добре. А сега, за експлозивите...

— Губим време — обади се Кари. Тя се приближи към старейшината и протегна едната си ръка. Той я взе и внимателно положи в дланта ѝ парчето метал.

— Окей. Нина, мистър Чейс, да тръгваме.

— До скоро — каза Кастил, когато триото се насочи към изхода.

Тъмният коридор беше висок не повече от метър и осемдесет. Нина и Чейс нямаха проблеми, но главата на Кари почти докосваше тавана, което я принуждаваше да се навежда под туфите мъх и

лианите. Температурата и влажността спаднаха рязко, докато се придвижваха навътре.

Нина видя нещо върху една от стените, когато Чейс я освети.

— Еди, почакай. Освети тук!

Лъчът разкри дълга редица от символи, издълбани в камъка. Познати символи.

— Това е същият език като на артефакта — потвърди Нина. — Пише, че... Мисля, че става въпрос за броя на сградите в храма. — Тя се наведе по-близо. Между глезелските и олмекски знаци имаше и други: групи от чертички и орнаменти. — Струва ми се, че това са цифри. Може да са дати, или...

— Нина, съжалявам, но не разполагаме с време — напомни й Кари. — Ще се наложи да почакат, докато се върнем. — Разочарована, Нина тръгна след Чейс по коридора.

След десетина метра стигнаха до ляв завой. Чейс плъзна лъча на фенерчето наоколо по стените и тавана.

— Мистър Чейс, какво не е наред? — попита Кари.

— Не знам за вас, но аз имам лошо предчувствие за цялата тази работа с „трите предизвикателства“ — каза той. — Искам да проверя дали няма да влетим в някой капан.

— Еди — въздъхна Нина, — вече ти казах, че дори да има такива, те със сигурност са излезли от строя след толкова века.

— А? — Чейс насочи фенерчето отново към входа. — Ами ако нашите приятели с перата са ги поставили? Не би могло да има по-голямо предизвикателство, не е ли така?

— О! — Стомахът на Нина се сви, когато осъзна, че той може и да е прав. — Ами тогава... трябва да сме по-предпазливи.

Коридорът изглеждаше безопасен, така че те се успокоиха отново. Скоро се появи нов завой.

— „Предизвикателство на Силата“, не мислите ли? — попита ги Чейс, когато спряха пред входа на малко помещение.

Беше малко по-широко от коридора, със страни от по два метра. Срещу дясната стена имаше правоъгълен каменен блок, който пресичаше стаята приблизително на височината на коленете, като пейка. В долната му част се виждаше друг проход, малко по-широк от метър и двайсет. Над горната част на пейката минаваше дебела греда, изчезваща в пролука в стената, обвита плътно от пълзящи растения, а

друго, по-малко парче дърво, свързано с края на гредата, оформяше буквата Т. С изключение на това стаята беше празна.

Чейс вдигна ръка и направи знак на двете жени да стоят отзад, докато той предпазливо се придвижваше навътре. Светлината на фенерчето освети тесния проход.

— Какво виждаш? — попита Кари.

— Малко препятствие по маршрута. Проходът е дълъг около три метра, но от тавана се спускат метални пилони, така че трябва да минем между тях. — Той направи физиономия. — Пилоните са заострени и от тях стърчат шипове. Допускам, че не са за танцуване.

— Ами дървеното нещо? — попита Нина, имайки предвид гредата.

— Това ли? Прилича на уред във фитнес салон! — Чейс им кимна да влязат, след това възседна пейката и легна по гръб под гредата. — Предполагам, че се вдига като правиш преса и ако си достатъчно силен, се отваря вход. — Той осъзна, че в тавана има вдлъбнатина, точно със същата големина и форма като пейката, но не виждаше никаква причина за това.

Кари взе фенерчето и го насочи към тесния проход. Изглежда беше задънен — но на отсрещната стена имаше нещо, една квадратна дупка.

— А може би някой трябва да задържа тежестта, докато другият мине отатък и дръпне механизма. По-възрастният индианец каза, че са нужни двама души, за да се справят с предизвикателствата.

— Тогава защо не отидем до другия край, преди някой да вдигне тежестите? — предложи Нина.

— Защото така ще е прекалено лесно; сигурно има някаква уловка, но не виждам как да я... — Чейс млькна и се протегна в опит да вдигне Т-образния край на гредата. Тя се отмести изненадващо лесно на десетина сантиметра, преди да се почувства съпротивление. — Така че какво правим? Да вдигна ли това нещо и да видим какво ще се случи, или...

Кари отново огледа прохода.

— И без това трябва да преминем, така че може би е добра идея да се иде първо до другия край... Ти какво мислиш, Нина?

— Аз? — Нина неспокойно наблюдаваше петсантиметровите остриета, които стърчаха от лабиринта на металните пилони. Между

тях имаше достатъчно пространство да мине дори Чейс, но щеше да е трудно да се избегнат шиповете. Тя погледна нагоре и видя, че всеки пилон изчезва в дупка в тавана. Дупките в пода им съответстваха напълно. — Представа нямам.

— Петдесет и три минути, док — обяви Чейс, след като се консултира с часовника си.

Нина се взря към дъното на прохода. Отворът в стената беше достатъчно голям да се бръкне вътре; може би имаше лост, който отваряше някаква врата.

— Добре, тогава... ще минем от другата страна. Щом стигнем там, ще вдигнеш гредата и ще видим какво ще стане.

— Правилно. Нина?

— Да?

— Внимавай да не се одраскаш. Както и ти, шефе. Инжекциите против тетанус са болезнени.

— Ще се опитаме.

Кари тръгна първа, като се обърна странишком и без усилие се промъкна между пилоните. Нина я последва. Без да говорят, те продължиха: Кари осветяваше пътя, правеше няколко крачки, след това преместваше фенерчето в другата си ръка, така че Нина да види къде стъпва.

— Продължавайте да говорите — извика Чейс. — Трябва да знам докъде сте стигнали.

— Остават още около четири метра — отвърна Кари и направи още една крачка напред. — Продължавам да не виждам изход, но мисля, че отворът...

Зън.

Нещо се хлъзна и отмести под крака ѝ.

— Какво беше това? — преглътна Нина. От пролуките между каменните блокове се надигна прах. — О, по дяволите!

— Бягай! — извика Кари, хвана я за ръката и я блъсна към прохода между заострените пилони, когато целият таван започна да се спуска с ужасяващо скърцане и хрущене, а отделни блокове го последваха в унисон.

Дори на слабата светлина Чейс видя как покривът го връхлита — когато една врата се затвори с трясък, запечатвайки входа. Едва сега проумя целта на вдлъбнатината над каменната пейка — тя

позволяваше целият таван да се спусне плътно до пода, като не даваше възможност на никого да се скрие...

Нямаше начин да избягаш, нито да останеш, освен ако не искаш да бъдеш премазан.

14.

— О, господи! — изкрещя Нина, когато Кари я дръпна между пилоните.

Един стърчащ шип проряза ръкава ѝ. Тя извика и инстинктивно се дръпна, за да се блъсне в друг, който се заби в лявото ѝ рамо.

Зад тях Чейс отчаяно тласкаше нагоре лоста, без да знае какво друго да направи. Беше тежък, но не дотам, че да не може да го издържи.

Таванът забави, но не спря.

— Държа го! — извика той. — Продължавайте да се движите!

Нина простена в агония, когато Кари я дръпна напред и шипът се заби в плътта ѝ. Кари се опита да се върне и да ѝ помогне, но надвисналият таван я принуди да се приведе, което затрудняваше маневрите ѝ.

— Движи се! — извика Нина и посочи края на прохода. По лицето ѝ се виждаха размазани сълзи.

— Няма да те оставя! — Кари я хвана за ръката. — Хайде! Можеш да го направиш!

Нина се освободи и кръвта потече по ризата ѝ.

— О, боже!

— Хайде! — Кари я поведе между пилоните. Намираха се по средата на прохода, оставаха им десетина крачки, но имаше още много изпитания за преодоляване.

Таванът продължи да се спуска, от процепите се надигнаха прах и песьчинки. Бяха вече на нивото на главата ѝ и Кари се наведе.

Чейс държеше лоста, опънал ръце докрай. Изглеждаше така, сякаш може да остане в тази поза безкрайно много време...

Издрънчаване. Пореден звук като от нещо голямо и тежко, което се движи зад процепа в стената. Някакъв механизъм...

Трас!

Напрежението върху ръцете на Чейс внезапно се увеличи.

— Исусе! — изпъшка той изненадано. Към тежестта, която поддържаше, се бяха добавили още най-малко двацет килограма. Лактите му се огънаха... и таванът започна да се движи по-бързо.

— Мамка му! — Мускулите му се напрегнаха и той опъна ръцете си нагоре.

Падащите камъни леко забавиха движението си. Височината на прохода сега бе само пет стъпки и продължаваше да намалява.

— Продължавай да вървиш! — извика Кари. Оставаха само няколко крачки до края, но всяка следваща ставаше по-малка, докато тя се опитваше да пази равновесие в неестествената си поза.

Чейс чу, че механизмът отново изтраква. Стисна зъби и задъхвайки се, изруга, когато тежестта върху ръцете му се увеличи още. Извика и се опита да задържи ръцете си опънати под допълнителния натиск. Сега тежестта сигурно надхвърляше сто и петдесет килограма и той едва не изпусна лоста.

Още няколко килограма и всичко щеше да свърши.

Таванът се разтресе рязко надолу, преди отново да забави. Кари се удари в него и падна върху един от пилоните. Заостреният му край се заби в левия ѝ бицепс. Тя се дръпна назад с вик и се опита да се откачи, но таванът неумолимо я притисна, забивайки шипа по-дълбоко в ръката ѝ.

— Нина! — извика тя примижала от болка. — Заклецена съм. Ти трябва да стигнеш до края!

Нина погледна напред. Оставаха само шест стъпки, но Кари беше блокирала най-лесния маршрут между пилоните.

— Не мога да го направя!

— Можеш! Налага се! Нина, върви! — Кари освободи ръката си.

Струйки пот се плъзнаха по лицето на Чейс, когато чу поредното изщракване. Тежестта върху ръцете му щеше да се увеличи.

— Не мога да издържа!

Нина тръгна.

С наведена надолу глава тя едва премина под потръпващия таван, като се плъзна покрай една стена и се промъкна през първата дупка. Един от зъбците разкъса ризата ѝ, но не я спря.

Четири крачки.

Чейс се стегна в очакване на следващия камък с ясното съзнание, че няма да може да го издържи.

Нина премина през следващите две дупки, но таванът сега беше прекалено ниско, за да ѝ позволи да се придвижи напред. Тя запълзя и поредното острие раздра бедрото ѝ.

Студените каменни блокове се притискаха към лицето и раменете на Кари, забивайки по-дълбоко остриетата в ръката ѝ.

Две крачки...

Щрак!

— По дяволите... — изсумтя Чейс и напрегна всичките си мускули.

Нина видя тъмния отвор в отсрещната стена да изчезва зад последния блок на тавана.

Болката в ръката ѝ стана непоносима. Чу, че Кари вика.

Чейс също викаше, напрегнал до последно ръце под бремето на последната тежест.

Таванът се спусна.

Нина се промуши през отвора точно когато последният блок падна като острие на гилотина.

Тя обви ръце около нещо: дървена дръжка. Натисна я.

Не се случи нищо...

Трак.

С отекващо скърцане на камък таванът спря.

Чейс отвори очи. На далечната светлина на фенерчето видя, че дървеният лост се намира на четири сантиметра от врата му — и на един пръст от това студеният камък да го премаже.

Кари се опитваше да не мърда. Всяко движение само увеличаваше още повече болката. Тя се опита да види какво става с Нина.

Цялата дясна ръка на Нина се намираще в дупката в стената. Хваната в капан вътре. Таванът се бе спуснал толкова ниско, че тя не можеше да я измъкне обратно. Още няколко сантиметра и щеше да премаже костта, след което да отреже ръката ѝ над лакътя.

С поредно жестоко скърцане на камък и облак прах таванът започна да се вдига.

Чейс погледна настрана. Вратата, блокираща входа, се отвори отново.

Нина измъкна ръката си и се обърна. Лицето на Кари, призрачно на светлината на фенерчето, изразяваше болка, но едновременно с това

— и невероятно облекчение. Нина си проправи път назад към пилоните, за да ѝ помогне. Кари се освободи от шипа и изохка. Кръвта рукна от дупката в ръкава ѝ.

— О, господи! — Нина притисна ръката си към раната. — Еди! Еди! Кари е ранена, има нужда от помощ!

— Не е единствена — надигна се Чейс изпод лоста. Изправи се на крака, едва държейки ръцете си от болка. — Трябва ми светлина.

Нина взе фенерчето и го насочи така, че той да мине между пилоните. Малко след като бе преодолял половината проход, таванът се бе върнал на първоначалното си място и отвратителният шум бе спрял.

Чу се ново изтракване, този път откъм затворения край на прохода.

Нина обърна светлината натам и видя, че се появява отвор, един от каменните блокове в стената се завъртя и разкри отвъд тъмнина.

— Нина... — каза Кари, виждайки кръвта по рамото ѝ.

— Забрави за мен, ти си ранена по-лошо. Еди!

Като едва се провираше между шиповете, които закачаха коженото му яке, Чейс най-после стигна до тях.

— Какво стана? Дайте да видя.

Нина вдигна светлината.

— Един от шиповете я е пробол сериозно.

— Исусе — промърмори той, докато се взираше в раната. — Дълбока е, а аптечката за първа помощ е отвън в селото.

— Забрави за това. — Кари се опита да се изправи. — Нямаме време, трябва да продължим да вървим. Колко остава?

Чейс погледна часовника си и простена.

— Сякаш върху мен е паднала кола; а разполагаме само с четирийсет и девет минути.

— И още две предизвикателства за преодоляване — проплака Нина.

— Ще се справим. — В гласа на Кари нямаше съмнение. — Хайде.

Щом минаха през отвора. Чейс настоя да спрат, за да огледа раните им. Откъсна една ивица от разкъсания ръкав на Кари и стегна ръката ѝ, за да спре кървенето. Нараняването върху рамото на Нина бе по-слабо, но също го превърза.

— Това е всичко, което мога да направя в момента — оправдателно рече той. — И двете имате нужда от зашиване на раните, когато излезем оттук. Както и от инжекции. Не искам никакви отвратителни насекоми да ви заразят с нещо.

Нина потрепери.

— Господи. Не мога да повярвам колко близо беше.

— Остават ни още две изпитания — напомни ѝ Чейс.

— Да, благодаря ти, че ме успокои. Виждам, че си изпотен.

— Според мен това официално може да мине за караница.

— Преодоляхме Предизвикателството на Силата — каза Кари, като внимателно сгъна ръката си и трепна леко. — Сега ни очакват Предизвикателствата на Сръчността и на Ума.

— Искане ми се да кажа, че се надявам да се окажат по-лесни от това последното — обади се Чейс, — но... нямам такова чувство.

— Нито пък аз — кимна Кари. — Но знам, че можем да се справим. Колко минути имаме?

— Четирийсет и шест.

— Добре тогава. Да видим що за Предизвикателство на Сръчността ни чака.

Те закрачиха предпазливо по новия проход, който зави няколко пъти, преди към звука от стъпките им да се присъедини друг звук. Чейс насочи фенерчето напред. Коридорът се отваряше към голяма зала.

— Вода — обяви той.

— Върте в храма? — попита Нина.

— Сама каза, че това е храм на бога на океана... — Те ускори крачка. — Определено течаща вода. Може би онази малка рекичка, която видяхме край селото, минава и през храма.

Предположението му се потвърди няколко минути по-късно, когато тесният проход се разшири. Тримата се озоваха върху платформа, която минаваше по дългия край на голямо правоъгълно езеро със зелена солена вода. Таванът над платформата беше със същата клаустрофобична височина както и проходът, но залата над езерото бе далеч по-висока.

Чейс насочи лъча на фенера към водата и по стените на залата заподскачаха отражения. Езерото, дълго най-малко трийсет метра, бе широко около осем. Пресичаше го нещо, което Нина в първия момент

бе взела за въже, но се оказа тясна дървена греда, не по-широка от пет сантиметра, поддържана от забити в дъното на езерото пръти. Гредата се намираше на шейсет сантиметра под нивото на платформата — и само на двайсетина над ленивата повърхност на водата.

— Добре, и сега какво? — въздъхна Чейс.

Кари посочи отвъд канала.

— Какво е това?

Светлината разкри проблясващ златен кинжал, който лежеше в плитка ниша точно над срещуположния край на гредата. Трийсетина сантиметра над него по дължината на отсрещната стена минаваше перваз, но изглежда не съществуваше начин да се стигне до него.

— Това явно е Предизвикателството на Сръчността — обади се Нина, като стигна до ръба на платформата и се наведе да види гредата от по-близо.

— Като си помисля, че трябва да се пази равновесие върху това нещо, за да се стигне до кинжала...

Опитните очи на Чейс забелязаха нещо интересно в единия край на езерото срещу каменната стена.

— И тогава онова нещо се спуска надолу, така че останалите да могат да пресекат. — От другата страна имаше тесен подвижен мост, повдиган от въжета. — Той описа с показалец една въображаема дъга от горния край на моста надолу до ръба на платформата, върху която стояха.

Нина се взря още по-напрегнато в езерото. Във всеки край на залата може да различи извитите сводове на нещо, което предположи, че е водопровод, канали, през които водата да минава.

— Защо просто не преплуваме до отсрещна? — запита се тя гласно. — Не знам колко е дълбоко, но...

Матовата зелена повърхност на водата внезапно се раздвижи и изригна, разкривайки цяла редица от зейнали челюсти с огромни, лъснали зъби, устремени право към главата на Нина...

Кари я сграбчи за яката и я дръпна назад точно когато устата на каймана се захлопна с чаткане на мястото, на което Нина бе стояла само миг преди това. Хищникът се хвърли и замята по края на езерото, опитвайки се да се докопа до плячката си, но отвесната каменна стена осуети плановете му. Като не успя да се покатери, той падна обратно във водата с ужасно съскане.

Нина бе прекалено уплашена, за да говори.

— Исусе! — успя да произнесе тя, когато гласът ѝ се възвърна.
— Боже мой...

— Ето защо не е възможно да преплуваме. Не бих се изненадал, ако се окаже, че има и пирани.

— Но как са попаднали тук? — извика тя. Цялото ѝ тяло трепереше. — Проклетият храм е от преди пет хиляди години!

Чейс предпазливо изследва езерото, взрян в набраздената повърхност.

— По същия начин, по който капаните продължават да действат — това е работа на ония нещастници отвън.

Като държеше краката си на разумна дистанция от ръба, Чейс се изправи и насочи светлината към тавана.

— Има нещо там горе, но не мога да видя какво е. Прилича на вдлъбнатина в стената.

— Стигаш ли до там?

— Не, прекалено високо е... О, почти успех. Но за да се види добре, ще се наложи да пресечете езерото до мястото, на което е кинжалът.

Кари изпусна дълга въздишка.

— Добре. Предполагам, че аз съм тази, която трябва да го направи.

— Ти? — противопостави се Нина. — Но ти си ранена!

— Сигурна ли си? — попита Чейс. — Искам да кажа, гредата е тясна, но вероятно мога да го направя...

В отговор Кари без всякакво усилие направи стойка на ръце, подпряна единствено върху здравата си ръка, преди елегантно да стъпи отново на земята.

— Добре — кимна Чейс. — Значи ти отиваш и донасяш кинжала...

Нина погледна към езерото видимо разтревожена.

— Кари, сигурна ли си? Ако някоя от онези твари те види...

— Нямаме избор — отвърна Кари и се приближи към гредата. — Колко време ни остава?

— Четирийсет и една минути — каза ѝ Чейс.

— Тогавя по-добре да побързам. — Тя стъпи внимателно от платформата върху дървената греда. Гредата пропука и леко се огъна.

Чейс вдигна фенера, за да освети пътя ѝ. Като се стегна вътрешно, Кари бавно разтвори ръце за равновесие и простена глухо от раната в ръката.

— Добре. Ето, тръгвам.

Тя направи първата крачка. Гредата пропука отново, по-силно. За ужас на всички тя се разклати и поддържащите пръти се залюляха във водата, предизвиквайки вълнение.

Водата в отсрещния край на залата, близо до водопровода, също се надигна. Зловещите очи на каймана се показаха на повърхността, останалата част от туловището му бе едва видима под размътените талази.

— Кари... — предупредително извика Нина.

— Виждам. — Тя насочи цялото си внимание отново към гредата, по която напредваше стъпка по стъпка. Намираще се по средата на разстоянието между два пръта и гредата се люлееше обезпокояващо само на сантиметри над водата.

Кайманът се размърда, опашката му направи змиевидно движение и той сякаш се насочи към нея.

Кари не му обърна внимание, съсредоточена единствено върху пазенето на равновесие. Следващият поддържащ прът сега се намираще почти под нея. Гредата спря да се клати, но се наложи да впрегне цялата си воля, за да се застави да продължи напред.

Мек плясък накара Нина да се обърне и тя видя втори кайман в другия край на залата. Беше дори по-голям от първия и в незаинтересоваността си приличаше по-скоро на дънер.

Дънер със зъби. Той лениво отвори уста, изпускайки злобно съскане.

Кари забърза крачки. Сега се намираще почти на половината път и гредата се отпусна под тежестта ѝ. След всяка стъпка се отпуснаше още повече.

Тя вече ясно виждаше кинжала. Върхът му лежеше в метална купа, която изглеждаше сякаш свързана с нещо зад плитката вдлъбнатина. Дали не беше поредният глупав капан?

Точно в края на гредата имаше много тесен перваз, толкова тънък, че не го бе забелязала досега. Беше широк под метър и дълбок не повече от един сантиметър, напълно достатъчно да стъпи с върха на пръстите си. Бе поставен там очевидно нарочно от строителите на

храма, но засега причините, по които го бяха направили, оставаха неясни и Кари имаше странното чувство, че отговорът няма да ѝ хареса, когато се разкрие...

Гредата се разклати.

Вниманието ѝ се бе отклонило към мистериозния перваз само за миг — но той бе достатъчен, за да изгуби равновесие. Тя се опита отчаяно да се задържи изправена, но тежестта ѝ се бе преместила доста напред. Само секунда и щеше да падне в езерото, между челюстите на дебнещите каймани...

Тя се хвърли напред, стискайки гредата с две ръце и се опъна по корем. Усети удара на тясното дърво в стомаха си като удар от полицейска палка. Стегна колене около потръпващата греда, впрегнала всички сили в усилието да не се изтърколи във водата.

— Кари! — изкрещя Нина.

Чейс съблече якето си, готов да се хвърли след нея.

— По дяволите, няма да успее да го направи!

Кайманите, привлечени от звука, се приближиха.

— Назад! — извика Кари. Коленете ѝ бяха потопени във водата, но тя успя да закачи двете си обувки за гредата и да се изтегли напред.

Дългата глава на по-близкия кайман се показва напълно над повърхността и отворената уста разкри остриите като трион зъби...

— Хей! — изрева Чейс, скочи на края на гредата и удари с крак във водата, предизвиквайки шумен плясък и пръски. — Насам! Хей!

По-едрият кайман промени посоката с лек удар на опашка и се насочи към него. Първият продължаваше да се плъзга бързо към Кари, но обърна главата си при звука и отхапа само тока на обувката ѝ с хрущене, което отекна из цялата зала.

Кайманът изпусна остро въздух, удари с опашка силно по водата и заплува надолу. Притиснатата плътно към гредата, Кари гледаше като обезумяла към огромното туловище. То правеше зловещи кръгове под водата около нея.

Чейс предизвика нов плясък с крака, преди да се дръпне назад към платформата, когато кайманът излетя от водата с разтворена пасть. Мощните лапи задраскаха по каменната стена и тежкото му тяло се блъсна глухо в гредата.

Кари бе на косъм от това да падне във водата. Тя се притисна още по-здраво към дървото, кайманът отново се блъсна в опит да се

докопа до Чейс, преди най-сетне да се признае за победен и да се хвърли назад в езерото.

Другият продължаваше да прави кръгове около нея, от устата му течеше слизеста вода, когато се показва на повърхността. Този път си бе научил урока и се целеше в горната част на тялото ѝ, не в краката. Тя се изпъна и отново се придърпа напред.

Пръстите ѝ докоснаха студения камък, тя се вкопчи в малкия корниз, концентрирайки цялата си сила, за да се надигне от гредата, след което успя да стъпи с единия си крак върху нея и да се изправи.

Кайманът удари...

С вик Кари грабна кинжала от мястото му и замахна между жълтите зли очи на влечугото, забивайки го дълбоко в мозъка му.

Кайманът се блъсна в гредата, след това се плъзна тромаво в езерото и тя извади обляното в кръв острие. Кръвта обагри в червено тъмната вода и тя се разпени, сякаш кипнала от дъното.

Чейс имаше право.

Пирани!

Кари се прилепи към стената. Единият ѝ крак бе още върху гредата, която се тресеше от блъскащото се в нея тяло на влечугото. Върхът на другия ѝ ток беше на малкия корниз. Тя почака, докато гредата спре да се люлее и се огледа да види резултата от вземането на кинжала. Нещо определено бе изцракало, когато тя го хвана...

Случиха се едновременно две неща.

Отнякъде над Чейс и Нина долетя силен звън от метал. Тя долови с периферното си зрение движение в отвора, който Чейс бе забелязал, но беше твърде тъмно, за да разбере какво е.

Но нямаше време да мисли, защото гредата бе започнала да се движи, прибирайки се в стената зад нея. Поддържащите я стълбове се преместиха заедно с нея, предизвиквайки V-образни вълни по повърхността — цялото нещо беше инсталирано върху подобие на рамка на езерното дъно и сега изчезваше с обезпокоителна скорост в студения камък зад гърба ѝ.

— Еди, направи нещо, спри го! — извика Нина, като гледаше безпомощно как гредата се отдалечава от ръба на платформата.

— Как? — попита той, докато търсеше нещо, каквото и да е, с което да спре неумолимото му оттегляне. Нямаше нищо.

Близо до паниката, Кари стъпи на гредата, но дръпна крака си веднага до стената. При скоростта, с която се движеше гредата, разполагаше най-много с минута, преди гредата напълно да изчезне и тя да скочи в езерото при останалия кайман... и пираните, които разкъсваха плътта на мъртвия си придружител.

Все още държеше в ръка кинжала, единственото, което можеше да я защити.

Кинжалът...

Трябва да имаше нещо повече, осъзна тя. Трябваше да направи нещо с кинжала, не просто да го намери.

— Хвърли ми фенера! — извика.

— Но тя ще падне! — възрази Нина, когато Чейс дръпна назад ръката си.

— Така или иначе след минута ще падне — отвърна ѝ той.

— Кари! Готова ли си?

— Да!

Той хвърли фенера. Ярката светлина прелетя през залата като падаща звезда. Кари хвана фенера с ранената си ръка. Като се опитваше да запази равновесие, тя го вдигна и насочи лъча към вдлъбнатината горе над другия край на езерото. Разкри се нещо като ниша, куб със страни почти метър. Металът вътре блестеше, кръгъл предмет с ширина трийсетина сантиметра от мед или злато, приличащ на щит.

Не, не щит; мишена.

От гредата над повърхността бе останал само един метър, няколко секунди — и той щеше да изчезне безследно.

Кари се обърна и стъпи върху него с два крака, като издърпа назад дясната си ръка, за да се засили и да хвърли кинжала...

Мишената, ударена в самия център, издрънча. Металният диск падна назад и изчезна.

Гредата спря да се движи. Със скърцане и опъване на въжета тесният подвижен мост в отсрещния край на залата падна, удряйки срещуположната платформа с трясък.

Кари погледна надолу. Стърчащата от стената греда бе достатъчна за да стъпи с двата си крака, ако ги сложеше странично.

Тя се подпря със свободната си ръка в стената, чувствайки се напълно безпомощна.

— А сега какво се предполага, че трябва да направя? — запита се тя гласно.

Сякаш в отговор над нея се чу шум. Едно дълго възлесто въже с дебело парче дърво в края се смъкна от перваза, който минаваше по стената.

Чейс и Нина вече бяха стигнали до моста.

— Ще те посрещнем от другата страна! — извика Чейс, когато Кари хвана въжето и го дръпна, проверявайки дали няма да се скъса и дали не е поредният капан. Изглеждаше здраво. Като пазеше дясната си ръка, тя се покатери до корниза. Беше широк само трийсетина сантиметра, но в сравнение с това, на което сега бе стъпила, ѝ изглеждаше направо като магистрала.

Нина и Чейс я чакаха на края на подвижния мост.

— Беше дяволска работа — каза Чейс, когато Кари се облегна на стената напълно изтощена. — Колко голяма беше мишената? — Тя вдигна ръката си да покаже и Нина завъртя глава.

— Не мисля, че бих могла да го направя — призна тя. — Изобщо не са се шегували, когато казаха, че е Предизвикателство за Сръчност. За съжаление, ни очакват още.

— Предизвикателството на Ума? Точно като за теб, докторе. Готова ли си?

Тя се усмихна нервно.

— Имам ли избор?

— С колко време разполагаме? — попита уморено Кари.

— Ами... трийсет и шест минути.

Всички погледнаха надолу към прохода, който водеше по-навътре в храма. Въпреки че не бе по-различен от онези, през които бяха минали, този изглеждаше много по-заплашителен.

— Добре, тогава. — Нина се изправи с решителност, каквато изобщо не чувстваше. — Да се надяваме, че умът ми е готов да се справи с изпитанието.

15.

Като внимаваха за нови капани, те закрачиха по-нататък.

Нещо безпокоеше Нина, но тя не бе сигурна какво е. Не беше просто последствие от адреналиновия шок, че са избегнали на косъм смъртта. Имаше нещо друго, чувство, убеденост, че пропуска някакъв жизненоважен факт.

Нямаше време обаче да мисли за това. Напред се разкри друга зала.

— Задръж — каза Чейс и спря на входа. Той освети с фенера пространството навътре. — По-малка е от последната.

В сравнение със залата с езерото, тази бе миниатюрна. Стените, както и входът, бяха покрити със знаци — същият език, като на атлантския секстант.

— Изглежда безопасно — промърмори Чейс, — но по-добре да не разчитаме на това. Бъдете внимателни. — Той пристъпи в помещението и спря, сякаш очакваше да се задейства някакъв скрит капан; след това направи знак на двете да го последват.

— Окей. Предизвикателство на Ума значи... Давай, док.

— Добре... — Тя взе фенера и освети надписите по стените. — Господи! Преводът може да отнеме дни!

— Обаче имаме само трийсет и три минути до залеза. Мисли бързо.

— Нина, ето тук. — Кари се беше приближила до стената срещуположно на входа. Един каменен блок, върху който нямаше текст, приличаше на врата, а до него стоеше нещо, напомнящо на...

— Везна! — промърмори Нина. — За теглене. — Тя насочи светлината отдолу под нея. От камъка излизаше улей, а в него имаше стотици оловни топчета, всяко с големината на череша. — Предполагам, че трябва да сложим правилния брой топчета върху везната. Но как да разберем колко са нужни? — До медното блюдо имаше лост; тя се протегна към него, но Кари я спря.

— Чакай! Май имаме право само на един опит — каза тя и посочи към тавана. Оттам висеше голяма метална скара с трийсетсантиметрови шипове, готова да прободне всеки в залата при падането си. Нина светкавично отдръпна ръка.

Тя плъзна лъча на фенера по стените докато освети няколко реда големи символи, изсечени над затворената врата. Бяха подредени в три редици, една над друга, в групи от по шест различни символа в най-горния, и по пет в двата по-долни. Разпозна веднага първия символ. Група от малки знаци като апострофи...

— Това са цифри — обяви тя. — Сигурно ще е някакъв математически пъзел. Ако го разгадаем, ще получим броя на оловните топчета, които да сложим на блюдото.

— И това ли е всичко? — Чейс прозвуча почти разочаровано. — Исусе, дори аз можех да го направя. Да видим... този отгоре, тук има още три малки точки, пет обърнати надолу „V“-та, седем наклонени букви „L“, две наклонени стрелки с черта под тях, четири обратни „N“ и още едно, с черта до него. Това е 357 241. Проста работа.

— Сбърка — усмихна се Нина. — Числовият ред е обратен на нашия — първият символ, малката точка, е всъщност най-малката цифра; всяка от тях е една единица. Така че първото число всъщност е 142 753. Същият символ от картата на реката върху секстанта, и знам, че съм права, иначе никога нямаше да намерим това място.

— Добре, умнице — ухили се Чейс. — Значи останалите числа са 87 527 и 34 164. И после какво, изваждаме ли? Това прави... ъ-ъ-ъ...

— Двайсет и една хиляди шейсет и две — произнесоха едновременно Кари и Нина.

Чейс подсвирна впечатлен.

— Окей, значи не се нуждаем от калкулатор. Само че в улея няма начин да има двайсет и една хиляди топчета.

— Ами ако става въпрос за комбинация от действия? — предположи Кари. — Изваждаме второто число от първото, а след това делим на третото?

— Прекалено сложно. — Нина се взря в числата. — Няма символ, от който да съдим, че се налага да прилагаме различни действия. Освен... — Тя се намръщи. — Резултатът би бил дроб, което ме кара да мисля, че слагането на 1 цяло и 62 стотни топчета върху везната едва ли е правилният отговор.

Чейс примига.

— Проклетата работа. Главата ме заболя от всичкото това смятане.

— Първото число плюс третото, разделени на второто, прави две цяло и... две — каза Кари. — Съмнявам се, че са пресмятали резултати с точност до петия знак. Може би са закръгляли до втория...

— Пак е прекалено сложно — поклати глава Нина. — И прекалено нагласено. Първото плюс третото, разделени на второто? Прилича на кръстословица, но липсва ключът за разгадаването! — Тя насочи фенера към останалите стени. — Ключът може да е някъде другаде, в другите текстове. Трябва само да го намеря.

— Тик-так, тик-так, докторе. — Чейс почука върху часовника си. — Двайсет и девет минути.

Нина коленичи до едната стена и освети символите. След минута въздъхна разочаровано.

— Всичко това се отнася до градските постройки и историята на хората впоследствие. Не виждам нищо свързано със загадката.

— Не се ли споменава нещо за хората, преди да се преместят тук от Атлантида? — попита Кари.

— Във всеки случай аз не виждам. — Нина стана и се приближи до друга стена. — Тук продължава същото. Като счетоводна книга е, архив на племето година по година. Колко деца са родени, колко животни са притежавали... Сигурно има данни поне за няколко века. Но няма нищо, свързано с изпитанието! — Тя прокара ядосано пръст по знаците над вратата.

— Хрумна ми нещо — обади се Чейс. — Това нещо е Предизвикателство за Ума, нали така?

— Какво искаш да кажеш? — попита Кари.

— Това очевидно е врата, нали така? — Той пристъпи напред. — А ние дори не помислихме да я отворим.

— Опитай! — кимна му Нина.

Чейс протегна ръка и натисна. Вратата остана напълно неподвижна. Той опита от едната, после и от другата страна. Нищо не се случи. Реши да опита да я повдигне. Отново не се случи нищо.

— Глупости! — възкликна той и се дръпна. — Наистина си помислих, че може да проработи.

— Същото е направил и някой друг — каза Нина и се приближи до него. — Виж! Току-що осъзнах, че вратата не е напълно в същия

цвят като останалата част от залата. Издялана е от различна скала. И на камъните около нея има знаци — изсечени знаци и лостове. Но не и на самата врата. Тази врата е по-нова: индианците са я сменили! Някой не е искал загадката да бъде разгадана, ето защо просто са разбили истинската врата.

— Нацистите? — учуди се Кари.

— Съвсем в техен стил — отвърна Чейс. — Сигурно са били в състояние да убедят индианците да ги пуснат с нещо повече от фенер вътре.

Кари кимна:

— По всяка вероятност под дулото на оръжие.

— Точно така. Проблемът е, че не разполагаме с никакви лостове. Така че ще се наложи да го направим по трудния начин.

Нина бързо се върна до издълбаните в страничната стена знаци.

— Мисля, че все пак можем. Тези числа... има нещо странно около тях. Погледнете. — Тя прокара пръст по линиите от символи. — Виждате ли? Повечето са подредени в групи от по осем. Не по девет или по десет. Осем тук, и тук, ето и тук...

— Искаш да кажеш, че може да са работили на базата на осмицата? — попита Кари.

— Възможно е. Няма да са единствената древна цивилизация, която го е правила.

— Какво си открила? Какво искаш да кажеш? — попита Чейс.

— Струва ми се, че проектираме собствените си предубеждения върху хората, построили този храм — каза Нина с блеснали от въодушевление очи. — Изхождаме от презумпцията, че са използвали десетичната система като нас. — Тя улови въпросителния поглед на Чейс. — Нашата цифрова система е основана на кратните на десет. Десетици, стотици, хиляди...

— Защото имаме десет пръста, нали така. Взел съм си изпита по математика...

— Това е широко разпространена система — продължи Нина. — Използвали са я древните гърци, римляните, египтяните... Разпространена е, защото е буквално пред очите ни. — Тя вдигна пръстите си да покаже. — Но не е единствената. Шумерите са използвали за основа числото шейсет.

— Шейсет? — извика Чейс. — Кой би използвал такова нещо, по дяволите?

Кари се усмихна.

— Ти. Всеки път, когато погледнеш часовника си. Основата на цялата ни хронометрична система.

— О, вярно. — Той кимна смутено.

— Съществували са много други основи, използвани от древните цивилизации — продължи Нина. — Маите използвали за основа двајсетица, по време на Бронзовата ера европейците използвали осмица... — Тя протегна ръка отново към символите. — Основа осмица! Така е, това трябва да е!

— Защо някой би използвал осмицата? — попита Чейс. В отговор Кари протегна ръце със свити навътре палци. — О, схванах! Използвали са палците, за да броят пръстите си, но без да броят самите палци, така ли?

— Такава е теорията — отвърна Нина, докато се взираше в надписите. — Така че вместо да вървят едно, десет, сто, цифрите всъщност вървят едно, осем, шейсет и четири... — Тя се върна бързо до вратата. — По този начин излиза, че първата колона са едноцифрени числа, втората — кратни на осем, след това шейсет и четири, петстотин и дванайсет, четири хиляди деветдесет и шест и...

— Трийсет и две хиляди седемстотин шейсет и осем — завърши Кари.

— Правилно. Така че числото трябва да е, чакай да видим...

Чейс простена.

— Ще ви оставя двете да го измислите.

Кари стигна първа до отговора.

— Петдесет хиляди шестстотин шейсет и седем.

— Окей — кимна Нина. — Ти сметни второто число, аз ще сметна третото. — След малко получиха отговорите: 36 695 и 14 452. — Добре! Значи първото минус второто, минус третото прави...

Двете се замислиха напрегнато, а Чейс ги гледаше. Лицата им посърнаха почти едновременно.

— Какво? Какъв е отговорът?

— Минус четиристотин и осемдесет — произнесе Нина унило. — В такъв случай не е възможно базата да е осем.

— Ами ако е девет? — предположи Кари. — Ако десетичната дава прекалено голям резултат, а осмичната прекалено малък...

— Отговорът трябва да е в хилядните. По дяволите! — Нина погледна Чейс въпросително.

— Двайсет и четири минути.

— Мамка му! Изоставаме! — Тя ядосано ритна вратата. — Не мога да разбера какво пропускаме?

Чейс се наведе и започна да рови из оловните топчета с надеждата, че може да има някакъв скрит ключ за разгадаването на пъзела. Но такъв нямаше.

— Ами ако просто се опитаме да уцелим и сложим толкова топчета, колкото ни хрумне? Има шанс да ни се усмихне късметът.

Нина докосна медальона си.

— Ще ни трябва целия късмет на света.

— Това е единственото, с което разполагаме. Не можем просто да се откажем — дори и да успеем да се върнем през всичките други препятствия, когато излезем индианците ще ни убият. А после Хюго, Агналдо и професора.

— Ако го направим погрешно пак ще ни убият — напомни му Кари и посочи шиповете, надвиснали над главите им.

— Може би съществува начин да издърпаме лоста от външната страна на помещението...

Но Нина бе престанала да слуша. Нещо, което Чейс бе казал преди, изникна в съзнанието ѝ.

Дори и да успеем да се върнем през всичките други препятствия.

Точно тези думи не ѝ даваха мира. В следващия миг тя разбра какво беше...

— Трябва да има друг начин да се мине! — извика тя. — Хората от племето, които поддържат храма и капаните... някой трябва да слага тези капани. Както и да ги поправя. — Тя посочи каменната врата. — Не е възможно строителите на храма да са принуждавали всичките хора, за които се предполага, че трябва да бъдат предпазвани, да минават през всичките тези препятствия всеки път, когато влизат вътре — една малка грешка — и са мъртви! Значи трябва да има някакъв начин да се влиза безопасно, без да са заплашени от смърт всеки път.

— Задна врата? — допусна Чейс.

— Да, нещо като служебен вход или просто някакъв начин да се отваря изхода на всяко предизвикателство, без всъщност да е напълно завършено. — Нина отново плъзна лъча на фенера по стените. — Може би има някакъв ключ или хлабав блок, нещо, с което да се отвори вратата.

Започнаха да претърсват стените на залата, като опипваха с пръсти студения камък. След минута Чейс извиси глас:

— Тук!

Нина и Кари отидоха при него в ъгъла на помещението. На нивото на пода, точно където двете стени се събираха, имаше малък вертикален отвор. Не беше по-голям от прорез — но в сравнение с точните спойки на другите блокове си личеше, че е преднамерено изработен.

— Какво има вътре? — попита Кари.

— Представа нямам — прекалено малък е, за да провря ръката си. Нина, ти си с по-изящни пръсти, защо не опиташ?

— Ами, бих искала да си останат изящни — отвърна тя, но коленичи пред отвора. — О, боже. Надявам се, че вътре няма скорпиони, или нещо, което да ми натроши ръката...

Тя предпазливо провря длан между блоковете. Отначало малко, после още малко...

Върховете на пръстите ѝ докоснаха нещо. Тя се сепна, уплашена, че може да е спусък, който да задвижи надолу шиповете. Но не стана нищо подобно.

Засега.

— Какво има? — попита Кари.

— Усетих нещо метално.

— Може би е ключ?

— Не знам... почакай. — Нина опипа. — Възможно е.

Чейс се наведе.

— Можеш ли да го дръпнеш?

— Нека аз — предложи Кари. — Нина, по-добре почакай в прохода. В случай че нещо се обърка.

— Ако не се получи, така или иначе скоро ще умрем — каза Нина. — Вие двамата излезте от залата. Тръгвайте! — добави тя, преди някой от тях да успее да възрази. Тя си пое няколко пъти дълбоко въздух, докато те се върнаха до входа на залата. — Добре. Тук... — Тя

обви пръсти около метала, спря за момент да осъзнае какво прави, след което дръпна.

Щрак.

Висящата рамка с шиповете остана на мястото си.

Второ, по-силно издрънчаване на метал се чу откъм каменната врата. Нина издиша шумно.

— Мисля, че се получи...

— Излез от залата — нареди ѝ Чейс и махна на Кари да стои отзад, докато той отива към вратата. Нина се подчини. Той се напрегна и натисна. Вратата се отвори, тежкият камък остърга пода. Зад вратата се простираше поредният тъмен проход.

— Успя! — извика Кари.

— Добра работа — похвали я Чейс. — Но наистина трябва да побързаме — остават ни двацет и една минути.

— Тогава по-добре да тръгваме. — Нина потупа ръката на Чейс, когато мина покрай него.

— Ама наистина сме добър отбор, а? — усмихна се той. — Ти си мозъкът, аз съм мускулната сила, а Кари...

— Красотата? — подсказа Нина. Норвежката се усмихна.

— Щях да кажа „сръчността“, но това е подходящо. — Той взе фенера от Нина. — Добре. Преодоляхме трите предизвикателства. И сега какво?

— Сега връщаме артефакта там, където му е мястото, след това излизаме. — Нина забърза напред.

Кастил гледаше тревожно на запад. Слънцето отдавна бе потънало зад високия балдахин на дърветата, но малко от ярката светлина продължаваше да се процежда през плътния листак.

Небето стана по-тъмносиньо с падането на мрака...

Той отново се обърна към входа на храма. В правоъгълника от тъмнина не се долавяше никакво движение от момента, в който лъчът от фенера на Чейс бе изчезнал преди четиридесет минути.

— Побързай, Едуард — промърмори той гласно.

— А-ами ако са м-мъртви? — заекна Филби; цялото му лице лъщеше от пот. Тримата пленници бяха на колене отвън, пред колибата на старейшините, заобиколени от няколко от ловците.

— Ще се справят — произнесе Кастил. Искаше му се да се чувства по-сигурен, отколкото прозвуча.

Неочаквано остро пращане прекъсна мърморенето на индианците и чуруликането на птиците. Дойде от изоставените багажи.

— *Изследователски екип, чувате ли ме? Тук Перез. Чувате ли ме? Край.*

Индианците реагираха с обясним шок, скочиха и заеха отбранителни позиции, насочиха оръжията си, сякаш очакваха нападение.

— *Изследователски екип, обадете се. Край.*

— Ако му отговорим, той ще може да телефонира в хеликоптера — каза Ди Салво. — За помощ.

— И оръжие! — добави Филби почти с надежда.

— Стига да успеем да ги накараме да ни дадат радиостанцията — поклати глава Кастил. Индианците бяха разбрали откъде идва звукът и сега внимателно претърсваха раниците, като ги мушкаха с копията си.

— *Изследователски екип, не знам дали ме чувате... — Един от членовете на племето прободя раницата на Кастил, заглушавайки съобщението. — ... има компания. Чувам поне един хеликоптер, може би дори два, които се приближават към мен. Не са наши, повтарям: не са наши хеликоптери. Моля отговорете.*

— Военни? — вдигна вежди Кастил обезпокоен.

— Щяха да ми кажат, ако планираха някакви операции в джунглата — отвърна Ди Салво.

— Гадост. — Кастил имаше ужасно предположение кой може да е в хеликоптерите. — Агналдо, опитай се да ги убедиш да ни дадат радиостанцията. Трябва да...

Един от индианците извади портативния радиоприемник. Гласът на Перез сега се чуваше по-ясно.

— *Изследователски екип, виждам един от хеликоптерите! Това е... Исусе!*

От радиоговорителя долетя пронизително пищане на статично електричество и индианецът хвърли уплашен приемника. Филби местеше поглед от Кастил към Ди Салво.

— Какво стана? Какво беше това?

Кастил му хвърли мрачен поглед, след което изви очи към реката. Няколко секунди по-късно се чу звук като от далечна гръмотевица.

— „Нереида“ избухна — каза той.

— *Какво?!*

— Куобрас. Намерил ни е.

Чейс погледна часовника си.

— Остават ни само осемнайсет минути.

— Тогава не трябва да спираме — каза Кари. Тя извади секстанта. — Намери мястото, на което да го оставим.

— Ами ако просто го оставим тук и се престорим, че сме го сложили на мястото му? — предложи Нина полусериозно.

— Нещо ме кара да мисля, че ще проверят — саркастично отвърна Чейс.

— Само си помислих... О!

Бяха стигнали края на прохода.

Чейс вдигна фенера. Яркият лъч почти се изгуби в огромната зала.

— Храмът на Посейдон — прошепна Нина.

Чейс гледаше със страхопочитание.

— Невероятно!

Според Нина голямата зала беше поне шейсет метра дълга, половината от дължината на цялата сграда, и почти толкова широка. Сводестият каменен таван, украсен със злато и сребро, се издигаше като покрив на катедрала, поддържан от контрафорси от двете страни. Във всяко подобно на ниша пространство между контрафорсите стоеше по една статуя, която блестеше с блясъка на чисто злато. Имаше дузина такива.

Но те бяха нищо в сравнение с онова, което привлече вниманието на тримата изследователи. В отсрещния край на залата се издигаше почти до самия таван друга статуя.

Посейдон.

— Мили боже — възкликна Нина и се приближи, забравила за всички предпазни мерки и възможни капани. — Точно както го е описал Платон...

— „В храма поставили златни статуи: богът бил представен прав да кара колесница с шест крилати коня и темето му достигало до тавана...“^[1] — изрецитира до нея Кари.

— А това може би са стоте Нереиди — посочи Кари един кръг с по-малки статуи около колесницата на Посейдон.

— Не ми изглеждат сто — поклати глава Чейс, когато се приближиха до огромната статуя.

— Обзалагам се, че са шестдесет и четири — каза Нина. — При основа осем това би било най-важното число — както стотицата в десетичната система. Платон е използвал дума, преведена от различна цифрова система, но действителната цифра, която е представена е била различна...

— Преброих седемдесет и три... — прекъсна я Кари.

— Какво? Седемдесет и три?! — извика Нина невярващо. — Що за система ще използва седемдесет и три като важно число?

— Нина? Сериозно! Това няма значение — каза Чейс. — Тук сме и нека сега направим това, заради което дойдохме, преди всички да бъдем убити, става ли?

— Става — отвърна Нина. — Но това продължава да няма никакъв смисъл...

Зад масивната статуя имаше отвор, който водеше към стълбище. Те се изкачиха и откриха друга зала, по-малка от главния храм, но още по-украсена — и чудата. Макар и по-нисък, таванът беше засводен, така че да подхожда на храма отвън. Но онова, което отвън бе направено от камък, тук бе изработено от нещо друго.

— Слонова кост — каза Кари, когато Чейс насочи светлината на фенера напред. Тя се намръщи. — Според Платон покривът на целия храм трябва да е облицован със слонова кост...

— Това не е Храмът на Посейдон — поклати глава Нина. — Това е дубликат, копие. Атлантите са се опитали да възпроизведат цитаделата на Атлантида в новия си дом. Предполагам, че е било трудно да се пренесе слоновата кост тук, затова са работили с каквото са разполагали... О! — Тя спря рязко. — Еди, подай ми фенера. — Тя го дръпна от ръката му. — Май открихме онова, което търсехме.

Нина насочи светлината към задната стена на залата. Мек отразен блясък изпълни помещението. Орейхалк.

Цялата стена бе облицована с метала, тънки листове, с издълбани в една над друга редици дъвен текст. Нина бързо забеляза, че това е друг вариант на езика, по-стар, но не по-малко напреднал.

Но не това бе приковало вниманието ѝ. Тя освети голямата илюстрация, доминираща стената, следвайки изкривените, но много познати линии...

— Това карта ли е? — попита Чейс невярващо.

— Това е Атлантида — прошепна Нина. — И още как.

Въпреки неточностите в детайлите, очертаванията на континентите не можеха да бъдат сбъркани. Западните брегове на Северна и Южна Америка отляво, Европа и Африка отдясно. И покрай Африка картата продължаваше към Индийския океан, очертавайки формите на самата Индия и дори части от Азия. По-светли линии свързваха различни точки, както изглежда показваха курсовете между пристанищата и маркираха маршрутите към селищата в сушата.

Повечето от линиите се приближаваха към нещо в източния Атлантик с формата на остров, който не бе означен в никоя съвременна карта...

— Исусе... — За момент Нина почувства как сърцето ѝ спира. — Намерихме я. Атлантида. Точно там, където казах, че е...

— Мили боже. — Кари се приближи да погледне. — Ти я намери! Нина, ти я намери!

— Ние я намерихме — повтори Нина, споделяйки радостта ѝ. — Направихме го! — За момент почти се задави от радост, докато реалността я връхлетя с пълна сила. — Еди, колко време ни остава, за да се върнем?

— Четиринайсет минути. Единствената трудност ще е да се проврем между онези остриета — можем да го направим за осем минути, ако побързаме. — Той се дръпна от картата, забелязвайки нещо в един от ъглите на залата.

— Значи имаме само шест минути за изследване? По дяволите! По дяволите! — Нина удари силно с юмруци по бедрата си във върховно отчаяние. — Трябва ми повече време!

Кари извади артефакта от орейхалк.

— Хайде да намерим мястото, на което е бил. Ако успеем да се върнем навреме в селището, може и да ги убедим да ни позволят да се

върнем в храма, след като им обещаем, че няма да вземаме нищо. Единственото, от което се нуждаем, са снимки...

— Това не е достатъчно — промърмори Нина, усещайки как всичко, заради което е работила, се изплъзва. Беше сигурна, че индианците няма да им позволят да се върнат отново тук.

— Хей. — Отначало Чейс помисли, че е открил друг изход, улей, който се спускаше надолу от залата. Но един бърз поглед — и той се увери, че е блокиран, запушен от груби каменни парчета. Не му се изплъзна, че отломките са далеч от строгите стандарти на останалата част от храма, но наблизко забеляза нещо по-интересно. — Елате.

Нина и Кари забързано се приближиха и видяха ниша, висок капак върху полиран черен камък. Отгоре стояха няколко предмета, всички изработени от орейхалк.

— Това сигурно е останалата част от секстанта — предположи Кари и посочи към равно, с формата на резен от пай парче, с гравирани отгоре атлантски цифри. Нина бързо извади медальона си и го провеси срещу основата на секстанта. Извивката пасваше точно.

— Господи, имала съм парче от това нещо през цялото време — каза тя, закачайки медальона обратно на врата си.

— Как е станало така, че нацистите са избягали с това парче, а не са взели останалото? — попита Чейс.

— Може би хората, които са носели другата част са били тези, чиито трупове видяхме в реката. — Нина бързо сложи чепа от вътрешната страна на лоста в съответстващата дупка на върха на триъгълника, завъртайки го, така че върхът на стрелката, издълбана върху повърхността му, да се изравни със знака над всяка цифра. — Получи се — обяви тя със смесица от оправдание и тъга, че няма да може да покаже на никой друг откритието си. — Каквото и да са използвали като огледала, сега липсва, но могат да се видят прорезите, където са се намирали. Господи, наистина са можели да пресмятат географската ширина преди повече от десет хиляди години...

— Добре, върнахме парчето, сега да тръгваме — подкани ги Чейс.

Нина размаха ръце.

— Почакай, почакай.

— Нина, те ще убият Хюго и останалите, както и нас, ако не си размърдаме задниците.

— Една минутка, само една! Моля те!

— Остави я — произнесе твърдо Кари. Чейс неохотно се съгласи, но многозначително вдигна ръчния си часовник.

— Картата — каза Нина, почти заеквайки в бързината да произнесе думите. — Вижте дестинациите в единия край на търговския маршрут или каквото и да е то, обозначени са с цифри и посоки на компас. Устието на Амазонка тук — тя показва, — сочи седем, юг и запад, точно както е и върху изпъкналата част на секстанта. — Пръстът ѝ мина през картата и спря до изкривеното изображение на Африка, сочейки южния край на континента. — Вижте, вижте това! Означен е и нос Добра надежда — показана е географската му ширина спрямо Атлантида!

Чейс тръсна китката си и размаха часовника си пред нея.

— Стига, Нина! Карай по същество!

— Не виждаш ли? Вече знаем колко на юг е устието на Амазонка спрямо Атлантида, седем единици географска ширина, освен това казват колко на юг е нос Добра надежда — така че след като ни е известно местоположението им едно спрямо друго според съвременните мерки, можем да използваме разликата и да разберем на колко се равнява една атлантска мерна единица за географска ширина; а после да се върнем на север от Амазонка и да намерим самата Атлантида! Можем да го направим! А след като знаем системата им, артефактът не ни е нужен повече — нужно ни е само време, за да направим изчисленията!

— Нямаме никакво време, Нина! — каза Чейс с тон, който показваше, че няма място за повече дискусии. — Трябва да излизаме оттук. Веднага! — Той взе фенера от нея. — Ти също, Кари! Хайде!

Те напуснаха залата, минавайки покрай колосалната статуя на Посейдон. Нина се заслуша в звука от стъпките им, отразен от огромното помещение.

— Какъв беше този шум? Чух нещо!

Чейс също го беше чул — нисък боботещ звук, който се засилваше с всяка секунда.

— По дяволите, звучи като хеликоп...

Целият храм се разтреса от експлозията, която проби дупка в покрива.

[1] „Критий“ — в: Платон, „Диалози“, том 4, стр. 573, изд. „Наука и Изкуство“ 1990 г., превод Г. Михайлов — Б.пр. ↑

16.

— Лягай! — изкрещя Чейс и се хвърли върху Нина, когато върху тях заваляха камъни. Големи каменни блокове се срутиха върху пода на храма под зейналата дупка, разбивайки се оглушително на парчета.

Отгоре нахлу силен вятър и завихри облаци прах. Чейс се дръпна от Нина и присви очи към обагреното в цветовете на залеза небе, което бързо бе затулено от нещо.

Нещо *голямо*.

Грохотът от двигателите на хеликоптер и тътенът на картучницата бяха толкова оглушителни, че той почти ги усети с тялото си. Руският Ми-26, най-големият хеликоптер в света, създаден за пренасяне на огромни товари на големи разстояния.

На големи товари — или на многочислени войски.

Вертолетът кръжеше точно над дупката. Вратите на корпуса му бяха отворени и всеки момент от тях щяха да се спуснат въжета, по които мъжете да влязат в храма...

— Хайде! — извика той, но гласът му бе почти веднага заглушен от грохота на хищната машина. Чейс помогна на жените да се изправят. — Бързо към тунела! Бързо!

— Какво става, по дяволите? — попита Нина.

— Братството! Влизайте в тунела! Тичайте! — Той хвана ръката на сликаната Нина и я повлече след себе си, а Кари подтичваше успоредно.

От хеликоптера увиснаха шест черни опашки. Те се вееха надолу свободно, преди да се опънат и облечените в черно бойно снаряжение и бронирани жилетки мъже да се спуснат изкусно, с привързани към гърдите фенери. Чейс имаше достатъчно опит, за да схване, че това са професионалисти, бивши военни.

Всеки от тях бе въоръжен с картучен пистолет „Хеклер и Кох“, а вероятно и с друго оръжие.

Чейс, Нина и Кари стигнаха до прохода, осветявайки пътя си напред. Шумът от хеликоптера продължаваше да се чува, дори след

като преодоляха извивките и завоите и минаха през вратата в залата, където се намираше Предизвикателството на Ума.

— Но как са ни открили? — не можеше да се начуди Кари.

— Не знам — отвърна Чейс, докато влизаха в следващия тунел.
— Може би са внедрили в кораба човек, който да следи.

Нина едва дишаше, не свикнала с такава скорост.

— Какво искат?

— Същото, което и ние — обади се Кари. — Само че за разлика от нас те искат да го унищожат, за да бъдат сигурни, че никой няма да използва информацията и да намери Атлантида.

— А също да я унищожи — добави Чейс.

— О, боже! — ахна Нина. — Ами Джонатан, ами Хюго?

— Да се надяваме, че са тръгнали направо към храма и са заобиколили селището — произнесе Чейс мрачно.

Стигнаха до последния проход преди подвижния мост над езерото. Зад тях се чува тичащи стъпки.

— Бягайте към изхода — нареди им Чейс и подаде на Кари фенера, докато тичаха по моста, увиснал под тежестта им. — И ме чакайте.

— Какво се каниш да правиш? — не се сдържа Нина.

— Опитвам се да им попреча да ни хванат. Продължавайте! — Той спря в края на моста и им направи място да минат. След това хвана най-далечната дъска и я повдигна от перваза, преди да я блъсне встрани с все сила. Мостът се изкриви, като пукаше и стенеше.

Като сумтеше. Чейс я блъсна в езерото. Дървото се опита да се извие в първоначалната си форма, когато го пусна, притискайки моста срещу отвесната стена. Той го ритна, потапяйки края му във водата със силен плясък. Останалият кайман подаде глава на повърхността с внезапен интерес.

— Добре, давайте! — извика той, докато тичаше към изхода. Кари хукна, а Нина се поколеба, изчаквайки Чейс да ги настигне.

— От тежестта им крайт на моста ще потъне във водата — каза Чейс, докато тичаха надолу през прохода. — Тогава ще разберем дали този крокодил е още гладен.

— Само дете беше кайман — уточни Нина.

— Каквото и да е! Добре, ето ги пилоните. Кари, ти си първа, после Нина.

Дори без поощрението на падащия таван те продължаваха да внимават за пътя между заострените пилони. Шиповете се закачаха в дрехите им. Най-после минаха отгатък и влязоха в залата, в която се намираше Предизвикателството на Силата. Чейс пое отново водачеството.

— Така — каза той, без да спира да тича, — следващото, което ще направим, след като излезем, е вие двете бързо да изтичате в джунглата. Отдалечете се колкото е възможно от храма, скрийте се и останете там.

— Ами ти? — попита Нина. — Ами останалите?

— Ще ги намеря. Надявам се индианците да са се вбесили, че Куобрас е разрушил храма и да са хукнали след хеликоптера. Ако сме късметлии, едва ли е останал някой пазач.

— А ако не сме? — попита Кари.

— Предполагам, че сме прецакани! — Те завиха зад последния ъгъл и пред тях се разкри квадрат бледа дневна светлина. — Готови ли сте?

— Не — изсумтя Нина.

— Можеш да го направиш, Нина. Кари, грижи се за нея. Ще ви настигна веднага щом мога.

— Ще се грижа — обеща Кари. Бяха вече почти до входа.

— Добре, готови... тичайте!

Те хукнаха...

И спряха. Нямахше къде да бягат.

Чакаха ги повече от десетина облечени в черно мъже с насочени оръжия, заобиколили в полукръг входа на храма. Пред колибите лежаха телата на четирима индианци; от останалите от племето нямаше и следа. Кастил, Ди Салво и Филби бяха все още пленници и стояха на колене в една линия пред...

— Здравсти, Еди — каза Джейсън Старкман.

Изглеждаше по съвършено различен начин от момента, в който Нина се бе запознала с него в Ню Йорк. Костюмът го нямаше, заменен от военна униформа — бронирани доспехи, снаряжение, поддържащо амунициите и канията на ножа. Черна превръзка скриваше дясното му око. Противният спомен как пръстите ѝ се забиват в нещо влажно я накара да потръпне.

— Здравсти, друже! — отвърна Чейс със заплашителна усмивка и вдигна ръце. — Решил си да приличаш на пират, а?

Старкман го изгледа студено.

— Виждам, че чувството ти за хумор е все така гадно.

— А дали не виждаш само наполовина?

Лицето на Старкман се стегна за момент, преди да насочи вниманието си към Нина.

— Д-р Уайлд! Толкова се радвам да ви видя отново.

Чейс и Кари застанаха от двете ѝ страни.

— Оставете я — озъби му се Кари.

Старкман вдигна вежди:

— Кари Фрост. Никога не съм мислил, че ще ви срещна лично. Хаджар трябваше да приеме офертата на Джовани, тогава никой от нас нямаше да има неприятности. — Той направи знак с оръжието и хората му се приближиха. Над главите им кръжеше хеликоптерът — следван от още един, и вихърът, създаден от огромните въздушни машини огъваше дърветата, сякаш връхлетени от ураган.

— Какво стана с индианците? — поиска да знае Нина.

— Повечето избягаха — отвърна Старкман. Той погледна към труповете. — По-умните. Някои от тях всъщност си мислеха, че могат да ни хванат.

Хората на Старкман се заеха да претърсват Чейс, Кари и Нина.

— Какво смятате да правите с нас, Старкман? — попита Кари и очите ѝ се присвиха. — Да ни убиеете?

— Аха. — Небрежният начин, по който го каза, накара кръвта на Нина да замръзне. — Но първо искам да разбера какво има в храма. — Той се отдалечи, докато разкопчаваше радиостанцията от колана си и Нина можа да види апаратурата, прикачена на гърба му. Напомняше на кука, както си бе помислила, но стърчеше от нещо, което изглеждало като пушка с дебела цев. Повечето от хората му бяха екипирани по същия начин. — Водачът на орлите до екипа за влизане, обадете се.

— Какви са тези „водачи и орли“? — подигра му се Чейс.

Старкман щракна с пръсти. Един от подчинените му, планина от мускули и почти с глава по-висок от Чейс, замахна и заби юмрук в основата на врата на англичанина. Чейс рухна на колене.

— Еди! — възкликна Нина.

Старкман изглеждала изненадан.

— Еди, преминал си на първо име с клиенти? А може би... тя е нещо повече? Трябва да внимаваш, приятелче, знаеш какво се случи.

— Затваряй си гнусната уста — сопна се Чейс. Старкман подсмръкна и тъкмо се канеше да каже нещо, когато радиостанцията му пропука.

— Екипът за влизане до Водача на орлите — произнесе мъжът от другия край. — В храма сме, локализирахме откраднатия артефакт. Намира се в по-малка зала зад статуята. Джейсън, мястото е невероятно!

— Сигурен съм — отвърна презрително Старкман. — Какво друго открихте, Гюнтер?

— Няма да повярваш, но тук има карта, истинска карта! Издълбана върху огромен лист орейхалк на една от стените. Показва местоположението на Атлантида!

Старкман омекна.

— Доколко може да се твърди, че е истинска?

— Континентите са с малко изопачена форма, но са разпознаваеми. Има и друго, Джейсън. Картата... показва отличителните белези на места, свързани с Атлантида. Можем да ги използваме, за да разберем точното местоположение! — Гласът на мъжа прозвуча още по-въодушевано: — Северното устие на Амазонка е маркирано на географска ширина седем юг, точно както се казва в артефакта, откраднат от Юри, а нос Добра надежда е на... има шест точки и едно обърнато „V“. Знаем от нашите архиви, че този символ за пръв път се появява след осем отделни единици, така че това трябва да означава девет. Девет плюс шест се равнява на географска ширина петнадесет.

— Нос Добра надежда е на трийсет и четири градуса южно — информира го Старкман. — Най-горната част на делтата на Амазонка е на един градус на север.

— Разлика от трийсет и четири градуса тогава, с петнайсет минус седем, осем атлантски единици географска дължина между тях. Значи една единица е трийсет и пет разделено на осем... — Радиостанцията замлъкна за няколко секунди, докато той пресмяташе. — Това прави 4.375 градуса!

— Значи на каква географска дължина е Атлантида? — попита Старкман.

— Чакай да проверя на лаптопа... 4.375 делено на седем е 30.625 градуса и като добавим един градус, за да пресметнем мястото на делтата... Атлантида е разположена някъде между трийсет и първия и трийсет и втория градус на север!

Старкман хвърли подигравателен поглед към Нина.

— Това е на доста път южно от Залива на Кадиз. Предполагам, че след всичко това няма защо да се притесняваме за теорията ви.

Нина не каза нищо. Картата в храма ясно показваше, че Атлантида се намира в Залива на Кадиз. Контурите на континентите бяха неточни, но със сигурност Атлантида не можеше да е чак толкова далеч.

Гюнтер заговори отново.

— Дори да допуснем грешка — атлантската система не е толкова съвършена, колкото нашата — едно сонарно проучване ще отнеме няколко дни.

— И тогава можем да сме сигурни, че никой повече няма да открие Атлантида — каза Старкман с нарастващо въодушевление. — Добра работа, Гюнтер. Зареди експлозивите и се подгответе за евакуация. Изтрийте мястото от лицето на земята.

— Възнамерявате да го унищожите? — извика Кари ужасено.

Старкман я изгледа със студен поглед.

— Ще направим всичко необходимо, за да спрем хора като вас и вашия баща да открият Атлантида.

— Най-голямата археологическа находка в историята и вие ще я унищожите, за да може побъркания ви шеф да запази знанието единствено за себе си? — Страхът ѝ бе заменен от върховно отвращение. — Направо ми прилошава от вас!

Старкман изсумтя невярващо.

— Исусе. Вие наистина нямате представа какво става, нали?

— Защо не ме осветлите тогава? — озъби се тя.

— Мислите, че приятелката ви Кари и баща ѝ търсят Атлантида, защото това им е хоби? — каза Старкман. — Знаете ли колко много пари са изхарчили? Десетки милиони долари, може би дори хиляди! Дори за милиардер това хоби е прекалено!

— Имаме добри причини да го правим — намеси се Кари. — За разлика от Куобрас.

— Знам вашите причини. Точно затова се присъединих към Джовани. — Той погледна въпросително Нина, след това Кари. — Но тя знае ли? Дадохте ли си труда да ѝ кажете защо толкова отчаяно търсите Атлантида?

— Стига ми да знам, че не се канят да я унищожават — каза му Нина. Кари я погледна възхитено.

— Може и да промените мнението си — каза Старкман, когато радиостанцията му отново пропука. — Не че сега ще имате шанс.

— Водачът на орлите, направихме всичко необходимо. Експлозивите са поставени — докладва Гюнтер.

— Прието. — Старкман вдигна поглед. Двата хеликоптера продължаваха бавните си кръгове на около сто и петдесет метра над земята. Той смени радиоканалите: — Чопър две, тук Водачът на орлите. Заемете позиция „качване“.

— Прието — отвърна пилотът. Едната от машините се отправи лениво към храма. Отстрани се спуснаха още въжета.

— Е, предполагам, че това е краят — каза Старкман и обърна очи отново към пленниците си. — Съжалявам, Еди, но имам заповеди.

— Можеш да си задържиш съчувствието и да си ометеш задника, двуличник такъв — озъби се Чейс. — Трябваше да позволя на онези побърканияци от Ал Кайда да те убият в Афганистан.

— Светът ще ти бъде признателен, че не си го сторил. Сбогом, Еди. — Старкман направи жест към хората си, които заставиха Кари и Нина да коленичат до Чейс.

Нина усети студеното дуло до тила си. Затвори очи...

И чу съскащ звук.

Туп!

Мъжът зад нея изпусна влажен, бълбукащ звук, преди да се строполи на земята. Нина отвори очи и видя отгоре да летят копия и стрели. Един от мъжете зад Филби получи стрела в крака. Той направи гримаса, опита се да я извади... но очите му се разшириха. Пръстите му се сгърчиха, той задиша учестено и рухна на земята.

Беше отровен!

Старкман се завъртя — и беше уцелен в гърдите от друга стрела. Но пострада само кевларената му жилетка, не и тялото.

— Открий огън! — изкрещя той, скривайки се зад най-близката колиба, вдигна картечния си пистолет и го изпразни в околните

дървета.

Мъжете, охраняващи Нина и Кари, се изтеглиха назад след него и започнаха да стрелят напосоки към джунглата. Кари хвана Нина за ръката:

— Бягай!

Тя влачеше Нина със себе си, докато тичаше. Един от военните се обърна, готов да стреля след тях, но от джунглата с бръмчене се завъртя едно ласо и два от шнуровите му с прикачени тежести избиха оръжието. Отнякъде долетя голям камък и го удари по лицето.

Когато огромният мъж зад него хукна, Чейс съзря шанса си, забивайки юмрук жестоко в слабините му.

Но не улучи. Мъжът изпъшка от болка, но пое удара с напмпаните мускули в горната част на бедрото си. Чейс го видя да се обръща, гневът бе разкривил лицето му, а в ръцете му незнайно как се появи оръжие...

Чейс направи крачка назад, опита се да го удари през коленете и да го събори. Онзи залитна и накрая рухна; коленете му се забиха в гръдния кош на Чейс. В този момент Чейс докопа картечницата... но смазващ юмрук размаза лицето му. Хрущялът на носа му изпука. Беше почти изненадан от липсата на болка, но знаеше от опит, че скоро ще я почувства.

Юмрукът се вдигна за повторен удар. Той пусна оръжието и вдигна ръце, за да се предпази...

Кари и Нина тичаха към Кастил и останалите пленници.

— Влизай в колибата! — извика Кари, когато едно копие разцепи въздуха точно зад тях.

— Не, трябва да им помогнем — възрази Нина. Един от мъртвите индианци лежеше на земята пред нея. Тя вдигна ножа му.

— Хайде!

Старкман стреляше напосоки към дърветата и раздаваше заповеди по радиостанцията:

— Чопър едно! Огън по гората! Веднага!

Един от мъжете близо до пленниците беше ударен отзад от копие, чийто остър като бръснач обсидианов връх се заби дълбоко в скулата му. Като продължаваше да стреля бясно, той падна до стената на колибата, пречупвайки дървените пръчки.

Едрият мъж освободи ръката си от хватката на Чейс с ръмжене и натисна коляно към гърдния му кош. Чейс се опита да извика, но в дробовете му нямаше въздух.

След като пазачите им бяха обезвредени, Кастил и Ди Салво се изправиха на крака тъкмо в мига, когато Кари и Нина се приближиха. Нина хвана Филби и срязва въжето, с което бяха вързани ръцете му, а Кари започна да развързва Кастил.

— Оръжията ни! — Кастил посочи струпаните на купчина раници.

Още един от групата на Старкман падна с отровна стрела в гърба.

Хеликоптерът увисна отгоре и през селото премина силен вятър. Празни гилзи затракаха като градушка, когато шестцевното му ротационно оръдие изсипа огън и жупел по превиващите се дървета.

Филби беше свободен.

— Кари! — извика Нина и ѝ хвърли ножа си. Кари го хвана във въздуха и срязва въжетата около китките на Ди Салво; през това време Кастил изпълзя към раниците за оръжието им. — Влез в колибата, залегни! — Тя блъсна Филби вътре в нестабилната постройка в мига, в който една стрела прониза дървото.

Един от екипа на Братството се хвърли към съседната колиба, за да избегне стрела, когато осъзна, че пленниците му са свободни.

Хеликоптерът се завъртя на място и продължи да обсипва дърветата с куршуми.

Вихрушката от носещия му винт беше толкова силна, че разруши колибите и във всички посоки се разлетяха парчета.

Едрият войник се наведе и стегна ръце около шията на Чейс, като натискаше силно каротидната му артерия.

Пулсиращото бучене на кръвта в ушите на Чейс не заглъхна дори при силния шум от хеликоптера. Той го виждаше, кръжеше точно над главата му с размазани перки, зад садистично ухиленото лице на мъжа, който го душеше. Чейс вдигна ръце да го удари, но онзи бе прекалено едър, с по-дълги ръце.

Тъмнина изпълни очите му, главата му пулсираше.

Той не успя да достигне лицето на мъжа, който мачкаше гръдния му кош — но достигна тялото му...

Дъждът от копия и отровни стрели откъм джунглата спря рязко, когато огънят от хеликоптера се вряза в редиците на атакуващите индианци. Иззад дърветата долетяха ужасяващи викове.

Кастил взе един „Колт“, когато видя, че един от мъжете на Старкман се цели в него.

Войникът натисна спусъка — и точно в този момент Ди Салво се хвърли пред Кастил. Три куршума се забиха в хълбока и бедрото на бразилеца, кръвта бликна от раните и той рухна, стенойки, на земята.

Кастил отвърна на стрелбата. Целеше се в главата, тъй като нападателите им бяха с бронижилетки. Всичките три куршума улучиха целта.

Чейс усети, че изпада в безсъзнание, животът се изплъзваше. Командосът се бе надвесил над него като демон, въртящите се перки на хеликоптера се сляха в тъмен ореол зад главата му.

С последни сили той вдигна ръка и достигна предмета, който искаше да хване: куката на гърба на нападателя си.

Натисна спусъка.

Куката излетя със силно издухване на сгъстен газ, вдигайки се почти вертикално нагоре с обвит в найлоново покритие стоманен кабел, който се повлече зад нея... и се уви в перките на хеликоптера.

Приспособлението за закачване, изработено от въглеродно влакно, стана на парчета, но кабелът почти мигновено се заплете около въртящите се перки.

И започна да се навива.

Очите на командоса се разшириха, когато осъзна какво щеше да се случи — миг по-късно бе вдигнат от земята толкова силно, че няколко от ребрата му се спухаха. Летеше нагоре като изстрелян от катапулт, кабелът го дърпаше неумолимо към перките; той се разби при удара и над селото заваля дъжд от кървави останки.

Хеликоптерът се наклони, изгубил контрол. Кабелът се нави около намаслената ос на витлото и перките излязоха от строя...

— Прикрий се! — извика Чейс.

Кари се огледа. Старкман тичаше покрай храма. Отгоре хеликоптерът започна да се люлее и върти на място, към грохота на двигателите му се прибави и воят на повреден механизъм.

От вратата на кабината му един мъж полетя към земята и се приземи до колибата на старейшините със счупен врат. Останал без управление, хеликоптерът се понесе към храма, губейки височина.

Миг по-късно се разби в храма. Изкривената каменна постройка, вече нестабилна от експлозията вътре, рухна при удара.

Изгубила сила, могъщата машина рухна почти вертикално върху статуята на Посейдон и избухна.

Плъзнаха огнени кълба и горещите езици погълнаха останалите в залата хора. Огромната статуя на бога се залюля, след което падна напред, премазвайки останките; от високата температура златото започна да се топи.

Горещината стигна до взривовете в залата с олтара. Те избухнаха, температурата вътре се покачи още. Артефактите от злато и орейхалк се стопиха — изпариха се, заличени напълно от изсушаващата вълна на огъня.

Кастил се обърна при звука от експлозията, но инстинктивно се хвърли обратно, когато едно остро парче от перката на хеликоптера се заби като копие на метър в пръстта до него.

— Мамка му! — изкрещя той. — Хеликоптерите!

Останалата част от покрива се срути, хиляди тонове камък се свлякоха и погребяха всичко под себе си. Ударната вълна разтърси другите тунели и зали, вдигайки облаци прах и отломки, които

излетяха от входа със скоростта на експресен влак. Чейс едва успя да се дръпне настрани, за да се предпази.

Древното копие на атлантския Храм на Посейдон, скрит в джунглата от хиляди години, бе разрушен завинаги заедно с всички свои тайни.

Нина погледна от колибата, закрила очите си от праха.

— Исусе!

Чейс се подпря на стената на храма, за да се изправи. Изтри кръвта от лицето си с опакото на дланта. Счупеният нос започваше да го боли. Присви очи и през облака прахоляк видя, че Кари и Кастил тичат срещу него.

— Къде е Старкман? — на пресекулки попита той.

— Натам! — посочи Кастил. Старкман се беше скрил зад ъгъла на срутената сграда и не се виждаше.

— Нина?

— В една от колибите е — каза му Кари.

— Дай ми оръжието си.

Кари му подаде „Колта“.

— Няма да оставя това куче да се измъкне! Кари, грижи се за Нина. Къде е Агналдо?

— Прострелях го.

— Тогава му помогнете! Хайде, двамата! — Чейс се спусна след Старкман.

Старкман скочи върху издигнатата основа на храма и затича по нея, като говореше по радиостанцията.

— Хеликоптер две! Тук Водачът на орлите, трябва да ме вземете веднага! — Спасителната машина кръжеше предпазливо над джунглата.

Чейс зави зад ъгъла на храма, търсейки Старкман.

Ето къде беше!

— Няма да ти се размине, мръсно — промърмори той и се качи на първото стъпало.

Кари изтича до отломките на колибата, където бе видяла, че се скриха Нина и Филби. Тя дръпна животинската кожа, закриваща вратата.

— Добре ли сте?

— Добре сме — отвърна Нина.

— Говори за себе си — измърмори Филби.

Нина го игнорира.

— Ами останалите? Къде е Еди?

— Простреляли са Ди Салво — отговори Кари. — Хюго му оказва първа помощ. Чейс хукна след Старкман.

— Какво? Хайде, трябва да му помогнем! — Нина изтича навън и когато видя Чейс да се изкачва от страни на храма, се насочи към него.

— Опасно е! — възмути се Кари, но напразно. — Нина! По дяволите! — Тя се върна при купчината с багажа, взе друга пушка и оръжието на Чейс и хукна след Нина.

Останалият хеликоптер се приближи, заобикаляйки стълбовете плътен черен пушек, които се издигаха от срутената част на храма. Когато се спусна, въжетата му започнаха да се влачат през листака.

Старкман забави крачка и извика в радиостанцията:

— Хайде, по-бързо! Измъквай ме оттук! — Той размаха бясно ръце към хеликоптера да се приближи още...

Тъмните камъни около него се разтрошиха и запукаха под ударите на куршумите.

— Джейсън! — изрева Чейс, без да спира да стреля.

Старкман се качи на следващото стъпало и отвърна на стрелбата. Чейс приклекна, когато над главата му заплющяха куршуми, посипвайки го с прах и отломки. Той пропълзя няколко крачки, преди да се покаже отново и да го засипе нова смъртоносна градушка.

Чейс изпрати нова поредица — и при последния изстрел оръжието му изщрака.

Празно!

Старкман сигурно бе преброил изстрелите. И сега знаеше, че е на сухо. Като издраска напред още няколко крачки, Чейс вдигна глава, но побърза да я скрие. Както и бе очаквал, кратката му поява бе привлякла огъня и върху него се посипаха още камъчета и прах. Старкман вече нямаше от какво да се притеснява.

Вятърът от спускащия се хеликоптер усукваше дрехите му. При ниска височина машината можеше направо да събори човек.

Което правеше прицелването много трудно.

Чейс се метна на следващото стъпало и се притисна към стената, когато куршумите затракаха по древния камък. Едва чуваше как Старкман вика в радиостанцията:

— Покажи се и го застреляй!

По дяволите!

Той погледна към хеликоптера. Един мъж надничаше през отворената врата на кабината и го гледаше. След това се дръпна обратно, за да се появи миг по-късно с оръжие в ръка.

Със снайпер, който можеше да пробие череп от осемстотин ярда разстояние — а Чейс се намираше само на петнайсет ярда под него.

— Нина! — настигна я Кари с пушката в ръка.

— Хеликоптерът... те ще го застрелят! — Нина посочи нагоре.

Огромната машина бе заела позиция над Старкман, така че той да хване въжетата и да се качи на борда; друг мъж се беше показал от кабината с пушка в ръка, насочена право към Чейс...

Кари вдигна оръжието си и изпразни целия пълнител в корпуса на хеликоптера.

Стрелецът се олюля, след което падна, падна и оръжието му — точно пред него. Старкман отскочи бързо, но се съвзе, хвана едно от въжетата с дясната си ръка, прехвърли през рамо оръжието си и изкрещя на пилота по радиостанцията да се спусне.

— Еди! — извика Кари, надвиквайки грохота на двигателите. Необяснимо как той я чу и се обърна. — Ето! — Тя му хвърли своя „Уилди“.

Чейс го хвана с една ръка и скочи на крака, след което се завъртя и го насочи към хеликоптера, докато Старкман се люлееше отгоре.

Хеликоптерът вече се издигаше бързо, а носът му се бе навел, сякаш се приготвяше да отлети далеч над дъждовните гори.

Чейс насочи дулото към пилота и стреля два пъти. Двата куршума продупчиха корпуса отдолу, близо до носа, но пропуснаха целта заради силното завихряне. Машината остана незасегната.

Старкман пълзеше нагоре, слагаше едната си ръка, после другата, докато въжето се навиваше.

Наблизо изплющя второ въже, черната найлонова змия се въртеше спираловидно под пристъпите на вятъра. Чейс скочи след нея и я хвана здраво.

— О, Господи! Не, идиот такъв, не! — изкрещя Нина безпомощно след него, докато той изчезна бързо от страни на храма.

Хванал въжето с лявата си ръка, Чейс вдигна оръжието с дясната и го насочи към катерещата се нагоре фигура на Старкман. Оставаха му още няколко крачки, преди да стигне до относителната сигурност на кабината.

— Разкарай си задника, мръсник такъв...

Дулото изляя два пъти. Като се въртеше и люлееше на края на въжето. Чейс нямаше представа къде е попаднал първият куршум — но вторият улучи фюзелажа над Старкман и го поръси с люспи боя.

Старкман погледна надолу и го видя. За миг Чейс си помисли, че се опитва да разкопчее картечната си пушка и да я насочи към него...

Докато осъзна, че онзи вади бойния си нож от ножницата.

Внезапно проумя. Висеше с една ръка на въже под хеликоптер, на най-малко седемдесет стъпки във въздуха и се издигаше нагоре, докато машината се насочваше към джунглата.

Погледът му срещна здравето око на Старкман. Онзи се ухили — и срязва въжето на Чейс с едно-единствено, премерено движение.

— О, мамка му! — успя единствено да изрече Чейс, докато летеше стремглаво надолу към зеления покров от дървета.

17.

Въжето бе още в лявата му ръка. За части от секундата, преди да достигне най-високите листа, Чейс се освободи от оръжието си и хвана черния найлон с две ръце.

Последва сблъсъкът с клоните — всеки следващ по-твърд от предишния. Един клон се удари в рамото му и той праметна въжето през него.

Внезапно се почувства освободен и продължи да пада, нямаше нищо между него и земята...

Въжето изплющя и се опъна.

Стисна го с ръце и извика, когато то охлузи до кръв кожата му. Движението му се забави, после още, почти спря...

Отрязаният край се изплъзна от хватката му. Той започна да пада, листакът се втурна сякаш право към него...

Удар.

И после чернота.

Далечен глас, отекващ през тръба, казваше нещо познато...

Името му!

— Еди? — Женски глас, приближаваше. — Еди!

Чейс отвори очи. Можеше да съзре късчатата сумрачно небе между листата на дърветата непосредствено над себе си.

Отне му няколко секунди да оформи думите в съзнанието си:

— Просто паднах! — понечи да каже той, като се опитваше да седне.

И веднага съжали. Всеки мускул в тялото го болеше, сякаш го бяха пребили. Той се срути отново на земята с глух стон.

— Еди!

— Нина? — Той присви очи срещу лицето над себе си, което го гледаше тревожно. — Господи, красива си...

— Е, поне още може да вижда — произнесе друг глас. Зад Нина се появи Кари и го погледна, преди да вдигне очи нагоре към

дърветата. Листата падаха над тях като зелен сняг. — Трябва да е било над двайсет метра височина...

— Мили боже! — Нина се наведе още по-близко. — Не мога да повярвам, че е оцелял.

— Нужно е повече, за да ме убие, док — каза той и се насили да се усмихне. Дори лицевите мускули го боляха.

Тя го гледа известно време, смесица от чувства премина по лицето ѝ, преди внезапно да го удари през гърдите.

— Глупак такъв! Абсолютен, пълен идиот! Какво, по дяволите, си мислеше? Защо го направи? Да не би да не си с всичкия си?

— О, о! Списъкът е дълъг... — Чейс внимателно надигна глава. Болеше го цялото тяло, но явно нямаше никакви счупвания. Е, с изключение на носа му.

За изумление на Нина и Кари, той се разсмя, хриптящ кикот на облекчение, че е жив.

— Исусе. Това наистина, ама наистина боли. А дори не съм пипнал мръсника! — Лицето му се разкриви, когато бавно седна; Нина коленичи да му помогне. — Какво се е случило? Колко време съм бил в безсъзнание?

— Не много — каза Кари. — Хеликоптерът го няма, отлетя на североизток.

— Може да имаш мозъчно сътресение — предупреди го Нина. — Не мърдай.

Чейс видя нещо, което на мига премахна болката.

— Мисля, че това е най-малкото, за което трябва да се тревожим — произнесе той много бавно.

Нина проследи погледа му. И замръзна.

Бяха заобиколени от индианци.

Нина и Кари, които подпираха Чейс, бяха подкарани към селището.

Макар да не бяха отявлено агресивни — поне засега! — Нина можеше да каже, че индианците са разгневени. Едва ли бе изненадващо, като се имаше предвид броя на убитите, на разрушените домове и пазения непокътнат в продължение на толкова векове храм, сега в димящи руини. Тя бе изненадана, че изобщо са живи.

Изненадата ѝ нарасна, когато стигнаха до селото. Беше запален огън и Ди Салво лежеше близо до него, все още жив и в съзнание. Напоените му с кръв дрехи бяха разрязани и от тях — направена превръзка за раните. Близо до него стоеше Кастил и с помощта на Филби оказваха първа помощ на един индианец.

— Едуард! — извика той, когато групата приближи. — Мили боже! Жив си!

— Засега — изхриптя Чейс.

— Ние пък имаме няколко нови приятели. Е, може би „приятели“ не е съвсем точната дума. — Кастил кимна към индианците.

— Какво стана?

— Когато ни видяха да се бием с Джейсън и хората му, явно са променили мнението си за нас. Как се казваше: „Врагът на моя враг е мой приятел“? Наивно, може би, но ни спаси живота.

Нина погледна индианците. Някои от тях се занимаваха със съоръженията, взети от екипа на Старкман, събираха ги на купчини и както изглежда, ги маркираха с парчета от дървесна кора, прилична на пергамент. Куршумите предизвикаха особен интерес; две от жените ги измъкваха от магазините с пръсти, държейки блестящите гилзи близо до огъня.

— Дали е добра идея да им позволим да си играят по такъв начин с патроните?

— По-добре, отколкото със заредени оръжия — изсумтя Чейс. — Как е Агналдо?

Кастил погледна към пациента си.

— Трябваше да го застрелям, но все още може да ни превежда. Едуард, трябва да се обадим за помощ. Сигурен съм, че корабът е разрушен и че капитан Перез и Хулио са мъртви.

— О, не! — поклати глава Нина. — Почакайте, ако „Нереида“ е разрушена, как ще се обадим за помощ?

Чейс се опита да изобрази нещо, прилично на усмивка.

— По същия начин, по който поръчваме пица. Ще телефонираме. В една от раниците има сателитен телефон.

— Всичко това е много хубаво — сопна се Филби с изтънял от отчаяние глас, — но аз ли съм единственият загрижен, че тази безценна археологическа находка току-що беше буквално издухана? Бяха по-лоши и от талибани!

— Ти не видя дори интериора, Джонатан — каза Нина тъжно. — Беше невероятен. Копие на Храма на Посейдон, точно както го описва Платон. Имаше дори карта, която показва местонахождението на Атлантида...

Гласът ѝ секна. *Картата*. Имаше нещо около нея...

— За съжаление, твоите въоръжени приятелчета избягаха — каза Филби. Тя го игнорира, замислена за онова, което бе видяла във вътрешността на храма.

— Картата... Атлантида определено е в Залива на Кадиз — настоя Нина. — Човекът на Старкман със сигурност греши. Атлантите са били в състояние да преплават целия океан — няма начин иначе картата им да се окаже на стотици мили разстояние от техния дом! Явно пропускаме нещо, нещо, свързано с атлантската... система... — Тя обърна очи към жените, които брояха патроните. Именно начинът, по който го правеха, привлече вниманието ѝ и насочи мислите ѝ в неочаквана посока.

Тя отиде при Ди Салво и се наведе към него.

— Агналдо? Чуваш ли ме?

Лицето му бе плувнало в пот, но той още бе в състояние да отговаря, въпреки успокоителното.

— Чувам те. Какво има?

— Моля те да преведеш нещо.

— Ще направя всичко възможно... Какво искаш да кажа?

— Първо искам да разбера дали е добре да отида до онези жени и да видя какво пишат. — Ди Салво колебливо попита двамата оцелели старейшини и кимна на Нина, след като получи отговор. С вдигнати ръце, тя предпазливо се приближи до жените. Те реагираха с изненада и малко страх, но не отне много време да убеди едната от тях да ѝ позволи да разгледа бледото парче дървесна кора.

Предположението ѝ се оказа правилно: беше етикет. Тя го вдигна към светлината на огъня, за да разгледа по-добре зацапаните символи, след това забеляза една химическа факла сред екипировката. Наведе я и тя светна с ярка синя светлина. Индианките отскочиха, но след малко се върнаха, хипнотизирани. Останалите членове на племето се приближиха и се скупчиха, очаровани от гледката. Нина им се усмихна успокоително, след което насочи вниманието си към цифрите.

Кари се присъедини към нея.

— Какво е това?

— Помниш ли как смятах, че атлантската цифрова система използва за основа осмицата? — започна Нина, прокарайки върха на пръста си по колоните, като внимаваше да не зацапа знаците от въглен. — Но това не проработи в Предизвикателството на Ума, нали така? И статуите на Нерейдите в храма — според Платон би трябвало да са сто, но ти преброи седемдесет и три.

Кари кимна.

— Разбра ли защо?

— Не съм сигурна... — Нина погледна куршумите на земята. Имаше купчина празни магазини до тях. Тя вдигна един. — Еди! Колко патрона побира един такъв?

— Такъв ли? Трийсет.

— Значи тук има над сто куршума, добре... — Тя вдигна един куршум. — Да видим...

Тя се приближи до най-близко стоящата индианка и я погледна приятелски. Жената реагира с подозрение, но не се отдръпна, когато Нина взе парче въглен и празно парче дървесна кора. След това изписа върху него черта, посочи я и вдигна вежди въпросително.

— Едно, да? Едно?

Жената я гледа озадачено известно време, преди внезапно да се усмихне, казвайки нещо.

— Тя каза „да“ — преведе Ди Салво.

— Страхотно! Хубаво... — Нина се върна и взе шепа куршуми, пусна ги до коленете си, след това вдигна два от тях върху дървесната кора и направи втора резка до първата. — Две?

Жената отново кимна. Нина добави още шест куршума и отбеляза още черти. Осем малки отметки в една линия...

Поредно кимване. Нина се усмихна, взе девети куршум, сложи го до първата редица и добави нова чертичка.

— Девет?

Жената поклати глава. Нина изтри деветата отметка, след което начерта едно обърнато V и посочи отново куршумите.

— Девет?

Второ поклащане на главата, този път съпроводено с леко раздражено изражение и нещо, което прозвуча като подигравателен

коментар от останалите индианци. Няколко от тях се подсмихнаха, както направи и Ди Салво.

— Какво казват? — попита Нина.

— Не могат да повярват, че не знаеш да броиш — отвърна той, развеселен въпреки слабостта си.

Жената взе парчето въглен от ръката ѝ и добави един отделен знак от лявата страна на символа, след това посочи към деветте куршума.

— Значи това е девет? — произнесе замислено Нина.

— Какво разбра? — не издържа Кари.

— Човекът на Старкман смяташе, че сложното ударение означава деветка — каза Нина, а умът ѝ препускаше. — Но не е така, започнах да го осъзнавам, когато видях начина, по който броят. Те не използват пръстите си — използват празните разстояния между тях. Вижте. — Тя махна един куршум от купчината, след това сложи пръст между палеца и показалеца на другата си ръка. — Едно. — Индианката я гледаше, без да е сигурна какво прави. Нина сложи втори куршум до първия и потупа кожата между палеца и показалеца си отново, после между показалеца и средния пръст. — Едно, две?

Жената кимна и се усмихна. След това вдигна двете си ръце, използвайки бързо кутретата, за да изброи разстоянията между останалите пръсти, докато стигна осем.

Нина осъзна смисъла на формата, изобразена от ръцете ѝ, докоснатите върхове на кутретата след спирането на броенето.

— Сложното ударение, напомнящо покрив, изобразява осем „пълни“ дупки. Така че числото девет се изразява чрез едно ударение и единица, което означава, че... — Тя посочи към дървесната кора, където една точка бе последвана от двойка удараения. — Това е седемнайсет — едно плюс осем плюс осем. Но погледнете, те не изобразяват шестнайсет чрез две сложни удараения, а чрез осем отделни чертички плюс едно ударение. Сякаш запълват разстоянията между пръстите си и всеки път, когато са пълни, следващото число е колкото пълни ръце с осмици имат, плюс единица.

— Това не е линейна прогресия — каза Кари разбиращо.

— Нищо чудно, че не разбрахме пъзела в храма — използвали сме погрешната система! Това е нещо като странен хибрид между бройна система и позиционна система!

— Ако обичаш, на английски, док! — изсумтя Чейс.

— Добре, добре... В нашата система ние добавяме нова колонка всеки път, когато стигнем до десет, нали така? Десет, сто, хиляда — това е обикновена прогресия. Но в тяхната система, каквато, изглежда е била и атлантската, новите знаци, които видяхме в залата със загадките, не представят същата обикновена прогресия — вместо това те попълват празните разстояния... — Тя вдигна разперените си пръсти. Ако бяха използвали стандартната основа осем, следващият символ, ударението, малкото островърхо покривче...

— Да, знам какво е сложно ударение, док — прекъсна я Чейс сопнато.

— Съжалявам. Щеше да символизира осем в една нормална, основана на осмицата, система. Но не е така — то символизира осмица, но едва след като се стигне до осем плюс едно. И символът след това, наклоненото L — при база осем, би трябвало да означава шестдесет и четири. И тъй като това е по-скоро геометрична, отколкото линейна прогресия, тук няма увеличение, докато не се запълнят всичките празни места между пръстите...

— Кое то става след осем групи от осем, плюс осем — продължи Кари, като сочеше възбудено съответната група символи върху дървесната кора.

— Точно така! И първия път, когато това е използвано, е в осем групи от по осем, плюс осем... и после плюс едно. Или...

— Седемдесет и три! — извикаха двамата едновременно.

— Колкото е броят на статуите? — попита Чейс.

— Да! Разбира се! Ето защо Платон пишел, че са били сто! Погрешна интерпретация на атлантската бройна система през вековете. В тяхната система при прибавянето на трета цифра това се равнява на една стотица — но тя съвсем не е десетична или осмична. А напълно уникална система.

— Само че Куобрас не го знае — изтъкна Кари. — Кое то означава, че когато преобразува данните за географска ширина от картата в съвременни числа, те няма да са верни.

Нина си представи картата.

— Не, ще са твърде далеч от истината! Ще си мислят, че сложното ударение означава девет, а ударението плюс чертичка прави десет. Но ударение плюс чертичка прави всъщност осем. Числата им

са грешни — всички са минус единица. Според тях нос Добра надежда е на петнайсет градуса южна ширина — а ширината е четиринайсет! Така че те би трябвало да са разделили трийсет и пет градусовата разлика на седем атлантски единици, а не на осем, което означава, че една атлантска единица е пет градуса. Атлантида се намира на седем единици северно от Амазонка, а седем по пет е равно на...

Чейс се засмя.

— Трийсет и пет градуса северно.

— Плюс един градус за отчитане ширината на делтата на Амазонка над екватора — добави Кари. — Така че Атлантида е на трийсет и шест градуса на север — което означава в Залива на Кадиз! Ти беше права!

— Те са стотици мили извън курса! — възкликна Нина, без да може да сдържи въодушевлението си. — Можем да я намерим първи; можем да ги изпреварим!

Кастил бе свършил с превързването на ранения индианец.

— Всичко това е много хубаво, дори чудесно, но имам едно предложение — преди да започнем да се поздравяваме, дали не е по-добре да се опитаме да се измъкнем от джунглата?

— Сателитният телефон е в раницата ми, Хюго — каза Чейс уморено. — Хвърли ми го и ще се обадя.

Нина погледна събралите се в кръг индианци, вперили очи в нея.

— Какво ще правим с племето? Храмът го няма, но и домовете им ги няма заради нас. Те се нуждаят от помощ.

— Мога да се погрижа за това — обади се Ди Салво. — Като представител на бразилското правителство, мога да кажа, че племето е официално открито и сме влезли във връзка с него, нали? Това означава, че сега те са под закрилата на закона.

— Контактът не е точно този, на който се надявахме — отбеляза Нина. — Те убиха Хамилтън, забравихте ли?

— Но поне нас оставиха живи — отвърна й Чейс, докато Кастил му подаваше сателитния телефон.

— Мога да ви уверя, че ще получат всичко, от което се нуждаят — каза Кари. — Фондация „Фрост“ има известно влияние върху бразилското правителство; в миналото сме осигурявали помощи. Те със сигурност ще оцелеят. В края на краищата те са единствените

потомци на атлантите. Един ДНК анализ би бил много интересен... — Тя погледна в тъмното към храма.

Ди Салво обясни на индианците, доколкото можеше, каква е ситуацията. Някои от тях, предимно възрастните, не изглеждаха особено щастливи.

— Притесняват се, че ако дойдат още външни хора, ще се опитат да нападнат храма — каза той на Кари.

— Да нападнат какво? — попита Чейс саркастично, като спря за миг да набира. — Частите от хеликоптера? Не остана нищо, което може да се открадне!

— Не, те са прави — възрази Нина. — Макар по-голямата част да е разрушена, все още вътре има много злато.

— Мога да уредя охрана — предложи Кари. — Фондацията разполага с надеждни хора, които не са мотивирани от парите — те могат да защитят племето, докато дойде помощ. Освен това смятам, че ще е най-добре да знаем какво друго съдържат останките от храма, не мислите ли?

— Аз не видях никакво злато — каза Чейс с подчертана невинност, когато свърши с телефонния разговор. — Единственото, което видях, бяха счупени неща, крокодили с големи зъби и загадка, на която не можахме да намерим отговора.

— О, между другото, той беше четиридесет — каза му Нина небрежно и ченето му увисна. — Четиридесет оловни топчета. Сега, след като разбрах каква е цифровата им система, вече е лесно.

— Шегуваш ли се? — попита той. Нина му хвърли знаеща усмивка. — Добре... Както и да е, изпращат за нас хеликоптер. Ще отнеме няколко часа според мен — дори и с GPS ще се наложи да ни търсят в тъмнината.

— Дали Агналдо ще е в състояние да издържи толкова дълго? — обърна се Нина към Кастил. — Не трябва ли да го занесем в болница?

— Не се притеснявайте за мен — каза Ди Салво сънливо. — Не ме прострелват за първи път.

— Той е стабилен — кимна Кастил. — Ще направя, каквото мога, за да помогна на другите индианци, докато чакаме.

Кари се приближи до Чейс и взе телефона.

— Ще телефонирам на баща ми и ще го уведомя какво се е случило, за да може той да уреди нещата с бразилското правителство.

А после... — тя се върна при Нина и прилекна до нея, — трябва да ти осигурим карта. Може и да сме загубили информацията в онзи храм, но все още можем да открием Атлантида преди Куобрас. Търсенето продължава.

18.

Гибралтар

Чейс проучи картата, разстлана върху масата в хотелския апартамент, като прокара пръст по линията, маркираща трийсет и шест градуса на север.

— Дотам има дълъг път по море.

— За щастие, не се налага да го правим — каза Кари. — Един от изследователските самолети на баща ми вече прави радарно проучване с висока резолюция на пукнатините на дъното на морския залив. Ако нещо е погребано под утаечния слой, то ще се покаже — дори и на двайсет метра дълбочина.

Чейс вдигна едната си вежда.

— А ако е на повече от двайсет метра?

— Тогава — както ти казваш, — сме прецакани. — Нина се усмихна; за пръв път чуваше Кари да ругае и ѝ прозвуча нелепо да излезе точно от нейната уста. — Нещо друго за Куобрас?

— О, да — кимна Чейс. — Имам приятелка в Мароко; тя ще следи нещата.

— Не е бременна, нали? — не се сдържа и попита Нина.

— Интересно е, че го казваш... Тя твърди, че хората на Куобрас вчера са отплавали от Казабланка. Той имал проучвателен кораб — не толкова блестящ, както твоя, Кари, но с възможности за потапяне. Ти беше права. Нина, той търси на погрешно място. Ако продължи по курса, ще е на над двеста мили югозападно от нас.

— Да се надяваме, че ще остане там — каза Кари. — Продължавам да се безпокоя, че хората му успяха да ни проследят толкова бързо в Бразилия.

— „Нереида“ привличаше силно вниманието — допусна Чейс, — но да, не ми се нрави, че Старкман се насочи веднага към нас. Може би на борда ни има някой, който ни следи, но ние все още не знаем. — Разбитите останки на „Нереида“ бяха намерени преобърнати в реката, ударени от противотанков ракетен снаряд от хеликоптерите. — Това

означава, че само няколко души трябва да знаят къде точно отиваме. Колко души са на твоя кораб?

— Двайсет и четирима — отговори Кари, — но всички са лоялни към баща ми.

— Сигурна ли си сто процента в това? — Липсата на незабавен отговор беше достатъчна за Чейс. — Ако бях на твое място, бих уведомил само капитана и навигатора, поне докато пристигнем. А дори и след това...

— Ще трябва само да изчакаме да видим какво ще ни покаже радарната система — каза Кари замислено. — Благодаря, господин Чейс.

— Ако ви потрябвам, ще съм в съседното помещение — каза той, преди да излезе.

— Виж ти — промърмори Нина, когато се върна и се наведе над картата. Като се имат предвид размерите на Залива на Кадиз, северните и южните му брегове са отдалечени на триста мили един от друг. По-малък от Атлантида, както я описва Платон — но веднъж вече видяхме, че цифрите на античния философ не са точни, което се дължи на обръщането на старата атлантска цифрова система в десетична система. Реалната големина би трябвало да бъде приблизително две трети от онова, което казва Платон — което предполага, че един атлантски стадий е колкото един гръцки; а това изглежда неправдоподобно. Ако храмът в джунглата е бил точно копие на оригиналния, тогава един атлантски стадий — дължината на Храма на Посейдон — е бил дълъг само сто и двадесет метра, доста по-малко от елинския му двойник.

Комбинираните намаления в скалата изкараха Атлантида по-малка — средно от 125 мили на дължина и под сто — на ширина. Кое то съвпаднаше с размерите на Залива — и по-важното — би могла да се намира на свързаните плитчини на континенталния шелф, преди морското дъно да хлътне в големите дълбини на самия Атлантик. Търсенето на Братството щеше да е далеч от целта.

Братството... Тя напрегнато се вгледа в картата.

— Какво мислиш? — попита я Кари.

— Мислех си за Куобрас. — Тя вдигна очи. — Кой е този тип? Защо толкова отчаяно иска да ни попречи да намерим Атлантида? — Един спомен накара челото ѝ да се набръчка, нещо, което Старкман

беше казал. — Или по-точно: защо иска да попречи на теб и на баща ти да я откриете?

— Аз... — По лицето на Кари преминаха противоречиви чувства.

— Какво? Кари, какво е то?

Кари махна към близкия диван.

— Нина, има нещо, което искам да ти кажа.

Объркана, Нина седна, а Кари се отпусна до нея.

— Какво не е наред?

— Не че нещо не е наред, просто... Има нещо друго, което баща ми и аз търсим, освен самата Атлантида.

— Нещо друго? — вдигна вежди Нина. — Какво друго може да е?

— Може да звучи странно, но... откриването на Атлантида е само началото на онова, което правим. Знаеш, че фондация „Фрост“ има програми за оказване на медицинска помощ по целия свят, нали?

— Нина кимна. — Освен всичко това ние вземаме генетични проби от колкото се може повече различни хора. Кръвни проби.

Ръката на Нина се вдигна до малкия белег под рамото ѝ, където бе ваксинирана, преди да тръгнат към Иран, нещо, което в момента ѝ се струваше станало преди години.

— Да, от теб също — каза Кари. — Моля те, не си прави заключения, преди да съм ти казала всичко! Всичко, което сме направили, е имало причина.

— Изследвали сте моето ДНК? — попита Нина шокирано. — Без да ме уведомите?

— Трябваше да пазим тайна! Моля те, позволи ми да ти обясня! Моля те!

— Продължавай — каза ѝ Нина със стиснати устни.

— Онова, което аз и баща ми открихме — предимно баща ми: той вече бе намерил първите доказателства, докато аз съм била още дете — че съществува специфичен генетичен маркер, който се открива само у един на сто души. Необичайно, но широко разпространено. Открихме го по цял свят. Мислим... — Кари направи пауза, сякаш не ѝ се искаше да разкрива дълго пазената тайна. — Вярваме, че този генетичен маркер може да бъде проследен през целия път обратно до

атлантите. С други думи, онези хора, които имат тази специфична последователност от гени в своята ДНК...

— ... са потомци на атлантите?

Кари кимна.

— Точно така. Атлантида може да е рухнала, но хората ѝ създали империя, на която нямало равна в продължение на девет хиляди години. Те станали диаспора, пръснали се навсякъде по света. Открихме концентрация на такива далечни места като Намибия, Тибет, Перу... и Норвегия.

— Норвегия?

— Да. — Кари взе ръцете на Нина. — Нина, атлантите никога не изчезнали напълно. Били са навсякъде сред всички нас. Те — това сме ние! Баща ми и аз, и двамата имаме маркера в нашите ДНК. — Тя погледна право в очите на Нина. — Както и ти.

— Аз? Но...

— Ти си една от нас, Нина. Ти си потомка на атлантите. Това е, което се опитваме да открием. Не просто древни руини — а хора, които и днес са живи.

Главата на Нина се завъртя. Тя искаше да издърпа ръцете си от Кари, но не можа. Чувстваше се толкова обърквана и поразена, че онази, аналитичната, научна част от съзнанието ѝ, искаше да знае повече.

— Как?

— Мислим, че откриването на Атлантида ще ни помогне да проследим експанзията на диаспората. Вече видяхме как атлантите са се опитвали да възстановят цивилизацията си в Бразилия — сигурни сме, че има и други места, където са направили същото. Картата в храма показва колко надалеч са проучвали, целия път до Азия. Искаме да намерим тези места, да тръгнем по пътеките им. Може би дори...

— Да намерим техни потомци?

— Индианците искаха да знаят дали аз съм една от онези „предишните“. Явно тук още съществува някаква расова памет, която се е предавала от поколение на поколение.

— Доколкото знам, атлантите са били руси — каза Нина, успявайки да изобрази кратка полуусмивка. — Кари ѝ се усмихна в отговор. — Така че къде е мястото на Куобрас тук?

Лицето на Кари стана строго.

— Според онова, което разкрихме, той е убеден, че потомците на атлантите представляват заплаха.

— А така ли е?

— Ти ми кажи. И ти си една от тях.

Нина нямаше отговор.

— Тогава какъв е проблемът му с тях... с нас? — попита тя. — Знае ли той за съществуването на ДНК-маркера?

— Почти сигурно е. Преди около година разбрахме, че е имал доверен човек, който е работил в наш изследователски институт, въпреки че според баща ми той ни е шпионирал в продължение на много години преди това. Ясно е сега, че Куобрас ще направи всичко, за да ни попречи да открием Атлантида — и колкото по-близо сме, толкова по-отчаян ще става той.

Нина прехапа нервно устните си.

— Започва да ми иска да се бях захванала с извънземни или с Йети, вместо с Атлантида.

— Радвам се, че не си го направила. — Кари стисна ръцете ѝ успокоително. — Без теб никога нямаше да стигнем толкова далеч. Освен това сега знаем какви са залозите и ще направим всичко, за да си защитена.

Нина погледна отново картата.

— Радвам се да го чуя. Въпреки че това не доказва, че сме успели да намерим Атлантида.

— Ако там долу има нещо, изследователският кораб ще го намери.

— Но как ще стигнем до него? Само един господ знае колко дълбоко е седиментът. Освен това съвсем не е като да започнем да копаем и да го изровим. Разкопките са достатъчно трудни дори и в плитките води, да не говорим за десетки метри дълбочина.

Кари ѝ хвърли разбираща усмивка.

— Още не си видяла нашите подводници! Те са доста впечатляващи.

— Подводници? В множествено число?

— Старкман беше прав, когато каза, че търсенето на Атлантида е повече от хоби за баща ми. Повече от бизнес дори от работата му във фондацията! Това е най-важното нещо в неговия живот.

— Повече от теб?

— За мен самата е също толкова важно. — Нина понечи да каже, че тя няма предвид това, но преди да е успяла. Кари пусна ръцете ѝ. — Още малко търпение, до излизането на първите резултати от радарните проучвания... — Тя махна към прозореца. Хотелът гледаше към Гибралтарското пристанище, самата скала надничаше отзад. — Ще направим ли нещо?

Нина поклати глава:

— Аз... Не знам, Кари. Чувствам се направо замаяна от всичко това.

— О! Добре... — Кари звучеше разочаровано. — Ако промениш мнението си...

— Благодаря.

Кари неохотно напусна стаята. Нина стоеше и се взираше в картата.

Не за пръв път се питаше в какво, по дяволите, се беше замесила.

Мина още един ден, преди въздушното проучване да стигне до някакви резултати, а през това време Нина страдаше от слаба треска. Чейс беше напълно ясен, че тя не бива да напуска без придружител хотела; докато се радваше на компанията на Чейс и Кастил, въпреки заяжданията на Чейс, присъствието им в известна степен успокояваше страховете ѝ. Кари се опита да я накара да излезе навън, но Нина все още се чувстваше обърквана от разкритията ѝ. Предполагаше, че Кари е засегната от отказа ѝ, но се нуждаеше от време да помисли насаме.

Това време най-сетне настъпи и тя трябваше да внесе ред в обърканите си чувства. Но в момента нещо друго занимаваше ума ѝ.

— Тук — каза Кристиан Фрост по видеовръзката. Към лаптопа бе свързан друг екран с течни кристали, показващ копие на голямата разпечатка от радара, която се проучваше от членовете на експедицията. Върху екрана курсорът очерта червен кръг около един определен район.

Нина затаи дъх, когато видя по-отблизо отбелязаната от Фрост зона. Изображението беше сивкаво, отклоненията в цвета отговаряха на различни отражения на радарните сигнали, докато те проникваха през водата и морското дъно.

Доминиращото изображение представляваше серия кръгове, които се стесняваха към центъра. А в самия център...

— Каква е скалата? — попита тя. — В какъв мащаб?

— Един милиметър се равнява на пет метра — отговори Кари и ѝ подаде линията. Нина се наведе да измери кръговата площ около центъра.

— Сто двацет и пет милиметра в диаметър, повече или по-малко... това са шестстотин двацет и пет метра. И съотношението между кръговете в посока отвътре навън... — Тя погледна към Кари, резервите ѝ се бяха стопили напълно пред въодушевлението. — Съвпадат с написаното от Платон. Единствената разлика е големината, но...

Тя премести линейката към предмета в центъра на най-вътрешния кръг, един правоъгълник, съставен почти изцяло от плътно бяло и черно, за разлика от сивкавите сенки на останалата част от изображението.

— Четиристотин стъпки на дължина и двеста — на ширина — обяви тя, преобръщайки бързо метричната система в британски мерки. — Същите размери като на храма в Бразилия!

— Няма ли вероятност тези кръгове да са естествени образувания? — попита Филби. — Вулканично срутване или метеорен кратер?

— Прекалено правилни са — каза Нина. — Резултат от човешка дейност, със сигурност. На каква дълбочина са?

Фрост отговори:

— Океанското дъно е на двеста и четиридесет метра под повърхността, с приблизително... — той погледна настрани, проверявайки нещо на друг екран, — пет метра утаечен слой.

— Осемстотин стъпки — обърна се Нина, за да обясни на Чейс, виждайки, че той изпитва затруднения да го пресметне.

— Доста дълбоко — каза той, преди да се обърне към Кари. — Добра работа са свършили подводниците, почти на границата на възможностите на дихателните апарати. Бихме могли да издържим само няколко минути на такава дълбочина.

— Всъщност, разполагаме с нови съоръжения, които могат да са от полза — отвърна тя. — Ще ти ги покажа, когато се качим на кораба.

— Как ще се справим с утаечния слой? — попита Нина.

Кари се усмихна.

— Казах ти, почакай да видиш подводниците ни. Създали сме нещо наистина специално. Може би това е първият ни шанс да ги използваме за нещо наистина важно.

Филби се наведе, за да разгледа разпечатката.

— Прав ли съм да мисля, че колкото по-светло е нещо в изображението, толкова по-силно се връща радарът?

— Не напълно — белите области са повече като сенки, а черните — там, където радарът е бил блокиран. Черните предмети са особено силни отражения — обясни Кари.

— Което означава, че там долу трябва да има голямо количество плътни предмети. — Филби посочи на изток от центъра. — Вижте това, например. Според мен изглежда почти като въздушна снимка на руини. Всичко е объркано, стените са рухнали, но все още се виждат отчетливи контури.

— Това е Атлантида — каза Нина. — Трябва да е Атлантида. Съвпада прекалено точно с описанията на Платон, за да е нещо друго. Трите кръга с вода около цитаделата, каналът, водещ на юг... — Тя потупа с пръст по тъмния правоъгълник. — А това — това е Храмът на Посейдон, оригиналният. Не може да е нищо друго!

— Как са попаднали на такава дълбочина? — зачуди се Чейс. — Осемстотин стъпки надолу.

— Силно тектонично разместване или подземно вулканично изригване може да размести континенталния шелф под повърхността много бързо. Може да е причинило, освен това мощни цунами, които да са довели до катаклизмите, потопили острова, описан от Платон — и с времето той да е продължил да уляга и да се смъква все по-дълбоко. Освен това общото морско равнище се е повишило след края на ледниковата епоха, преди около десет хиляди години — след потъването на Атлантида. Свързваме двете събития — и получаваме нещо, което никой не би открил — освен ако не знае точно къде да търси.

— А ти знаеш — погледна я Кари. — Господи, Нина, успя! Ти откри нещо, което хората досега смятаха за легенда.

— Да, така смятаха, нали? — Нина хвърли поглед към Филби.

— Да, да — смънка Филби, — очевидно съм сбъркал. — Той протегна ръка. — Поздравления, д-р Уайлд.

— Благодаря, професоре — отвърна тя и разтърси дланта му. Той се наведе и я прегърна.

— Браво, Нина. Изключителна работа. — Тя се усмихна, изпълнена с гордост.

— Е, не искам да прекъсвам тази археологическа оргия — намеси се Чейс, — но все пак трябва да стигнем до мястото. Осемстотин стъпки вода, забравихте ли?

— Мога да се погрижа — каза Фрост. — Ще кажа на капитана на „Ивънър“ да отплава колкото е възможно по-скоро. Приготовленията са завършени — можете да се качите на хеликоптера утре. — Фрост се усмихна. — И отново: д-р Уайлд, заслужихте си поздравленията. Направихте едно невероятно откритие. Искане ми се да съм там, за да го видя със собствените си очи.

— Аз ще го направя — обеща Кари.

— Следващия път, когато говорим... — Фрост отново се усмихна, още по-широко, — вие ще сте открили Атлантида. Сигурен съм. Довиждане... и късмет. — Екранът угасна.

— Трябва да празнуваме! — Кари отиде до минибара и извади бутилка шампанско „Болинджър“.

— Исусе Христе, това сигурно ще ти струва повече от изхарченото за цялата експедиция! — засмя се Чейс.

— Мисля, че си струва. Вземи, Нина. — Тя ѝ подаде бутилката. — Заслужи си похвалите.

— А ти не си спечелила току-що Гран При, така че не размахвай шампанското! — добави Чейс. — Не бива да се разхищава ценен материал.

Нина разкъса фолиото и отвъртя телената капачка, докато Чейс извади чаши. Тя дръпна тапата.

— О, никога не съм обичала да правя това. Всеки път се страхувам, че мога да избия окото на някого.

— Като на Джейсън Старкман, например — подхвърли с мрачна усмивка Чейс.

— Не е забавно. Ах! — Коркът отскочи и Чейс се спусна да улови преливащата пяна. — Благодаря.

— Няма проблем. Давай, пълни ги. Първо твоята.

— Опитваш се да ме напиеш?

— Аха, обзалагам се, че си истинска фурия, когато си пияна! Дай ми я. — Той взе бутилката от нея и ѝ подаде пълната чаша, след което наля чашите и на останалите.

— За Нина! — вдигна тост Кари. Останалите я последваха.

Нина си пое дъх.

— Благодаря ви... но мисля, че трябва да си спомним хората, които бяха ранени, или... които не успяха да стигнат до края с нас. Хафез, Агналдо, Хулио, Хамилтън, капитан Перез...

Другите тържествено повториха имената, преди да отпият от шампанското.

19.

Заливът на Кадиз

— Ето го! — Кари посочи през предното стъкло на хеликоптера.

Дълбоката синева на Залива на Кадиз се разстилаше пред тях, отразявайки игриво слънчевата светлина. Намираха се на деветдесет мили от португалския бряг, на сто от Гибралтар, а самата им дестинация бе в движение, поддържайки стабилен курс от двацет възела към Атлантическия океан. Кораб „Ивънър“ стоеше на фона на безкрайното синьо като резен блестящо бяло, шейсет метров океанографски съд, самото олицетворение на изкуството в подводното проучване. При цялата си напрегната програма, Кристиан Фрост не си бе спестил труда.

— Ох, най-после! — въздъхна Кастил. Белгиецът беше изключително нервен по време на полета, за забавление на останалите пътници. — Нямам търпение да стъпя на твърда земя. — Той помисли за миг и се поправи: — На твърда палуба. На люлееща се палуба. Няма значение, стига да не е хеликоптер!

— Имаш ли представа колко трудно е хеликоптер да се приземи на движещ се кораб? — попита Чейс закачливо. — Кастил го изгледа кисело, след което извади една зелена ябълка от джоба си и я ухапа здраво.

— Това няма да е проблем, сър — увери пилотът, когато започнаха снижение. — Правил съм го сто пъти.

— Страхувам се от сто и първия — промърмори Кастил с пълна уста. Дори Филби се присъедини към веселите подигравки, които последваха.

Нина погледна над раменете на Кари, когато приближиха „Ивънър“. Корабът имаше ултрамодерен и — според неопитните й очи — странен дизайн. Корпусът беше нормален, но надпалубните съоръжения изглеждаха свръхтежки, един висок, изшилен сегмент стърчеше в средната секция на кораба с радарна антена над него.

Причината за необичайния дизайн стана очевидна, когато се приближиха повече. На кърмата, надвесена над кипналата от винтовете вода, имаше площадка за хеликоптери, докато по-голямата част от палубното пространство в носа бе отделено за тежки кранове и крикове за поддръжка на двете потопяеми съоръжения на „Ивънър“.

— Само от една година е — каза Кари, когато се приближиха. — Три хиляди и двеста тона с петима офицери, деветнайсет души екипаж и способност за поддръжка на трийсет души научни работници в продължение на два месеца. Гордостта и радостта на баща ми.

— След теб, предполагам — обади се Нина.

— М-м-м... не съм сигурна — пошегува се Кари.

Както бе обещал пилотът, кацането се оказа бързо и гладко. Кастил почти със скок напусна кабината, когато хората от екипажа привързаха летателния апарат към палубата.

— Най-последно в безопасност! — извика той.

— Само не си размахвай толкова ръцете — посочи му Нина все още въртящите се перки. — Нали си спомняш какво се случи на Хаджар!

— Поне ти ще си на сигурно тук долу — каза Чейс и погледна зад перилата. Морето беше спокойно, леките вълни прикриваха напълно онова, което лежеше под тях.

Кари поведе групата нагоре, към капитанския мостик на ниво четири, където се срещнаха с капитана на „Ивънър“, Лео Матюс, висок канадец в безупречна бяла униформа. След като представянето мина, той ги запозна със ситуацията.

— Ще достигнем целта за три часа. Сигурни ли сте, че искате да използваме две подводници при първото спускане, мадам? — попита той Кари. — Може би ще е по-добре да изпратим първо „Атрагон“ да инспектира дъното.

Кари поклати глава.

— Страхувам се, че времето е сериозен фактор. Куобрас вече е в морето — търси на погрешно място, но със сигурност е научил, че сме отплавали. Рано или късно ще започне да проверява и предполагам, че ще е скоро.

— Притеснявате се от нападение?

— Няма да е първото — обади се Чейс.

Матюс се усмихна.

— Е, „Ивънър“ може да не е военен кораб, но... нека просто кажа, че сме в състояние да се грижим за себе си. — Той се обърна отново към Кари. — Баща ви изпрати... ъ-ъ-ъ... специална екипировка. Ще сме готови за всякакви неприятности, госпожице.

— Благодаря, капитане.

Матюс нареди на един от екипажа да ги разведе по каютите. Въпреки че Нина бе заслужила с пълно право титлата шеф на експедицията, Кари се настани в каютата под лоцманската кабина, докато Нина зае стая до Чейс на по-долната палуба.

— Отлично — изкикоти се той, когато надникна през вратата. — Да съм в стая без Хюго на такъв кораб.

— Да не би да хърка?

— Много по-лошо. — За облекчение на Нина той не се впусна в откровения. — Не е толкова шикозно, колкото на „Нереида“, но ще е много по-трудно да ни взривят.

— Моля те, дори не се шегувай с такова нещо!

— Не се шегувам. — Чейс прекрачи прага. — Както каза Кари, Куобрас със сигурност знае, че вече не сме там. Тя смята, че всички са лоялни, но стига да размахаш дебелия пачка, всеки може да бъде купен.

— Мислиш, че Куобрас има шпионин на кораба? — Нина седна на леглото, изглеждаше разтревожена.

— Бас ловя. Затова... — Той спря.

— Какво?

Чейс седна до нея и понижи глас.

— Спомни си Бразилия, колко бързо ни откри Куобрас. Тези хеликоптери не биха могли да ни проследят по реката, движехме се прекалено бавно. Щяха да останат без гориво. Което означава, че когато са тръгвали, са знаели къде сме. Или е имало насочващо устройство на кораба, което не е изключено... или някой на кораба им съобщава местоположението ни.

Въпреки топлината в каютата, Нина потрепери.

— Но кой?

— Няма начин да е онзи дървен философ, Хамилтън, никой не му е казал защо всъщност сме отишли там. Не бива да се говори лошо за мъртвите, но капитан Перез и Хулио са в списъка ми.

— Но те бяха убити при взривяването на „Нереида“. Ти сам видя телата.

— Може Старкман да ги е убил, за да няма живи свидетели. Дватама продължават да ми стоят като евентуална възможност. От друга страна, съм напълно сигурен, че Кари няма да предаде собствения си баща... — Той се усмихна при твърдението. — Както и ти, впрочем.

Нина се усмихна.

— Радвам се, че го мислиш.

— Проблемът е, че не остават много заподозрени. Агналдо, професорът..., ами добре... аз и Хюго.

— Не може да е Джонатан — каза Нина веднага. — Познавам го от години. Не би направил нещо, което да ме нарани.

— Добре, тогава — кимна Чейс, вдигайки вежди, — аз вярвам на Агналдо, и — по дяволите! — залагам живота си за Хюго. И остава... онзи гадняр и развратник. Оставам аз, нали така? Мамка му.

Нина се изкикоти.

— Мисля, че можем да те изключим.

— И аз така се надявам. Не обичам да подозирам сам себе си. — Той отново се усмихна, след което поклати уморено глава. — Не знам. Някой на „Нереида“ може да е имал сателитен телефон, скрит в екипировката си — проверих само нещата, които взехме на борда по Тефе. А колкото до този кораб... — Той въздъхна. — Единственото, което ни остава, е да държим очите си отворени и да гледаме за нещо интересно.

— И какво ще направиш, ако откриеш някого? — попита Нина.

Чейс се изправи.

— Ще го изхвърля в морето.

Тя не можа да определи дали се шегува.

Нина прекара известно време, за да се запознае с обстановката на „Ивънър“, след което бавно се насочи към предната палуба, за да види двете подводници. Кари вече бе там, говореше с двама млади мъже, чиито избелели къси панталони и разкопчани хавайски ризи в ярки цветове отиваха далеч отвъд плажната небрежност и навлизаха по-скоро в територията на плажните гларуси.

— Нина — обърна се Кари, — това са капитаните на подводниците. И проектантите, всъщност.

— Джим Бейлард — представи се по-високият от мъжете, канадец като Матюс, само че по-апатичен. Нина стисна ръката му и гривната му от дребни мидички изтрака. — Значи смятате, че сте открили Атлантида, а? Страхотно.

— Искате да я изровите? Ще го направим — намеси се пониският, австралиеца с плътен тен и избеляла от слънцето остра коса. — Мат Трули. Ако е под водата, заради вас ще пресушим океана.

— Приятно ми е да се запознаем. — Нина погледна подводниците. — Значи това са те? Не изглеждат както очаквах. — Съдовете напомнях по-скоро земеходни машини, отколкото подводници.

— Очаквали сте да имат големи мехури отпред, а? — Гласът на Трули звучеше ентузиазно. — Исусе, не го казвате сериозно. Едно пукване и — се пръсва! Може би сте си представяли огромен риболовен кораб или нещо като „Титаник“, но тези красавци тук са създадени, за да работят. И да са здрави, по дяволите.

— Последното нещо, което човек иска при херметичен корпус, е да има в него дупка — добави Бейлард, продължавайки мисълта на партньора си така гладко, сякаш бяха един човек. Той посочи към голямата бяло-оранжева метална сфера в предницата на по-малката подводница с изписано на нея име „Атрагон“.

— А как виждате какво става отвън? — Нина съзря един страничен отвор отстрани на сферата, но той бе само шест-седем сантиметра.

— Използваме LIDAR, виртуална изобразителна система, като радар, само че използва синьо-зелени лазери. Американският военноморски флот ги е създал като комуникационна система за връзка с ракетните си подводници. Работят с дължина на вълната, която не се блокира от движението на кораба.

— Два лазера — намеси се Трули, — по един за всяко око. Стереоскопични! Лазерите претърсват пространството пред подводницата двайсет пъти в секунда и всяка светлина, която се връща отразена, ние виждаме на големия екран вътре в три измерения. Не се налага да изтощаваш батериите си като зареждаш прожектори, които

не осветяват повече от шест метра напред. А ние можем да виждаме на една миля разстояние!

— И тъй като имаме по-широко зрително поле, отколкото при илюминатор, можем да работим много по-бързо с уредите. — Бейлард се протегна и потупа един от внушителните стоманени манипулатори. — Това е революционно устройство.

— Ти го каза! — Трули се усмихна на партньора си. — Твърде революционно. Никой друг не поиска дори да рискува да ни даде пари да развием проекта. Бащата на Кари, обаче... Щом разбра какво имаме предвид — и вече бяхме в бизнеса.

— А сега не само ще изпробвате творението си — каза Кари, — но и ще участвате в най-голямата археологическа експедиция на всички времена.

— Какво всъщност извършват съоръженията ви? — попита тя. — Искам да кажа, имам представа какво прави „Атрагон“ като обикновена подводница, но онова нещо там? — И тя посочи по-голямото съоръжение, предназначено за спускане под вода — яркожълто чудовище с нещо, прилично на паст на огромна прахосмукачка под сферата за екипажа. Широка тръба излизаше от носовата част в главния корпус на съда; отзад имаше втора такава — гъвкав гофриран маркуч, който можеше да се удължава — и водеше към второ отделение, което, предположи Нина, сигурно бе в състояние да се отделя от гърба на подводницата. От модулната кърма се спускаше надолу още една тръба, като опашка.

— Това ли? — попита гордо Трули. — Това е акулодозер. Разбирате ли, нещо като булдозер, но тъй като под водата няма бикове^[1], нарекохме го акулодозер.

Нина се усмихна.

— Мисля, че схванах идеята.

— Нещо като подводен багер. — Бейлард посочи двата му свръхмощни крана. За разлика от челюстите на по-малката подводница, тези завършваха с кофи. — Крановете пренасят големи количества каменни наноси, а вакуумната помпа — той вдигна ръка към тръбата под сферата, — премества тинята и утайката...

— И тъй като модулът на главната помпа може да се откача — прекъсна го Трули, посочвайки секцията с ремаркетото на съда, — сме в състояние да го паркираме далеч от страни, така че целия боклук, който

изчистим, да не се върти наоколо и да пречи на способността ни да наблюдаваме.

Нина беше впечатлена.

— За колко време може да бъде изчистена тинята от мястото?

— Пет метра? — каза Бейлард. — Изобщо не изисква време. Стига да видим, че отдолу наистина има нещо.

— Всъщност, драгира се достатъчно, за да се види какво е, но... — Трули сви рамене. — Зависи колко голяма яма искате да изкопаем. Двеста стъпки широка? Ако не друго, то в най-добрия случай дъното е покрито с тиня — можем да я изсмучем и да изчистим за няколко часа.

— И ако там има нещо, да използваме крановете на манипулатора на „Атрагон“, за да го вдигнем или да го изпратим в „Големия Джак“.

— Къде? — не разбра Нина.

Бейлард посочи малка клетка, прикрепена към „Атрагон“, в която имаше яркосин предмет, приличен на кутия; оказа се малък плавателен съд.

— „Големият Джак“ е нашето дистанционно управляемо превозно средство. Всъщност — робот. Системи Камерън ВВ-101. Свързан е с „Атрагон“ чрез фиброоптичен кабел, снабден със стереоскопична камера, така че да мога да го управлявам директно от кораба. Има си дори малка ръка.

Нина се усмихна на опита на Бейлард да очовечи работа.

— И сега ще го използвате за първи път?

— Тествахме го, но да, сега ще го използваме за реални цели за първи път — кимна Трули. — Нямам търпение да видя какво ще открием!

— Нито пък аз. — Кари насочи поглед към хоризонта напред. — Трябва да сме на място в рамките на два часа. След колко време ще сте в състояние да се спуснете?

— Можем да извършим цялата подготовка преди спускането бързо. Останалото ще отнеме най-много час — отвърна Бейлард.

— Сложили сме ретранслаторни монитори в главната лаборатория — обясни Трули на Нина. — Ще виждате всичко, което виждаме ние — триизмерно, разбира се. Хитро, а?

— Звучи страхотно. — Нина усети тръпки на нетърпение, обхвана я чувство за предстоящо откритие, но също стрес и

напрежение. Ако се оказеше, че долу няма нищо...

Кари я извади от безпокойството ѝ.

— Добре ли си?

— Още не мога да свикна с люлеенето на кораба — излъга Нина.
— Мисля, че ще е по-добре да полежа малко. Ще ми се обадиш, когато пристигнем, нали?

Кари придоби сериозно изражение.

— Не, мислех си, че ще е най-добре да пропуснеш момента, когато откриваме Атлантида.

— Не започвай — укори я Нина, когато Кари се ухили. — Не мога да се справя с двама саркастични приятели!

Нина се върна в каютата, легна на леглото си за малко и се опита да не мисли за огромните пари и човешка сила, които Кристиан Фрост беше хвърлил в резултат на хипотезата ѝ. После осъзна, че това е напразна надежда и се сети за „саркастичните си приятели“; това я накара да стане и да почука на вратата на Чейс. Изненада се, когато го видя в леглото да чете книга — и още повече, когато видя корицата и заглавието на книгата.

— Диалозите на Платон? — попита тя.

— Аха — отвърна той и седна. — Не се шокирай толкова! Мога да чета. Е, предимно трилъри, но... Както и да е, като те виждах колко си обсебена от тези диалози, как говориш за тях, помислих си, че съм длъжен да попрочета нещичко. Знаеш ли, човекът не е хабил много време да говори за Атлантида.

Нина седна до него.

— Не, наистина не е.

— Имам предвид, че в „Тимей“, например, има три параграфа, които се отнасят до Атлантида, нали така? Всичко останало е... сякаш някакъв пиян ученик бърбори безсмислици за смисъла на вселената.

Нина се разсмя.

— Това не е обичайното академично описание... но да, прав си.

— А в другия, „Критий“, в продължение на пет страници така и не започва да говори за Атлантида. А когато го прави... хм, това е интересно. — Замисленият му тон привлече вниманието на Нина.

— По какъв начин го прави?

— Нямам предвид просто описанието на мястото и колко точен е по отношение на храма. А хората, владетелите. Това наистина няма смисъл.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че в бележките тук чета как някакви учени смятат, че „Критий“ е бил Платоновото описание на едно съвършено общество, разбираш ли? Но не е така. Той например твърди, че атлантите са страшно много. Че са завоеватели, които нахлували в другите страни и поробвали населението им, те били напълно военизирано общество, владетелите имали абсолютната власт над живота и смъртта на гражданите, нямало никаква демокрация... — Чейс прелисти страниците. — После стигаш края, малко преди думите, които той така и никога не завършва: — „Но когато наследеният от бога дял започнал да изчезва поради честото му смесване с голямо количество смъртен елемент и човешкият нрав започнал да надделява, тогава те не могли повече да носят богатството си и започнали да постъпват непристойно и на способния да вижда те се показвали грозни, понеже погубвали най-красивото измежду най-ценното, а неспособните да виждат в какво се състои истинският щастлив живот започнали да ги смятат за прекрасни и щастливи тогава именно, когато те били изпълнени с несправедлива алчност и мощ. А богът на боговете Зевс, който царува чрез законност, понеже може да разбира тези неща, за които говорим, като разбрал, че един приличен род е изпаднал в жалко състояние, поискал да ги накаже, за да се вразумят и станат по-благопристойни.“ И Зевс събрал всички богове, за да ги накаже. Бъра-бъра-бъра... Не ми изглежда да са били чак толкова страхотни. Всъщност, струва ми се, че светът си е бил по-добре без тях.

— Впечатлена съм — каза Нина. — Беше доста добър анализ.

— Бях пълна скръб по математика и история, но по английски ме биваше. — Той остави книгата настрана и се премести по-близо до нея. — Не искам да ти прозвучи забавно или смешно, но четенето на такъв тип книги ме кара да се питам защо толкова много искаш да откриеш тези хора.

Нина се почувства странно, сякаш я укоряваха за нещо. Дали Кари бе казала на Чейс нещо за ДНК-маркерите? Не й се струваше вероятно. Тя отхвърли тези мисли и каза:

— Това е нещо, което ме е очаровало през целия ми съзнателен живот. Както и родителите ми, всъщност. Обиколих целия свят с тях, докато се опитвах да намерят всичко, което можеше да разкрие местоположението на Атлантида. — Тя извади медальона изпод тениската си и го вдигна на светлината, идваща от люка. — Иронията е, че съм притежавала нещо през цялото време, а не съм го съзнавала.

— Откриха ли родителите ти нещо друго?

Тя пусна медальона отново на гърдите си.

— Това е... Не знам, наистина не знам. Смятах, че са открили, но аз не видях какво е. В годината, когато... починаха... — Гласът ѝ секна.

— Съжалявам, не исках... — започна Чейс.

Тя поклати глава.

— Всичко е наред. Не говоря често за това. Те бяха на експедиция в Тибет, докато аз държах приемните изпити за университета.

— Тибет? — попита Чейс. — Това е дяволски далеч от Атлантическия океан.

— Съвързвали са го дълго време с легендата за Атлантида. Нацистите изпратили няколко експедиции там, още по време на войната.

— Пак нацистите, а? Тези мръсници се появяват навсякъде. Значи те са открили храма в Бразилия и са изписали шестограма... но трябва да са открили и нещо друго, нещо, което ги е накарало да отидат в Тибет.

— Може да са видели нещо на картата или в надписите — имало е категорични знаци, че атлантите са посещавали Азия. Аз не разполагах с достатъчно време да проверя.

— Защо родителите ти са отишли там?

— Не знам. Бяха открили нещо, но не ми казаха какво е. — Тя се намръщи. — Което само по себе си беше странно, защото обикновено бях в течение на всичко.

— Може би не са искали да те откъсват от изпитите ти?

— Може би. — Горчивите бръчки по лицето на Нина се задълбочиха. — Но вярваш или не, последното нещо, което научих от тях, беше от пощенска картичка. От Тибет. Още я пазя.

— И какво пише на нея?

— Не много, само това, че тръгват от едно хималайско село, Ксълаодънг. Очаквах да не се бавят повече от седмица, но...

Чейс съчувствено сложи ръка на рамото ѝ.

— Хей. Няма да говорим за това, ако не искаш.

— Не, няма нищо. Всъщност е интересно. До този момент не се бях замисляла за нацистката връзка. А баща ми отиде в Германия една година преди... Може би с това са се занимавали, нещо, свързано с експедициите на Аненербе. Нещо ги е накарало да отидат в Тибет. Но защо не са ми казали?

— Защото може би не са искали да знаеш, че използват материали от нацистите? — предположи Чейс.

— Може би. — Тя изправи гръб и тъжно въздъхна. — Не че има значение. Били са застигнати от лавина някъде южно от Ксълаодънг и почти цялата експедиция е загинала. Телата така и не бяха намерени, така че каквото и да са носели, е било изгубено.

Чейс вдигна едната си вежда.

— Почти цялата експедиция? Кой е оцелял?

— Джонатан.

— Джонатан? Какво, Филби ли имаш предвид? Професора?

— Да, разбира се. Мислех, че знаеш. Той беше в експедицията с тях. Затова сме толкова близки — макар да съм сигурна, че не е можел да направи нищо, той повтаря, че се чувства отговорен, че не ги е спасил. Оттогава се грижи за мен.

Чейс се протегна в леглото.

— Филби, значи?

— Какво?

Той отклони очи.

— Нищо. Просто не знаех как сте се запознали.

— Работил е години наред с родителите ми, бяха приятели.

— Хм. — Изглежда нещо му хрумна, но преди тя да успее да го попита какво, някой почука на вратата. Не на вратата на Чейс, а на нейната. — Влизай.

Кари любопитно надникна през вратата.

— Не прекъсвам нещо, нали?

Чейс изсумтя:

— Бих искал.

— Идвам да ви съобщя, че вече сме на точните координати. Капитан Матюс предпочита да използва подрулващо устройство, за да остане на място, пред пускането на котва — не иска да рискува да повреди нещо там долу, след което ще потопим подводниците. Предположих, че ще искате да гледате.

— Не бихме го пропуснали. — Нина се изправи. — Еди, идваш ли?

— Дай ми няколко минути — каза Чейс. — Ще сте на палубата, нали?

— Да.

— Добре, там ще се видим.

Кари и Нина излязоха. Чейс гледаше след тях с неразгадаемо изражение на лицето.

— Филби... — произнесе той тихо.

По замисъл „Ивънър“ имаше няколко места, където всеки можеше да застане извън надпалубните съоръжения, без да се вижда от задната или от предната палуби. Но след солидно проучване Джонатан Филби намери късо мостче на второто ниво, което беше открито към океана от едната страна.

Огледа се неспокойно. Напред виждаше края на крана, вдигнал по-голямата от двете подводници. За приемника на GPS-а му антената му се нуждаеше от непрекъснатост на зрителното поле най-малко половината небе — но навеждането през перилата на кораба, което би му осигурило покритие, го излагаше на риск да бъде забелязан.

Нямаше избор. *Трябваше* да телефонира.

Компактният сателитен телефон беше непрекъснато с него, още след като бе информирал Куобрас, че семейство Фрост са се свързали с него. Самото му изваждане от мястото, където го бе скрил, го правеше неспокоен; ако някой от компанията го видеше, дори Нина, веднага щяха да възникнат подозрения и всичко щеше да отиде по дяволите. В Гибралтар откриването на възможност да предаде координатите на „Ивънър“ беше относително лесно, но съобщаването на крайното местонахождение на „Нереида“ в Бразилия без малко да му докара сърдечна атака.

Сега беше малко по-спокойно, макар че вратите в двата края на коридора нямаха прозорци и във всеки момент някой можеше да влезе. Той зачака неспокойно да се осъществи връзката...

— Да? — чу далечен глас. Старкман.

— Филби е. Нямам много време. Почти пристигнахме — ето координатите ни в момента. — Той изпрати числата от GPS-устройството. — Крайната позиция на „Ивънър“ ще е на пет мили западно оттук.

— Крайната позиция на „Ивънър“ ще е на осемстотин стъпки надолу оттам — каза Старкман. — Ние вече сме на път. Добра работа, Джак. Ще бъдеш възнаграден.

— Единствената награда, която искам, е да се измъкна оттук. — Филби изтри потта от челото си. — Всичко ще свърши, нали?

— О, да. — Гласът на Старкман стана твърд. — Търсенето на Атлантида завършва тук.

Двете подводници бяха спуснати в океана от двете страни на „Ивънър“. Капитаните им бяха вече вътре; „каубоите“, моряците във водолазни костюми, стояха върху съда и проверяваха дали системите са в ред и дали комуникациите са свързани както трябва, преди да ги спуснат от крановете. След малко двете съоръжения се скриха под вълните. Водолазите бяха качени на надуваема лодка, която ги върна на една палуба на опашката.

Спускането на осемстотин стъпки дълбочина отне по-малко от десет минути. Нина бе в лабораторията, вперила очи в екраните. Кари седеше до нея. Филби, Чейс и Кастил надничаха зад раменете им, както и няколко души от екипажа на „Ивънър“.

Цялото преживяване за Нина беше объркващо. Всеки от двата големи екрана пред нея разкриваше точно онова, което пилотите на подводниците виждаха отвътре, използвайки авто стереоскопични дисплеи за триизмерни изображения, без да са нужни специални очила. През по-голямата част на спускането илюзията за дълбочина беше пълна, но всеки път, щом пред сканиращите лазери преминеше риба, излизаше на екрана в плоско призрачно-нощно зелено.

— Седемдесет и пет стъпки — каза Трули по връзката за комуникации. — В тръбата сме. Пет по пет. Бавно спускане.

— „Ивънър“, потвърдете курс към целта — каза Бейлард.

— „Атрагон“, завийте на два-нула-нула градуса — произнесе Кари в слушалката си. — Намирате се на по-малко от триста метра отдалечение. „Акулодозер“, задръж позиция до потвърждаване на контакта.

— Би трябвало сега да можем да го виждаме — оплака се Трули. Океанското дъно се залюля ясно очертано пред Нина, когато той обърна съда, потапяйки носа му леко, за да насочи лазерите надолу. Резолюцията беше достатъчно висока, за да различи морските раци, които се оттегляха по вълнообразните пясъчни ивици.

Тя насочи вниманието си към гледката от подводницата на Бейлард, която сега се придвижваше със скорост на пешеходец, увиснала на двайсет стъпки над океанското дъно. Един по-малък екран показваше осветената гледка от стандартна видеокамера, но лазерният стереоскопичен образ се простираше по-нататък.

Дъното се издигна напред.

— „Ивънър“, тук има нещо — докладва Бейлард. — Получаваме много силно сонарно^[2] отражение... не е тиня. Нещо плътно е, нещо голямо. Може да са останки от кораб...

— Не е корабокрушение — прошепна Нина, когато предметът се появи в три измерения на екрана. Тя мигновено разпозна формата. Беше същата като копие на Храма на Посейдон в бразилската джунгла.

И за разлика от разрушената постройка, тази тук беше непокътната.

— Мамка му — промърмори Чейс и се наведе още по-ниско над рамото ѝ.

— Исусе. „Ивънър“, виждате ли това? — попита Бейлард.

— Виждаме го — потвърди Кари, подавайки слушалките на Нина. — Нина, ти си на ред.

— Аз? Но аз не разбирам изобщо от подводници!

— Не е и нужно. Просто му кажи какво искаш да видиш и той ще го направи.

— Добре... — каза Нина. Тя си сложи слушалките и нагласи микрофона. — Джим, Нина е. Чуваш ли ме?

— Високо и ясно — отвърна канадецът. — На сто и петдесет метра съм. Виждаш ли го добре?

— О, да. — Долните части на храмовите стени тънеха под купчина насъбрана тиня, но върха на извития таван се издигаше на десетина метра над океанското дъно. Отразената лазерна светлина освети ясно местата, където обвивката от благородни метали над камъка бе останала непокътната въпреки потопа. — Не мога да повярвам, че продължава да си стои.

Филби се наведе и присви очи:

— Конструкцията очевидно е била невероятно прецизна, така че всички блокове да издържат собствената си тежест. Когато островът е потънал, те са се запазили, макар всичко останало да е рухнало. Впечатляващо!

— Каква е силата на течението? — попита Кари.

Трули докладва:

— Отчитам половин възел дрейф, хединг североизток.

— Нищо чудно, че не е напълно потънал — каза Бейлард. — Ако това е най-разпространеното течение, тогава голяма част от наносните утайки биват отнесени към испанския бряг.

— Има ли нещо друго над повърхността? — попита Нина.

Триизмерното изображение подскочи объркващо; „Атрагон“ не промени курса, но лазерните скенери се пренасочиха на друга страна.

— Забелязвам няколко грапавини, под които може би има нещо, макар и да не се вижда. Колко високо е това нещо?

— Според мен трябва да е повече от шейсет стъпки. Осемнайсет метра.

— Ако е така, то тогава се вижда само половината. Около него има много тиня. — Образът затанцува и отново се върна на храма.

— „Акулодозер“, покажи по-отблизо — нареди Кари. — Дай северния край.

— Готово — отзова се Трули. Вторият триизмерен монитор показва преден план.

— Джим? — извика Нина. — Би ли заобиколил постройката? Искам да видя как изглежда от другата страна.

Операцията отне няколко минути, разкривайки много повече от първия оглед на храма. Огънатата задна страна, до голяма част потънала в наноси, напомняше черупка на костенурка.

— Хей, „Ивънър“ — извика въодушевено Трули, — тук е северният край, наносът е по-нисък. Сигурно е бил отнесен от

течението. Сега виждам по-голяма част от стената.

Нина бързо насочи вниманието си към екрана на „Акулодозер“. Там се виждаше гладка, прилична на купа вдлъбнатина в северния край на храма, сякаш някой бе използвал огромен черпак, за да разчисти тинята.

— Можеш ли да дадеш по-близък план?

— Няма проблем. Изчакай секунда.

Отне повече от секунда, но няколко минути по-късно Трули придвижи големия потопяем апарат по-близо до стената на храма.

— Ще направя сонарно проучване — съобщи той. — Изчакайте.

Върху един от мониторите проблесна назъбена графика.

— Под утайката има нещо — или по-скоро: има нещо, което не е под утайката. Може би е дупка в стената?

— Достатъчна ли е да влезе „Големият Джак“? — попита Бейлард.

— Може би. „Ивънър“, давате ли разрешение за разчистване на утайката?

Кари погледна към Нина, която кимна въодушевено. Значи имаше път към вътрешността на храма!

— Давай, „Акулодозер“!

Операцията, която последва, бе разочаровашо бавна. Нина се насили да не гризе ноктите си, докато Трули се отдалечаваше от храма. Той предпазливо смъкна помпения модул до повърхността на около сто метра от североизток, разтегна „опашката“ по посока на течението, след което се върна до храма. Кристалният дисплей на „Атрагон“ показва свързващата тръба, разтегната под помпения модул и кораба-майка, докато „Акулодозера“ се върна на същото място, заемайки позиция над основата на северната стена. Целият процес отне двайсет минути.

— Готов съм да започвам, „Ивънър“ — обяви най-накрая Трули. — Чакам разрешение.

— Давай! — извика Нина за удоволствие на всички.

Помпата заработи.

Като свръхмощна прахосмукачка, „Акулодозер“ започна да всмуква в зейналата си паст насъбралата се тиня. Разликата в налягането, създадена от помпата, не беше голяма, но бе повече от достатъчна да изтегли слоевете наноси в тръбата и чрез прикрепения

модул да ги изхвърли на сто метра оттам. Течението нежно отнесе надигналия се облак от частици далеч от храма. Едва сега Нина оцени предимствата на техниката, с която разполагаха. „Атрагон“ осигуряваше гледка отпред, докато „Акулодозер“ се плъзгаше от една страна до друга, над основата на стената, и изсмукваше всеки ненужен слой нанос. След което...

— Мисля, че видях нещо! — извика австралиеца. Той насочи видеокамерата си към осветеното петно. Вдигналият се облак тиня забулваше изображението, но недостатъчно, за да спре сърцето на Нина при гледката. — Прилича на вход.

Върху екрана един коридор изчезваше в тъмнината. Беше трудно да се преценят размерите му, но ако храмът бе конструиран по същия начин, както двойникът му в Бразилия, отворът трябваше да е широк приблизително метър и двайсет.

— Ще използвам втората прахосмукачка, за да разчистя — обяви Трули. — Дайте ми пет минути. — Една от „ръцете“ на „Акулодозер“ се протегна, но вместо да използва голямата кофа в края, за да почисти задръстеното място, една тясна метална тръба се протегна зад нея, провери отвора и изсмука натрупаното в себе си.

Чейс надникна зад рамото на Нина, за да види триизмерното изображение, при което лицата им почти се докоснаха.

— Знаеш ли... ако този храм има същия план като онзи в Бразилия, този отсек може би води точно в залата с олтара. В дъното му имаше шахта, но тя беше пълна с камъни.

Нина му хвърли обвинителен поглед.

— Така ли е било? Защо не си ми казал?

— Нямах време! При надвисналата опасност от убийство...

— Жрчески проход — произнесе Кари замислено. — Таен изход.

Трули работи още известно време, преди да върне „ръката“ на съоръжението на мястото ѝ.

— Разчистих, колкото можах. Джимбо, загрей „Големия Джак“!

Докато Трули отдалечаваше „Акулодозер“, Бейлард приближи своята подводница още, паркирайки я на края на вдлъбнатината около северната стена. Заел позиция, той обяви:

— Спускам Дистанционното превозно средство... сега.

Всички очи се насочиха към триизмерния дисплей на „Атрагон“, който премина от призрачно монохромната система на ЛИДАР^[3] към пълноцветно видео изображение, когато „Големият Джак“ излезе от клетката си и се насочи към храма. Малкият робот нямаше лазерната изобразяваща система на кораба-майка, но разполагаше със стереоскопични камери. Преминаването в тясното пространство на прохода отвъд създаде впечатление за шеметна скорост.

„Големият Джак“ продължи напред. По пода се виждаха буци насъбрана тиня, но Трули бе разчистил достатъчно, за да може роботът да премине. Напрежението в контролната зала се увеличи с напредването на робота, докато стигна накрая до празна стена.

— Не! — зяпна смаяна Нина. Гласът ѝ бе пълен с разочарование. — Сляпа улица.

Роботът зави наляво, после надясно, но прожекторите му не намериха нищо, освен плътен камък.

— Какво да направя? — попита Бейлард.

Нина тъкмо се канеше да му каже да върне обратно робота, когато Чейс се наведе и заговори по нейния микрофон.

— Джим, Еди е. Можеш ли да накараш това нещо да отиде нагоре, и след това напред?

— Да, разбира се. Но...

— Направи го тогава.

След миг колебание роботът се вдигна предпазливо към тавана...

И продължи да се движи.

— Ха! — произнесе Бейлард, обръщайки „Големия Джак“ така, че да изследва страничните стени, докато роботът се издигаше. — Откъде знаеше, че е там?

— Просто интуиция. — Чейс се усмихна на Нина. — Гледай, гледай. По пътя за нагоре може и да има капани.

Тя внимателно го отстрани от слушалките.

— Еди, нещо се съмнявам, че някой се е грижил за този храм през изминалите единайсет хиляди години...

— Не знам, не знам, русалките са коварни същества...

Нина се усмихна, след което насочи вниманието си отново към екрана. Бейлард придвижи камерата нагоре колкото можеше и лъчът светлина обхвана перспективата.

— Забелязвам нещо — съобщи той. Когато лъчът премина бързо, на стената се показва една тъмна линия, блещукащо разкривяване...

Образът внезапно се завъртя, накланяйки се обратно към хоризонталата. Една от каменните стени изпълни екрана.

— Джим! — извика Нина. — Какво стана? Блъснали нещо?

— Изчакай секунда... — Роботът бавно се обърна, образът продължи да се люлее несигурно. Не се виждаше нищо, освен стените. — Добре, предполагам, че „Големият Джак“ не може да стигне подалеч.

— Какво искаш да кажеш? — попита Кари. — Да не би да се е блъснал в нещо? Да не би да изгубихме робота?

Бейлард почти се разсмя.

— Съвсем не. Просто... ами „Големият Джак“ е конструиран, за да бъде използван във вода. Така че ще се наложи да продължите проучванията по друг начин.

— Но защо?

— Защото излязохме от водата. „Големият Джак“ плава по повърхността. В храма има въздух.

[1] Bulldozer, на англ. Bull означава бик. — Б.пр. ↑

[2] Сонар — уред или система за откриване на потънали предмети чрез отразени звукови вълни, хидролокатор. — Б.пр. ↑

[3] Оптична технология за дистанционно измерване на разстояния, скорост, ротация, химически състав и концентрация. — Б.пр. ↑

20.

Подводниците изплуваха на повърхността. „Акулодозер“ бе извлечен и вдигнат на борда на „Ивънър“, но „Атрагон“ остана във водата със свързан към него кабел, така че батериите му да могат да бъдат зареждани.

Подготвиха второ потапяне. Но този път изследването на храма нямаше да бъде оставено на работи.

— Бих искала да мога да дойда с вас — каза Нина. Кари, Чейс и Кастил бяха на финалния етап преди спускането.

— Обзалагам се, че ти се иска да си взела сертификата за подводно плуване, не е ли така? — пошегува се Чейс, докато един от моряците му помагаше с шлема.

Тримата бяха облекли новопроектирани водолазни костюми за дълбоко спускане — нещо средно между традиционен леководолазен апарат и броня, подходящи за продължителен престой в дълбоки води. Крайниците им бяха покрити с използваната в обичайните случаи неопренова гума, но главите и телата бяха защитени в подобие на твърда черупка, свързана с пръстеновидни пломби около бедрата и горната част на ръцете.

На дълбочина осемстотин стъпки, близо до предела за леководолазно гмуркане, налягането върху гмуреца беше над двайсет и пет атмосфери, необходимият въздух трябваше да бъде доставян при същото налягане, за да позволява на белите дробове да се разширят срещу смазващата сила, която ги заобикаля. Но дишането на толкова високо стъстен газ си имаше цена: газът, който влизаше в кръвообращението се разширяваше при издигането на водолаза, а налягането около него спадеше. Азотните мехурчета набъбнаха в кръвоносните съдове, причинявайки мъчителна болка, увреждане на тъканите и дори смърт...

Повръщане от декомпресия. Силна болка и затруднения в дишането, след излизането на повърхността.

С тези костюми всичко това трябваше да бъде избегнато.

— Ще можеш да ни гледаш по видеовръзката — обеща ѝ Кари.

— Не е същото. При такива открития човек трябва да пипне с ръка.

— Не се притеснявай — успокои я Кастил. — Ще ти донесем златна Нереида.

— Господи, не! Оставете всичко точно така, както го намерите, моля ви! А колкото до... — Тя се обърна към Чейс: — Наистина ли се налага да носиш със себе си онези експлозиви?

— Ако проходът е блокиран на голяма височина, ще се наложи да го разчистим. Не се тревожи, няма да взривя мястото! Знам какво правя.

— Надявам се. — Тя почука по шлема му. — Как се чувстваш с това нещо на главата?

— Не мога да кажа, че е удобно. Добре, че не страдам от клаустрофобия.

— Късметлия — въздъхна Кастил. Той погледна жълтата черупка, покриваща тялото му. — Чувствам се като натъпкан в огромен калъп сапун.

— Или в корсет — добави Кари и сложи ръка на кръста си, или поне там, където трябваше да е кръстът ѝ. — Сигурно така са се чувствали жените във Викторианската епоха.

— Добре, готови ли сме? — попита Чейс.

— Напълно. — Кари звучеше ентузиазирано.

— Готови да се наврем отново между шамарите? — произнесе Чейс с по-умерен ентузиазъм. — Ами, щом трябва... Хайде, Хюго, обичаш да го правиш — ухили се той. — Най-малкото там долу не се налага да се притесняваш за хеликоптери.

— Ха, да не би подводницата да е нещо друго, освен подводен хеликоптер?

Чейс потропа по шлема му.

— Да, бе. А сега спри да мърмориш и потопа мързеливия си белгийски задник във водата!

С тримата водолази в стоманения си търбух „Атрагон“ изчезна в океана.

Нина го гледа известно време, след което бързо отиде в контролната зала. Костюмът на Чейс бе снабден с видеокамера, закрепена към дясното рамо, която предаваше на „Атрагон“ чрез фиброоптична връзка.

— Хей, Кари, виждам те — каза тя, слагайки си слушалките. Фигурата на екрана помахаше със свободната си ръка.

— Водолази, проверете комуникациите — нареди Трули от другия мониторен пункт. — Еди? Как ме чуваш?

— Високо и ясно — отвърна Чейс. Гласът му беше леко изопачен.

— Кари?

Нейният глас бе променен в по-голяма степен, освен това се чуваше пукането на статично електричество.

— Чувам те, но има много смущения.

— Същото е и при мен — пропука гласът на Кастил.

— Какъв е обхватът на тези трансмитери? — попита Филби. Комуникационните системи на Чейс бяха свързани с подводницата, но за да се избегне рискът от опъване на кабелите, Кари и Кастил използваха подводна радиовръзка.

— Най-много петнайсет метра — отговори му Трули. — Зависи от солеността на водата. Ако наистина е солена, сигналът може да отслабне толкова, че да измине само два-три метра. В такъв случай е по-добре да извикаш.

Спускането беше по-бавно от първото, но капитан Матюс бе прекарал „Ивънър“ точно над самия храм, за да съкрати времето за преход по океанското дъно. Не след дълго сградата се появи върху кристалния дисплей.

— Водолази? — извика Бейлард. — Спускам се долу, където бях преди, в края на изкопа.

Нина гледаше картината от камерата на Чейс. „Атрагон“ разполагаше с по-малко прожектори от обикновена подводница, така че храмът бе малко повече от сянка на фона на чернотата на океана. Под тръстерите се завихриха леки пясъчни вълни, когато подводницата спря с леко тупване.

— „Ивънър“ — съобщи Бейлард, — долу сме и сме в безопасност. Водолази? Успех!

* * *

Чейс пусна цилиндричния амортисьор и скочи на океанското дъно. Кари и Кастил го последваха.

— Добре, пристигнахме. Проверка.

— Чувам те — каза Кари.

— Проверка, окей — потвърди Кастил.

Чейс направи няколко експериментални крачки и плавниците му вдигнаха нагоре още повече тиня. Широките му гърди оказваха изненадващо съпротивление на водата, когато той се опита да се движи напред.

— Мамка му, не мога да направя една крачка. Ще трябва да се използват тласкачи.

Той се оттласна от дъното и зае хоризонтално положение. Кастил и Кари го последваха. След като го настигнаха, Кастил протегна лявата си ръка, за да задържи контролния лост, който стърчеше от гръдната секция на водолазния костюм.

— Добре, стойте близо — нареди той. — Ако се случи някаква авария, или някой има проблем с комуникациите, връща се обратно в подводницата и чака останалите. Да тръгваме.

Той натисна с палец копчето с пружина, намиращо се в края на лоста. Механизмите за тласкащите устройства, вградени във водолазната екипировка, бяха прости: три скоростни комплекта за придвижване напред, един за назад, а освобождаването на пружината автоматично спираше двигателите. Той включи на най-ниска скорост, като използва краката си, за да регулира движението. Удовлетворен, че има пълен контрол, увеличи скоростта до второ ниво. Фиброоптичният кабел, който го свързваше с подводницата, се разви зад него като сребриста паяжина.

Кастил съобрази скоростта си с неговата.

— Много е лесно! — каза той с изопачен глас въпреки късата дистанция. — Като си помисля, че през всичките тези години съм си хабил краката, за да плувам...

— Само гледай да не си блъснеш главата в стената — предупреди го весело Чейс. — Кари, ти добре ли си?

Тя се плъзна покрай него без никакво усилие.

— Кой според теб е участвал в дизайна на тези костюми? Аз имам и други страсти освен археологията и архитектурата!

— Харесвам страстните шефове — пошегува се Чейс. Храмът се приближаваше бързо, осветен от прожекторите на водолазните им костюми. — Окей, сега забавете.

— Еди, не виждам нищо, освен дъното — оплака се Нина по радиостанцията. — Наближавате ли храма?

Той насочи камерата си към сградата напред.

— Съвсем близо. Виждаш ли го?

— Напълно — отвърна тя със страхопочитание.

Триото стигна на по-малко от десет стъпки от мястото, където наклонената стена се издигаше от натрупаните наноси. Под светлината на прожекторите им блестяха неравни пластове орейхалк. Рибите се стрелкаха над повърхността на храма, несъзнаващи древната сила, която той олицетворяваше.

— Къде е входът? — попита Чейс.

— На шест метра вляво от теб — каза Бейлард.

Групата се насочи натам, Чейс и Кари използваша силни прожектори, както и лампите на водолазните си облекла. Чейс погледна назад към „Атрагон“. Въпреки че виждаше прожекторите му ясно, както и тайнственото пулсиране на сканиращите лазери, самата подводница едва се забелязваше в плътния мрак.

— Тук! — Прожекторът на Кари освети отвора.

Чейс се наведе, доколкото облеклото му позволяваше, и насочи светлинния лъч навътре. Вертикалната шахта не бе толкова далече, колкото бе очаквал; ефектът „рибешко око“ от камерата на робота преувеличаваше дистанцията.

— Така, аз влизам първи. Хюго, закачи ме. — Кастил съедини въже от макаратата върху колана на екипировката си към халка ниско на гърба върху костюма на Чейс. — Ако няма достатъчно място да се мине зад завоя в шахтата, изтегли ме навън.

Кастил подръпна въжето, за да се убеди, че е здраво вързано, после отиде до отсрещната страна, така че да не се заплита в комуникационните кабели.

— Ако ядеше повече плодове и по-малко пържоли, нямаше да се притесняваш да не се заклециш.

— Знаеш къде можеш да си завреш проклетите плодове... Добре, тръгвам.

Кари и Кастил му помогнаха да заеме хоризонтална поза, насочвайки го към отворието. С прожектор в опънатата си дясна ръка, Чейс пое управлението с лявата и включи тласкачите на ниска мощност. Каменните стени се плъзнаха отстрани. При обикновени обстоятелства широкият метър и двайсет проход щеше да бъде преодолян лесно дори под вода, но неогъваемият твърд костюм му пречеше да се извива и го караше да бъде по-предпазлив.

Не след дълго той стигна до края. Търкулна се по гръб и погледна нагоре към шахтата. Тя продължаваше нататък в тъмното.

— В шахтата съм.

— Шахтата! — простена Нина. — Опитай се да стигнеш до горе.

Тъгълът беше тесен, шлемът му се остърга в стената, но той се повдигна нагоре без особени затруднения.

— Минах! — съобщи той с облекчение. — А сега да видим какво има тук.

Отново активира тласкачите и витлата се завъртяха безшумно, докато се вдигаше. Шахтата беше най-малко девет метра висока, а стените — наклонени. Докато гледаше нагоре, той забеляза тъмния квадрат, където „Големият Джак“ бе спрял — където въздухът е бил заграден от издигащата се вода. Сега беше само на десет метра над него, на шест, на три...

Той се показва на повърхността, водата се стичаше по шлема му. Като освети с прожектора, забеляза, че е на два метра от горния край на шахтата, а над него се стеле черна празнота.

Нямаше проблем. Прибра прожектора обратно и извади друго съоръжение — въздушния пистолет, изстрелващ абордажна кука. Подскачайки нагоре като голяма коркова тапа в ограниченото пространство, той го насочи към горния край на южната стена, след което стреля.

Глухият звук проехтя в шахтата при изстрелването на куката нагоре. Няколко секунди по-късно той я чу как издрънчава върху камъка. Нави кабела. След напрегнато очакване куката се закачи за нещо. Дръпна я няколко пъти, за да провери дали е сигурна, след което прикачи ремъка на оръжието към облеклото си и се оттласна нагоре; двигателят изстена, протестирайки срещу тежестта.

Сега върхът беше няколко стъпки над него, отворен към...

— Погледни това! — зяпна изумено Нина. Тя следеше видеовръзката напрегнато, без да мига. Картината от камерата на Чейс разкриваше зала с олтар със същите размери като на онази в Бразилия.

По отношение на великолепието обаче, това бе нещо напълно различно.

Дори на зърнестото видео с ниска резолюция тя различаваше ясно блещукането на орейхалка, проблясването на златото и среброто, искриците на котешкото око върху осеяните със скъпоценни камъни стени...

— Мили боже — задъха се Филби, — невероятно е. Явно цялата зала е облицована с благородни метали!

— Не е само декоративно — каза Нина. Тя намести слушалките си:

— Еди? Говори с мен. Какво виждаш?

— Виждам..., че ако разполагам с малка ножица и железен лост, направо мога да се пенсионирам.

— Много смешно. Можеш ли да отидеш по-близо до някоя от стените?

— Исусе Христе, чакай първо да си стъпя на краката... — Образът върху видеокамерата подскочи рязко. Чейс се измъкна от шахтата, откачи кабелния пистолет и дишането му се чу накъсано в микрофона. — Така. Вече съм от обратната страна на шахтата, на същото място, което в храма в Бразилия беше блокирано. Сигурно са използвали същите планове. Стените са... Господи, използвали са метала вместо тапети. Пласт след пласт орейхалк, и всичко е изписано.

— Нека видя, нека видя! — извика Нина, подскачайки на стола си от въодушевление.

Чейс се приближи и прожекторът му освети една секция от стената. Нина мигновено разпозна шрифта: глезелски, макар че не присъстваха йероглифните символи от храма в Бразилия.

Филби гладеше неспокойно мустаците си, докато се взираше в екрана.

— Интересно. Може би са асимилирали езика на индианците... Построяването на храма в Бразилия е отнело години, дори поколения.

Достатъчно време, за да се смесят двете системи...

— Еди, дай ми поглед към цялата зала, ако обичаш. Бавно.

Чейс се дръпна от стената и бавно се завъртя на място, обхващайки панорамно с камерата цялото помещение.

— Спри, спри! — извика Нина, забелязвайки нещо. — Върни надясно, съвсем малко... ето тук! Дай нагоре!

— Сега вече знам как се е чувствал „Големият Джак“ — оплака се той кротко, докато се движеше из помещението. — Какво видя? Тук няма нищо!

— Именно! — Секцията от стената пред Чейс беше облицована с орейхалк както останалата зала, но тази беше празна, изписаният текст спираше рязко на половината път долу. — Цялата зала, това е архив на Атлантида — но точно тук свършва! Което означава, че написаното тук е последният запис на атлантите. Приблужи се още, нека го прочета! — Тя нетърпеливо започна да чете изображенията върху монитора.

— Може би все пак ще ми позволиш да откача това въже от задника си и да го закрепя към нещо, така че и Хюго и Кари да могат да се изкачат тук — предложи Чейс. — Помниш ли Кари? Привлекателна блондинка, висока, има камера.

— Ами да — отвърна тя, леко разочарована, нямаща търпение да хвърли поглед върху написаното на стената.

Първият поглед. Ничии очи не се бяха спирали на текста през всичките единайсет хиляди години...

Тя зачака нетърпеливо, докато Чейс се справя с техниката. Найсетне той съобщи, че Кари е тръгнала.

— Добре, докато чакаме, би ли могъл да се върнеш отново към последния запис?

— Толкова си деспотична. Харесвам това у жените... понякога — подхвърли той и насочи камерата към текста.

Нина погледна към Трули.

— Мат, съществува ли начин да получим неподвижна картина от видеото?

— Разбира се. Записвачката е дигитална, има огромна памет. На кой екран искаш да я видиш?

— На големия.

— Но тогава няма да е триизмерна.

— Ще го преживея. — Няколко секунди по-късно екранът оживя, изпълнен с последната част на текста. Образът беше мътен, цветовете — размазани, но все пак бе достатъчно ясен, за да различава буквите. Тя напрегна очи.

Един от екипажа влезе забързано в контролната зала.

— Капитан Матюс? Към нас се приближава кораб.

— Какво? — извика Матюс. — На какво разстояние е?

— На пет мили. Беше на курс към Лисабон, когато за пръв път го видяхме на радара, но преди няколко минути обърна към нас.

— Скорост?

— Най-малко дванайсет възела, сър.

— Куобрас ли е? — Името привлече вниманието на Нина. Тя се обърна към Матюс притеснена.

— Много вероятно. Корабът отговаря напълно на описанието на онзи, тръгнал от Казабланка.

— По дяволите! — Матюс потърка брадата си замислено. — Добре. Уведоми всички, че си имаме компания и да бъдат готови. Ако се приближат на две мили или спуснат лодки, използвайте оръжията. Аз ще съм на мостика.

— Разбрано, сър. — Мъжът излезе, последван от Матюс.

— Еди, чу ли какво става? — попита Нина. — Смятат, че Куобрас е на път към нас!

— Какво? Мамка му! — На един от по-малките монитори Нина го видя, че помага на Кари да излезе от шахтата. — Какво да направя?

— Запиши колкото можеш повече и колкото може по-бързо. Веднага щом разбере още нещо, ще ти съобщя. Корабът им в момента е на пет мили от нас — капитан Матюс ще ни държи в течение.

— Само на пет мили? Няма начин да успеем да излезем на повърхността и да върнем подводницата, преди да е дошъл.

— Можем да минем и без подводницата, ако е необходимо, ще я изоставим — каза Кари, игнорирайки възмутения възглас на Бейлард. Извън водата съобщенията бяха много по-чисти. — Можем да построим друга, но информацията тук е безценна. Запиши колкото можеш повече — после ще я обработим. Аз ще снимам.

— Хюго, разбра ли какво става? — попита Чейс.

Отговорът едва се чу, удавен в статично електричество.

— В общи линии. Какво искаш да направя?

— Няма смисъл сега да идваш тук. Остани на входа, в случай че ни дотрябва помощ.

— Роджър, топ апи. Не чакай прекалено дълго.

Нина гледаше как Чейс се връща към покритите с надписи стени, после се обърна назад към неподвижната картина върху големия екран, опитвайки се да дешифрира тайните ѝ.

Незабелязана от никого на борда, една глава проби повърхността на океана близо до кърмата на изследователския кораб „Ивънър“. После втора, след нея трета...

Десет метра под леките вълни още водолази напуснаха подводните шейни „Манта“-аеродинамични, бързи триместни съдове. Изоставените миниподводници бавно се отдалечиха в тъмнината, когато пътниците им се насочиха мълчаливо към „Ивънър“. Корабът използваше тласкачите си, за да стои на едно място; витлата бяха спрени.

Първият мъж се приближи до стълбата и се качи предпазливо, поглеждайки над ръба на палубата. Един моряк от екипажа на „Ивънър“ се намираше на двайсетина крачки от летищната площадка, с гръб към него. Никой друг не се виждаше.

Водолазът се дръпна назад, свали от рамо оръжието си — „Хеклер и Кох“ МР-7, — и махна червената гумена тапа от края на дебелия заглушител с бързо движение. След това се изкатери тихо до върха на стълбата и се прицели.

Почти не се чу шум, само остро металическо изщракване при дръпването на затвора. Морякът падна, когато водолазът вече стъпваше на палубата. Той се прикри зад стената и се послуша за звуци на тревога. До слуха му не достигна нищо, освен пляска на вълните и тъжните крясъци на крещящите в небето чайки.

На палубата се изкатери втори водолаз. Първият свали маската от лицето си, разкривайки черна превръзка върху едното си око.

Джейсън Старкман.

— Превземете кораба — нареди той.

Чейс продължи да обикаля залата с олгара, сканирайки текстовете върху стените. Видеокамерата на рамото му бе фиксирана в едно положение и невъзможността да се наведе усложняваше и бавеше работата му.

Той стигна до стълбите. Ако структурата бе като онази в Бразилия, стълбите щяха да водят към огромната главна зала. Насочи прожектора срещу тях. Водата отрази лъча към него и по стените и тавана заиграха блещукащи петна.

— Добре, че не свалихме шлемовете си — каза той, осветявайки върха на стълбите, за да провери стената от другата страна. — Ако водното налягане отвън е двайсет и пет атмосфери, тогава въздухът тук и в храма ще е също толкова.

— Искаш да кажеш, че самият храм не е наводнен? — попита Кари.

— Само отчасти. Подът тук е по-високо, отколкото в храма, но таванът е на същата височина. Там също би трябвало да има въздух.

Гласът му бе изпълнен с разочарование.

— Само да имахме време да изследваме! Поразително е, че храмът е оцелял при потопа.

— Предполагам, че са ги строили така, че да издържат. Какво правиш в момента?

Пореден блясък на камерата й.

— Почти свърших.

Кастил стоеше на входа и гледаше леките движения на фиброоптичния кабел, докато Чейс обикаляше вътре. Тъкмо време да се появи Куобрас! Чейс имаше право: някой беше предал данните за местоположението им на преследвачите. Но кой?

Само на метър от каменната стена светлините на дълбоко водолазния му костюм победиха по-силните, но по-разпръснати светлини на прожекторите на „Атрагон“. Затова не забеляза, че блясъкът става по-ярък, че към светлините от подводницата на Бейлард се е присъединил и друг източник...

В капитанската каюта на „Ивънър“ Матюс наблюдаваше приближаващия кораб през мощен бинокъл. Отстоеше на три мили и продължаваше да държи курс към тях.

Определено беше дълбоководен изследователски кораб, с подводничарски кран на предната палуба, което означаваше, че почти сигурно е същият, който Куобрас бе наел. По незначайно какъв начин той бе научил истинското местонахождение на откритието на Нина Уайлд и се носеше насам с пълна сила. Само след още няколко минути щеше да е на две мили, което означаваше, че представлява несъмнена заплаха.

Нямаше признаци за никакви други кораби обаче, въпреки че една група мъже в „Зодиак“ можеха да стигнат до неподвижния „Ивънър“ много по-бързо, отколкото самия кораб. Изглеждаше така, сякаш точно това са намислили.

В такъв случай щяха да са силно изненадани. Оръжията, които Кристиан Фрост бе осигурил — компактните картечни пистолети Р-90 за всеки член от екипажа, плюс тежки картечници и гранатомети — щяха да са повече от достатъчни да издучат всеки, който се опита да превземе кораба му.

Никакви кораби...

Не се виждаха никакви други плавателни средства...

А ако това беше кранът за подводница... къде, по дяволите, се намираще самата подводница?

Матюс осъзна шокиран, важността на този факт, но твърде късно, за да реагира, когато вратата на кабината му се отвори със замах.

В командната сфера на „Атрагон“ Бейлард барабанеше с пръсти върху едно от контролните табла. Върху триизмерния екран виждаше Кастил да стои с гръб към него и да наблюдава входа към потъналия храм.

Това беше недостатъкът на тази система, помисли си той. Липсата на цвят правеше нещата да изглеждат матови и унили, когато нищо не се случваше. Той вдигна очи към монитора, който показваше картина от главната видеокамера на подводницата. Образът не беше много по-добър в цвят, постройката бе скрита от прекалено много мътна вода, за да се различат каквито и да било действителни подробности...

Какво е това, по дяволите?

Нещо беше преминало в ъгъла на полезрението му, извън малкия страничен отвор.

Риба? Не, имаше нещо различно в картината...

Внезапно го осени.

Беше се променило осветлението!

Не беше местил външните прожектори и подводницата бе стационарна...

— „Ивънър“! — извика той по радиостанцията. — „Ивънър“, има чужда подводница...

Силно пропукване в слушалките, после тишина. Светлината на всички показатели върху комуникационното табло от зелена стана червена.

— „Ивънър“! Какво правите?

Отговорът дойде миг по-късно. Нещо удари горната част на корпуса с глухо кънтене. Някакъв дълъг обект се плъзна към куличката за ЛИДАР-наблюдение.

Връзката се влоши.

В този момент още светлини изпълниха страничните илюминатори, когато невидимите му нападатели го наобиколиха.

— По дяволите! — Той припряно запали двигателите и стартира „Атрагон“ от океанското дъно в облак от тиня. — Хюго! Нападат ме! Излизай оттам!

Нещо заора в подводницата и я блъсна с метален грохот.

Пронизително бръмчене в ухото на Чейс го накара силно да примига. Звукът се предаде в слушалките на Кари и тя зяпна от изненада.

— Какво беше това?

Всички подводни картини от „Ивънър“ изчезнаха едновременно, някои от екраните угаснаха, а върху другите се изписа предупреждението NO SIGNAL.

— Какво беше това? — попита и Нина.

— Това, д-р Уайлд — долетя нов глас иззад нея, — е краят на вашата експедиция.

Нина се завъртя.

— Вие?

Старкман стоеше спокойно пред нея, придружаван от двама мъже във водолазни костюми. Тримата бяха с насочени оръжия към хората в помещението.

— Бихте ли се присъединили към останалата част от екипажа на палубата?

Кастил изключи непоносимия звук в слушалките си и в този миг видя втора подводница до „Атрагон“.

Корабът на Бейлард току-що се бе откъснал от океанското дъно, когато натрапникът, миниподводница с дебела стоманена клетка около прозрачния балон на пилотската си кабина, се заби в него отстрани. „Атрагон“ се върна обратно надолу, почти изчезвайки в кълбящите се тинести облаци.

— Мамка му! — изруга Кастил, преди да възвърне хладнокръвието си. — Едуард! Едуард, чуваш ли ме? Кари!

Отговор не последва. Радиостанцията на подводницата мълчеше, отрязвайки го от останалите водолази.

Нападателят се издигна над размътената вода и направи рязък завой, тласкачите се завъртяха и изпомпаха мехурчета. Проекторите осветиха белия и оранжев метал в носещите се наносни талази.

Кастил си помисли, че ще удари „Атрагон“ отново, но вместо това от машината се протегна манипулационен лост. Щипците му стискаха голям контейнер, който положиха почти деликатно отстрани на командната сфера...

Бейлард се опита да възстанови мощността, когато „Атрагон“ се издигна. Не виждаше нищо, което би подобрило положението...

Той замръзна при неочаквания звук. Подводницата пропукваше и стенанието се усилваше при издигането, но тези звуци бяха толкова познати, че мозъкът му едва ги регистрираше. Това бе нещо друго.

Изтракване, като от прихващане на голям магнит върху металната стена...

Тиктакане...

Бейлард дори нямаше време да осъзнае пълния ужас на ситуацията, преди поставения заряд да експлодира, разкъсвайки трийсетсантиметрова дупка в стоманената херметична сфера. Мощна струя вода го удари със силата на влак и го уби мигновено.

Въпреки шлема и дебелите каменни стени на храма, Чейс чу ниския тътен.

— Мамка му!

— Какъв беше този шум? — попита Кари.

— Експлозия.

— Сигурен ли си?

— О, да — отвърна той. — Или някой е пуснал петстотинкилограмова бомба върху „Ивънър“, или подводницата просто е избухнала. — Той погледна костюма си. — Което означава... о, по дяволите! Отрежи кабела за комуникации, бързо!

— Но няма да имаме връзка!

— Ние вече нямаме връзка. Направи го!

Кари остави камерата и трмаво тръгна към него, като извади водолазния нож от колана си. Фиброоптичният кабел, прикрепен към гърба на водолазния костюм на Чейс, бе обвит в защитно пластмасово покритие. Тя го взе и натисна с ножа.

— Хайде, хайде! — подканяше я Чейс.

— Опитвам се! — Проводникът най-сетне се раздели на две, от парчето, което остана прикрепено към гърба на Чейс проблесна синя светлина. Миг по-късно остатъкът от кабела бе изтръгнат от ръката ѝ и изчезна над ръба на шахтата.

— Какво се случи, по дяволите?

— Ако подводницата се е взривила, товарът автоматично ще се освободи при загубването на мощност. Това означава, че нещото се носи към повърхността като същинска ракета — и щеше да ме отнесе със себе си. — Той се обърна към нея. — Благодаря. Извинявай, че се развиках.

— Няма защо да се извиняваш при тия обстоятелства! — Тя погледна към шахтата. — Но ако подводницата е разрушена, какво ще правим?

— Като за начало ще трябва да се измъкнем оттук. — Той се наведе отново над шахтата. — Хюго? Чуваш ли ме? Хюго? По дяволите!

— Все още те чувам по радиостанцията — каза Кари.

— Да, но си на разстояние метър и половина във въздуха, а той трябва да приема през един господ знае колко дебел камък и вода. Хюго?

Кастил хвана контролния лост и натисна тласкачите на водолазния си костюм докрай, изпращайки нагоре рояк мехурчета, когато миниподводницата го връхлетя. Беше достатъчно близо, за да види думата „Зевс“, изписана с боя върху командната сфера и легналия по корем пилот вътре, с увеличено от стъкления мехур и разкривено от злоба лице.

Механичната ръка се залюля над него, но той се търкулна, използвайки плавниците си, за да промени посоката и да се гмурне под нея. Погледна назад, но пилотът продължаваше да държи контейнера с взрива, решен да го достави, преди да се е справил със самия Кастил.

Имаше само една възможна мишена.

Входът на храма.

— Едуард! — изкрещя той, макар да знаеше, че няма шанс да бъде чул. — Излез оттам! *Излез!*

Тласкачите на подводницата разпръснаха още мехурчета, перките се завъртяха в обратна посока, карайки съда да спре в основата на стената. Механичната ръка се протегна, достигайки спокойно тесния коридор, преди да се дръпне отново.

Блестящата стоманена челюст сега бе празна.

Кастил натисна с палец копчето за тръстера. Ако можеше да влезе вътре достатъчно бързо, може би щеше да успее да извади експлозива.

Пилотът на подводницата обаче нямаше намерение да му предоставя такъв шанс. Механичната ръка се вдигна над корпуса като опашка на скорпион, съдът отново се завъртя и започна да го преследва.

Прожекторите го заслепяваха. Отново го заля пяната от перките на подводницата, която обръщаше, преди да се устреми напред. Право срещу него.

— Много добре — прошепна той. Освободи контролния лост и протегна ръка към колана си.

Подводницата ускори, механичната ѝ ръка се спусна и се опъна над него като копие.

Кастил изчака без да мърда.

След което вдигна оръжието си и стреля право срещу пилотската кабина.

Заостреният стоманен връх на абордажната кука удари — и спря, като отчупи парче на около сантиметър навътре в дебелото армирано стъкло, но без да го проние докрай. Носещата се над подводницата вода откачи куката и тя изтрака надолу под машината, влачейки кабела след себе си.

Кастил вече бе спуснал оръжието и привеждаше в действие тласкачите, за да излезе отстрани над връхлитащата го подводница. Пилотът, стреснат от удара, не можа да реагира достатъчно бързо, за да задейства опънатата механична ръка.

Но се оказа достатъчно бърз да завие, готов да го преследва.

Кастил знаеше, че водолазната му екипировка няма силата да изпревари маневрената и бърза подводница. Само се надяваше да не му се налага да опитва.

В кабината пилотът се ухили свирепо, когато видя ярката жълта обвивка на дълбоко водолазния костюм на Кастил, хванат в светлината на прожекторите му. Той увеличи газта до краен предел, готов да го блъсне.

Малкото петно отляво, предизвикано от абордажната кука, внезапно се разрасна. И продължи да става все по-голямо, изпращайки пукнатини във всички посоки със стържещ звук. Огромното налягане на океана притисна новата пукнатина върху повърхността и я разшири...

Пилотската кабина се разпука с гръм. Големи късове от дебелото три инча стъкло удариха пилота със скоростта на звука, превръщайки го в червено безформено петно, което разцъфна сред въздушните мехурчета като огромно, кърваво цвете. Носът на подводницата заора в пясъка на океанското дъно.

Кастил се обърна. Може би все още имаше време да стигне до експлозивите...

Но не.

От края на прохода връхлетя ударна вълна. Кастил бе отнесен настрана, сякаш го беше блъснала кола, извади го от контрол,

изтривайки всеки образ с огромния облак тиня.

Не му бе нужно да гледа, за да разбере, че силните вибрации след експлозията, причинени от масивното срутване на каменните блокове в тунела, са го запечатали завинаги.

Вътре в залата с олтара Чейс се готвеше да спусне Кари в шахтата, когато една голяма вълна се разби под него, поваляйки и двамата при изригването си. Над тях заваляха отломки.

— О, господи — извика Кари. За пръв път, откакто Чейс я познаваше, тя бе на ръба на паниката. — Какво беше това, какво стана?

— Кари, Кари! — Той хвана ръцете ѝ и се опита да я успокои. — Добре сме, всичко е наред. Нека проверя екипа ти.

Те се изправиха, помагайки си, като проверяваха дали водолазните им костюми не са пробити. И по двата се бяха появили вдлъбнатини, но както изглежда целостта им не бе накърнена.

— Какво стана? — попита Кари отново.

Чейс погледна шахтата.

— Взривиха прохода. Затворени сме.

Хората на Старкман накараха пътниците и екипажа на „Ивънър“ да се съберат на хеликоптерната площадка. Едно бързо преброяване показа на Нина, че осем души от екипажа са мъртви.

Другият кораб се движеше успоредно, моряците прехвърляха въжетата, за да завържат двата съда един за друг. Висящите отстрани на палубите буфери пукаха и скърцаха при триенето си между двата борда.

Един висок мъж се качи на борда на „Ивънър“, придружен от двама въоръжени. Той прекоси кърмовата палуба, давайки знак на мъжете да доведат Нина при него. Капитан Матюс възрази, но те размахаха пистолети пред лицето му и той бързо утихна.

Нина вече знаеше кого ще срещне. Беше виждала ъгловатите, сухи черти преди.

— Д-р Уайлд — произнесе той. — Най-последно се срещнахме. Аз съм Джовани Куобрас.

21.

— Знам кой сте. — Нина се опитваше да не показва страха си. — Какво искате?

— Какво искам? — Въпросът запали весели искрици в очите на Куобрас и разчупи строгото му лице. — Искам онова, което всички искат, д-р Уайлд. Мир и сигурност за света. И благодарение на вас, сега мога да се погрижа за това. — Напрегнатият му поглед се насочи към Филби. — Благодарение и на теб, Джак. Мина много време от последната ни среща. Станаха ли десет години?

— Надявах се повече никога да не те срещна — отвърна Филби с треперещ глас.

Нина се завъртя към него:

— Джонатан, ти го познаваш?

— Джак... Джонатан, предполагам би било по-подходящо за професор — ми помагаше, преди да почна да държа всички далеч от откриването на Атлантида — каза Куобрас. Той направи жест към един от мъжете, който изведе Филби от групата пленници. — А сега... — Той махна с ръка към празния океан. — Атлантида ще бъде изгубена завинаги, защото ще бъде *разрушена*.

— Защо?! — не се сдържа Нина. — Каква тайна може да има там, че да си струва разрушаването на най-важната археологическа находка? И живота на всички онези хора, които сте убили?

— Ако знаехте, не бихте задали този въпрос — отговори Куобрас. — Щяхте да ми помагате. Но виждам, че съзнанието ви е било отровено от фамилия Фрост, както и онова на родителите ви. Срам! Можехте да постигнете толкова много, ако не бяхте избрали погрешната пътека.

— Почакайте, какво казахте за родителите ми? — Но Куобрас се обърна при появата на Старкман.

— Изхвърлих хард драйва със записите от гмуркането, Джовани — докладва Старкман. — Единственото, което трябва да направим сега, е да разрушим самия храм и нищо няма да остане.

— Отлично — кимна Куобрас. Тъкмо се канеше да добави още нещо, когато някой извика името му. Един от хората му прескочи между двата кораба и изтича към хеликоптерната площадка.

— Сър! — изкрещя мъжът, гледайки тревожно. — Нещо лошо става долу!

— Какво?

— „Зевс“ разруши подводницата на Фрост — извика Трули, напирайки към Куобрас, но двама от гардовете му го върнаха назад с дулата на оръжията си, — и взриви един от експлозивите. Хидрофоните ни чуха имплозия...

— Възможно ли е да е била подводницата на Фрост?

— Не, сър. Тя вече плаваше към повърхността, докато това бе на дъното на океана. Сигурно го е причинил някой от водолазите.

Куобрас се обърна към Филби за обяснение.

— Кари... искам да кажа госпожица Фрост... и Чейс бяха вътре в храма — каза професорът, почти заеквайки от страх. — Трябва да е бил Кастил.

— Давай, Хюго! — прошепна Нина. Старкман закова злобно в нея здравето си око.

Бръчките по челото на Куобрас станаха по-дълбоки.

— Трябваше „Зевс“ да постави експлозивите! Колко време ще отнеме доставянето на нови?

— Поне пет дни, сър.

— Прекалено дълго. Фрост може да изпрати още хора и екипировка тук, преди доставянето им. И този път ще са подготвени за нас.

— Ами другата им подводница? — попита Старкман, сочейки към носа на „Ивънър“ и „Акулодозер“.

— Само аз знам как да го управлявам — произнесе предизвикателно Трули. — И ако вие, мръсници, мислите, че ще ви помогна, след като убихте приятеля ми, можете да си наврете мераците отзад!

Старкман погледна ядосано и вдигна оръжието си, но Куобрас поклати глава.

— Пренесете останалите експлозиви от нашия кораб на този — нареди той след няколко секунди размисъл. — Поставете две трети от тях под ватерлинията отпред, а останалите — под кърмата.

— Какво се каните да правите? — попита Нина.

— Тъй като вече не мога да разруша храма с експлозиви — каза Куобрас, обръщайки се към нея, — ще се наложи да използвам друг метод. Падането на три хиляди тона стомана директно върху него ми се вижда добра алтернатива.

Игнорирайки въоръжените мъже около себе си, капитан Матюс пристъпи напред.

— Куобрас! Ами екипажът ми? Какво ще правите с нас?

Куобрас го изгледа презрително.

— Знам, че съществува моряшка традиция — капитанът потъва заедно с кораба си. В този случай това се отнася и за екипажа. — Той отново се обърна към Нина. — Както и за пасажерите.

— Ах ти, кучи син — нахвърли се върху него Матюс.

— Искате да ни удавите? — попита Нина ужасена.

Куобрас поклати глава.

— Не, не. Не съм жесток човек, нито пък откачен садист, както може би са ви казали за мен приятелите ви от семейство Фрост. Когато корабът потъне, вие вече ще сте мъртви.

Чейс провери кислородния си апарат. Дълбоко водолазните костюми бяха предвидени за дълго пребиваване под водата, но все пак си имаше предел. Разполагаше с кислород за около час.

Един час. След което той и Кари щяха да станат постоянни обитатели на древния храм...

В главата на Кари се въртяха почти същите мисли.

— Трябва да има и друг изход за навън — каза тя, посочвайки стъпалата. — Водата не би могла да напълни главната зала през тайния коридор, иначе това помещение също щеше да се наводни.

— Което не означава, че ще можем да минем през него — напомни й Чейс, докато се спускаше по стълбите.

— Все пак трябва да опитаме.

— Знам, просто винаги се подготвям за най-лошото. Британска черта. Колко имаш от онези големи светещи пръчки? Ще ни е нужна светлина, ако успеем да излезем.

Кари провери торбичката на колана си.

— Шест.

— Аз също. Окей, да хвърлим един поглед.
И те нагазиха в студената вода.

Кастил се връщаше обратно, плувайки встрани от входа. Облакът тиня и пясък, вдигнат от експлозията, още висеше и той знаеше от предишен опит, че на такава мътна вода ѝ трябват часове, за да се избистри.

Без да се колебае, той навлезе в облака. Приличаше на плътна кафява мъгла, въпреки че лъчът на прожектора му почти напълно се затъмни от носещите се утайки.

Не бе нужно да оглежда, за да разбере, че проходът е затворен. Отломки от разбит камък лежаха на океанското дъно под краката му. Като откри кабела, който Чейс бе прокарал в тунела, го дръпна, за да провери. Той обаче изобщо не поддаде.

Като използва тласкачите на водолазната си екипировка да се върне до по-бистрата вода, той провери кислородното си снабдяване и обмисли възможностите. Оставаше му един час. Би могъл лесно да се върне на повърхността...

Но простият факт, че бяха нападнати, предполагаше, че ситуацията горе е ужасна. Корабът на Куобрас вече сигурно бе стигнал до „Ивънър“. Като се изключеше ножът му, той бе невъоръжен, и на повърхността, хванат в капана на тежкия костюм за дълбоководно гмуркане, щеше да бъде почти безполезен при евентуална битка.

Което означаваше, че единственото, което може да направи сега, бе да намери някакъв начин да помогне на Чейс и на Кари да се измъкнат от храма.

Ако бяха оцелели.

Атмосферата на хеликоптерната площадка бе тягостна. Няколко от моряците бяха на ръба на отчаянието, други — обхванати от паника. Хората на Куобрас се разхождаха около тях с вдигнати оръжия.

— Почакайте — каза Нина, прикривайки ужаса си с цялата увереност, на която бе способна.

— За какво? — попита Куобрас.

— Предлагам ви сделка. Позволете на екипажа да използва спасителни лодки, преди да потопите кораба, и... — Тя си пое дълбоко дъх. — И аз ще се предам.

Старкман изсумтя презрително, а Куобрас се изсмя кратко и невесело.

— Вече сте ми в ръцете, д-р Уайлд! Няма нищо, което да ми предложите — имам онова, което искам. Знам местоположението на Атлантида и сега възнамерявам да я разруша.

— Съществува обаче нещо, което не знаете — произнесе тя с тънка усмивка. — Местоположението на третия храм на Посейдон!

Изречението на Куобрас се промени и премина в изненада.

— Няма трети храм, д-р Уайлд. Само онзи, в Бразилия, който бе разрушен, и другия, под нас, който скоро ще го последва. Търсенето на Атлантида свършва тук.

— Не-е-е — поклати глава Нина. — Съществува трети. И рано или късно някой ще го открие. Мислите, че простото унищожение ще елиминира всички следи? Хората сега знаят къде е Атлантида. Слухът тръгна и други ще дойдат да търсят. Долу лежи цял град, не просто храм. Рано или късно някой ще събере парчетата в едно и ще тръгне по дирите. Тайната, която се опитвате да скриете, ще бъде разбулена и не можете да направите нищо срещу това. Освен...

— Освен какво? — В тона на Куобрас имаше заплаха, но все пак бе заинтригуван.

— Освен ако не ви кажа къде е. Така че лично да можете да го разрушите.

— Това са глупости — намеси се Старкман. — Не знае нищо, просто се опитва да печели време и да отърве кожата.

— Господин Куобрас, кажете на този нещастник да млъкне, по дяволите — изсъска Нина въпреки страха си. Старкман настръхна, но не каза нищо. — Съществува трети храм, трета цитадела. Преди потопа атлантите се подготвяли да основат две нови колонии. Една експедиция тръгна на запад, към Бразилия, а другата... Е, аз знам накъде са поели. И ще ви кажа. Ако оставите хората от екипажа живи.

Старкман притисна дулото на оръжието си в тила на Матюс.

— Ще пръснем главите на всички един по един, ако не ни кажете.

— Виждам, че се каните да ни убиете така или иначе, което всъщност не е сделка — сопна се Нина.

Куобрас се обърна към Филби.

— Тя истината ли говори?

— Ами... възможно е — отвърна Филби объркано. — Последните надписи вътре в храма като че ли наистина сочат, че атлантите са възнамерявали да се разселят на повече от едно място, но не разполагах с време да превода достатъчно от текстовете, за да съм сигурен. — Той погледна Нина подозрително. — И не виждам как тя е успяла.

— Умна съм, Джак — подигравателно го изгледа Нина.

— Можеш ли да преведеш останалото? — попита Куобрас.

Филби поклати глава и въздъхна.

— Вече не.

— Ха! — Нина направи физиономия на Старкман. — Май вече ти се ще да не беше смазвал хард драйва, а? — Тя се обърна към Куобрас. — Е, какво ще правим? Направих ви предложение и то още е в сила. Пуснете моряците живи и ще ви заведем до аванпоста на Атлантида.

— Ще ни заведеш? — изгледа я Старкман. — Какво, да не би да искаш да превърнеш това в екскурзия сега?

Тя скръсти ръце, фиксирайки Куобрас с решителен поглед.

— Търсила съм Атлантида през целия си живот. Щом трябва да умра за това, поне искам да знам точно защо. Искам да видя цялата история. Не мисля, че моля за прекалено много.

— Д-р Уайлд, опасно е — намеси се Матюс. — Сама знаете, че той така или иначе ще ни убие.

— Предлагам му честна сделка. И се надявам, че той ще го приеме по същия начин. Какво ще кажете, господин Куобрас? — попита тя. — Казахте, че не сте жесток човек. Благороден ли сте?

Старкман продължи да я гледа злобно, но лицето на Куобрас бе неразгадаемо. Той се приближи още, студените му сиви очи бяха вперени в нея.

— Вие съзнавате, разбира се, че дори след като разрушим последния храм, не можем да ви позволим да останете жива? Продължавате ли да настоявате на споразумението да оставим екипажа жив?

Тя преглътна, преди да отговори със сухи устни:

— Да.

За момент той изглеждаше почти впечатлен.

— Смела жена сте, д-р Уайлд. И благородна. Не бих го очаквал, като се има предвид... произхода ви.

— Какво трябва да означава това?

Той отстъпи.

— Ще имаме време да го дискутираме по-късно. Но ще освободя хората на този кораб, ако се съгласите да ми покажете как да стигна до последния храм. Имаме ли сделка?

— Имаме — каза Нина.

Куобрас кимна.

— Много добре. Джейсън! Подгответе спасителните лодки и качете екипажа.

— Сигурен ли си, че това е правилното нещо? — попита Старкман.

— Ще видим. Първо ги претърсете, обаче — уверете се, че нямат радиостанции или сигнални ракети. Искам да съм сигурен, че имаме достатъчно време да напуснем района, преди те да бъдат открити. — Той посочи на север. — Португалският бряг е на сто и четиридесет километра в тази посока, капитане. Надявам се екипажът ви да може да стигне дотам с гребане. — Матюс хвърли към Куобрас поглед, пълен с омерзение, когато Старкман и останалите поведоха моряците.

— Ами хората в Атлантида? — попита Нина. — Моите приятели все още са там.

— Там и ще си останат — отвърна Куобрас.

— Какво? Почакайте, ние се споразумяхме...

Куобрас я хвана, придърпа я към себе си и изсъска в лицето ѝ:

— Споразумяхме се да спасим хората на този кораб, д-р Уайлд. А приятелите ви не са на този кораб. Ако възразявате, ще заповядам да разстрелят екипажа. Ясен ли съм?

— Да — каза Нина мрачно.

— Д-р Уайлд — извика Матюс, когато един от хората на Куобрас го блъсна с оръжието си да последва останалите от моряците, — имате ли семейство, с което да се свържа?

— Не, страхувам се, че не — въздъхна тя. — Само... ако видите Еди, кажете му, че ще му изпратя картичка.

Матюс погледна объркано, но нямаше време да каже нищо, преди да го побутнат отново. Куобрас махна с ръка към собствения си кораб.

— А сега, д-р Уайлд, ако се качите на борда на моя кораб... можем да обсъдим местоположението на последния атлантски храм.

Макар и три четвърти пълен със студена, тъмна вода, истинският храм на Посейдон бе далеч по-впечатляващ от копието му в Южна Америка.

— Невероятно е — каза Кари с благоговение при вида на великолепието, което ги заобикаляше. Над нея, чак до върха на извития таван, се издигаха редици от тънки листове, украсени със злато, сребро и орейхалк. — Виж покрива! Целият е облицован със слонова кост, точно както го описва Платон.

— Невероятно не е думата, която аз бих използвал — каза Чейс и доплува до нея. — Изглежда така, сякаш е било вътре в нечий гръден кош. Онзи тип, който направи филма „Извънземното“, със сигурност щеше да го хареса. — Той светна друг фенер и плъзна лъча наоколо. Освен осветените участъци, залата бе озарена сега от мек оранжев блясък. Главата на Посейдон се издигаше над водата и ги гледаше заплашително с празни златни очи. — Откриваш ли някакъв начин за излизане?

— Не, а ти?

Чейс посочи към южния край на залата.

— Това е точно като другия храм, съвсем същият е. Обзалагам се, че ако тръгнем надолу, ще открием същите Предизвикателства.

— Значи има проход? Можем ли да излезем по този начин?

Той поклати глава.

— Проходът е на нивото на пода, забрави ли? Има трийсет стъпки утайка над изхода.

— Може би все пак трябва да опитаме. Щом като покривът е непокътнат, все трябва да има начин водата да влиза. Можем да излезем по същия начин.

— Съществува по-бърз начин. — Чейс вдигна един от експлозивите.

— Не, опасно е — възрази тя. — Ако избиеш дупка, може всичко да се срути!

— Не възнамерявам да разрушавам всичко. Виж. — Той доплува до един участък от стената, където декоративната слонова кост бе счупена, разкривайки гол камък. — Трябва само да направим дупката достатъчно голяма, за да можем да минем през нея — дори само преместването на един от тези блокове би било достатъчно.

— Надявам се, че бомбата ти няма да събори целия покрив.

Чейс вдигна рамене, доколкото водолазният костюм му позволяваше.

— Е, какво е животът без малко риск? — Той насочи светлината на прожектора към оголените камъни и огледа спойките между тях. Както в Бразилия, и тези бяха издялани толкова идеално, че не бе нужен хоросан, за да ги държи плътно един към друг, собствената им тежест поддържаше структурата. Като разчовърка цепнатината между тях с ножа си, той откри, че върхът е пробил навътре само няколко милиметра.

— Трябва да намерим най-слабото място, където да сложим експлозивите. — Той се дръпна от стената и огледа отдолу до горе статуята на Посейдон. — Толкова е голям, че темето му стига до тавана...

Кари изглеждаше впечатлена.

— Чел ли си Платон?

— Мислех, че съм длъжен. Но виждаш ли? Ако се изкатерим до главата на статуята, можем да поставим експлозивите точно под върха на покрива. Блоковете на стената по-долу носят тежестта на всичките останали над тях, поддържайки ги на мястото им, но на върха, освен гравитацията няма нищо, което да ги държи.

— И двайсет и пет атмосфери водно налягане — подчерта Кари. — Ако направиш дупка в самия връх, ще наводниш целия храм. Ще го унищожиш — а по всяка вероятност, нас също.

— Ако не излезем отук в рамките на един час, вече няма значение. Нямаме време да разчистваме тунела. Хайде. — Той се наведе напред, използвайки тласкачите, за да се придвижи през водата към статуята. Кари го последва неохотно.

Кастил продължи обиколката на храма, като заобиколи южния край. Доколкото виждаше, нямаше никакви дупки, голямата стръмна извивка на покрива бе здрава като черупка на костенурка.

Воден от някакъв инстинкт, той се приземи на самата сграда. Камъните може и да бяха дебели, но ако се приближеше достатъчно, радиовълните щяха да проникнат.

— Едуард? — произнесе той. — Кари? Ехо, чува ли ме някой?

Той почака малко, затаил дъх, така че съскането на регулатора на водолазния му костюм да не заглушава и най-слабия отговор. Но не се чу нищо.

— Мамка му! — Оттласна се и се върна към западната страна.

Спасителните лодки на „Ивънър“ цопнаха с плясък във водата, натоварени с екипажа на изследователския кораб. Нина наблюдаваше гледката с примирение, пълно с ужас, от мостика на кораба на Куобрас, с двама въоръжени бодигарда от двете си страни. Последният от хората му скочи обратно на борда, останалите развързваха въжетата, които държаха двата кораба заедно.

Старкман се появи на мостика.

— Джовани. Експлозивите са поставени. — Той подаде на Куобрас два радиодетонатора. — Този може да задейства експлозивите на носа на кораба, а този — в машинното.

— Отворени ли са люковете? — попита Куобрас.

— Да — всичко до херметичната преграда на машинното. Взривяването на носа и на двете трети от предната част ще наводни кораба. След като потъне, ще се взривят и другите експлозиви и бам! Три хиляди тона ще се отправят към дъното.

Куобрас огледа детонаторите.

— Дамоклев меч...

— Много умно — поклати горчиво глава Нина. — Като сте толкова милостив и състрадателен, защо не вложите малко изобретателност в нещо конструктивно?

— Представа нямате колко време и усилия съм положил, за да бъда конструктивен, д-р Уайлд.

— Нима, защо не ме осветлите тогава?

— Може би ще го сторя. Кой знае, може дори да приемете гледната ми точка.

— Съмнявам се — изсумтя тя.

— За съжаление — въздъхна Куобрас, — аз също. — Той се обърна към капитана: — Откарай ни на безопасно разстояние, след което обърни кораба с лице към „Ивънър“. Искам да го гледам.

Строителите на статуята очевидно никога не бяха допускали, че някой ще се качи на върха ѝ, помисли си Чейс. Платон не бе съвсем точен: Посейдон не докосваше напълно тавана, въпреки че от нивото на пода изглеждаше точно така. Всъщност оставаше малко разстояние, в което той сега трмаво се вмъкна по гръб. Облицованата в злато статуя бе с коса и корона, която — допусна той — трябваше да изобразява водорасли, което съвсем не представляваше стабилна платформа за неогъваемата черупка на водолазния му костюм.

— Какво правиш? — попита Кари.

— Съвсем близо съм. — Той беше свързал двата взрива така, че да избухнат едновременно. Детонаторът бе механичен таймер, съвсем прост, така че и глупак да може да се справи на дъното на океана. Веднъж активиран, Чейс щеше да разполага с минута, за да се отдалечи на безопасно разстояние. В открития океан с помощта на тласкачите това не би било проблем.

В затвореното пространство на храма обаче...

— Продължавам да смятам, че идеята е лоша.

— Ако не се получи, можеш да ме уволниш. Окей, готов съм. — Експлозивите бяха едва-едва закрепени за тавана над едно парче слонова кост. Парчето щеше да се натроши за части от секундата след взривяването на експлозива — въпросът беше колко от взривната сила щеше да се насочи нагоре към тавана.

Зад гърба си имаше солиден опит в работата с взривни вещества, но при тези обстоятелства не се надяваше на особен късмет. Но това бе единственото, което можеше да направи.

— Пази се — каза той на Кари и махна към далечната стена. — И се гмурни колкото се може по-дълбоко.

Тя изчезна бързо под набраздената повърхност и светлините на водолазната ѝ екипировка избледняха постепенно като стопяващ се

призрак.

Чейс погледна отново детонатора.

— Добре — промърмори той, настройвайки се психически. Активирането на таймера беше двустепенен процес: един щифт трябваше да се завърти и да се махне, преди ключът на детонатора да може бъде натиснат. След това часовниковият механизъм щеше да отброи шейсет секунди. — Това отива тук...

Той завъртя стоманения щифт до половината, след което го измъкна. Сега бомбата беше заредена. След като натиснеше бутона, нямаше да има връщане назад.

— Добре, Кари — каза той, сякаш сигналът от радиостанцията му би стигнал до нея през водата, — бъди готова. Шейсетте секунди започват да текат... сега!

Той натисна копчето и се отблъсна от главата на статуята...

След това внезапно спря.

Коланът от екипировката му се беше закачил в короната!

— По дяволите! — промърмори той невярващо, като се опитваше да се освободи. Без успех, обаче. — Мамка му!

Таймерът тиктакеше неумолимо.

— Петстотин метра, сър — обяви капитанът.

— Добре. — Куобрас погледна през предното стъкло на капитанския мостик. Напред блестящо белият „Ивънър“ се бе килнал на една страна, яркожълтата грамада на „Акулодозер“ се полюляваше леко на лоста в носовата част. Спасителните лодки бяха изчезнали, бързайки да се отдалечат колкото се може повече от обречения кораб.

— Моля ви — обади се Нина, — не го правете...

Куобрас не я погледна, очите му бяха заковани в кораба.

— Боя се, че ще го направя.

Той взе първия радиодетонатор и натисна спусъка.

Кастил освободи управлението на тласкачите и се опита да се задържи над покрива на храма. Беше чул нещо в слушалките си, кратко пропукване, което прозвуча като ругатня.

— Едуард? — попита той и се приближи към камъка отдолу. — Едуард, ти ли си? Чуваш ли ме?

След това до слуха му достигна друг звук.

Този път не бе в слушалките му, този път го донесоха вълните. Глух, отекващ тътен.

Звук, който разпозна веднага. Директно над него бе станала експлозия.

Това можеше да означава само едно.

Нина бе очаквала огромна огнена топка да погълне носа на „Ивънър“, но истинската експлозия бе странно различна от очакванията ѝ. Парообразен пристъп от отворените люкове, малки отломки и въртящи се хартии. Под ватерлинията се надигна бяла пяна, преди отново рязко да спадне.

Пълният разрушителен ефект обаче мигновено се изясни.

Носът на кораба почти веднага се заби надолу във водата и се наведе надясно. Всичко, което не бе закрепено, се хлъзна по палубите и се изсипа в океана, „Акулодозер“ се завъртя силно над водата. На кърмовата палуба хеликоптерът се наклони и се насочи срещу предпазните ограждения на площадката.

Нина се изуми от скоростта на потъване. Тя гледаше ужасена как носът слиза все по-надолу в океана, а поривите на сгъстения въздух изхвърлят останки през люковете. При това положение щеше да отнеме по-малко от минута, преди предната палуба да потъне напълно.

Чейс се бореше да откачи колана си от короната, но затруднен от черупката на дълбоко водолазния костюм, не можеше да направи точното движение.

Четиридесет секунди.

— По дяволите!

Глух тътен долетя откъм вътрешността на храма. Приличаше на взрив!

После той чу пропукване в слушалките си, нечий глас се опитваше да пробие статичното електричество. Кари... Не! Кастил!

— Едуард! Чуваш ли ме? Едуард!

Щом радиостанцията работеше без ретранслатора, значи той бе съвсем близо.

— Хюго! — извика Чейс. — Махни се оттам! Поставил съм бомба! Бягай!

— Едуард! Повто...

Трийсет секунди.

— Бомба! — изкрещя Чейс. Той затърси ножа си. Коланът на екипировката беше стегнат здраво около кръста му; закълца отчаяно, като се опитваше да пъкне острието под обвитата в пластмаса жица.

Очите на Кастил се разшириха. По-голямата част от съобщението на Чейс бе прекалено накъсана, за да се разбере, но последната дума прозвуча съвсем ясно.

Той се отблъсна силно от покрива на храма и се хвърли с пълна сила да отплува колкото може по-далеч.

„Ивънър“ се наклони още, палубата застана под ъгъл от почти четиридесет и пет градуса, докато върхът на носа се скри под вълните. Хеликоптерът се освободи от въжетата и се плъзна по площадката, забивайки се във водата. Първо потъна опашката му, въздухът в пилотската кабина задържа носа над повърхността още няколко секунди, преди тежестта на летателния апарат да го повлече надолу.

На предната палуба един от кабелите, поддържащи „Акулодозер“ се скъса, тежката машина се залюля като махало и цамбурна във водата с плясък. Натоварен свръх възможностите си, кранът се откъсна от основата си, сгромоляса се върху наклонената палуба и прободете пострадалата подводница. Водата нахлу през зейналите пробойни и „Акулодозер“ потъна за няколко секунди.

На повърхността изплуваха още отломки след преобръщането на кораба. Кърмата се надигна над вълните и от люковете бликна вода.

Куобрас взе втория детонатор и с безизразно лице натисна копчето.

Двайсет секунди...

— Хайде, дявол да те вземе!

Чейс натисна ножа нагоре като лост. Нещо пропука и коланът се скъса.

Той падна от два метра и половина във водата, като се приземи по гръб и удари главата си във вътрешността на шлема. Но сега нямаше време да мисли за болката, защото разполагаше с по-малко от петнайсет секунди да се омете.

С една последна струя от пара и пяна откъм опашката, „Ивънър“ изчезна в Атлантическия океан и последният отекващ звук от умиращия кораб прозвуча като вик на ранено животно. Разпенен водовъртеж от мехурчета изригна нагоре и стотици парчета и отломки, прекалено леки, за да отидат на дъното, заплуваха по повърхността.

Генераторите му спряха, когато водата нахлу, но аварийните светлини продължаваха да светят, агрегатите за хранване се бяха включили автоматично при внезапното спиране на електричеството. Като оставяше светла дيريا от мехурчета след себе си, изследователският кораб се понесе бързо към океанското дъно.

Към дъното на Атлантика.

Куобрас се обърна към капитана.

— Върнете ни обратно в пристанището. На пълна скорост.

— Разбрано, сър. — Капитанът даде заповеди на екипажа си. Никой не обръщаше внимание на Нина в този момент. Тя вдигна ръка към устата си да сподави риданието си.

Но не успя.

Чейс натисна тласкачите, нямаше време за нищо друго, трябваше да се отдалечи час по-скоро от статуята и да се гмурне.

Пет секунди, четири, три...

Зърна бледа светлина над себе си — Кари! — и се насочи нататък...

Експлозивите се взривиха.

22.

Главата на статуята на Посейдон, която бе устояла при потъването на Атлантида и останала на самотно бдение над храма в продължение на единадесет хиляди години, бе разбита на парчета. Таванът от слонова кост рухна и дъжд от остри отломки заваля в наводнената зала.

Но каменният блок над експлозивите пое пълната сила на взрива.

Под огромното водно налягане блокът се измести само с трийсетина сантиметра. Но то бе достатъчно.

Чакал търпеливо стотици векове, Атлантическият океан най-накрая намери път към най-старата си плячка. Леденостудената океанска вода нахлу през процепа и над древните камъни се стовари колосална мощ. При срутването на тавана се отвори дупка с ширина около шест метра. Хиляди тонове вода нахлуха, за да превърнат останалото от статуята на Посейдон в златни отломки.

Ударът изпрати по водата мощна ударна вълна в храма. Статуите бяха избити от пода и разхвърляни наоколо като счупени играчки.

Чейс се чувстваше като блъснат от трактор. Водовъртежът изби прожектора от ръката му. Той се удари в една стена. Силно. Не можеше да се помръдне, прикован като пеперуда към дъска от ужасна сила.

След това приковалото го към стената налягане намаля; яростният прилив се оттегли. Усети остра пронизваща болка в лявата си китка. Смътно си спомни, че ръката му се беше ударила в стената, но едва сега мозъкът му бе в състояние да регистрира усещане.

Светлините на екипировката му работеха, но щяха да са напълно безполезни известно време. От надигналия се пясък и отломките водата в момента изглеждаше непрогледна като мляко.

Но сега, когато храмът бе напълно наводнен, притокът на вода бе спрял. Което означаваше, че би могъл да излезе през дупката в тавана...

Кари!

Нямаше начин тя да е била напълно подготвена за гневната атака на океана. Може да е била ударена силно като него.

Той опита радиостанцията.

— Кари! Кари, чуваш ли ме? Там ли си? Кари!

Никакъв отговор.

Може би се намираше извън обхват — или пък бе ранена, дори мъртва.

Той се спусна към дъното и заплува напред, примигвайки от болката в ръката си. С помощта на тласкачите се движеше по-бързо, но не искаше да рискува да налети на нещо, преди да го е видял.

Усети отломките под краката си, счупени статуи и камъни. Беше като след бомбардировка.

Забеляза слаба светлина напред. Разстоянията бяха измамни в размътената вода; изглеждаше отдалечена на петнайсетина метра, но при сегашните обстоятелства може и да беше по-близо.

— Кари! — извика той, когато светлините приеха форма. Бяха от водолазния ѝ костюм — по-скоро светлина, тъй като едната не светеше.

И доколкото можеше да каже, това бе тя, висеше безжизнено точно над пода.

Той се хвърли напред. Каските им се блъснаха една в друга, когато се опита да види лицето ѝ през мрака. Очите ѝ бяха затворени и той не можеше да разбере дали диша. Дълбоко водолазният костюм бе затворена система без сигнално приспособление за въздушни мехурчета.

— Кари!

Клепачите ѝ потрепнаха.

— Слава богу! — прошепна той. — Кари, хайде, събуди се. Трябва бързо да излезем от тук.

Очите ѝ се отвориха и тя го погледна неразбиращо.

— Еди? Какво е станало?

— Кратката версия ли предпочиташ? Бум! Тряс! Дупка. Добре ли си?

Лицето ѝ се сгърчи от болка.

— Боли ме кракът...

— Тук може да последват още разрушения. Трябва да се измъкнем — ако тръгнем право нагоре, можем да стигнем до покрива

и да намерим дупката.

— Получи ли се?

— О, да. Получи се. — Чейс хвана ръката ѝ. — Използвай тласкачите и давай нагоре. — Той се пресегна към своето устройство. — На три. Готови? — Кари кимна и той започна да брои...

Кари се насочи вертикално нагоре. Чейс остана.

— О, чакай, чакай! — извика той и се отгласна от пода след нея.

— Какво не е наред?

Чейс натисна с палец лоста за управление напред и назад. Не последва нищо.

— Хюстън, имаме проблем. Тласкачите ми не работят.

— Да не би екипировката ти да е повредена?

— Ами, нещо такова. И аз попаднах на същата улика...

Тя почука с ръка по гръдния му кош.

— Говоря сериозно. Тези екипи са здрави — и ако са ударени толкова силно, че да е повредена една система, то със сигурност тя няма да е единствената пострадала. Работи ли кислородното ти снабдяване?

— Изглежда да, но... — Той спря. — Изчакай минутка. Или съм се напикал, или наистина има теч. — Той се размърда тромаво. В горната част на краката си усети студ и влага, вътре в костюма. — По дяволите! Влиза вода!

Сякаш по даден знак, между тях се издигна малко въздушно мехурче, докосвайки стъклото на шлема на Чейс, преди да отлети нагоре.

— Хвани се за мен и не се пускай — нареди му Кари.

Чейс се хвана за екипировъчния ѝ колан и тя включи тласкачите си; сбруята се опъна под допълнителната тежест при издигането.

— Намали — предупреди я Чейс, когато приближиха покрива. — Не искаш да се блъснеш в тавана, нали?

— А ти не искаш да потънеш, или греша? — Но тя все пак забави, вдигайки свободната си ръка над главата, докато докосна нещо твърдо. — Пристигнахме. Странно... Все още има въздушна възглавница, усещам я. — Тя се издигна, докато горната част на шлема ѝ се блъсна в тавана от слонова кост. Имаше достатъчно пространство, за да държи очите си над ватерлинията.

За нейна изненада, имаше светлина. Химическите факли продължаваха да си стоят там, поклащайки се на повърхността.

— Какво виждаш? — попита Чейс.

— Покривът е хлътнал на десетина метра от пробива, ето защо е останал по-малък въздушен джоб. — Тя се завъртя във водата. — Виждам една от крайните стени.

— Южната е, там, където бяхме. Трябва да излезем по другия път.

— Добре. — Тя се спусна още няколко стъпки надолу, дръпвайки Чейс със себе си, след което се отгласна напред към върха на покрива. Меката портокалова светлина на факлите я водеше към хлътналия и изместен участък от покрива.

— Внимавай, камъните сигурно са разместени! — предупреди я Чейс.

— Нищо чудно след такава експлозия... — Тя опипа внимателно тавана и осъзна, че взривът е разтрошил слоновата кост, оставяйки остри, стърчащи навън ръбове.

Неочаквано усети леко течение напред. Водовъртежът от частици се забави.

— Еди! Мисля, че го открих!

— Страхотно! Внимавай...

С пропукване един от огромните каменни блокове се поддаде на гравитацията и падна от мястото си, понасяйки след себе си отломки от слонова кост. Той се удари в задната част от костюма на Кари, изтласквайки я настрана.

Чейс я хвана за ръката и я избута нагоре.

— Мамка му! Добре ли си? — Той огледа екипа ѝ. Изпъкналата част, в която се намираха въздушните резервоари и вентилът, бяха смачкани и напукани като яйчена черупка. — Водолазният ти костюм е съсипан — можеш ли да дишаш?

Кари си пое притеснено въздух.

— Нещо не е наред — получавам въздух, но се диша по-трудно. Мисля, че регулаторът е повреден!

Чейс я хвана за ръката.

— Кари, успокой се. Вече сме почти извън храма. Веднага щом излезем, ще открием Хюго и ще се издигнем на повърхността.

Петнайсет минути, според мен ще отнеме толкова. Само си пази въздуха и дишай бавно, става ли?

— Добре. — Тя кимна, но лицето ѝ издаваше страх.

Стигнаха до дълбокия отвор в тавана. Кари използва тласкачите, за да излезе от храма, като дърпаше Чейс със себе си. Водата изведнъж стана прозрачна. Чейс се огледа за светлини. Забеляза няколко почти веднага — но те не бяха познати.

— Друга подводница — каза Кари, гледайки отломките на водния съд. Въпреки разрушеното отделение за екипажа, секцията с батериите си оставаше херметически затворена, захранвайки безполезно прожекторите. — Куобрас!

— Хюго трябва да е тук някъде. — Чейс доплува до дупката. — Хюго! Направи ли копие? Ние сме вън от храма, повтарям: намираме се извън храма. Чуваш ли ме?

Тишина, след което се чу:

— Едуард! — Гласът беше слаб, придружен от пропукване на статично електричество, но без никакво съмнение принадлежеше на белгиеца. — Чувам ви! Къде сте?

— Над северната част на храма. А ти?

— Спускам се от югозапад! Виждате ли ме? — Чейс погледна нагоре и долови очертанията на водолазния му костюм. — Добре ли сте?

— Водолазният екип на Кари е повреден — както и моят: пробит е и тласкачите ми не работят. Трябва бързо да излезем на повърхността.

Кастил освети с прожектора си отгоре костюма на Чейс.

— Ето къде е пробит — каза той и посочи към кръста му. Чейс се досети каква е причината. Когато бе използвал ножа си, за да среже екипировъчния си колан, острият връх беше пробил поликарбонатната черупка. Дори в този момент видя как едно малко въздушно мехурче се показва и се стрелва нагоре.

— Разполагаш ли с нещо, с което да запушим дупката?

Чейс поклати глава.

— Едуард, слушай, нещо се е случило на повърхността. Чух...

Клинг...

— Какво беше това, по дяволите? — попита Чейс. Неочакваният звук проехтя като удряне на метал в камък. Той се обърна. Нещо

блещукаше слабо, пред тях лежеше някакъв предмет. Той се приближи да види. Винт.

Ново издрънчаване, този път много по-силно и остро. И тримата се завъртяха и видяха един дълъг пилон, който стоеше изправен на каменния покрив. Люлееше се бавно отгоре, като едва докосваше наклонената страна на храма.

Кастил доплува до него и спря, когато осъзна какво беше.

— Това е корабна кука — каза той. — Но защо е...

С периферното си зрение Чейс разпозна падащите около тях предмети. Погледна нагоре.

— Хюго! Махни се оттам!

Твърде късно.

Хеликоптерът на „Ивънър“ се стовари върху Кастил с опашката надолу като копие. Белгиеецът бе повален върху покрива на храма.

Една от перките на двигателите се заби дълбоко във водолазния му екип.

— Не! — простена Чейс. Той се опита да стигне до приятеля си, но при разбиването на останалата част от корпуса на хеликоптера ударната вълна се разби в камъните и го оттласна назад.

Тъмен, растящ облак закри светлините на Кастил.

Кръв.

— Хюго! — Водата се оттегли; той отново заплува, ритайки бясно, като игнорира болката в ръката си.

Кари го хвана за костюма, използвайки тласкачите си, за да го дръпне обратно.

— Той умря! — извика тя. — А ние трябва да се махнем оттук. Веднага!

Чейс я заобиколи, изпълнен с гняв и отчаяние.

— Не мога да го оставя тук!

— Но се налага! Погледни! — Тя посочи нагоре...

Към тях се носеха още отломки. Инструменти, капаци на люкове, парчета от перила, дори сегмент от радарната кула на „Ивънър“.

И нещо още по-голямо, тежко и жълто, което се приближаваше насреща им през мрака.

Кари се оттласна встрани с пълна сила, дръпвайки Чейс в момента, когато лотът на „Акулодозер“ мина покрай тях и се вряза право в покрива на храма, на косъм от тях. Следваше го верига,

брънките ѝ скърцаха силно по камъка. Кранът в другия край се удари в храма, след което се плъзна по наклона точно зад Кари и Чейс. Двата усетиха преминаването му през водата на сантиметри от краката им.

Кари се дръпна. Над главите им валяха още отломки, които предизвикваха малки експлозии при забиването си в океанското дъно.

Чейс погледна нагоре.

— О, по дяволите! Мини вдясно! Бързо!

Тя се подчини и обърна глава, за да види. Сърцето ѝ подскочи от ужас.

Напомняше плеяда от падащи звезди, светлини, които препускаха към нея, за да я погълнат.

„Ивънър“!

Аварийните светлини все още блестяха, чудовищен грохот на метал отекваше в океана, корабът беше с три хиляди тона снаряжение, което се сипеше над главите им.

Кари натисна с палец още по-силно копчето за тласкачите, дръпвайки себе си и Чейс от пътя на потъващия съд...

„Ивънър“ се заби в дъното като бомба.

Носът се разби при удара и водната сила изригна през вътрешността на кораба, разкъсвайки шевове и спойки, не по-малко разрушителна от експлозия. Малкото останал въздух бликна от стотиците нови дупки и процеци в корпуса. Нитове, странични отвори, дори врати бяха изхвърлени навън като шрапнели от граната.

Хванати в ударната вълна и почти оглушали, Кари и Чейс не можеха да направят нищо, освен да се носят сред останките на кораба.

Чу се повторно оглушително скърцане на метал в дълбините, когато „Ивънър“ бавно, но неумолимо се преобърна и падна странично, разсичайки покрива на храма като острие на гилотина; архитектурното чудо не можа да устои на разрушителната сила на тоновете стомана.

Парчета от храмовия покрив се разлетяха във всички посоки, когато туловището на кораба измести водата от главната зала. Без поддръжка стените рухнаха, смачквайки всичко.

Храмът на Посейдон, самото сърце на цитаделата на Атлантида, вече бе загубен завинаги.

Шумът намаля. Чейс не можеше да повярва, че все още е жив.

Кари...

Бяха се пуснали и сега бяха разделени. Той се обърна и се опита да я види.

— Кари, къде си? — В тъмнината нямаше никакъв знак от светлините на екипировката ѝ.

— Тук съм — дочу се слаб, изопачен глас. — Зад теб, на пет метра отдолу.

Чейс погледна, но не забеляза нищо.

— Не те виждам.

— Светлините ми угаснаха. Стой там. — Миг по-късно се появи оранжев блясък и призрачните контури на водолазния ѝ костюм се издигнаха зад малката факла в дясната ѝ ръка.

— Въздушната ми система е повредена и става все по-трудно да се диша.

— Тласкачите ти работят ли?

— Да. А какво става с пропускането на вода в екипировката ти?

Чейс се размърда в костюма си. Ставаше му все по-студено.

— По дяволите! Струва ми се, че положението се влошава.

— Сигурно дупката не е голяма, иначе отдавна да си мъртъв. — Кари го доближи.

— Дали има нещо, с което да я запушим?

— Не. Но има нещо, което ти можеш да направиш.

— Какво?

— Сложи си пръста върху нея.

— Ох. — Чейс се почувства странно смутен, че не е в състояние да мисли както обикновено. Той погледна надолу към храма. Няколко от светлините на „Ивънър“ продължаваха да блещукат между отломките. — Хюго...

— Аз се тревожа за Нина — каза Кари. — Доколкото знаем, тя беше на кораба. Куобрас не оставя свидетели. — Макар да се намираще точно до него, заради радиосмущенията гласът ѝ се чуваше слабо.

Тя включи тласкачите и те започнаха да се издигат нагоре. Чейс се държеше за колана ѝ с една ръка, а палецът на другата натискаше пукнатината върху водолазната му екипировка. На китката му имаше малко дигитално устройство за измерване на дълбочината. Цифрите намаляваха.

С допълнителната тежест Кари можеше да се движи два пъти по-бавно от най-голямата предвидена скорост.

Щяха да стигнат до повърхността след двайсет минути. А най-вероятно — след трийсет. Но при повредата на кислородните прибори на Кари...

— Как си с дишането? — попита я той.

— Влошава се. Регулаторът звучи така, сякаш е запушен. Не получавам пълно хранване.

— А как се чувстваш?

— Главата ми е замаяна. И... ми се вие свят.

Чейс знаеше, че това са първите симптоми на хипоксия. Недостиг на кислород. Нямаше начин Кари да остане достатъчно дълго в съзнание, за да стигнат до повърхността. Което означаваше, че той трябва да се заеме с контрола на тласкачите.

А то на свой ред означаваше, че трябва да се държи за нея с две ръце — контролният лост не беше предвиден да понася товар. Ако натиснеше с цялата си тежест върху него, той щеше да се счупи, осъждайки и двамата на смърт.

— Кари — каза той, като се опита да звучи хладнокръвно както за нейно, така и за свое успокоение, — натискай лоста колкото може по-дълго, разбра ли? Ако имаш някакъв проблем, аз ще поема. Не се притеснявай. Ще доплуваме до повърхността.

— Но ако ти поемеш управлението, тогава...

— Не се тревожи за мен. Ще го направим. Нали?

— Да — отвърна тя със сънлив глас.

Те се издигаха мълчаливо още няколко минути. Чейс провери уреда за дълбочина: 650 стъпки. Имаха още доста път.

— Еди?

— Да.

Тя звучеше така, сякаш в следващия момент ще заспи.

— Съжалявам за Хюго. Обичах го.

— Аз също съжалявам — отвърна той и в гърдите му се надигна гняв. Опита се да го сподави. Това нямаше да помогне. В момента. — Обикновено не откъщавам, не е професионално — но Куобрас ще съжалява горчиво за това.

— Добре. Толкова сме близо, той не може да ни спре...

— Толкова близо до какво? — Отговор не последва. — Кари?

Тласкачите спряха. Лявата ѝ ръка се отпусна надолу.

— О, господи! — промърмори той. Шестстотин стъпки. На тази дълбочина водолазният му костюм се намираще под почти двайсет атмосфери налягане. Ако пукнатината се разширеше, водата нямаше да навлиза на капки. Студенината в костюма му се разстла още. Той потрепери.

Нямаше време.

Натисна лоста с всичка сила. Тласкачите изскимтяха и потръпнаха, сякаш внезапно събудени. Въпреки тренираността и физическата си подготовка, той усети, че се уморява, налягането и студеният океан изсмукваха силата му.

Петстотин стъпки. Все още не се виждаше нищо, освен тъмнина. Студен компрес обгръщаше тялото му.

На четиристотин стъпки очите му доловиха първия намек за светлина от повърхността, абсолютният мрак отстъпи на странно красиво индиговосиньо сияние отгоре. Появиха се пасажи риби, които ги отминаха със студени, безизразни очи.

Той погледна Кари. Очите ѝ бяха затворени и тя изглеждаше почти спокойна. Чейс не можеше да каже дали още диша. Или пък дишането ѝ беше толкова слабо, че той не можеше да долови никакво помръдване на ноздрите... А може би просто бе мъртва.

Двеста стъпки и той осъзна, че вижда слънцето, ярка пътека светлина. Броячът за отчитане на дълбочината примигваше на всяка стъпка...

Тласкачите издъхнаха.

Чейс натисна силно с палец лоста, надявайки се това да се дължи на студа, но нищо не се получи. Лостът се намираще в крайно положение и не помръдна.

Дълбоко водолазните костюми бяха предвидени за използване при спускане с подводница, както и за изкачване нагоре, а не за самостоятелно използване.

Батериите бяха изтощени.

А до повърхността оставаха още над сто стъпки.

Дявол да го вземе.

Той погледна Кари, след което я разтърси, искаше да я накара да се събуди и да му помогне. Очите ѝ останаха затворени. Само това му липсваше.

Заплува с последни сили, като я дърпаше след себе си. Не тежеше много, но допълнителната тежест на екипа ѝ усложняваше работата.

Деветдесет стъпки. Осемдесет. Седемдесет.

Всяка стъпка траеше сякаш вечност. Искаше му се да спре и да си почине, да задиша с пълни гърди, да отпусне мускулите си, но трябваше да изведе Кари до повърхността.

Четиридесет. Тридесет.

Блясъкът на слънчевата светлина заигра по вълните. Десет стъпки, девет, осем...

Усети прииждащите вълни и костюмът му се блъсна в този на Кари. Пет, четири... Отвори уста да си поеме въздух, мускулите му се приготвиха да се отпуснат...

Показа се на повърхността и примига на яркото слънце, увиснало на хоризонта, след което се напрегна и издърпа Кари до себе си. Водата се плискаше в шлема ѝ. Под водата не бе в състояние да види истинския цвят на лицето ѝ, но сега, на светлината, кожата ѝ изглеждаше бледа и безжизнена.

Водолазните костюми бяха закопчани с безброй халки и закопчалки, предвидени с тях да се справят двама души, но в момента такава опция не съществуваше. Чейс заби пръсти в херметическото уплътнение около врата ѝ, като се опитваше да го разкопчее.

Най-сетне успя. Свали шлема ѝ и го хвърли настрана. Главата на Кари се отпусна.

— Кари! Хайде, събуди се! — Чейс я плесна по бузата. Тя се нуждаеше от дишане уста в уста, но за него бе невъзможно да свали собствения си шлем, без да се отдалечава от нея.

— Кари! Хайде, моля те!

Тя си пое рязко дъх, след това се закашля. Клепачите ѝ потрепнаха.

— Еди? — Думата приличаше повече на шепот. — Лошо ми е... и наистина имам ужасно главоболие.

— Но си жива, което е най-важното. Дай ми ръка, помогни ми да сваля тази дяволска каска от главата си.

Тя дръпна силно ключалките на шлема, но не успя да го освободи.

— По дяволите! — изпъшка Чейс.

— Какво?

Той я погледна обезкуражен.

— Все още сме на сто мили в открития Атлантик и корабът ни лежи на парчета на дъното на океана. Ще е малко трудно за плуване.

За негова изненада тя се усмихна.

— Не мисля, че е нужно да плуваме.

— Защо не?

— Защото виждам капитан Матюс да се носи към нас.

Той се огледа.

— Господи! — Спасителната лодка се намираше на сто ярда, но Матюс се виждаше ясно на носа в бялата си униформа, как маха с ръка. — Значи Куобрас ги е оставил живи...

— Това не е в стила му — каза Кари. Беше объркана, но в гласа ѝ се долавяше облекчение. — Нещо трябва да се е случило; той сигурно... о, боже. — Тя хвана ръката на Чейс. — Нина! Сигурно е взел Нина!

— Защо ще го прави? Той я искаше мъртва — защо сега да си променя мнението?

— Тя сигурно знае нещо — осъзна Кари. — Нещо, което сме видели в храма, някаква информация, достатъчно ценна, за да направи сделка...

— Е, след минута можем да попитаме. Хайде да свалим този ужасен шлем.

— Всъщност, може би е по-добре да си с него, докато се качим в лодката.

Чейс изръмжа:

— Защо?

— Защото имам чувството, че радиостанцията на костюма ти е единствената, с която разполагаме...

Пет минути по-късно Чейс най-сетне успя да вдъхне свеж океански въздух.

Кари беше права: екипажът на „Ивънър“ нямаше радиостанция. След като се присъединиха към тях, един от механиците се зае да оправя трансмитера на дълбоко водолазния костюм. Нямаше голям обхват, но и не беше нужен. Заливът на Кадиз по морските стандарти

бе оживено място. Пък и засега нямаше как да го използват, тъй като най-близкият плавателен съд бе този на Куобрас.

Чейс и Кари междуременно успяха да научат какво се бе случило на борда на „Ивънър“.

— Значи Нина доброволно се е предала, за да ви спаси? — попита Кари.

Матюс кимна.

— Въпреки че Куобрас ѝ каза, че така или иначе ще я убие. Дължим ѝ живота си.

Кари притихна, загледана замислено към залеза. Чейс я прегърна.

— Хей, тя е жива, поне засега. Каквото и да знае, със сигурност няма да му го издрънка веднага. Ще го увърта колкото се може по-дълго. Можем да я открием.

— Как? — попита Кари мрачно. — Дори и да проследим кораба му до пристанището, той няма да е на борда. За него със сигурност ще дойде хеликоптер или ще се отправи към сушата с катер, преди да сме успели да му преградим пътя.

— Ще измислим нещо. — Чейс се изправи и вдигна глава нагоре. Първите звезди бяха изгрели и примигваха на небето.

— Всъщност — обади се Матюс, — д-р Уайлд има съобщение, макар че представа нямам какво трябва да означава. Каза да ви го предам, ако ви видя.

Чейс отново седна.

— Какво каза тя?

— Не много. Само това, че... ще ви изпрати пощенска картичка.

— Пощенска картичка? — Челото на Кари се набръчка. Тя изглеждаше объркана. Объркването ѝ се засили, когато Чейс започна да се смее. — Какво? Какво означава това?

Той се опита да застане сериозен, но широката усмивка не слизаше от лицето му.

— Означава — обяви той, — че знам точно къде я водят.

23.

Тибет

Слънцето още не се бе издигнало над хималайските върхове, но Нина виждаше предутринния светлик на изток, докато хеликоптерът бръмчеше между планините.

Намираще се в задното отделение. От двете ѝ страни стоеше по един въоръжен мъж. Отсреща бяха Куобрас, Старкман и Филби. Бившият ѝ наставник не се бе осмелил да я погледне нито веднъж по време на целия полет.

Тя знаеше, че след тях има втори хеликоптер, натоварен с още хора и нещо, скрито в огромен сандък. Съмняваше се, че е нещо добро.

— Продължавай — подкани я Куобрас. — Говореше за изригването...

— Да. — Картината на последните надписи от храма се върна пред вътрешния ѝ поглед. — Островът потъвал, а вулканът в северния край се активизирал — те знаели, че написаното е върху стената. Не мисля, че са осъзнавали обаче колко бързо ще настъпи краят, когато това се случило.

— Не е било достатъчно бързо — каза Куобрас. — Някои от тях оцелели.

Нина поклати глава.

— Вие май наистина сте настроен срещу атлантите? Като се има предвид, че империята им е била разрушена преди единадесет хиляди години, не ви ли се струва, че е минало доста време за да таите такава злоба.

— Империята им никога не е била напълно разрушена, д-р Уайлд — изсъска Куобрас. — Тя продължава да съществува. Дори в наше време.

— О, предполагам, че тогава трябва да е невидима.

Куобрас не обърна внимание на сарказма ѝ.

— Ако под „невидима империя“ имате предвид никой да не знае къде е, тогава да, права сте. Но потомците на атлантите все още са

между нас, опитвайки се да контролират онези, които смятат за по-нисши. Разликата е, че сега този контрол се упражнява не само чрез силата на ръцете, а чрез силата на богатството.

— Май задълбахме в някаква теория на конспирацията — изсмя се Нина. — Предполагам, сега ще ми кажете, че атлантите са Илюминати^[1].

— Не съвсем. *Ние сме Илюминатите.*

Нина погледна невярващо.

— Какво?!

— Не в смисъла, който предполагам, че си представяте. Данните за нашата организация са от времената далеч преди всякакви секти, които си присвояват името от шестнайсети век насам. И името Илюминати произхожда от латински, докато нашето име произхожда от древните гърци. Братството на Селасфорос — приносители на светлината.

— Древните гърци? — Нина се обърна към Филби за подкрепа срещу този налудничав брътвеж, но той продължаваше да не я поглежда, а изражението му с нищо не показваше, че се съмнява в думите на Куобрас. — Значи твърдите, че сте лидерът на някаква тайна антиатлантска организация, която датира отпреди две и половина хиляди години? Съзнавате ли, че говорите пълни глупости!

— Датира от много време преди това — каза Куобрас невъзмутимо. — Сигурен съм, че си спомняте диалога „Критий“ — споменаването на войната между атиняните и царете на Атлантида.

— Разбира се. „Според преданието преди девет хиляди години била избухнала война между жителите отвъд Херкулесовите стълбове и всички, които са живеели отсам“^[2]. Но това е единственото споменаване, като се изключат няколко реда в диалога „Тимей“.

Куобрас поклати глава.

— Не. Има повече.

— Не може да има. „Критий“ така и не бил завършен.

— „Критий“ бил спрян — продължи Куобрас. — От Братството. Пълният текст включва описание на войната между двете велики сили и това как атиняните и техните съюзници отблъснали нашествениците от Средиземноморието. Описана е също атинската контраатака на самата Атлантида — която завършила с попадането на атинската армия в капан на острова, когато той потънал.

— Това го няма в „Тимей“ — възрази Нина. — „По-късно в резултат на необикновени земетръси и наводнения в продължение на един ден и една нощ на ужаси цялата войска била погълната от земята, а Атлантида също така потънала в морето и изчезнала“^[3]. Става въпрос за две различни събития.

— Едно и също събитие, според оригиналния текст на „Критий“.

— Но това... — Нина спря, когато важността на думите на Куобрас стигна до съзнанието ѝ. — Имате предвид „оригиналния текст“? Онзи, преписан директно дума по дума от Платон?

— Разполагаме в трезорите си с много повече, отколкото можете да си представите, включително с пълния текст на „Критий“ — и третия от Платоновите диалози за Атлантида — „Хермократ“.

— Но „Хермократ“ не е бил написан...

— Ние накарахме света да мисли така. Братството работи в продължение на хиляди години за предотвратяване откриването на Атлантида. Всичко, което може да подпомогне потомците на атлантите в тази работа, се съхранява надеждно.

— Тази надеждност сигурно включва и убийство — намръщи се Нина.

— Не е нещо, с което се гордеем, но понякога се налага. Може да бъде оправдано.

— Но защо? — попита Нина. — Това е лудост! Да, Атлантида е една от най-известните древни легенди в света, но в края на краищата това е просто археологически обект, мъртъв град, пълен с руини!

Куобрас се изправи в седалката си.

— Градът може да е мъртъв, но онова, което олицетворява, е напълно живо, д-р Уайлд. И е точно толкова опасно, колкото е било и през 9500-а година преди Христа. Откриването на Атлантида ще послужи за обединяването на всички потомци на атлантите, превръщайки ги в могъща сила на злото.

— Атлантида вече бе открита — възрази Нина. — От мен. И всички от „Ивънър“ знаят къде се намира тя. Мислите ли, че можете да го пазите в тайна?

— Обектът може да е бил открит, но знанието, което той съдържа, е разрушено. А Братството има голямо влияние в много области. — Той погледна към Филби. — Ние със сигурност сме в състояние да държим академичната общност на разстояние.

— Значи заради това отхвърли предложението ми, Джонатан? — попита Нина. — Този човек те е държал на къса верижка през цялото време!

— Опитвах се да те предпазя — отвърна Филби. — Не знаех дали теорията ти ще се окаже вярна или не. Но не можех да поема риска. Не знаех, че ще се опитат да те убият в Манхатън, за да те спрат, повярвай ми! Никога не съм искал да ти се случи нещо лошо!

— Толкова съм трогната от загрижеността ти. — Филби избягваше погледа ѝ.

— Както и всички онези, които можеха да проявят интерес — продължи Куобрас, — съществуват начини, чрез които можем да отклоним вниманието им. Но сега вече няма да е необходимо. Ако ми кажете истината за последния храм на истинските атланти, ще разрушим и него. Когато и последната връзка изчезне, потомците им никога няма да са в състояние да се обединят за започването на нова завоевателна война.

— Семейство Фрост едва ли могат да бъдат наречени подстрекатели на война — възрази Нина. — Освен ако не смятате филантропията за заплаха.

Куобрас се разсмя грубо.

— Филантропия? Как не. Всичко, което Кристиан Фрост е направил, е в подкрепа на крайната му цел, възстановяване на атлантското владичество под неговото ръководство. Харченето на милиони долари за медицинска помощ е само средство към тази цел. Наистина ли мислите, че работата на фондация „Фрост“ е да помага на болните?

— Тогава за какво е?

— Кристиан Фрост е използвал медицинските проекти на фондацията като прикритие за организиране на разпространението по целия свят на атлантския геном, намирайки хората с неговата ДНК — каза Куобрас. — Хора като вас. Да, знаем за ДНК тестовете, които Фрост са ви направили. Знаем също така, че през последното десетилетие той е хвърлил огромна сума пари и ресурси за намирането на Атлантида — много повече от онова, което е разкрил публично, или пред вас. Вие не сте първата авторка на теория за местоположението на Атлантида, чиято експедиция той е финансирал.

— И тях ли се опитвате да убиете? — Изражението на Куобрас бе единственият отговор, който ѝ трябваше. — О, господи.

— Както казах, не се гордеем с този факт, но това трябваше да се направи. И сега, благодарение на вас... Фрост изграждат последната фаза от грандиозния си план.

— И какъв точно е този план?

— Не знаем точните подробности. Никой от агентите ни не е успял да пробие достатъчно дълбоко в организацията на Фрост, за да открие истинската му цел. Но сме научили достатъчно, за да знаем, че фокусът на плана му не е само откриването на Атлантида, а откриването на определени атлантски артефакти. Но Братството е решено да не допусне никога това да се случи. — Той посочи към прозореца. — Наближаваме Златния връх.

Нина погледна навън и видя първата светлина на утринното слънце, което се изкачваше над назъбения силует на Хималаите...

А на запад острият зъбер на средния от трите върха бе облян в ослепителна оранжева светлина, сякаш обхванат от пламъци. Дори пукнатините и жилките на голата скала, видими през чистата снежна покривка, изглеждаха като запалени, светлината проблясваше в тънките златни вени в студения камък.

— Мили боже — прошепна тя.

— Златният връх — каза Куобрас. — Местна легенда, която по общо мнение крие голямо съкровище. Аненербе вярвали, че е било свързано с Атлантида. Както и родителите ви.

Нина се сепна при споменаването на семейството ѝ, но Куобрас се обърна да даде инструкции на пилота. Хеликоптерът се спусна, носейки се между планините. Скоро се приземи на широка, покрита със сняг скална тераса.

— Лунната пътека — обяви Куобрас, когато скочи от хеликоптера и краката му потънаха в снега. — Никога не съм си представял, че отново ще видя това място.

Нина се загърна плътно в палтото си, докато слизаше след него, следвана от гардовете.

— Били сте тук и преди?

— Да, но мислех, че тук няма нищо ценно. Явно съм грешал. — Той сложи ръка на рамото на Филби. — Може би ние двамата е

трябвало да прекараме повече време тук. Това щеше да ни спести много неприятности.

— И ти ли си бил тук? — обърна се Нина към Филби. Той издаде неопределен, почти изпълнен със страх звук на потвърждение.

— Заедно с родителите ви — обясни Куобрас. Нина го зяпна шокирана.

— Джовани, недей, моля те. Не е нужно да...

Куобрас го изгледа студено.

— Правил съм много неща, с които не се гордея, но признавам участието си в тях. Ти би трябвало да направиш същото... Джак.

— Джонатан? — Нина се изправи до него, без да я е грижа за гардовете. — Какво всъщност казва той? Идвали ли са наистина родителите ми тук? Какво знаеш?

Той се опита да извърне очи.

— Нина, съжалявам, аз...

Тя го хвана за сакото.

— Какво знаеш. Джонатан?

— Насам, д-р Уайлд. — Куобрас посочи към склона. Старкман я изблъска по-далеч от Филби. Въпреки студа, професорът се потеше.

Групата се движеше бавно нагоре; не след дълго вторият хеликоптер се приземи зад тях, разпръсквайки безброй ледени парченца. Куобрас водеше, изследваше внимателно скалите, докато се изкачваха. Най-накрая спря.

— Тук — каза той. Нина погледна в посоката, която сочеше. В първия момент не видя нищо, освен сняг и голи скали, каменни пластове, усукани вертикално от вековно геоложко налягане, но при по-внимателно вглеждане се забелязваше тъмен отрязък върху студения синьо-сив фон на планината.

Пукнатина в скалата, отвор...

В най-широката си част бе не повече от трийсетина сантиметра.

— Тук трябва да е имало друг разсед. Да донесат земекопните съоръжения.

Старкман даде нареждания. Само след минути от втория хеликоптер пристигнаха още десетима мъже. Те се заеха да разместват купчината камъни под снега с кирки. Отворът стана достатъчен за преминаване, но Куобрас заповяда на подчинените си да продължат да копаят.

— Трябва да е достатъчно широк, за да можем да поставим бомбата.

— Бомба? — зяпна Нина. — Каква бомба?

Той ѝ хвърли нетърпелив поглед.

— Това не е археологическа експедиция, д-р Уайлд. Тук сме, за да разрушим последната брънка към Атлантида. Никой никога няма да види онова, което лежи в сърцето на тази планина.

— По-лош сте и от талибаните — промърмори тя. — Те рушат ценни артефакти поради догматизма си. А вие го правите заради някаква безумна теория на конспирацията.

— Конспирация, която — радвам се да го кажа — ще завърши тук. Когато и последното място, свързано с Атлантида бъде унищожено, всяка следа от древните атланти ще изчезне веднъж завинаги.

— И после какво? Ще се оттеглите на Бахамите? Или ще продължите да убивате хората, които не харесвате, заради тяхната ДНК?

Куобрас не отговори, обърна се отново към разширяващия се отвор.

След още пет-шест минути работа, той най-сетне изглеждаше доволен.

— Донесете бомбата — заповяда той. — Влизаме вътре.

Хората му се върнаха към хеликоптера, а той поведе Старкман и Филби към пещерата. Нина тръгна след тях, пазена от двете страни от гардовете. Мощен лъч прорязва тъмнината. Мястото приличаше на естествена пещера, разширена допълнително като проход, водещ в дълбините на планината.

— Насам — каза Старкман и насочи прожектора си настрани. Нина зяпна от изненада, когато видя онова, което той бе открил.

Човешки тела.

Пет консервирани трупа се вираха в тях мълчаливо, изсъхналата им сбръчкана кожа се бе свила като пергамент. Начинът, по който седяха, в редица срещу стената на пещерата, я накара да предположи, че бяха загинали от глад или от студ — но освен това изглеждаше, че някой ги бе претърсвал, след като бяха умрели.

— Четвъртата експедиция на Аненербе — съобщи мрачно Куобрас. — Юрген Краус и екипа му. Тръгнали от Мароко, минали

през Бразилия и дошли най-накрая в Тибет.

— Четвъртата експедиция? — попита Нина. — Имало е само три.

— Само три, за които се знае. От познатите архиви. Но съществуват и други документи. — Тонът му стана сериозен. — Вашият баща е притежавал някои от тях. Точно те са го довели в Тибет, за да търси Златния връх... и после тук.

— Тук? — Нина изглеждаше объркана, но в гърдите ѝ се надигна лошо предчувствие.

— Насам. — Куобрас насочи лъча на фенера си към задната зала, кимайки на Старкман да заведе Нина. Филби остана последен, лицето му изразяваше страх. И нещо друго, осъзна Нина.

Може би вина?

Тя последва Куобрас в прохода. Лъчът на прожектора му осветяваше онова, което се намираще в дъното.

Беше гробница, атлантска гробница; агресивната архитектура и глозелските надписи не можеха да се сбъркат. Това обаче отстъпи на заден план, когато Нина видя останалото в залата.

Още човешки тела.

Но за разлика от труповете, останали от нацистката експедиция, тези не бяха напуснали мирно този свят. Те лежаха до стената в усукани, замръзнали пози на агония. Тя забеляза надупчените камъни зад тях: следи от куршуми, заобиколени от избледнели кафяви пръски, които можеха да са единствено от засъхнала кръв.

И между мъртвите лица бяха...

Нина вдигна ръка към устните си.

— Не... — прошепна тя. Куобрас се беше обърнал към нея, след това направи знак към Старкман, който я побутна напред, но тя заби пети в пода.

— *Не!* — Този път това бе стенание, неволен изблик на ужас и отчаяние.

Времето и студът бяха превърнали човешката кожа в подобие на кафяв пергамент, меката тъкан, отдавна изгнила, бе оставила очните орбити като празни черни дупки. Но Нина все пак разпозна лицата. Те бяха в съзнанието ѝ всеки ден през изминалите десет години.

Родителите ѝ.

Не бяха загинали в лавина. Бяха умрели тук, застреляни.

Бяха убити.

Старкман я блъсна напред, към ужасяващата сцена, осветена от прожектора на Куобрас. Тя се съпротивляваше, не искаше да гледа, но не можеше да откъсне погледа си.

— Ти си го направил! — изкрещя тя на Куобрас. — Ти си ги убил! Мръсник, нищожество! Ще те убия, подлецо! — Двамата гардове направиха стъпка, сякаш да предпазят шефа си, но той вдигна ръка да ги спре. Те отстъпиха назад, докато виковете на Нина се сляха в един, стихвайки до гневни, мъчителни стонове.

— Съжалявам — произнесе Куобрас с тих глас. — Но това трябваше да се направи. Не можеше да се позволи на Кристиан Фрост да разкрие тайните на атлантите.

— Какви тайни? — извика горчиво Нина. — Няма никакви тайни тук! Това е просто гробница! — Очите ѝ се присвиха от омраза. — Убил си родителите ми за нищо, мръсен кучи син!

— Не... — Куобрас бавно плъзна лъча на прожектора по стените. — Според мен няма нищо, което да е ограбено оттук през последните десет години. Но ако последните надписи от храма в Атлантида се окажат истина, тогава на това място трябва да има нещо повече. — Той се обърна към двамата мъже, които я охраняваха: — Претърсете всеки сантиметър върху стените. Търсете нещо, което може да подсказва за друг отвор — пукнатина, разхлабен каменен блок, отвор за ключалка! — Мъжете се подчиниха, а самият Куобрас започна да изследва стените около себе си с напрегнат поглед. Старкман държеше здраво Нина.

Нейните хлипове бавно утихнаха, заменени от студена, лишена от израз маска.

Почти лишена от израз. Само очите ѝ издаваха яростта, която бушуваше в нея.

Претърсването трая почти четиридесет минути, преди един от гардовете да извика на Куобрас. Всички отидоха бързо до мястото, на което стоеше, внимателно проследявайки една почти невидима линия, скрита между колоните.

— Врати. — Куобрас прокара пръст надолу по тясната пукнатина. — Не изглежда да има друг начин да се отвори отвън. Трябва да ги разбиеете.

Един от мъжете бе изпратен обратно до хеликоптера, за да донесе необходимото оборудване. В това време пристигнаха още от екипа на Куобрас, влачейки със себе си количка на гумени колела, натоварена с огромния сандък, който Нина преди това бе видяла да товарят на втория хеликоптер. По гърба ѝ преминаха студени тръпки. Дори сложената вътре бомба да беше само наполовина голяма, тя щеше да е по-голяма от човешки ръст.

Експлозивите, които Куобрас възнамеряваше да използва за вратите, обаче, бяха далеч по-малки. Използваха една бормашина за пробиването на дупка в камъка. После Куобрас постави в нея експлозива — дебел диск с размерите на сребърен долар.

— Ще я взривите ли? — попита Нина.

— Да.

— Ами те? — Тя посочи към телата. — Ще ги превърнете в парчета? Не е ли достатъчно, че сте ги убили, а сега искате да оскверните и трупове им?

Старкман издаде нетърпелив звук, но Куобрас помълча известно време, обмисляйки думите ѝ.

— Джейсън, вземи няколко души и ги изнесете във външната зала — нареди той накрая.

— Чисто губене на време, Джовани — каза Старкман, не можейки да скрие неодобрението си. — Дошли сме да вършим работа, а не да я оставяме да ни разубеждава. Пък и каква разлика има? Те и без това вече са мъртви.

— Д-р Уайлд е права. Изнесете ги.

Старкман се намръщи, но тръгна да изпълнява заповедите му, като извика още хора да му помогнат. Нина не можеше да гледа, разкъсвана от непоносимо страдание, когато трупът на един от тибетците бе вдигнат. Сигурно тежеше не повече от дете. Това бе всичко, останало от тези хора, от нейното семейство, една черупка. Гърлото ѝ се сви в спазъм, но тя се насили да запази хладнокръвие пред лицето на враговете си.

След изнасянето на телата Куобрас насочи вниманието си към експлозива. Прикрепи един таймер към него, преди бързо да отстъпи, изблъсквайки всички останали назад към пещерата.

— CL-20 — обясни Старкман на Нина, без да са го питали. — Най-силният химически експлозив.

— Да не би да се очаква да съм впечатлена? — отвърна тя раздразнено.

— Вероятно не. Но може би ще искаш да затиснеш уши.

Нина видя, че останалите правят точно това и побърза да ги последва. Миг по-късно се чу оглушителен гръм и се изви облак прах.

Куобрас беше първият, който тръгна, осветявайки с прожектора напред.

— Разчистете всички отломки от вратите, така че да можем да вкараме бомбата — заповяда той. — Джейсън, Джак, д-р Уайлд — след мен! — Нина не се изненада, когато двамата гардове продължиха с тях.

Изглеждащата до преди малко неразбиваема стена сега представляваше дупка. Големи парчета от изкъртената врата се търкаляха по земята. Другата врата бе още на мястото си, макар и сериозно повредена.

Отвъд се простираше тъмнина.

Куобрас прекрачи отломките и ги поведе към нещо, което се оказа плавен наклон, водещ дълбоко в сърцето на планината.

Въздухът беше студен и за изненада на Нина свеж, в него не се усещаше застоялост, не лъхаше на влага и стара плесен, които тя свързваше с останали задълго затворени помещения. По всяка вероятност имаше и друг вход, или поне някакъв начин, по който външният въздух влизаше.

Както и входната зала, дългият тунел беше разширен от съществуващ естествен проход. Като се имаше предвид дължината му, сигурно бе отнело години, за да бъде прокопан.

Както и онова, което лежеше пред тях...

Разстоянието ограничаваше лъча от прожектора на Куобрас до малко петно. Ехото от стъпките им заглъхна, което предполагаше, че са близо до изход.

Но това бе невъзможно. Намираха се във вътрешността на планината.

Което означаваше, че мястото, където влизаха, беше огромно...

Стъпиха на път, широка, павирана улица, която се простираше отвъд обсега на техните прожектори. От двете страни се криеха сгради, внушителни колони, издигащи се в мрака, проблясваха със злато и орейхалк.

— Исусе Христе, местенцето си го бива — каза Старкман. Той събра ръце около устата си и се провикна: — Хей-й-й! — След няколко секунди му отвърна слабо ехо.

— Нуждаем се от повече светлина — каза Куобрас. Старкман кимна и свали раницата си, след което извади сигнален пистолет. Зареди го бързо и стреля под ъгъл. Ярка червена светлина изсъска, понесена от малкия си парашут...

Всички зяпнаха, смаяни от гледката, която се разкри пред очите им.

— Господи... — прошепна Нина.

[1] Illuminate (лат.) — просветлени, озарени. Илюминати е общото наименование на няколко тайни групи, свързвани обикновено със зловещи обединения на заговорници, които тайно се стремят да управляват световните дела и да променят из основи съществуващия ред. Често претендирали, че притежават гностични текстове или друга тайна информация, неизвестна на непосветените. — Б.пр. ↑

[2] Платон. „Диалози“, том IV. „Критий“, стр. 563. — Б.пр. ↑

[3] Платон. Диалози, том IV. „Тимей“, стр. 476. — Б.пр. ↑

24.

Сцената пред тях беше грандиозна, внушаваща страхопочитание картина, загубена от зората на историята.

Нина мигновено разпозна онова, което се намираще в центъра. Бе друго копие на Храма на Посейдон — но този път не беше само.

Заобикаляха го други сгради — по-малки, но не по-малко величествени. Архитектурният стил беше познат, абсолютно елегантен, но в същото време и някак брутален.

Това бяха дворци и храмове; цитаделата на Атлантида, както я описваше Платон, възстановена на хиляди километри от източника си на вдъхновение. И за разлика от разрушения си двойник в Бразилия, тези бяха издържали проверката на времето, пощадени от стихииите, идеално запазени.

Когато обаче очите ѝ привикнаха към блещукащата светлина на сигналната ракета, тя осъзна, че сцената не е пълна. Обширна, колкото пещерата, тя все пак не бе достатъчно голяма да побере цялата цитадела. Дори самият Храм на Посейдон не беше цялостен, далечният му край чезнеше в стената на пещерата. Личеше, че атлантите се бяха опитали да издялат част от стената, за да направят място за постройките, но накрая, допусна тя, просто бяха прокопали вътрешните храмови зали направо в планината.

Пламъкът изпраця и угасна, потапяйки огромната пещера в мрак. Единствената светлина идваше от прожекторите на групата.

— Това е... Направо е невероятно — каза Филби. — Джовани, би трябвало поне да го снимаме. Това е по-важно дори от самото откриване на Атлантида!

— Не — категорично отказа Куобрас. — Не трябва да остава нищо. Нищо! Атлантското наследство ще бъде погребано тук. — Той загърби Филби и се обърна към Старкман. — Този път води право в центъра на цитаделата. Извикай останалите и ги накарай да донесат бомбата.

— Колко голяма е бомбата? — попита нервно Филби.

— Петстотин килограмов ГВЕ^[1] — отговори му Старкман. — Ядрото му е от двацет и пет килограма CL-20.

— Мили боже — ахна Филби.

— Това са хората, с които си се сблизил. Разрушители и убийци. Предполагам, че се гордееш със себе си.

— Нина, моля те — пристъпи той към нея. — Толкова много съжалявам! Никога не съм искал да направя нещо, което да нарани Хенри и Лора — тръгнах на експедицията с тях, надявайки се, че няма да открият нищо!

— Но все пак си ги предал. На него. — Тя хвърли пълен с омраза поглед към Куобрас. — Умрели са заради теб, Джонатан. Били са убити заради теб! Кучи син!

Преди гардовете ѝ да успеят да реагират, тя го удари в лицето. Болката в кокалчетата на ръката ѝ утихна пред удовлетворението, което я изпълни при вида на падащия по гръб Филби. От ноздрите му потече кръв; той я гледаше поразен, загубил дар слово.

Гардовете я изблъскаха назад, докато Старкман, който изглежда се забавляваше, помагаше на професора да се изправи.

— Добър удар, д-р Уайлд. Да не си вземала уроци от Еди?

По радиостанцията съобщиха, че ще са нужни петнайсет минути, за да бъде вкарана бомбата в тунела. Куобрас погледна часовника си, след това очите му се преместиха върху Филби и Нина.

— Това е времето, с което разполагаш, за да проучиш това място, Джак. Д-р Уайлд, обещах, че ще ви дам възможност да видите последния стожер на атлантите. Аз съм човек, който държи на думата си.

— Точно така. Сигурна съм, че това ви помага да спите нощем — произнесе тя с горчива ирония.

Старкман запали химическа факла и те тръгнаха по пътя към цитаделата. Нина едва сдържа трепета на очакването от откритието, когато се приближиха, но в същото време с отчайваща яснота съзнаваше, че всяка нейна стъпка отброява времето до смъртта ѝ.

На острата трепкаща светлина на факлата тя различи и друга структура пред Храма на Посейдон — една много по-малка сграда се издигаше от пещерния под върху стръмен хълм. Беше заобиколена от стена, висока четири и половина метра. Стена от...

— Злато — произнесе Старкман с благоговение. — Тук има тонове злато. Колко струва една унция злато? Петстотин долара? Шестстотин? Тук лежат стотици милиони долари!

— Внимавай — предупреди го Куобрас. — Тази посока на мислене накара Юри да ни предаде. Тук сме, за да разрушим всичко това, а не да печелим от него.

Те се приближиха към проблясващата стена. Тя обикаляше от край до край малката сграда, не съществуваше начин да се влезе вътре.

— Това е Храмът на Клейто, съпругата на Посейдон — обади се Нина. — Платон казва, че е недостъпен.

— Недостъпен ли? — повтори Старкман и започна да сваля алпинистката кука. — Ще видим колко е недостъпен.

— Джейсън. — Тази единствена дума на Куобрас го спря по средата на движението.

— О, хайде — укори го Нина. — Не сте ли поне малко любопитен какво има вътре? Това е самото начало на Атлантида, копие на мястото, където е била основана — от всичко, което знаем, то може да съхранява оригиналното съдържание на храма, спасено от самата Атлантида. Не искате ли да знаете срещу какво сте се борили през всичките тези години? Не искате ли да познавате враговете си?

Куобрас съзерцава известно време златната стена, след което кимна на Старкман, който извади куката и започна да развива макаратата. Когато реши, че е достатъчно, той се върна и прехвърли куката през стената. Дръпна въжето; то се закачи.

— Добре, а сега да видим какво има вътре — каза той и бързо се закатери нагоре. Един от гардовете на Нина хвърли друго въже и го последва, макар и много по-бавно.

Достигайки върха, Старкман се завъртя, подпирайки се на корема си.

— Д-р Уайлд, вие сте следващата — извика и направи знак на другия гард да я повдигне, така че той да я хване за ръцете и да я изтегли.

— Нали осъзнавате, че мога просто да ви блъсна и да счупите врата си — промърмори тя, вече горе.

— А вие сигурно осъзнавате, че мога да прострелям двата ви крака и да ви оставя да умрете в агония, когато бомбата избухне? — сопна ѝ се Старкман, докато я спускаше от другата страна.

Филби беше следващият, после вторият гард и най-накрая — Куобрас. Куобрас се оказа изненадващо подвижен и гъвкав за човек на неговата възраст, забеляза Нина. Подобие на Кристиан Фрост, само че в тъмен вариант.

До входа на храма водеха стръмни стъпала. Начело се движеше Куобрас, Нина крачеше непосредствено зад него, нямаше търпение да види какво има вътре.

Всъщност откриха изненадващо малко неща. Очакваха ги две златни статуи от вътрешната страна на вратата: Посейдон, не толкова голям като гигантската фигура, която бяха заварили в неговия храм, но с по-висок от човешки ръст, и обърнатата към него Клейто, съпругата му. Зад тях...

— Това е мавзолей — каза Нина. Два големи саркофага заемаха задната част на помещението, простата, почти груба каменоделска работа контрастираше рязко с грижливо изработената метална облицовка на стените.

— Да, но на кого са? — учуди се Старкман. Той насочи прожектора си към надпис, издълбан в края на единия ковчег. — Какво пише тук?

Нина и Филби започнаха да превеждат едновременно, преди Филби да се дръпне назад.

— Казва се, че това е гробницата на Местор, последният цар на... предполагам, че това означава Нова Атлантида — каза Нина. Буквите бяха в различен стил от познатата глезелска азбука, но в този случай това не изглеждаше като резултат от промяна на езика с времето, то беше повече от обикновена небрежност. Тя се приближи до втория ковчег. — А това е неговата царица... Калея, така изглежда. — Буквите бяха също толкова груби.

— Последният цар? — произнесе замислено Филби. — Какво се е случило на потомците му? Дори и да не е имал наследници, винаги ще се намери някой, готов да се качи на трона...

— Подай ми фенерчето си — заповяда Нина на Старкман и почти го измъкна от ръката му, когато се наведе да прочете останалите надписи.

— Заповядай — каза той саркастично. Тя не му обърна внимание, фокусирана върху древните букви.

— Измрели са — осъзна тя, докато четеше. — Мислели са, че могат да основат нова империя тук, да управляват земите около Хималаите и да използват планината като естествена крепост. Но са грешали.

— Какво се е случило? — попита Куобрас.

— Какво се случва на всяка империя? — отвърна му Нина с въпрос. — Отпускат се, стават лениви, западат. Пък и нека си го кажем — не са избрали да се заселят в житницата на света. По всяка вероятност са мислели, че хората, които завладеят, ще им доставят онова, което им е нужно под формата на данък, само че не станало така. — Тя почти се засмя, когато продължи да чете нататък. — Това място? Последният стожер на великата атлантска империя? Те са го изоставили. Царят и царицата били единствената причина изобщо някой да остане тук. Но веднага след смъртта им всички си плюли на петите и запечатали мястото след себе си. Всъщност, не бих се изненадала, ако са убили царя и царицата, за да ускорят процеса.

— Но къде са отишли? — попита Старкман.

— Предполагам, че са се отправили там, където шефът ти винаги е смятал, че са — внедрили са се в други общества. Освен... — този път Нина се опита да потисне смеха си, — ако... не са били асимилирани по същия начин, както биват асимилирани хората сега — като имигранти, бежанци. На дъното на своите нови общества.

— Не може да е истина — изръмжа Куобрас.

— Това беше точен превод на текста — потвърди Филби. — Хората, написали това, са знаели, че обществото им умира, и че единственият начин да се спасят, е да се интегрират в други култури в региона.

— Дотук с вашата теория за конспирацията, Куобрас — обади се Нина, без да крие презрението си. — Това ваше Братство е пропиляло хиляди години да се бори срещу нещо, което дори не съществува.

— Съществува! — настоя Куобрас. — Атлантите никога не биха се покорили на хора, които смятат за по-нисши. Такъв е начинът им на мислене, то е в гените им. Ще се опитват, ако ще да трае поколения наред, но биха си възвърнали мощта.

— Къде е доказателството ви? — извика Нина, скочи и насочи в него прожектора. — Това че Кристиан Фрост проследява потомците на атлантите по тяхната ДНК и иска да открие самата Атлантида, най-

великата легенда в човешката история, не означава, че се опитва да превземе света!

Куобрас се завъртя към Нина и я заслепи с прожектора си.

— Не знаете на какво е способен Кристиан Фрост.

— Не може да е по-лош от вас!

Очите му се присвиха.

— Представа нямате...

Спорът беше прекъснат от радиостанцията на Старкман.

— Донесли са бомбата — обяви той след краткия разговор, който проведе.

— Кажете им да я приготвят за взривяване незабавно — излая Куобрас. — Да тръгваме. — Всички поеха към входа на храма, но той вдигна ръка да спре Нина: — Вие — не.

— Какво?

— Оставете тук. Това е подходящото място.

Ужасът от думите на Куобрас стегна гърдите ѝ като студено менгеме.

— Почакайте, не... Ще ме оставите тук вътре, така ли? Докато проклетата ви бомба избухне?

Старкман потупа с ръка по кобура си.

— Можете да се застреляте в главата, ако искате.

— Дори няма да имате време да усетите болка — допълни Куобрас. — Ще се изпарите мигновено.

— О, това ме кара да се чувствам много по-щастлива! Не можете да го направите!

— Сбогом, д-р Уайлд. — Куобрас хвърли една незапалена факла в краката ѝ, след което напусна храма. Останалите го последваха. Филби се обърна с измъчено изражение на лицето, сякаш искаше да каже нещо, но след това се отдалечи мълчаливо.

Искаше ѝ се да се затича след тях, да ги блъска и ритва, докато се опитват да се изкачват по стената, да скъса въжетата и да ги вкара в капана заедно със себе си... но не можеше. Тялото ѝ отказваше да се подчини, признавайки поражението, дори когато умът ѝ настояваше да се бори. Тя се плъзна по царския саркофаг и се отпусна на прашния каменен под.

Мъжете изкачиха стената, оставяйки я в тъмното.

Това ли беше? Така ли щеше да умре? Затворена в гробница с последните владетели на Атлантида?

Пое си дълбоко дъх, треперейки, след това потърси опипом факлата и я разби, получавайки болнава зелена светлина.

Като не знаеше какво друго да направи, тя се обърна и започна отново да разглежда текста, гравирани върху ковчегата. Инстинктът я караше да се изключи от ужаса на непреодолимите обстоятелства, да избяга от тях поне в съзнанието си.

Значи така бе завършила историята на Атлантида. Не с грохот на вълни, помели великата сила от лицето на земята, а в най-обикновен позор, западаща и умираща от корупция като всяка друга империя.

Но в това имаше и нещо добро. Легендата щеше да остане точно такава, история на нещо, предизвикващо възхищение. Най-великата мистерия на всички времена.

Не че това я накара да се чувства по-добре.

Тя дочу звуци, които идваха над стената, дрънчене и тракане, докато хората на Куобрас отваряха сандъка и приготвяха бомбата. Колко ли ѝ оставаше да живее? Петнайсет минути? Десет?

Отвън гласовете се усилиха. Тя вдигна глава. Тонът внезапно се промени: объркването се замени от тревога.

С факла в ръка, Нина бързо се спусна по стъпалата и застана до стената, като се напрягаше да чуе за какво се говори по радиостанцията.

Но не получи отговор.

Куобрас извика с пълен глас нещо, което смрази кръвта ѝ:

— *Включете таймера!*

Стъпки на бягащи хора. Звучите бързо заглъхнаха по пътя към тунела.

— О, по дяволите... — Инстинктът за самосъхранение се задейства в нея; тя хукна около стената, търсейки някакъв изход.

Но такъв нямаше. Здрав метален пръстен, златото — поддържано от желязо — плътно затваряше храма.

Храмът...

А може би там имаше някакъв скрит изход като онзи в Храма на Посейдон! Тя изтича обратно по стълбите и влезе в мавзолея с трепкаща надежда в сърцето.

Но надеждата ѝ бързо угасна. Вътрешните стени и подът изглеждаха масивни, единственото възможно място, където нещо можеше да бъде скрито бе вътре в ковчезите — но скоро трябваше да установи, че не е достатъчно силна, за да отмести тежките каменни капаци.

Минутите се нижеха и тя се чувстваше напълно безпомощна — бомбата тиктакеше и отброяваше времето до взрива...

Внезапен шум я накара да подскочи. Не беше бомба, беше *изстрел!*

Далечен грохот на автоматични оръжия. Далечен... но се приближаваше.

Какво ставаше? Тя изтича по стъпалата и се притисна към стената, вслушвайки се. Още изстрели... и сякаш гръм от експлозия. Граната ли беше? Миг по-късно последва и втори.

Под свода на пещерата светнаха червени светлини. Сигнални ракети. Тя отново се качи горе, за да погледне над стената.

Група хора — Куобрас и приближените му — макар и по-малко на брой от преди, — тичаха към нея, стреляха бясно към по-голям въоръжен отряд, разположен в околните сгради. Пламъците облизваха дулата. Един от бягащите мъже падна.

Чуха се и други оръжия, по-дълбок грохот, последван от експлозии пред Куобрас и екипа му. Нападателите им явно използваша гранатомети! Във всички посоки летяха отломки. Нина приклепна и се сви.

Куобрас се опитваше да стигне до бомбата, но пътят му беше отрязан.

Нападателите разполагаха с много по-голяма огнева мощ от членовете на Братството. Ослепително избухване на светлини и пронизителни гърмежи. В цялата пещера се носеха викове и писъци.

Тя чу гласа на Старкман над глъчката.

— Спрете стрелбата! Спрете стрелбата! — Постепенно шумът на оръжия утихна.

Те бяха обкръжени!

Нина чу други хора, които настъпваха към храма.

— Хей! — извика тя и се затича по стъпалата, като вземаше по две наведнъж. — Хей! Аз съм вътре! Чувате ли ме? Измъкнете ме оттук!

Още гласове, след което със силно издрънчаване една абордажна кука прелетя над стената и въжето се залюля, сякаш някой се катереше по него.

Най-отгоре на стената се появи лъч светлина и зад него се мерна познато лице. Бръсната глава, усмивка с разстояние между предните зъби... и точно сега най-красивата гледка, която тя някога бе виждала в живота си.

— Здравсти, док. — Чейс ѝ се хилеше с неприкрито възхищение.
— Липсвах ли ти?

[1] Горивно въздушен експлозив: разработен е на базата на разпръскване на аерозолен облак от гориво, който се запалва от прикрепен към него детонатор. — Б.пр. ↑

25.

— Добре ли си? — попита я Чейс, когато я спусна от златната стена.

— Добре съм. И се радвам, че ти също си добре... мислех, че си мъртъв!

— Нужно е много повече от един потъващ кораб, за да ме убие.
— Погледът му внезапно потъмня.

— Какво има? — попита Нина, боейки се от най-лошото.

Мускулите на челюстите му се стегнаха, преди да отговори:

— Хюго не успя.

— О... — Тя докосна ръката му. — Толкова съжалявам...

— Да. — Той помълча известно време, след това тръсна глава. — Кари обаче е добре. И е на път за насам.

— Кари е тук? — попита Нина развълнувано.

— Да, казах ѝ да не се показва, докато стрелбата не спре.

Нина огледа сцената, обяна в светлина от прожектори и факли. Осемте оцелели от групата на Куобрас — включително самият Куобрас, Старкман и Филби — бяха коленичили с ръце на тила, заобиколени от дузина въоръжени мъже в черни защитни облекла. Още поне десетина други патрулираха наоколо. Тя не разпозна никого от тях.

— Кой са тези хора с теб?

— Охраната на Фрост; работят при Шенк в Равнсфйорд. Военни подкрепления, повечето от тях не са на нивото на спец частите, но са достатъчно добри. Единственото, което можеш да осигури толкова бързо. Не знаех колко време имам, така че гледах да е колкото се може по-бързо.

— Не се шегувай. — Тя посочи бомбата, мръснозелен цилиндър с размерите и формата на нагревател за вода. — Това нещо е нагласено да се взриви.

— Знаем. Спряхме таймера пет минути преди...

— Пет минути? — Нина изтръпна при мисълта за това колко близко е била до смъртта. — Надявам се, че сте го изключили.

— Само е прекъснат. Не се притеснявай — добави Чейс, виждайки тревожния ѝ поглед.

— Как ме намери?

— Получих пощенската ти картичка, тъй да се каже. Добре е, че си спомних името на онова село. Ако не го бях направил, щяха да ни смачкат. Тибет е велико място.

— Открил си ме толкова бързо? — Нина си беше помислила, че нишката, която бе дала на Матюс едва ли ще доведе до успех, но се боеше, че повече подробности биха спечелили на капитана, а и на самата нея, мигновена смъртна присъда. — Така и нямах възможност да ти кажа какво гласят последните надписи от Атлантида — как атлантите са отплавали нагоре по Ганг до Хималаите, как са открили Златния връх, всичко това.

— Нямахше нужда. Бащата на Кари използва връзките си с китайското правителство да ни вкара в страната и ние отидохме право в Ксълаодънг с хеликоптери. Оказа се, че хората там помнят последния път, когато някакви западници дошли да търсят една от техните местни легенди. Показаха ни пътя и долетяхме до тук. Разбрахме, че сме открили правилното място, когато забелязахме хеликоптерите на Куобрас. Които, между другото, са превърнати сега в малки пушещи парченца. — Чейс погледна към пленниците и се намръщи: — Жалко, че тези мръсници не бяха вътре. Щяха добре да си платят за Хюго.

— Какво ще правим с тях?

— Нямам представа. Фрост ще решава, предполагам...

— Нина!

Нина се обърна и видя Кари да тича към нея, облечена изцяло в бяло, русата ѝ коса се вееше над пухкавата кожена яка. Тя заобиколи пленниците и прегърна Нина.

— Боже, ти си жива! Добре ли си?

— Да, добре съм, добре съм! — отвърна Нина. — И се радвам, че ти също си добре. Когато Куобрас потопи „Ивънър“ си помислих, че никога няма да те видя отново.

— Без малко да стане точно така. — Кари я прегърна силно още веднъж и я пусна. — Нямахше да го направя без Еди.

— Не го ли наричаш вече „мистър Чейс“? — попита Нина закачливо.

Кари се усмихна.

— Мисля, че отношенията работодател — служител се променят, когато някой ти спаси шест пъти живота.

— Да, мисля, че по-късно можеш да ми благодариш като направим тройка — ухили се Чейс.

Кари палаво завъртя очи.

— Виждам, че нещата не са се променили. — Нина ги наблюдаваше уморено. — Но, Кари, ще повярваш ли какво открихме?

— Какво откри ти — поправи я Кари. Тя се обърна и даде някаква заповед на норвежки на един от облечените в черно командоси; той запали една факла, осветявайки сградите в неестествена червена светлина. — Претворяване на цитаделата на Атлантида, почти незасегната...

Чейс погледна рухналите останки на една от постройките.

— Ами, да... Съжалявам, че се наложи.

Нина го потупа по ръката.

— Като се имат предвид обстоятелствата, прощавам ти.

— И още едно копие на Храма на Посейдон, също така — продължи Кари. — Невероятно е.

— Не толкова невероятно, колкото това тук. — Нина посочи много по-малкия храм в златната стена.

— Това Храмът на Клейто ли е? — попита Кари.

Нина кимна.

— Само че е бил използван като мавзолей. И знаеш ли кой е вътре? Последните цар и царица на Атлантида!

Възхищението отне способността на Кари да говори.

— Сигурна ли си? — успя да изрече тя най-накрая. — Искаш да кажеш, че тук са истинските им тела?

— Ами... не погледнах, но поне така пише на саркофага...

— Покажи ми — произнесе Кари; гласът ѝ бе станал по-дълбок и властен. Нина се огледа и се сепна, когато видя Кристиан Фрост, облечен в бяло, да идва към нея. Той изгледа Куобрас и останалите пленници, преди да ги отmine, придружаван от мускулест мъж, в когото Нина разпозна Йозеф Шенк, и един висок, с квадратна челюст млад русокос мъж с военна подстрижка.

— Татко. — Тонът на Кари мигновено се промени и се изпълни с уважение. Нина вдигна вежди. Както изглежда, Кристиан Фрост не оставяше нищо на случайността.

Фрост посочи Храма на Клейто:

— Той вътре ли е?

— Да — отвърна Нина, — но няма как да се влезе, ще трябва да прескочите...

Фрост даде знак. Русият мъж свали раницата му, дръпна ципа и извади електрически трион. След което се приближи до стената, опипа я с пръсти, сякаш търсеше пролука, сложи си предпазни очила и започна да реже. Чу се пронизителен звук, когато острието проряза златото.

— Ами, това също ще свърши работа — произнесе Нина шокирана, — но какво ще правим по отношение съхранението на обекта? Трябва да се опитаме да запазим мястото незасегнато, доколкото е възможно.

— Засега главната ми грижа е да получа онова, за което съм дошъл — каза Фрост. — Колко време ще отнеме разрязването?

— Десетина минути — отвърна русокосият.

— Достатъчно, за да се погрижа и за останалото. — Фрост свали ръкавиците си, бавно плесна с тях по дланта си и се завъртя. — Джовани. Най-сетне се срещнахме.

— Ще ме извиниш ли, ако не се ръкувам — озъби му се Куобрас.

Фрост се приближи до него, кръгът от заобиколилите ги гардове се разкъса и го пропусна да мине.

— Какво да правим с вас? Толкова по-лесно щеше да е ако бяхте застреляни по време на стрелбата, а сега...

— Прави каквото искаш. Но не се надявай да осуетиш плановете на Братството. Каквото и да правиш, те ще се опълчат срещу теб.

Фрост се разсмя.

— Не. Няма. Не и след като взема онова, което е в храма. — Той погледна за миг към мавзолея. — Знаеш, че почти се изкушавах да те пусна. За да осъзнаеш в пълна степен как ти и организацията ти сте се провалили. Всичко, за което сте се борили, за което сте убивали... е било за нищо.

Устните на Куобрас се извиха подигравателно.

— Мислиш, че като ме убиеш това ще е краят на Братството? Много самонадеяно.

— Ти май наистина не схващаш какво става, а? — Фрост отново се засмя. — Предполагам, че съм се притеснявал повече за агентите ти, отколкото е било нужно.

— Прави каквото искаш с мен — изръмжа Куобрас.

— Няма да правя нищо — каза Фрост. — Мисля, че д-р Уайлд ще има тази чест.

— Какво? — ахна Нина.

Фрост отиде до нея, гласът му се снижи до кадифено мъркане.

— Д-р Уайлд... Нина. Този човек е убил родителите ви. И трябва да си плати за онова, което е извършил. Правосъдието трябва да възтържествува.

— Единственият престъпник тук си ти, Фрост! — извика Куобрас. Един от гардовете го ритна в гърдите и той остана със зяпнала уста.

— Да, но... — Нина погледна Куобрас. — Не би ли трябвало да го осъдят за стореното?

— Кой да го осъди? Този мъж е над закона. Убивал е безнаказано в продължение на десетилетия по цял свят. — Фрост разкопча якето си и бръкна вътре. — Единственото правосъдие, което той заслужава, е онова, което той е раздавал. — Фрост извади пистолет и го притисна в дланта на Нина. — За всичките престъпления, които е извършил, за всичко, което е направил, за да ви нарани... знаете какво трябва да направите.

Нина погледна оръжието невярващо, после вдигна очи към Фрост. По лицето му не се четеше нищо, освен сериозност.

— Почакайте за минутка — каза Чейс. — Искам този мръсник да е мъртъв точно толкова, колкото и вие, но чак пък съкратена екзекуция? Това не е правосъдие, това е убийство. И не можете да карате Нина да стане убиец!

— Моля ви, не се месете, господин Чейс — произнесе Фрост почти презрително. — Това е решение, което единствено д-р Уайлд може да вземе.

— Кари! — Чейс погледна към нея за подкрепа. Тя изглеждаше измъчена, местеше поглед между баща си, Нина и Чейс...

— Ами... татко знае най-добре — произнесе тя накрая, сякаш не напълно сигурна в думите си.

Фрост сложи ръка върху ръката на Нина и понижи гласа си почти до шепот:

— От вас зависи, Нина. Знаете какво е направил, знаете, че трябва да си плати. — Той притисна пръстите ѝ към пистолета. — Убил е родителите ви, Нина. Станало е тук, в тази планина. Трябва да вземете от него онова, което той ви е отнел. Направете го.

Очите на Нина се изпълниха със сълзи. Устните ѝ бяха свити, челюстта ѝ трепереше; погледът ѝ се плъзна към коленичилиия Куобрас.

— Далече... — започна Кари, но погледът на баща ѝ я накара да млъкне. Тя пусна Нина и се дръпна.

Нина направи една крачка напред със стегнати мускули. Пистолетът в ръката ѝ беше студен и тежеше. Куобрас я гледаше, изражението му не издаваше нито страх, нито гняв, а единствено хладно презрение.

Изгарящата болка в сърцето ѝ се промени и прие форма. *Омраза.*

— Нина! — извика зад гърба ѝ Чейс, но тя едва го чу.

Вдигна оръжието и го насочи към гърдите на Куобрас, след което, вече по-решително, към лицето му. Старкман се стегна, но остана неподвижен, само очите му я следяха.

Куобрас беше заковал очи в нея. Мъжът, който се беше опитал да убие нея и приятелите ѝ. Който беше убил приятелите ѝ, Кастил и екипажа на „Нереида“.

Който бе убил родителите ѝ, семейството ѝ, хората, които тя обичаше...

Сълзите замъглиха зрението ѝ. Тя примига и те се затъркаляха по бузите ѝ студени. Куобрас отново изплува на фокус, продължаваше да я гледа ледено.

Пръстите ѝ натиснаха спусъка. Ударникът се изтегли бавно назад, едно съвсем леко натискане бе достатъчно, за да гръмне...

И тогава спря.

С пълни със сълзи очи Нина отстъпи и свали пистолета.

— Не знам коя мислите, че съм — прошепна тя, — но грешите. Моята ДНК не влияе на това коя съм, нито на това какво правя. Исках да го знаете. — Тя внимателно отпусна пръста си от спусъка, който се

върна на първоначалната си позиция, а тя се приближи до Фрост: — Не мога да го убия. Не искам.

За нейна изненада тонът на Фрост беше мек.

— Разбира се, че не можете! — възкликна той, вземайки оръжието от ръцете ѝ. — Не съм си мислил, че ще можете. Той дори не е зареден.

— Какво... — ахна Нина. — Да не би да сте ме проверявали?

— Съжалявам. Но исках да съм сигурен какъв точно човек сте.

Кари бързо отиде при нея и зае почти отбранителна поза между нея и баща си.

— Нямахте право да постъпваш така с нея! Как можа? Ти не се доверяваш на преценката ми!

— Съжалявам — повтори баща ѝ. — Както казах — исках да съм сигурен.

Свистенето на триона рязко секна. Миг по-късно се чу силен удар, когато отрязаният от стената участък падна на земята.

Фрост заповяда на подчинените си да следят пленниците, преди да отиде до стената и да погледне през направения отвор. Той взе прожектора от русия мъж и се провря през дупката, обръщайки се към Нина и Кари:

— Хайде!

Двете жени размениха бързи погледи и се провряха след него. Чейс ги последва неканен, което предизвика раздраженото мърморене на Фрост.

Фрост бързо изкачи стъпалата към храма и след малко Нина го видя да изследва повърхността на саркофага, очевидно търсейки пролука.

— Помогнете ми с това тук — нареди той. Шенк вдигна един лост, а Чейс се присъедини към него.

Тримата мъже се напрегнаха. Капакът леко се помести.

— Хайде, негоднико! — изръмжа Чейс. — Едно, две, три!

Те отново се напънаха — и този път капакът се отмести достатъчно, за да го плъзнат встрани. Още един напън и вътрешността на ковчега се разкри; трети — и каменната плоча се разби върху пода на храма на две половини. Нина примига.

Фрост взе прожектора си и се наведе нетърпеливо над ръба на саркофага.

— Мили боже, погледнете това!

Нина и Кари се приближиха. Нина усети страх при вида на гледката: в нея се вираше самото лице на смъртта като от кошмар. Тялото в саркофага, запечатано вътре в продължение на хиляди години, бе почерняло и съсухрено, а останките от отдавна разложените устни — изкривени в злобно презрение около стърчащите зъби.

— Здравсти — прошепна Чейс и се ухили. Нина го сръчка с лакът. Фрост огледа трупа внимателно.

— Последният цар на атлантите... — Той извади една торбичка от якето си и взе от нея подобна на конец сонда, която пъхна в сбръчканата кожа. — Отворете и другия саркофаг, живо — нареди той на Шенк и Чейс.

— Защо е това бързане? — попита Чейс. — Няма да избягат никъде.

— Просто го направете — сопна се Фрост. Той прехвърли сондата в другата си ръка, взе скалпел от торбичката и се наведе над мъртвото лице на атлантския владетел като хирург за операция.

— Какво правите? — попита Нина разтревожено. — Това няма нищо общо със стандартната практика.

— Трябва ми ДНК проба — отвърна Фрост, сякаш това обясняваше всичко. Лекото стържене на скалпела, прорязващ мумифицираната плът, бе заглушено от хрущенето на камък, когато Чейс и Шенк повдигнаха капака на втория саркофаг.

— Но наистина... ние би трябвало... — сви се Нина отново при разбиването на втория капак на пода. Тя отиде да погледне, докато Фрост се занимаваше с първата мумия.

Царица Калея не беше в по-добро състояние от съпруга си, само дрипавите останки от одеждите ѝ подсказваха, че тялото принадлежи на жена.

— Същинска Камила Паркър Боулс! — възкликна весело Чейс.

— Ще млъкнеш ли? — изсъска му Нина.

— Кари — обади се Фрост, без да вдига поглед от заниманието си. — Мисля, че ще е по-безопасно, ако заведеш Нина в хеликоптера.

Кари изглеждаше объркана.

— По-безопасно? Сигурна съм, че Куобрас и останалите са под контрол.

— Искам да съм сигурен. Хайде, Кари.

— Но тук има още толкова неща, които трябва да се свършат. Още дори не сме започнали да изследваме другите храмове — възрази Нина.

— Когато обектът е в безопасност, ще можем да се върнем по всяко време. Това е рискована мисия, а не археологическа експедиция — не разполагаме с необходимата екипировка.

— Освен хирургическите ви инструменти, както изглежда...

Фрост я фиксира с твърд поглед.

— Не съм готов да споря по въпроса. Кари, ти ми каза, че нейната сигурност е била най-голямата ти грижа. Увери се, че тя ще е в безопасност, като я върнеш обратно в хеликоптера. Тръгвайте.

Кари като че ли искаше да възрази, но след това кимна.

— Да, татко. Хайде, Нина.

— Ами Куобрас? — попита Нина колебливо.

— Ще върнем него и хората му на китайското правителство. — Фрост затвори контейнера с пробите, които бе взел, и се приближи до втория саркофаг. — Извършил е престъпление на тяхна територия, така че могат да го предадат на съд.

— Може да е трудно да се докаже след толкова време — обади се Чейс. — Освен това, доколкото си спомням, казахте, че той бил над закона.

— Имам известно влияние в Китай. — Фрост погледна Кари и Нина. — Моля ви, идете в хеликоптера. Ще се погрижа за нещата тук.

— Добре... — каза Кари неохотно и хвана Нина за ръката. Още по-неохотно Нина се остави да бъде изведена от храма. Чейс ѝ махна с ръка и тя му отвърна.

— Той е прав — каза Кари. — По-сигурно е, поне докато не обезопасим обекта.

— Не звучиш особено убедително — изгледа я Нина.

— Аз... разочарована съм — призна тя. — Искях да изследвам това място точно толкова, колкото и ти. Но... — Тя погледна облечените в черно гардове около пленниците. — Татко е прав, там не е безопасно.

Тя каза на двама от хората на баща си да ги придружат обратно до хеликоптера и малобройната група закрачи към изхода на голямата пещера.

— Вече го имам. — Фрост затвори втория пластмасов контейнер и го сложи до другия в торбичката си. После я мушна във вътрешния джоб на якето си. — Това е всичко, за което дойдох.

— Мислех, че сте дошъл да спасите Нина? — произнесе остро Чейс. Фрост тръгна да излиза, без да му обръща внимание. Шенк го последва. Чейс поклати глава, после тръгна след тях, вземайки по две стъпала наведнъж.

Той се изкатери до дупката и огледа сцената. Нина и Кари бяха тръгнали, но Куобрас и оцелелите му помощници продължаваха да стоят на колене, заобиколени от гардове. Фрост и Шенк разговаряха тихо.

Той реши отново да провери бомбата. Таймерът ѝ бе прекъснат точно пет минути преди детонацията.

— Не трябва ли да обезвредим това нещо? — извика той след Фрост.

— За момента така е добре, господин Чейс — отвърна Фрост, преди да възобнови прекъснатия си тих разговор.

Чейс сви рамене и се приближи до пленниците. Застана до Старкман, който бе вдигнал ръце зад главата си.

— Е, Джейсън. Сега вече можем да си поговорим. Може би ще ми кажеш защо предаде приятелите си и се присъедини към този мръсник? — Той посочи с палец към Куобрас.

— Защото е добър човек, Еди — каза Старкман, окото му блестеше на светлината на факлите.

— Убиването на невинни хора, разрушаването на сгради, потопяването на кораби... да, звучи съвсем по самарянски.

— Става въпрос за по-висше благо, повярвай ми. Познаваш ме...

— Познавах те — прекъсна го Чейс. — Мислех си, че те познавам. И какво излезе? Вече нямам никаква шибана представа какво се върти в главата ти.

— Би трябвало да разбираш, че не бих поел работа, ако не вярвах в онова, което правя. Това поне не се е променило през всичките години, откакто се знаем. И продължава да е така.

— Значи вярваш в онова, което правиш. — Чейс се насили да приеме думите му. Тексасецът беше винаги верен на принципите си. — Което не означава, че е правилно.

— Има неща, с които не се гордея, разбира се. Но алтернативата е по-лоша. Да оставя приятелчето ти Фрост да получи каквото иска.

— Вече получих каквото искам, господин Старкман — срязва го Фрост.

— И защо го искахте? — попита Куобрас предизвикателно. — Намерихте последния стожер на Атлантида, взехте атлантска ДНК проба. Но с каква цел?

Фрост го изглежда с полуусмивка.

— Почти се изкушавах да ви оставя да умрете, без да научите истината. Но... — Усмивката му изчезна, изражението му стана каменно. — Възнамеряваме да направим света отново такъв, какъвто би трябвало да бъде. С управляващ елит от чистокръвни атланти и очистен от негодния човешки боклук.

Неверието на Куобрас се замени от ужас.

— Господи... вие сте дори по-луд, отколкото съм си мислил. Не сте искали чиста ДНК проба, за да идентифицирате останалите от вашия вид — искали сте я, за да можете да се имунизирате! Онази ваша лаборатория... използвате я за създаване на биооръжие!

— Чакайте, чакайте — каза Чейс разтревожено, застанал между двамата мъже. — Биооръжие! Истина ли е?

— Не ви засяга, господин Чейс — отвърна Фрост, без да сваля очи от Куобрас. — Но сега, Джовани, сега, когато знаеш истината, знаеш и това, че Братството се провали... играта свърши.

Той извади пистолета си и стреля.

Беше излъгал Нина. Пистолетът се оказа зареден.

Изстрелът отекна, повторен от околните сгради, докато Куобрас падаше с пробита глава. Филби извика, опита се да се дръпне настрана, но един от гардовете го върна с ритник обратно.

— Исусе! — зяпна Чейс ужасен.

— Вдигнете го — заповяда Фрост на един от екипа си, сочейки Филби. Професорът изкрещя от ужас, докато го изправяха на крака. — Затваряй си устата — озъби му се Фрост. Ще те вземем с нас. Отдалечете го от другите.

Филби беше изблъскан, а гардовете отговориха на кимането на Шенк като вдигнаха оръжията си и се прицелиха.

— Почакайте, спрете — извика Чейс и застана между Старкман и най-близкия гард. — Какво правите, по дяволите? Не можете просто

да ги екзекутирате!

— Всъщност, господин Чейс — обади се Фрост, — мога. Сега, когато имам онова, за което дойдох... — Изражението му стана още по-каменно. — Прекратявам договора ви за работа. — Той изля някаква заповед на норвежки и Чейс видя оръжията да се насочват към него.

— Какви са тези глупости, шефе? — попита той, но все пак вдигна ръце. Шенк взе неговия „Уилди“ и го блъсна в кръга при останалите пленници.

— Това е краят — произнесе Фрост и погледна към Шенк. — Рестартирай таймера!

— Остават само пет минути — отговори Шенк. — Ще ни стигне ли времето да се махнем оттук?

— Ще ни стигне, ако тичаме.

— Чакайте — намеси се Чейс, — след всичко, през което минахте, за да намерите това място... се каните да го вдигнете във въздуха?

Фрост сви рамене.

— Вече не ми трябва. Тези ДНК проби струват повече от всяко антично съкровище. Стартирай таймера — нареди той отново на Шенк. Немецът кимна и отиде да изпълни нареждането.

— Казах ти — промърмори Старкман на Чейс.

— Значи ще ни оставите тук с бомбата? — Чейс гледеше невярващо.

Фрост изсумтя презрително.

— Не, ще ви убия, за да не можете да спрете часовника. Готови!

Всеки от групата бе мишена. Чейс видя, че поне две от дулата сочеха към него.

По дяволите!

Нуждаеше се от план, и то бързо. Но не разполагаше с оръжие, никой нямаше да... Освен...

Той отстъпи, сякаш се свива от страх пред дулата, блъскайки се в коленичилият Старкман.

— Джейсън? Нуждаем се от проблясък на вдъхновение...

Старкман промени позата си зад него, вдигна ръце, бутайки го странично.

Той протегна малкия си пръст и дръпна.

Фрост си пое дъх, за да издаде заповеди за стрелба...

Старкман измъкна една от зашеметяващите гранати от колана на Чейс, халката още висеше от пръста му. Дватамата затиснаха ушите си с ръце, когато тъмният метален цилиндър направи дъга и падна на пода зад тях...

Издрънчаването му върху камъка привлече вниманието на хората на Фрост и очите им неволно се насочиха нататък...

Заслепяващата светлина от запаления алуминиев прах и калиев перхлорат бе последвана секунда по-късно от оглушителен трясък при избухването на гранатата. Въпреки че зарядът бе само частица от взривната сила на смъртоносна лимонка, все пак бе достатъчен да събори двама от най-близките гардове.

— Хайде! — извика Чейс.

Годините тренировка и опитът му казаха всичко, което трябваше да знае, за част от секундата. Мъжете, наобиколили пленниците, включително Фрост, бяха изненадани от взрива и мигаха объркано, но останалите, които се намираха на по-голямо разстояние, бързо се окопитиха и реагираха.

Чейс заби юмрук в лицето на най-близкия гард и почувства как носът му се сплесква от удара. Зад него Старкман се изправи на крака и уцели гърлото на друг от пазачите им.

Чейс измъкна оръжието от ръцете на мъжа, когато току-що бе ударил и го завъртя. Последва откос от компактната цев. Уникалните 4.6 мм патрони на МР-7 бяха специално замислени да пронизват бронезилетка. От близко разстояние разкъсваха всичко, през което минат.

Той повали четирима от групата на Фрост. Те паднаха и от надупчените им бронезилетки бликнаха струи кръв.

Зад гърба си чу пукот — Старкман беше открил стрелба по гардовете от другата страна на кръга. Трима от мъжете се свлякоха и кордонът беше разкъсан.

Двама от пленниците бяха успели да закрийт ушите си, откъсвайки се от пазачите. Останалите бяха толкова замаяни, колкото и хората на Фрост.

Нямаше какво да направи за тях. Индивидуалното спасение бе всичко, на което можеше да се разчита в момента.

Той видя, че Фрост се върти и държи с ръце главата си. Ако е убил Фрост, планът му щеше да свърши точно тук...

Младият рус мъж, Рукър, се появи изневиделица и дръпна Фрост на земята, когато Чейс вдигна оръжието си. Той все пак стреля, но пистолетът изщрака празен точно след два изстрела. В гърба на Рукър зейнаха дупки. Куршумите не бяха засегнали Фрост.

Останалите хора на норвежеца откриха огън...

Зад мавзолея Чейс видя Храма на Посейдон. Третият, който виждаше — първите два бяха идентични отвътре.

Той заби юмрук в лицето на един от гардовете и хукна.

— Бегом към храма! — изкрещя той.

Нямаше време да се обърне и да види кой го следва. Близо до златната стена Шенк се беше навел над бомбата. Но Чейс нямаше какво да стори, за да му попречи да рестартира таймера — зад гърба му се стреляше.

Куршумите летяха покрай него, а той тичаше като обезумял към Храма на Посейдон.

26.

Чейс заобиколи мавзолея, използвайки го за прикритие — макар и временно. Щеше да отнеме секунди, преди хората на Фрост да го обградят и да го ликвидират.

Долови зад себе си тичащи стъпки. Старкман и още двама от групата му.

Светлината от прикрепения към гърдите му прожектор танцуваше лудо по храмовите стени.

Глухи удари от блъскане на метал в метал, сякаш куршуми удряха златната стена. Някой изкрещя, нова серия бягащи стъпки, после тупване, сякаш нечие тяло пада на земята.

Не се обърна. Входът беше отпред, правоъгълник непрогледна тъмнина в стената. Старкман се движеше почти успоредно с него. Проклетникът, винаги е бил добър бегач...

Гласът на Фрост се разнесе над шума от изстрелите:

— Убий ги! Убий ги всички!

Нов откос, последван от писъци. Пленниците бяха подложени на истинско клане.

Черният правоъгълник се разшири, трепкащата светлина разкри вътрешността на тунела.

Един куршум изсвистя толкова близо, че той усети топлината му, но вече бе вътре!

— Тези мръсници! — изрева Старкман непосредствено зад него. — Избиха хората ми!

— Сякаш ти нямаше да направиш същото с неговите! — сопна му се Чейс. Първият завой бе точно пред тях...

Оранжева светлина обля тунела, когато преследвачите им стигнаха до входа и започнаха да стрелят безразборно вътре.

Тъгълт...

Чейс приклепна зад него. Старкман го следваше на крачка отзад, когато нова серия куршуми засипаха стените. Във всички посоки летяха каменни парчета. Закривайки очи да се предпази от отломките,

Чейс издърпа една граната от колана си и дръпна щифта; металната пластина изсвистя освободена.

Той тихо преброи до три, след това запрати гранатата зад ъгъла към приближаващите се стъпки.

Дум!!!

Шрапнелите изпълниха въздуха като рояк побеснели пчели в същия момент, когато Чейс се хвърли на земята, дръпвайки Старкман със себе си. Грохотът от експлозията заглъхна далеч. Бягащите стъпки бяха спрели.

Старкман се надигна и взе пистолета си.

— Благодаря.

— Не бързай да ми благодариш — изръмжа Чейс. — Още не съм решил дали да те оставя жив.

— Оръжието е в мен — посочи Старкман.

— Но аз съм единственият, който знае как се излиза от този храм. Хайде! — Чейс стана и го дръпна. — Разполагаме с пет минути, преди цялото това място да се превърне в пепел!

* * *

— Бомбата! — предупреди Шенк. — Дезактивирах предпазителите — сега няма начин да се спре!

— Ако искаш да останеш жив, хуквай! — изкрещя Фрост на Филби и се втурна към входа на пещерата. Обхванат от ужас, Джонатан Филби затича след него.

Надолу по тунела, после завой... и влизане в залата, в която се намираше Предизвикателството на Силата. Дървените дръжки над каменната пейка се бяха превърнали отдавна в прах, но...

— По дяволите — изруга Чейс, когато видя, че заострените вертикални пилони, макар и потънали в ръжда, продължаваха да препречват прохода точно така, както в Бразилия.

— Мислех си, че досега са изгнили!

— Какво е това? — попита Старкман.

— Трън в задника! — Той взе последната си ракета и отиде до стената на тесния проход. — Задръж!

Ракетата издрънча в каменния под, избухвайки на средата на прохода. Ударната вълна разби корозиралите метални пръчки на парчета и изпълни въздуха с виелица от метални пращинки.

Напред стърчаха само няколко пилоната.

— Добре! Последвай ме вътре, на три, колкото можеш по-бързо!

— Какво ще стане, ако не го направя?

— Умиращ! Едно, две, три!

Чейс хукна по коридора, като се движеше на зигзаг между останалите основи на пилоните. Една погрешна стъпка — и някой остър ръждясал връх можеше да се заби дълбоко в крака му, въпреки че тетанусът бе последното, което грозеше в момента живота му.

— Бъди готов за...

Тряс!

Каменната плоча под краката му се премести.

Последната част от древния механизъм бе все още цяла. Със стържещ стон блоковете на тавана започнаха да се спускат и прахът от зейналите помежду им дупки се посипа отгоре.

— Какво е това, по дяволите? — изкрещя Старкман.

— Клопка! Трябва да стигнем до края, преди да ни смачка!

Той приклепна, за да избегне подобните на сталактит останки от пилоната, откачайки прожектора от бронираната си жилетка. На пейката нямаше никой, който да следи напредването им, а таванът се спускаше надолу по-бързо, отколкото онзи в Бразилия. Трябваше да го изпреварят.

Краят на прохода отстоеше само на крачка, но последните два пилоната бяха непокътнати, а разстоянието между тях — достатъчно тясно да се закачи в шиповете. Той ритна силно, насочвайки пета към най-близкия прът. Успя да го строши на две и горната половина падна от дупката в тавана и се заби в крака му.

Време за болка обаче нямаше — таванът продължаваше да се спуска неумолимо.

Той махна последния пилон и обиколи с лъча на фенера си наоколо, опитвайки се да намери лоста или ключа, или каквото и друго да беше, което трябваше да натисне.

— Чейс! — извика Старкман зад него. — Помогни ми!

Като по-висок, Старкман бе принуден да стои приведен заради смъкнатия таван — и празният му кобур се бе заклепил на един от счупените пилони.

Но ако Чейс се върнеше да го освободи, таванът след секунди щеше да ги размаже и двамата.

— Еди!

Чейс не му обърна внимание, а трескаво продължи да търси по стената...

Ето тук! Тъмната ниша в камъка.

Той пъхна юмрука си в квадратния отвор и разпери пръсти.

Нищо, освен сухи, счупени отломки.

Таванът с грохот се свлече още стъпка надолу и го застави да се смъкне на колене. Още няколко секунди и последният блок щеше да достигне дупката в стената и да премаже ръката му, а после и останалата част от него...

Механизмът сигурно беше направен от нещо по-здраво от дърво, иначе щеше да е изгнил досега.

Чейс проверя още по-дълбоко ръката си, забивайки пръсти.

Дървени парчета, студен камък... метал!

Парче от някакъв лост, част от ключ... нямаше значение какво е. Стисна го с цялата си сила и дръпна.

То се премести. Съвсем малко, но все пак достатъчно. Нещо вътре в стената се откачи с глухо дрънчене и таванът спря движението си надолу.

Около Чейс се посипа прах и той побърза да измъкне ръката си от дупката; дланта му кървеше. Ръбовете на металното пънче бяха толкова остри, колкото и ръждясалите пилони.

Насочи прожектора, търсейки мястото, на което в бразилския храм се намираше изходът. Между два от блоковете се появи нова пролука. Натисна с крак и камъкът се помести.

— Ще помогнеш ли малко? — произнесе приглушен глас.

Старкман стоеше в изключително неудобна поза, извит около счупения метален прът. Таванът се намираше на по-малко от деветдесет сантиметра над пода. Какъвто и механизъм да бе отместил каменните блокове в Бразилия, тук очевидно не действаше.

Чейс протегна здравата си ръка към Старкман, после отстъпи назад и дръпна. В продължение на няколко секунди изглеждаше, че

Старкман е заклещен... но прътът се прекърши с остро изщракване, като запокити американеца напред по очи.

— Благодаря — каза той и запълзя. Чейс изрита размествения блок настрани.

— Имаме да преминем през още два такива — предупреди той, изпълзя през дупката и се изправи в прохода отгатык.

Старкман го последва бързо.

— Колко минути остават до взрива?

— Три и половина! Хайде!

— Достатъчно ли е? — Старкман вече тичаше след него.

— Трябва да е достатъчно.

Проходът следваше същия маршрут, който той си спомняше от Бразилия. Все още имаше шанс да се спасят.

Малък, но го имаше.

Ехото от стъпките им се промени, тунелът напред се отвори. Предизвикателството на Сръчността.

Чейс плъзна лъча на прожектора си около залата. Тук нямаше каймани или пирани — всъщност, изобщо нямаше вода, каменното езеро бе напълно сухо. Единственото, което се виждаше на дъното на дълбокия девет стъпки канал, бе грапавият остатък от обезцветени водорасли.

Той погледна надясно. Изходът бе там, но мост нямаше. Във всеки случай — не и цял. Беше отдавна изгнил и рухнал, останките му се търкаляха по дъното като разтрошен скелет.

— Трябва да преминем отгатык. — Чейс посочи към изхода и без да се бави скочи в канала.

— Колко остава?

— Малко повече от две минути!

Затичаха към останките от моста. Чейс погледна към върха на стената. Може би щеше да успее да скочи и да хване перваза, но щеше да е трудно да се държи, докато се катери нагоре.

— Подпри ме да стъпя — каза Старкман.

— А защо ти не ме подпреш — възрази Чейс.

— Не ми ли вярваш?

— Не, мамка му!

— Благодаря за откровеността, но ти знаеш пътя, а аз — не.

— Добра гледна точка — каза Чейс, наведе се и преплете здраво пръстите на ръцете си, за да може Старкман да ги използва като опора за изкачване. Американецът се покатери по стената и изчезна оттатък.

За един кратък и изпълнен с подозрение момент Чейс си помисли, че няма да се върне обратно, но точно тогава Старкман протегна ръка към него. Още няколко секунди и Чейс се изтегли нагоре.

— Помисли, че съм изчезнал, а? — подхвърли Старкман.

— Нямаше да е за първи път, нали? — Чейс погледна часовника си. — Две минути. По дяволите! Бегом!

Те затичаха през тунела. Следващата спирка бе Предизвикателството на Ума, но поне знаеше как да намери задната врата.

Той се втурна в залата и бързо се ориентира.

— Тук има таен ключ в стената — започна той, докато бързаше към ъгъла...

Но не откри нищо, освен празен камък.

Никакъв отвор. Никакъв ключ.

Нито пък задна врата.

— По дяволите! — Лъчът на прожектора се плъзна в основата на стената, търсейки друго скрито местенце, някакъв знак, че строителите на този храм са променили плана.

Нищо!

— Какво е това? — попита Старкман.

— Не е тук! Тук няма никаква проклета задна врата! — Той погледна каменната врата, блокираща изхода, и буквите, издълбани в стената над нея.

Улеят с оловните топчета си беше тук, както и металната везна, ошипената решетка, повесена от тавана, готова да се сгромоляса и да прободне всеки под себе си, при даване на погрешен отговор.

Отговорът...

Чейс се намръщи, отчаяно се опитваше да върне спомена. Нина му бе казала отговора, след като пресметна кои числа участват. Какво беше, какво беше?

Четиридесет и две...

Не, това беше в шибания „Наръчник на автостопаджията“!

Четиридесет!

— Трябва да сложим четиридесет парчета ето тук! — каза той, посочвайки везната и загреба пълна шепа от тежките топчета. — Бързо!

— Какво става ако объркаме броя им? — изгледа го Старкман.

— Умираме! — Чейс отброи десет топчета и ги сложи върху блюдото, преди да гребне друга шепа.

Двадесет, тридесет...

Четиридесет!

Хвана лоста, спря за част от секундата, молейки се изчисленията на Нина да са верни, след което го натисна...

Щрак.

Каменната врата се отмести леко при освобождаването на резето.

— Обичам умните жени! — извика тържествуващо Чейс. — Удари едно рамо! — Те натиснаха вратата.

Старкман стоеше точно зад него.

— Сега си плюй на петите! — извика Чейс. Дори не успя да погледне часовника си, но знаеше, че изтичат последните им трийсет секунди.

В главната зала на храма навсякъде блестеше злато и орейхалк. Но нищо от това нямаше значение, освен огромната статуя на Посейдон отсреща, и стълбището отзад.

Надяваше се, че скритият ключ в последното Предизвикателство е бил единствената промяна, направена от архитектите.

— Насам! — задъхано рече той, като вземаше по три стъпала наведнъж. Мускулите на краката му горяха, потта щипеше дълбоката рана на прасеца му, но сега не бе възможно да спре. — Зад стаята би трябвало да има шахта!

— Би трябвало? — повтори задъхано Старкман.

— Ако няма, дай ме под съд! — Те стигнаха до горната площадка, богатствата на залата с олтара блестяха наоколо, но единственото, което сега имаше значение за Чейс, бе шахтата...

Бомбата експлодира.

Взривът мина през пещерата със земетръсна сила. Храмовете падаха един след друг, ударната вълна помете дворците. А отзад се

носеше гигантско огнено кълбо, стихия, която изсушаваше и топеше всичко, до което се докоснеше.

Дори античните стени на Храма на Посейдон не бяха в състояние да устоят на огромната мощ на съвременното оръжие. Каменни блокове, тежаци цели тонове, се превърнаха в прах само за едно мигване на окото.

Самата пещера отстъпи бързо пред опустошението. Милиони тонове камъни се сринаха при рухването на тавана, заличавайки цитаделата.

Чейс усети приближаването на ударната вълна като експресен влак, въздушната струя мина през олтарната зала преди самата детонация.

„Скривалището на жреца“ се намираше само на крачка...

Той хлътна в него. Нямахше време да се тревожи дали е блокирано, така и така щеше да е мъртъв след няколко секунди. За разлика от вертикалната шахта в Бразилия, тази бе наклонена, стръмен склон под почти шейсет градуса. Старкман стоеше точно зад него, когато той се спусна надолу.

Вятърът се усили до буря...

Пилотите на хеликоптерите бяха получили радиосъобщение да подготвят машините за бързо излитане. Сега Нина и Кари гледаха ужасени как Фрост и половината от хората му се измъкват от пещерата и препускат през снега към вертолетите.

— О, боже! — извика Кари, когато баща ѝ и Шенк нахълтаха в кабината. Отвън двама от групата му направо хвърлиха Филби във втория хеликоптер. — Какво се е случило?

— Тръгвай! Тръгвай! — изкрещя Фрост на пилота. — Куобрас избяга, включи таймера отново! Не можахме да го спрем!

— Къде е Еди? — извика Нина.

— Мъртъв е! Застреляха го!

Дъхът ѝ спря в гърлото.

— Какво? Не! — Кари изглеждаше шокирана.

— По-бързо! Бомбата ще...

Силна струя от пушек, прах и камъчета изригна от входа на пещерата с дълбок тътен, напомнящ блъскане по огромен барабан.

Нина усети детонацията в гръдния си кош.

Пилотът рязко наклони издигащия се хеликоптер на една страна, за да избегне пътя на лавината, която ги връхлиташе. Не лавина от сняг, а от камъни, вдигнати от взрива.

Вторият хеликоптер последва примера им. Летящите камъни удряха по корпуса като градушка, докато лавината помиташе всичко по пътя си, превръщайки доскорошната скална площадка в огромен облак прах.

Лунната пътека бе изчезнала завинаги, пътят към последния стожер на Атлантида бе заличен.

Нина притисна ръце към прозореца, вперила очи в разрушенията под тях. Надолу се търкаляха камъни. Златният връх от тибетската легенда бе разтърсен до самата си сърцевина.

И всичко, скрито в него, бе изчезнало...

— Еди... — прошепна тя. Да го изгуби веднъж бе достатъчно лошо. Но втори път бе прекалено много. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

Чейс извика, когато въздушната вълна ги връхлетя и прах, пясък и камъчета се забиха в кожата му. Шумът бе невъобразим, ревящ тътен разтърси всяка кост и всеки орган в тялото му, когато бе пометен безпомощен в шахтата.

Светлина в тунела, увеличаващ се блясък...

Не дневна светлина имаше отпред — отзад ги гонеше огън.

И единственото, което той можеше да направи, бе да се плъзне по стръмното надолу, докато блясъкът след тях преминава от червен в оранжев и после в жълт, и се носи подире му.

Внезапно пред него се откри правоъгълник от дневна светлина, снегът, покриващ изхода, бе издухан. Чейс нямаше време да разсъждава над късмета си. Вместо това той действа по рефлекс, когато излетя от края на шахтата върху един покрит със сняг сипей, хвърляйки се странично, за да избегне езика на пламъка.

Но нямаше време дори да усети болката, защото съскащо пукане отгоре го предупреди, че по планинския склон се спуска вълна от откъртени камъни.

Камъните с размери, вариращи от свит юмрук до човешки торс, се разбиваха като гранати над него. Чейс заслони главата си, но останалата част от тялото му бе изложена на летящите парчета. Извика, едва чувайки собствения си глас през оглушителния шум.

Постепенно всичко утихна. Той се насили да се изправи на колене — около него лежах разбити останки.

Тънкият ръб на скалното лице го бе запазил — на по-малко от трийсет сантиметра се виждаше кръгъл камък, разцепен на две от удара, който би премазал черепа му като диня, ако беше паднал върху него. В далечината се издигаха снежните върхове на Хималаите.

В следващата секунда установи, че се намира на каменна площадка, обърната към широка долина. Стръмнината не изглеждаше особено голяма, което щеше да му позволи да се спусне без алпинистки съоръжения.

Кое то си беше чист късмет, защото всичко, с което разполагаше в момента, се свеждаше до онова, което беше в джобовете му. Бе загубил дори фенерчето си.

Странна, нехарактерна миризма стигна до ноздрите му: пара. На мястото, където огънят бе изпарил снега, понесени от бриза, се виеха мъгливи облаци. Той се огледа и видя Старкман почти погребан под буци от камък. Изтича до него.

— Джейсън! Хайде, не можеш да ме оставиш точно сега. — Той отмести най-големите парчета от него.

— Еди? — Гласът на Старкман беше слаб. — Ти ли си?

— Че кой друг да е? Ранен ли си? Можеш ли да се движиш?

— Не зная, остави ме... ох, по дяволите!

— Какво? — попита Чейс. — Какво има? — Ако Старкман бе ранен сериозно, той не можеше практически да направи нищо, за да го изведе от планината.

— Приземих се на топките си...

Чейс впери очи в него, след което започна да се смее.

— Ах, ти, мръсник такъв! — Присъедини се Старкман към него с хриптене.

— Хайде, вдигни мързеливия си американски задник от земята.

Старкман се надигна. Превръзката над окото му бе скъсана и разкриваше потънала очна ябълка зад обезцветения, затворен клепач.

— Кучи син — простена той. — Това нещо тук боли...

Чейс вдигна поглед към планината. По склоновете ѝ се издигаха пушек и прах.

— Е, шефът ти получи онова, което искаше — въздъхна той. — Мястото е напълно издухано — никой няма да изнесе отгук нищо повече.

— Да, но и твоят шеф получи каквото искаше — напомни му Старкман.

— Той не ми е шеф от момента, в който се опита да ме убие — произнесе студено Чейс. — Мисля, че ще трябва да си поговоря с този мръсник по въпроса.

— Никога не си можел да се примириш с предателството, нали? — произнесе многозначително Старкман.

Чейс го гледа мълчаливо известно време.

— Всъщност не. Но... — добави той, — има някои неща, които мога да забравя много по-лесно от други. Временно.

Здравото око на Старкман го погледна внимателно.

— Никога не съм я докосвал, Еди. Каквото и да ти е казвала, никога не съм се чукал с жена ти. Никога не съм причинявал такова нещо на приятел.

— Знаеш ли, Джейсън — каза Чейс и му протегна ръка, — всъщност ти вярвам.

— Примирие ли предлагаш, Еди?

— Засега. — Старкман пое ръката му; Чейс го издърпа. — Мисля, че двамата искаме едно и също — онзи мръсник Фрост да си получи заслуженото за онова, което направи. А аз трябва да измъкна Нина.

— Задължението ти да я защитаваш отпадна в секундата, в която Фрост престана да ти е началник.

— Парите отдавна не са причина да я пазя — каза му Чейс и в отговор получи вдигане на веждите.

Чу се нов шум и двамата се огледаха. Ранната утринна светлина проблясваше върху прозорците на вертолета на Фрост, кръжащ над планината; шумът на двигателите отекна в долината, когато ускориха. Чейс гледа известно време след тях, после се обърна към Старкман и отново протегна ръката си.

— Имаш ли все още достъп до ресурсите на Братството, независимо от смъртта на Куобрас?

— До някои от тях — отвърна Старкман. — Какво имаш предвид?

— Планирам екскурзия до Норвегия. Интересуваш ли се?

— Определено. — Те си стиснаха ръцете. — Борба до край, Еди?

— Борба до край.

Старкман се огледа.

— Съществува само един малък проблем — хванати сме в капана на Хималаите без никакъв транспорт и екипировка.

Чейс изобрази една полуусмивка.

— Добре, че погледнах в картата, преди идването тук. — Той посочи към долината. — Ако си в състояние да вървиш, нататък има едно селце. Би трябвало да стигнем до него до довечера. — Полуусмивката му се разшири. — Познавам тук едно момиче...

27.

Норвегия

Красотата на Равнсфйорд — груба и първична — се простря под тях, но Нина почти не я забеляза.

Съзнанието ѝ бе другаде и продължаваше да превърта събитията от последните дни. Въпреки усилията на Кари да помогне, тя продължаваше да усеща тъга от загубата. Съживилата се отново скръб, която бе изпитала, виждайки телата на родителите си, смъртта на Чейс... и разрушаването на Атлантида, последната следа от една цивилизация, пометена от Куобрас. Всичко бе погребано невъзвратимо. Търсенето, определяло собственото ѝ съществуване, бе рязко прекъснато.

И животът ѝ, какъвто го познаваше до този момент, бе свършил. Всичко в нейния свят се беше променило.

— Добре ли си? — попита Кари.

— А? Да, добре съм. Защо?

— Изглеждаш малко... отнесена.

— Така ли? — Тя се замисли. — Предполагам, че да. Просто мислех.

— За какво?

— За това как открих онова, което бях търсила в продължение на години, открих Атлантида... а сега няма нищо. Всичко е различно. И вече не знам... не знам какво ще правя.

Кари се усмихна.

— Това, което ще правиш, д-р Уайлд, е да останеш при нас. Ти си една от нас, а ние винаги се грижим за своите.

— Все още не съм ти благодарила. За всичко, което направи.

— Не е нужно да ми благодариш. Освен това ти не си изгубила Атлантида.

— Как така?

— Защото ние можем да построим нова Атлантида. Не е нужно да гледаме вече към миналото, защото ще създаваме бъдещето.

Нина вдигна вежди.

— Не че се интересувам, но кога възнамеряваш да ми кажеш как точно ще създавате това бъдеще? Продължавам да не разбирам как една проба на единадесет хиляди години може да промени света.

— Ще го промени, повярвай ми. — Кари се наведе по-близо. — Мисля, че вече си готова.

— Готова за какво?

— Време е да ти покажа какво се каним да правим. Как ще преправим света.

Самолетът направи последен завой и се спусна към дългата писта.

Чейс погледна подозрително Старкман.

— Ако сте планирали тази операция през цялото време, защо просто не я проведохте и да избегнете всички от неприятности?

— Не знаехме със сигурност какво точно прави Фрост. А Джовани не искаше да рискува нападение, без да е абсолютно необходимо — обясни Старкман. — Това щеше да разкрие Братството... нямаше да има начин да запазим организацията в тайна.

— Струва ми се, че времето за тайни отмина. — Чейс стана от седалката си и прекоси кабината на самолета да погледне през страничния илюминатор. Товарният самолет бе пресякъл норвежкото крайбрежие няколко минути по-рано и сега се носеше на север над покрития със сняг пейзаж.

Скоро обаче щяха да направят рязко спускане.

Чейс погледна останалите пътници в салона. Дванайсет от екипа на Куобрас — сега вече хора на Старкман — всички членове на Братството, събрани през четирите дни, толкова време отне на двамата оцелели на Златния връх да се върнат в Европа.

Надяваше се единствено дванайсетте души да са достатъчни.

— Мисля, че е време — каза Кари, като влезе с Нина в офиса на баща си над биологическата лаборатория. Фрост седеше зад бюрото си, а зад него през прозорците се простираше панорамата на Равнсфйорд. — Нина е готова.

Изражението върху лицето на Фрост наведе Нина на мисълта, че той не е сигурен, макар да не каза нищо.

— Какво искате да ми кажете? — попита тя. — Каква е голямата тайна? Кари беше много загадъчна.

— Голямата тайна, д-р Уайлд... — започна Фрост. Кари го погледна. — Искам да кажа, Нина. Ако нямате нищо против.

— Нямам нищо против — отвърна тя с усмивка.

Фрост отвърна на усмивката ѝ, след което се изправи.

— Голямата тайна, както казвате, е, че... възнамеряваме да променим света. Завинаги.

— Това е доста голямо предизвикателство.

— Наистина. Но е предизвикателство, за което съм работил през целия си живот, а мисля, че и вие, и което може сега да бъде осъществено. Вашето откритие на Атлантида го направи възможно.

— Но всичко беше разрушено — възрази Нина. — Може би е възможно да възстановим някои реликви под утаечния слой на самата Атлантида, но всичките непокътнати структури, които намерихме, с всички артефакти в тях... вече не съществуват.

— Това е без значение — подчерта Фрост.

— Без значение? Но...

— ДНК пробите, които взех от телата на последните владетели, са много по-ценни от всякакво злато или орейхалк. Те са тези, които ще променят, дори ще спасят света.

— Как? — попита Нина. — Ще ги използвате да създадете някаква нова ваксина или нещо такова?

— Нещо такова — отвърна Фрост и отново се усмихна, този път леко загадъчно. — Елате с мен и ще ви покажа. — Той заобиколи бюрото, но в този момент интеркомът му звънна. Без да крие раздражението си от прекъсването, той натисна бутона да отговори на обаждането. — Какво има?

— Сър — чу се гласът на Шенк по радиоговорителя, — контролната кула току-що ме информира, че един самолет иска разрешение за аварийно кацане. Имали проблеми с двигателите, а не могат да стигнат до Берген.

— Къде са в момента?

— На десет минути оттук, идват от юг.

Устните на Фрост се свиха.

— Много добре, дайте им разрешение да кацнат. Но... ги наблюдавайте.

— Да, сър. — Линията прекъсна.

— Съжалявам — каза Фрост, присъединявайки се към Нина и Кари.

— Няма проблем — отвърна Нина. — Имам предвид, че ако се каните да спасявате целия свят, трябва да започнете с един самолет, нали?

— Така е. — Фрост се усмихна. — Хайде, следвайте ме.

— Дадоха ни разрешение за кацане — съобщи Старкман на Чейс, надмогвайки шума на двигателите. — Десет минути.

— Проблеми?

— Норвежката наземна служба за контрол иска да знае защо не разполагат с летателния ни план. Пилотът увърта отговора, но ми се струва, че започват да стават подозрителни.

— Докато не станат достатъчно подозрителни, че да изпратят изтребители след нас, това няма значение. — Чейс се обърна към останалите мъже в кабината. — Добре! Десет минути, юнаци! По-добре се пригответе да скачате!

Фрост поведе двете жени към ограничения за достъп участък, минаха през друго преддверие на противогазово убежище и продължиха навътре към подземните съоръжения.

— Тук — каза той. Вратата в дъното на коридора беше от здрава стомана и нищо не се виждаше зад нея, за разлика от остъклените алуминиеви портали към другите лаборатории. Върху метала бе нарисувано логото с тризъбец. Фрост натисна с палец биометричния четец отстрани и тежката врата се отвори. — Моля, заповядайте.

Нина не знаеше какво ще види, когато влезе, но още на мига разпозна няколко от уредите; останалата част от лъскавата апаратура обаче бе за нея загадка. Многото суперкомпютри в дъното на огромната лаборатория бяха от вид, който лесно може да бъде идентифициран, високи сини кутии, свързани към течни охладителни

системи. В един ъгъл на лабораторията имаше изолационна камера; беше с прозорци, но затъмнени отвън.

— Тук — започна Фрост леко театрално, — най-накрая се изпълни амбицията на целия ми живот. Всичко друго в бизнес империята ми само подпомага направеното в тази зала. В продължение на трийсет години съм използвал ресурсите на фондация „Фрост“ из целия свят, за да идентифицирам генетичния произход на всяка група хора на планетата.

— Търсили сте атлантски гени? — попита Нина.

— Точно така. Само един процент от населението на земята носи онова, което аз смятам за „чиста“ форма на генома — и ние сме част от този процент.

— Един процент от света... това прави колко... шестдесет и пет милиона души?

— Еквивалентът на населението в Обединеното кралство, да. Но са пръснати по цялата планета, има ги във всяка етническа група. Съществуват и такива, които са със смесена форма на генетични маркери — независимо дали са разредени с течение на времето от кръстосването с екземпляри, които не го притежават, или от естествена мутация. Представяват около петнайсет процента от населението.

— Деветстотин седемдесет и пет милиона — пресметна Нина веднага.

Фрост се усмихна.

— Определено сте една от нас. Един от характерните белези на атлантския геном е вродено умение за логическо мислене.

— Като се има предвид онова, което откри — добави Кари, — сега почти не се съмняваме, че потомците на древните атланти са спомогнали за развитието на числовите и лингвистични системи по цял свят.

— Дори след потъването на Атлантида, оцелелите атланти останали движещата сила в човешката цивилизация — продължи Фрост. — Те били лидерите, изобретателите, откривателите. Те създали системите, които позволили на човечеството да преуспява и да се развива — езици, селско стопанство, медицина. Но ироничното е... — изражението му потъмня, — че по този начин те посели семената на собственото си покоряване. Преди да „внесат“ цивилизацията в света, оцеляването на човешката раса зависело напълно от естествения

подбор. Тези, които били слаби, умирали. Но при намаляването на заплахата от външните сили на природата, атлантите направили възможно щото слабите да заякнат.

— Не знам дали бих го нарекла точно така... — започна Нина.

— Аз бих — настоя Фрост. — И процесът излезе от контрол през последните петдесет години. За четири години населението на земята ще стигне седем милиарда. Седем милиарда души. Тази цифра не е окончателна. Осемдесет и четири процента от тях не притежават атлантския геном. Това означава, че повече от четири пети от цялото население в света е негодно.

Нина се сепна от думите му.

— Какво разбирате под „негодно“?

— Точно това. Всички тези милиарди души не носят никаква ценност за човечеството. Не правят нововъведения, не творят нищо, дори не мислят. Те просто съществуват, като дишат и консумират.

— Как можете да изречете подобно нещо? — възрази Нина. — Това е... това е просто...

— Нина — прекъсна я Фрост и се наведе по-близо към нея, — погледнете собствената си страна. Не може да не сте го забелязали. Америка е доминирана от ленивите, глупавите, невежите, които само консумират. Демокрацията не прави нищо, освен да увековечава системата, защото позволява на масите да поемат по пътя на най-малкото съпротивление и да продължават да избягват работата, да избягват да мислят. А онези, които би трябвало да ги изведат от това състояние са развратени от алчност, искайки единствено да ги експлоатират — за пари! — Той прозвуча почти отвратен от света. — Не такава е ролята на един лидер! Атлантите са знаели, че за напредъка на обществото хората трябва да бъдат водени, а не оставени лакомията да ги води.

— Но атлантите са паднали в същия капан — напомни му Нина. — Спомняте ли си „Критий“? „... а неспособните да виждат в какво се състои истинският щастлив живот започнали най-много да ги смятат за прекрасни и щастливи тогава именно, когато те били изпълнени с несправедлива алчност и мощ“. И боговете ги унищожили именно за това.

— Грешка, която няма да бъде повторена.

— Не, винаги ще се повтаря! Атланти или не, всички все пак са хора.

— Ние ще се учим от миналото.

— Как? — изглежда го Нина. — Какво ще направите? Ще промените света с една ДНК проба от труп на единадесет хиляди години?

— Точно това имаме намерение да направим! — прекъсна я Фрост. Той посочи суперкомпютрите. — Досега тези машини са разработвали симулации, за да открият милион, милиард разновидности на едно и също нещо. Но без проба от чиста, незамърсена атлантска ДНК, която да се използва като основа, нямаше начин да се знае коя точно е правилната. Дори нашата ДНК се е променила с времето в някаква степен, а ние сме най-близко до чистокръвни атланти от съществуващите в съвременния свят. Но сега... — Той погледна към затъмнените прозорци на камерата. — Сега знам точно какви са тези промени. И мога да ги взема под внимание.

— Под внимание за какво? — попита Нина.

— За начина, по който светът трябва да бъде възстановен и да стане какъвто е трябвало да бъде винаги. Свят, в който атлантите ще заемат отново мястото си като законни владетели на човечеството, за да го водят напред, без да бъдат ограничавани от безполезните маси. — Той прекоси лабораторията, следван от дъщеря си. Нина вървеше до тях почти против волята си и не можеше да схване думите му. Да не би да се беше побъркал? Звучеше почти толкова откачено, колкото Куобрас!

— Това тук — Фрост посочи една камера със стъклена стена и дебели каучукови уплътнения, — е резултатът, до който ме доведе откриването на истинската атлантска ДНК. Беше един от вариантите, който компютрите бяха симулирали, но до този момент нямаше как да се знае дали е бил правилният.

Нина надникна в камерата. Вътре видя редица цилиндри от стъкло и стомана, пълни с безцветна течност.

Беше сигурна, че това не е вода.

— Какво има в тях? — попита тя смутено.

— Това — каза ѝ Фрост, — е нещо, което наричам Тризъбец. Най-силното оръжие на Посейдон. Всеки от тези цилиндри съдържа в

суспендиран вид генетично моделиран вирус.

Нина отскочи от стъклото.

— Какво?!

— Напълно безопасен е — увери я Кари. — Поне за нас.

— Какво искаш да кажеш с това „за нас“?

— Ние сме имунизирани — каза Фрост, — или по-скоро вирусът е безвреден за нас. Бе създаден така, че да не може да атакува азотните последователности, съдържащи се в атлантската ДНК, дори и тези последователности да са мутирали. Но за всеки, който не притежава тази ДНК последователност... той е сто процента смъртоносен.

Нина се почувства така, сякаш внезапно помещението е останало без въздух.

— О, боже — прошепна тя. — Да не сте луди? Не, не ми отговаряйте — вие сте луди!

— Не, Нина, моля те, послушай — започна Кари. — Знам, че ти е трудно да го възприемеш, но ако се замислиш, ще видиш колко погрешно си програмирана в социално отношение. Светът е хаос и става все по-лошо — единственият начин това да бъде спряно е възвръщането на управлението на атлантския елит.

— Да мислиш, че масовото убийство е лошо нещо, не е социално програмиране! — сопна се Нина. — Сериозно ли ми казвате, че планирате да изтриете от лицето на земята осемдесет и четири процента от човешката раса? Това са почти пет и половина милиарда хора!

— Ако не го направим — изгледа я Фрост, — човечеството ще се задуши в собствената си отпадъци — негодните ще ни задушат с масата си и ще изконсумират наличните ресурси до пълното им изчерпване. А с нашата работа ние ще възстановим света такъв, какъвто е трябвало да бъде. Фондация „Фрост“ ще обедини оцелелите по цялата планета.

Нина бавно отстъпи назад.

— С ваша помощ, така ли? Вие не сте с всичкия си! Говорите все пак за хора, а не за отпадъци. Кога планирате да започнете малкия си апокалипсис?

Фрост ѝ хвърли мрачна усмивка:

— Не планирам нищо, д-р Уайлд. Вече го правя.

Отново я обхвана чувството за липса на въздух.

— Какво?

— На пистата през фиорда стои един товарен самолет, Еърбъс А380. Ще отлети след петнайсет минути, първо до Париж, а след това до Вашингтон. Докато е във въздуха, ще разпръсне вируса Тризъбец над Европа, а след това в Атлантическия океан, и най-сетне над източното крайбрежие на Съединените американски щати. Предвижданията ни са, че за месец този вирус ще се разнесе до всяко населено място на планетата. Всички, които не носят атлантския геном, ще бъдат заразени.

— И после какво? — прошепна Нина.

— После... — Фрост се приближи до камерата и задейства контролното табло. Черните прозорци потръпнаха и станаха прозрачни. — После ще се случи ето това.

Нина бавно пристъпи напред, едва заставяйки се да погледне. Пред очите ѝ се разкри вътрешността на камерата. Антисептична бяла клетка, празна, с изключение на една тоалетна чиния от неръждаема стомана и ниско легло, върху което лежеше...

Тя притисна ръка към устата си ужасена.

— Джонатан...

Филби погледна неவிждащо към тавана, очните му ябълки бяха станали кървавочервени от скъсването на кръвоносните съдове. Кожата му беше влажна, смъртно сива, гърдният му кош едва се надигаше при мъчителното поемане на всяка глътка въздух.

— Беше заразен вчера — произнесе Фрост със смразяващо лишен от чувства тон. — Нашият вирус атакува автоматично нервната система, изключва органите един по един. Ако нещата се развиват по начина, по който симулацията предвижда, той ще е мъртъв след шест часа.

— О, господи... — На Нина ѝ прилоша. — Не можете да го оставите да умре така. Моля ви, направили сте опита си, дайте му сега противоотровата, ваксината, каквото му е нужно.

— Няма ваксина — отвърна Фрост. — Това би провалило целта. Веднъж освободен, вирусът ще направи онова, което е създаден да направи. Единственото лечение е смърт.

— Нина — обади се Кари меко, — той получи онова, което заслужаваше. Той ни предаде — предаде теб. Продаде родителите ти на Куобрас. И беше готов да направи същото с теб. Той не ти беше

приятел — единствената причина, по която те гледа така, е неговата вина...

— Никой не заслужава подобно нещо — разтреперана поклати глава Нина. Кари се протегна и сложи ръка на рамото ѝ, но тя се дръпна гневно. — Не ме докосвай!

— Нина...

Лицето ѝ се изпълни с ярост.

— Мислите ли, че бих се съгласила на такъв... геноцид? Господи! Това е лудост! Това ще е най-голямото зло в човешката история! За какъв човек ме мислите?

— Ти си една от нас — настоя Кари.

— Не! Аз не съм като вас! И няма да участвам в това!

— Много жалко — произнесе Фрост студено. — Защото се намирате в ситуация, когато или сте с нас... или сте против нас.

— Дяволски сте прав, че съм против вас!

— Тогава ще трябва да умрете. — Фрост бръкна в якето си.

Времето започна да тече бавно. Нина го гледаше как изважда лъскав сребърен пистолет, как блестящата цев се вдига и черният отвор на дулото се насочва към гръдния ѝ кош. Искаше ѝ се да се обърне и да затича, но шокът и отказът ѝ да повярва парализираха краката ѝ. Мозъкът ѝ отчете как сухожилията от вътрешната страна на ръката му се стягат, как пръстът се приготвя да натисне спусъка...

— Стига! Не!

Кари блъсна ръката на баща си в момента, в който той стреля. Куршумът прелетя покрай Нина и се заби в стената отзад. Тя се опита да извика, но от устните ѝ излезе само стон.

Изражението на Фрост издаваше едва сдържана ярост, когато Кари отчаяно заговори с него на норвежки. След това гневът му се уталожи. До известна степен.

— Дъщеря ми току-що спаси живота ви, д-р Уайлд — каза той.
— Засега.

— Нина, моля те — погледна я умолително Кари и заговори бързо. — Знам, че си зашеметена от всичко това, но моля те, изслушай ме. Познавам те, знам, че си една от нас, че мислиш като нас. Не виждаш ли? Можеш да имаш всичко, ако се присъединиш към нас. Моля те, просто мисли рационално.

— Рационално? — ахна Нина. — Планирате да унищожите по-голямата част от човешката раса, а ти ми говориш да бъде рационална?

— Безполезно е — обади се Фрост. — Знаех си, че ще отговори по този начин още когато отказа да застреля Куобрас. Била е манипулирана от средата си. Никога няма да разбере.

— Ще разбере — настоя Кари и в гласа ѝ се прокрадна отчаяние. — Знам, че ще разбере.

— Много добре — каза накрая той. — Разполага с време да помисли до първото освобождаване на вируса. Ако не промени мнението си... тогава ти ще я убиеш.

Кари зяпна.

— Не, аз не мога...

— Да. — Лицето на Фрост стана каменно. — Ще го направиш. Разбираш ли ме, Кари?

Тя сведе глава.

— Да, татко.

— Добре. Отведете я в самолета.

Кари погледна объркано.

— Самолета?

— Пилотът ще започне обратно броење до пускането на вируса. Предполагам, че ще искаш да ѝ дадеш всяка възможна секунда, за да направи правилния избор? — Кари кимна. — Тогава двете ще знаете точно с колко време разполага. И ако тогава откаже да промени решението си, застреляй я и изхвърли тялото ѝ в океана.

Като продължаваше да държи пистолета насочен към Нина, той се приближи до телефона и набра някакъв номер.

— Охрана, Фрост е. Изпратете двама души в лабораторията, за да придружат дъщеря ми и д-р Уайлд до самолета. Д-р Уайлд е под арест — искам да ѝ сложите белезници. Ако се опита да избяга, ликвидирайте я. — Той погледна Кари и добави. — Дори дъщеря ми да ви възпира. Получихте заповедите. — Той остави слушалката.

— Трябва ли да съм ви благодарна за това? — попита Нина.

— Благодарете на Кари. Много ѝ благодарете. Тя е единствената причина, поради която още сте жива.

Вратата се отвори и вътре влязоха двама униформени с оръжия в ръце. Нина подаде ръцете си да закопчат белезниците, без да се съпротивлява.

— След кацането в Париж използвай един от джетовете на компанията, за да се прибереш вкъщи — каза Фрост на Кари, когато излизаха. — Д-р Уайлд?

— Какво?

— Надявам се да проявите достатъчно разум, за да се върнете заедно с дъщеря ми.

Нина не каза нищо и вратата се хлопна зад гърба им.

* * *

Чейс погледна през прозореца на пилотската кабина. Пред тях лежеше Равнсфйорд.

Той отиде с бързи крачки до багажното отделение.

— Още едно последно нещо! — каза той на Старкман, когато закачи въжето на парашута си към релсата на тавана. — Някои от тези хора са цивилни. Не ги вземай автоматично за мишена само за това, че работят при Фрост — стреляй по онези, които стрелят срещу теб.

— Вечният филантроп, а, Еди? — ухили се Старкман.

— Просто не обичам да убивам хора, които не заслужават.

— Какво ще кажеш, ако изтичаме до адвокатите на компанията?

— Изкушаващо е... но все още не! Добре, всички се закачете!

Чейс натисна бутона да отвори задната рампа на товарния самолет. Спускаха се рязко. Смразяващият вятър свиреше заедно с оглушителния вой на двигателите. Отдолу се редяха офисните сгради; къщата на Фрост бързо приближаваше, издигаше се над всичко наоколо върху скалата, а отвъд нея се намиреше биолобораторията.

Самолетът изрева на почти триста метра над къщата, след това земята изчезна. Минималното разстояние, при което парашутите биха работили, бе седемдесет и пет метра, а теренът между къщата и лабораторията беше достатъчно далеч...

— Скачай!

Чейс скочи навън. Парашутът се изстреля от калъфа си при освобождаване на въжето за спускане. На такава ниска височина, ако парашутът не се разтвореше както трябва, той щеше да се размаже в земята, преди да има шанс да направи каквото и да било.

Срещу него се приближаваха трева, сняг и скала, една кола се насочи към моста над фиорда...

След което скоростта внезапно намаля, жилавата материя изплющя и се разтвори, ремъците около гръдния му кош се опънаха здраво.

Той се стегна...

Приземяването бе твърдо, времето едва стигна парашутът да забави до безопасна скорост. Той игнорира шока от удара и сви парашута, докато оглеждаше околната обстановка. Останалите парашутисти се спуснаха до него, приземявайки се по същия начин. Надяваше се, че хората на Старкман знаят какво правят, тъй като не разполагаха нито с време, нито с човешка сила да носят евентуалните ранени със себе си.

След като самолетът спусна пътниците си, направи остър завой и стремително набра височина.

Над ръба на фиорда се изви тънка струя дим, струята на противовъздушна ракета „Стингър“, която възви след самолета...

И се взриви!

Едното крило избухна в горящ облак от гориво и товарният самолет безпомощно се завъртя в свредел, заоравайки в скалната стена; последва оглушителен гръм.

— По дяволите! — извика Старкман.

Чейс приготви оръжието си, автомат „Хеклер и Кох“ UMP-45.

— Добре. А сега да стопим Фрост!

28.

От купето на Мерцедеса Нина гледаше в ужас как самолетът се забива от страната на фиорда и експлодира.

— Исусе!

— Хората на Куобрас, сигурно са те! — извика Кари. — Правят последен опит!

— Ами, „ура“ за тях! — Нина се изви да погледне през задния прозорец. Последният парашутист кацна на земята. — Надявам се да взривят това дяволско място и баща ти заедно с него!

Плесница.

Нина залитна. Кари я беше ударила! Унижението бе болезнено от удара през лицето, но колкото и да е странно — това ѝ подежда мобилизиращо, извади я от вцепенението.

Автомобилът им наближи моста и норвежката даде няколко заповеди.

— Обади се в центъра по охраната и ги предупреди, че имаме четиринадесет нарушители, които тръгват към биолобораторията! А ти — добави тя, обръщайки се към шофьора, — бързо ни откарай до самолета, веднага!

* * *

— Да стопим скрежа^[1]? — повтори Старкман невярващо, когато групата му затича към биолобораторията. — От колко време чакаш да го кажеш?

— От Тибет — призна Чейс. Беше преценил тактическата ситуация. Откритото пространство предоставяше малки възможности за прикритие — за хората на Фрост, както и за тези на Старкман. Сградите щяха да дадат на противника им известна закрила, но не беше невъзможно да го надхитрят.

Ракетата „Стингър“^[2] беше изстреляна от охранителната сграда в северозападния край на лабораторията. Ако подчинените на Фрост имаха някакви други тежки оръжия, те трябваше да са именно там.

— Джейсън! Шест души, прикривай ме! — Той посочи към блока на охраната. Старкман кимна.

Шестимата се отцепиха от главната група. Чейс бързо напредваше. Биолобораторията нямаше много изходи — встрани от главния портал и охранявания вход, единствените други начини за влизане или излизане бяха през аварийните пожарни изходи и рампата, водеща към подземния автомобилен паркинг. Което означаваше, че най-близкото място, на което можеха да се намират силите на Фрост, беше...

Тъмната стъклена врата на главния вход се отвори и оттам се изсипаха група униформени. Въоръжени, екипирани с картечници. С бронирано облекло, като онова, което самият Чейс бе използвал в Тибет.

— Огън! — извика той и залегна, вдигайки оръжието си. Старкман и останалите направиха същото. Предната стена изригна с фонтани от прах, когато започнаха да обстрелват сградата. Вратите се превърнаха в черни дупки и стъклата се обагриха с кръв при падането на гардовете.

Отляво Чейс чу още изстрели. Новото подкрепление охранители бяха по-добре подготвени от колегите си и залегнаха зад стените от другата страна на стълбите.

Втората група на Старкман се намираше на около трийсет ярда от тях, на открито, и трябваше да пресече пътя. Бяха разпределени в два екипа от по трима, едната осигуряваше прикритие на другата при приближаването към най-близката постройка.

Гардовете пренасочиха огъня към залегналите мъже. Във въздуха се разлетяха буци пръст, когато куршумите започнаха да се забиват в земята.

Две гранати, хвърлени точно от групата, прикрила се в сградата, направиха дъга във въздуха. Те експлодираха високо над стълбището и над гардовете заваляха смъртоносни шрапнели. Всички прозорци се разтресоха при двойния взрив.

— Главният портал! — изкрещя Чейс и се втурна към входа. Старкман и останалите го последваха, като се пръснаха, за да го

прикриват.

Чейс стигна до разбитата врата. На подковообразната рецепция нямаше хора, не се виждаха и цивилни.

Старкман зае позицията от другата страна на вратата. Чейс влезе във фойето, последван от други американци. Зад рецепцията се намираше входът към покрития със стъкло таван на централния коридор; стълби, които водеха нагоре и надолу.

Отвори се врата и Чейс вдигна оръжието си. На прага се показа млада русокоса жена и замръзна при вида му.

— Здравсти — произнесе той и махна на Старкман да го пази. — Говорите ли английски?

Жената кимна, гледаше го с широко отворени очи.

— Добре. Излезте от сградата. Тук ще се стреля... — Той забеляза противопожарната аларма на близката стена. — Има ли някой друг вътре?

Тя отново кимна, прекалено изплашена, за да говори.

— Хубаво, кажете им да излязат... и тичайте, тичайте бързо! — Той счупи стъклото на противопожарната аларма с автомата си. Включиха се звънци. Чейс примига при звука — щеше да му е трудно да чуе, ако някой се приближава, но от друга страна колкото по-бързо напуснеха цивилните, толкова по-добре.

Защото само след пет минути нямаше да има сграда.

Той мина покрай вратата — държеше дулото насочено към тичащите навън хора, в случай че някой от тях е въоръжен — и ритна следващата врата. Охранителен пункт. Празен.

Но беше сигурен, че някъде из сградата има още охрана...

Старкман и останалите нахлуха във фойето след излизането на цивилните.

— Ще е истинска касапница! — поклати глава той. От горния етаж наизскачаха още хора и се втурнаха по стъпалата. — Ако между тях има хора от охраната...

— Тогава стреляш! Ей, янки, помниш как се прави това, нали? — Чейс му хвърли саркастична усмивка, преди да се прикрие зад бюрото, вперил очи в стълбището и централния коридор, докато служителите бързаха да се изнесат. Учени, лаборанти...

И охранители! Блъскаха се сред тълпата, дулата на автоматите им стърчаха... Той изстреля три куршума, като умишлено се целеше

високо, преди да приклекне. Хората се развикаха. Изстрелите отекнаха в лобито, скъпият мраморен плот на рецепцията се разтроши на хиляди парченца.

Още изстрели и дълбок тътен от отговора на Старкман и хората му. Още писъци; стрелбата спря. Чейс надникна иззад бюрото и с облекчение установи, че няма убити и ранени цивилни.

Той се ухили.

— Всички въвн! Джейсън, вземи момчетата си и сложете още взривове на носещите колони в автомобилния паркинг — трябва да изравним това място със земята!

— Ами ти? — попита Старкман.

Чейс кимна към централния коридор.

— Фрост сигурно държи главния си коз в забранената за достъп зона — трябва да сринем склона и да се уверим, че наистина сме го запечатали вътре!

— Звучи ми добре. Ще те прикривам. Аристидис, Лайм, с мен — останалите зареждате взривовете в подземиято и бързо излизате!

Чейс огледа коридора.

— Хайде! — Той изтича и останалите го последваха.

— Бързо, бързо, бързо! — викаше Старкман на тълпящите се на изхода хора. — Сега компанията е в наши ръце. — В този момент Чейс забеляза двама униформени в бронежилетки, които напредваха към тях, целейки се...

Той се хвърли настрани в мига, в който над главата му полетяха куршуми.

— По дяволите! — изруга Чейс. Цивилните продължаваха да се мъкнат безпомощно по коридора, блокирайки целта му, а гардовете не си даваха труда да предотвратяват нещастни случаи.

На няколко метра от него върху рамото на една жена зейна кървава рана и тя падна.

Нямаше избор.

Той вдигна автомата си и стреля в охранителния пункт, като се опитваше да не улучи някой от паникьосаните цивилни. Гардовете приклекнаха.

— Прикривай ме! — извика Чейс. Един мъж изтича покрай него, но той го дръпна и посочи ранената жена: — Изведи я от тук! — Ужасен, мъжът кимна, но се подчини и повлече жената по коридора.

Стрелбата зад него идваше от три оръжия, после единият презареди. Хората на Фрост можеше да го приемат като възможност да наскочат и да отговорят на огъня. Като по знак един от мъжете изскочи иззад щанда с готова картучница...

Колкото да излети назад към стената в пръски от кръв, когато Чейс изпразни магазина си в него.

Чейс приклепна, но магазинът му падна още преди той да залегне на лъскавия под.

Вторият охранител скочи.

На Чейс му бяха необходими най-малко три секунди, за да презареди...

Онзи го видя и насочи дулото към него... но един отделен изстрел в челото му от автомата на Старкман — и главата му отхвъркна назад.

Чейс зареди.

— Добър изстрел — промърмори той.

— Да, много добър — потвърди друг глас.

Чейс се завъртя.

Фрост!

Той стреля срещу фигурата от другата страна на прозрачната врата едновременно със Старкман, и върху нея се изсипа истинска огнена градушка.

Туп-туп-туп-туп...

Сплесканите куршуми падаха безсилно на пода до вратата. Армираната с алуминий стъклена броня не беше дори одраскана.

— Кучи син! — промърмори Старкман.

Фрост пристъпи напред. Гласът му излизаше от говорител.

— Господин Чейс. Трябва да призная, че съм изненадан да ви видя.

— Дължите ми заплата — каза Чейс, търсейки безуспешно начин да отвори вратата. Може би имаше как да се мине през охранителния пункт...

— Не си правете труда — рече Фрост. — Тази секция от лабораторията е изцяло запечатана. Няма как да влезете.

— Ние може и да не успеем да влезем вътре, но аз съм дяволски сигурен, че вие няма да излезете навън — обади се Старкман. Той отвори една от раниците, прикрепени за колана му и извади

съдържанието ѝ. — CL-20. Един килограм. Ще изравним това място със земята точно както вие се опитахте да сторите с нас в Тибет.

Фрост само се усмихна.

— Желая ви късмет. — Обърна се и се отдалечи.

— Фрост! — извика Чейс. — Къде е Нина?

Норвежецът спря и го изгледа.

— Д-р Уайлд е с дъщеря ми. Кари настоя да я оставя жива — надява се да я убеди да види причина и да се присъедини към нас, преди вирусът, който ще разчисти света от такива като вас, да бъде пуснат.

— И кога ще стане това?

— Щом самолетът им се издигне на трийсет хиляди стъпки. — Чейс и Старкман размениха шокирани погледи. — Да, то вече се случва. Доста закъсняхте, господин Старкман. Куобрас не успя да ме спре, както впрочем и вие. Може би искате да помислите над това, преди да умрете. Което е без значение по отношение на онова, което ще се случи през следващите двайсет и четири часа. — Той отново се усмихна. — Сбогом, господа. — След което се отдалечи. Втората серия врати хлопна решително зад него.

Старкман гневно изстреля още един откос във вратата, която си остана невредима.

— Мамка му!

— Ако има нещо, което да мразя — промърмори Чейс, — то е самодоволен мръсник.

— Мислиш, че лъже? Имам предвид, за вируса?

— Ако самолетът не е излетял, все още имаме шанс. Но ако го е направил, сме прецакани, както и останалия свят. Във всеки случай... — Той извади взрива. — Ще направим онова, за което сме дошли — ще пратим това място по дяволите.

Мерцедесът спря под масивното крило на Еърбъс А380. Огромният товарен самолет чакаше на рампата извън хангара си с изключени двигатели. Кари побутна Нина нагоре по стъпалата — двете бяха съпроводжани от двама гарда.

А380 имаше три палуби; в един голям пътнически модел централният етаж, в който се влиза, би трябвало да е по-ниският от

двете пътнически нива, но всичките три етажа на пещерообразната товарна версия бяха проектирани за карго контейнери. Двете жени влязоха в помещението за екипажа. Към багажното водеше една врата отзад. Нина погледна през нея. Една трета от лишеното от прозорци пространство бе пълна.

А някъде между контейнерите се намиреше вирусът, който очакваше да бъде пуснат...

Към горните етажи се катереше стръмна стълба. Кари побутна Нина нататък. Но това не бе поредното огромно пространство за товари, а изненадващо луксозна кабина.

— Баща ми обзаведе частен офис — обясни Кари. Тя откопча белезниците на Нина. — Заповядай, седни.

Нина неохотно се отпусна и се огледа. От двете страни на кабината се редяха люкове, а на задната стена имаше врата, която вероятно извеждаше по-нагоре. Върху Г-образното бюро се мъдреха компютърен монитор и чифт вградени телефони.

Кари седна на кожения диван и впери поглед в нея. Двамата гардове не се изкачиха с тях по стъпалата, останаха в залата долу. Нина се запита дали е в състояние да надвие Кари преди излитането на самолета, но отхвърли идеята още преди да е добила определена форма. Нямаше начин да победи норвежката при евентуална борба.

— Нина, не очаквам да се съгласиш с едно изцракане на пръсти. Знаем колко ти е трудно да го възприемеш. Но трябва да го направиш — то така или иначе ще стане.

— Заблуждаваш се! Не, ти си луда! Наистина ли сериозно допускаш, че някога отново мога да се съглася да правя нещо заедно с теб?

Кари изглеждаше учудена.

— Моля те, Нина, недей така! Не разбираш ли? Ти си една от нас! Ти си истинска атлантка, принадлежиш към най-добрата част от човечеството! Заслужаваш да си една от господарките на света! — Тя стана и прекоси кабината. За миг Нина си помисли, че се кани да я удари отново, но вместо това норвежката приклепна пред нея. — Не искам да те убия, не искам! Само кажи, че си променила мнението си — дори не е нужно да ми казваш истината! Когато всичко се промени, знам, че ще приемеш нещата, ще осъзнаеш, че сме прави. Но трябва да го произнесеш, ако искаш да останеш жива.

— И си готова да ме убиеш, въпреки че съм една от най-добрите в света? — презрително попита Нина.

— Не мога да не се подчиня на баща си. — Кари се опита да протегне ръце към нея, но тя я отблъсна. — Само една дума, това е всичко, за което те моля. Излъжи! Моля те, не ме интересува какво в действителност мислиш!

— Няма шанс — отвърна Нина.

Ниският шум на двигателите се усили. Лампичките затрептяха, А380 излезе от неподвижността си и тръгна по пистата.

— Първата партида от вируса ще бъде пусната петнайсет минути след излитането — каза Кари, връщайки се отново на дивана. — Това е времето, с което разполагаш да промениш решението си. Нина, моля те. Не ме карай да те убивам.

Нина се обърна да погледне през люковете пейзажа отвъд фиорда, изпълнена с безнадеждност.

Чейс чуваше, че отвън се стреля спорадично. Старкман и придружителите му тичаха към изхода. Автоматът бе в ръцете му, но нямаше да разполага с време да се цели в никого, когато се появи навън. Единственото, което сега имаше значение, бе да се отдалечат колкото е възможно по-бързо от биологичната лабораторията.

Последните цивилни се измъкнаха на открито, два бели джипа Гранд Чероки бяха блокирали пътя шестстотин метра по-нататък. Зад тях бяха заели позицията униформените гардове между разхвърляните около тях трупове.

А отвъд фиорда по пистата тръгна бавно един блестящ товарен А380.

Вирусът беше на борда — може би все още имаше шанс планът на Фрост да бъде осуетен.

Нина със сигурност също се намираше на борда.

Не разполагаше с време да мисли за това. Гардовете зад джиповете бяха забелязали, че излизат и бързо откриха огън. В отговор Чейс също стреля, макар да знаеше, че шансовете да улучи някого, докато тича, са равни на нула; по-важно бе да ги извади за достатъчно дълго от равновесие, за да излезе спокойно.

Един куршум се заби в бедрото на Лайм и той падна на земята. Всяка тренирана клетка на Чейс му нашепваше да се върне и да го издърпа на безопасно място, но в този случай безопасно място не съществуваше.

Взривът щеше да избухне всеки миг...

В един момент Нина гледаше вцепенено лабораторията в далечината. В следващия комплексът се разпадна, разрушен от многократни експлозии, които изпратиха тонове отломки във всички посоки. Кълбящ се прах, наподобяващ гъба след ядрен взрив, се надигна в небето.

— Исусе!

Кари се изправи и бързо се приближи до люковете.

— Боже мой!

— Последният стожер отиде по дяволите — произнесе Нина триумфално. — Хората на Куобрас все пак успяха.

След това изведнъж ѝ просветна. Това не правеше нещата по-различни.

Вирусът се намираще извън лабораторията, в самолета, и след петнайсет минути щеше да бъде пуснат. Братството бе ударило погрешната мишена!

Чейс се олюля, ушите му писнаха. Сложи ръка над очите си да се прикрие от летящите отломки и се огледа.

В него не се целеше вече никой. Двата джипа, преобърнати от ударната вълна, лежаха встрани, премазвайки хората зад тях.

Биолабораторията бе заличена почти напълно. Останалите няколко секции бяха неузнаваеми, стените стърчаха килнати на една страна като счупени зъби.

Чейс присви очи пред облака бетонен прах, опитвайки се да определи до каква степен е пострадала подземната зона.

Но скоро нямаше да може да го направи. Установи, че откритата част от офиса на Фрост върху хълма е почти непокътната. Макар надупчена и пропукана, фасадата беше цяла — и дори прозорците бяха

устояли на взрива, очевидно изработени от същото прозрачно армирано стъкло, както и вратите в преддверието на лабораторията.

Което означаваше, че Фрост и вирусът също са оцелели.

Вирусът...

— По дяволите! — Той погледна отгатак фиорда. Товарният самолет продължаваше да се търкаля към източния край на пистата. След като стигнеше там, щеше да завие и да ускори надолу по дългата бетонна ивица, да излети и да поеме успоредно на брега, където да се освободи от смъртоносния си товар.

Старкман простена наблизко. Аристидис лежеше на няколко крачки зад него с отворени мъртви очи. Чейс хукна и се наведе над американеца.

— Хайде! Вирусът е в самолета — все още можем да го спрем!

— Готви се за излитане, Еди. — Старкман изтри мръсотията от лицето си и посочи моста, който се виеше над фиорда. — Не можем да стигнем навреме.

Чейс посочи към къщата.

— Знам къде да намеря най-бързата кола...

Мониторът на бюрото оживя, хвърляйки отблясък върху разтревоженото лице на Кари.

— Госпожице Фрост — произнесе женски глас, — баща ви е на видеовръзката.

— О, слава богу! — възкликна норвежката. — Боях се, че си мъртъв!

Гласът на Фрост долетя от говорителите:

— Добре съм. Ограничената за достъп зона е почти непокътната.

— Хората на Куобрас ли бяха? Видях да скачат парашутисти.

— Бяха Старкман... и Едуард Чейс.

Кари изглеждаше смаяна.

— Какво? Но ти каза, че Куобрас го е...

— Еди! — Нина скочи и изтича до бюрото. — Искате да кажете, че е жив? Какво е станало, той добре ли е?

— Може би ще напомниш на д-р Уайлд, че не си помага в никакъв случай като звучи толкова щастлива от този факт — произнесе Фрост кисело. — Чейс работеше със Старкман против нас.

Кари се намръщи срещу екрана.

— Излъгал си ме! Ако си знаел, че не е мъртъв...

— Това е без значение — прекъсна я Фрост. — Важното е, че не успяха. В ограничената за достъп зона продължават да се отглеждат вирусни култури, а Шенк изпрати охранителни отряди да се уверят, че онези двамата няма да преминат моста и да атакуват самолета ви. Според мен Чейс и Старкман вече са мъртви — или скоро ще са мъртви.

— Хубави возила — каза Старкман впечатлен. Двамата с Чейс стояха в гаража зад къщата пред колекцията на Кари от автомобили и мотоциклети. — Кое е най-бързото? Ламборгини? Макларън?

Чейс отвори чекмеджето с ключовете на колите.

— Не, трябва ни кабрио — Ферари. — Той посочи към яркочервения „Спайдър“ F430 докато търсеше ключа.

— Кабрио? Но защо?

— Защото ще се наложи да стрелям от него. По пътя за натам ще има силна охрана — ще ни попречат да минем по моста! — Той хвърли ключовете на Старкман. — Хайде! Ти шофираш!

— Какво си намислил, по дяволите? — попита Старкман, докато Чейс се настаняваше на пасажерската седалка.

— Не знам, ще го мисля докато се движим натам.

— Вечният умник, а? — Старкман се вмъкна в купето, намести се на шофьорското място и пхна ключа. Двигателят изръмжа почти по животински. — Искаш да свалиш самолета?

— *Не искам да го свалям — Нина е на борда!* Добре, потегляй!

Ферарито излетя от гаража с писък на гуми, когато Старкман настъпи газта.

— Господи! Прекалено е чувствително! — Той намали и се насочи към главната врата, която се отвори автоматично при приближаването им. — Ще се опиташ да я спасиш? Какво смяташ да правиш, да скочиш на самолета, докато той излита?

— Ако се наложи! — Чейс погледна принадлежностите на гърба на Старкман. — Дай ми газовия пистолет с куката.

— Ти си се побъркал! — възрази Старкман. Но все пак му подаде механизма.

Вратата се вдигна достатъчно и ниското Ферари се плъзна отдолу. Старкман скочи на педала за газта и двигателят нададе вой. Колата се изстреля напред като куршум.

— Невероятно е!

— Винаги съм искал такова! — Чейс провери зареждането на автомата и погледна напред. Шосето от къщата криволичеше надолу по хълма до сливането си с пътя, който водеше към моста — блокиран от други два джипа Гранд Чероки. Зад тях, почти на средата на моста, стоеше сребърно БМВ Х5.

Старкман посочи; по-голямата част от охраната на Фрост се бе привела зад джиповете.

— Не ми е приятно да ти го кажа, но Ферарито не е бронирано!

— Нито пък джиповете! Готов ли си? — Колата им взе последния завой.

— Както винаги! — Старкман държеше взрива в лявата ръка, а шофираше с дясната. Ферарито се насочи напред, точно срещу импровизираната блокада...

— *Огън!*

Чейс откри огън, когато Ферарито ускори, целейки се в десния джип на височината на прозореца. Старкман протегна ръка навън и унищожи другия, празните гилзи отхвъркнаха от предното стъкло.

Джипът потрепери под яростната атака, стъклата експлодираха и куршуми надупчиха металните панели. Чейс видя един мъж да пада. Не очакваше да избие цялата охрана — просто се налагаше да ги възпре, докато колата премине.

— Изкачи се на тротоара! — изкрещя той.

— Какво?

— Тротоара, *тротоара!* — Джиновете бяха блокирали двулентовия път, но отдясно имаше тротоар за пешеходци.

— Няма да се поберем!

— Ще се поберем! — Не че имаха избор — при един сблъсък между една лека италианска спортна кола и двутонен американски джип нямаше никакво съмнение кой ще оцелее.

Старкман отби Ферарито вдясно и двамата продължиха да обстрелват джиповете. Автоматът на Чейс беше вече празен, а охраната на Фрост не спираше да ги обстрелва.

— Мамка му! — извика Старкман. — Няма да се поберем!

— Просто карай! — изкрещя Чейс и се хвана здраво, когато автомобилът им удари бордюра. Предният спойлер се разби при удара — след това нископрофилните гуми се блъснаха в безпощадния бетон с трясък, който отекна в гърба му като удар с чук.

Дясната врата изпищя срещу перилата на моста, докато предното крило откъм Старкман удари задницата на джипа и се смачка като станиол. Двете странични огледала се разбиха, обсипвайки двамата мъже в купето със стъклени парченца.

— Наведи се! — извика Чейс, когато Старкман върна колата отново на пътя. Последваха ги още куршуми и те се свиха в седалките си.

Старкман отново увеличи скоростта.

— Добър избор на кола! — опита се той да надвие воя на вятъра. Предното стъкло потрепери.

Старкман се сгърчи — яркочервена кръв изригна в гърдите му, назъбената дупка разцъфна точно под бронираната му жилетка. Тонът на двигателя рязко спадна, когато кракът му се хлъзна от педала за газта. Ферарито продължи по инерция, бързо губейки скорост.

— Исусе! — извика Чейс. Той стисна волана, опитвайки се да предпази колата от сблъсък с паркираното БМВ отпред.

Отстрани, с блестящо оръжие в ръцете, стоеше човек, който Чейс мигновено разпозна. Шенк.

Позна и оръжието. Началникът на охраната на Фрост току-що бе прострелял Старкман с „Уилди“.

С неговия „Уилди“.

Чейс вдигна автомата си, спомняйки си прекалено късно, че трябва да го зареди. Шенк насочи дългото сребристо дуло към него...

Той пушна волана и се хвърли с цялата си тежест към вратата. Характерният бумтеж го застигна в момента, когато един патрон от „Магнум“ направи дупка колкото юмрук в гърба на седалката му. Той падна тежко на земята и се претърколи.

Втори бумтеж. Във въздуха излетя парче асфалт на няколко сантиметра от краката му. Той отново се претърколи и неудобната форма на кабелното оръжие се заби в гърба му. Чу се хрущане на метал, когато забавеното Ферари задра отстрани в джипа и спря. Двигателят изхърка. Шенк скочи отново и се прикри зад БМВ-то.

Чейс приклепна зад Ферарито, за да зареди автомата си.

По дяволите!

Нещо не беше наред. Отвореният край на пълнителя беше изкривен, с извита форма. Беше го смачкал, когато се претърколи на пътя. И сега не влизаше.

Той хвърли безполезния магазин, вместо това стисна автомата и го вдигна на височината на лакътя си, когато Шенк се показа с готов в ръката „Уилди“.

Изстрелът на немеца не попадна в целта, защото Чейс се изви и го удари с приклада си. Шенк простена и се олюля, размахвайки ръце.

Чейс го блъсна върху перилата, като се опитваше да го събори долу.

Но мъжът бе прекалено едър дори за него. Той осъзна опасността, в която се намира и прегъна колене, премествайки центъра на тежестта под горния край на перилата. Замахна и с ръкохватката на пистолета удари Чейс по врата, причинявайки му безумна болка. Той падна със замаяна глава и погледна нагоре.

Огромният пистолет бе насочен право в лицето му. Зад него Шенк дойде на фокус. Хилеше се...

Бам!

Чейс трепна.

Но изстрелът не бе произведен от „Уилди“, а от автомата на Старкман: последният патрон в магазина му направи кървава дупка в дясното рамо на Шенк. Шенк изпусна оръжието и се наклони срещу перилата.

Чейс грабна пистолета и го подхвърли:

— Струва ми се, че това нещо тук е мое.

Той стреля. Уцели Шенк в дясното око, главата му отхвъркна назад от удара и той се прекатури през перилата, падайки от стотици метри височина в ледената вода долу.

Стиснал главата си, Чейс се заклатушка към Ферарито. Старкман се бе свлякъл до вратата и от устата му излизаха кървави мехурчета. За секунда Чейс си помисли, че е мъртъв, но окото на американеца потрепна и той погледна към него.

— Обзалагам се, че си доволен задето не си ме убил, прав ли съм? — произнесе Старкман със слаб глас. Той се надигна, но се

строполи отново. — Хайде, трябва да хванеш самолета...

Чейс отвори вратата, за да го повдигне на пасажерската седалка, но Старкман поклати глава:

— Остави ме... С мен е свършено, пък и компанията вече идва...
— Той погледна в посоката, от която бяха дошли. Един от джиповете вече ги гонеше, освен това от сградите на корпорацията бяха излезли още коли и напредваха по пътя. — Аз ще ги спра...

— С какво?

Старкман успя да изобрази полуусмивка и вдигна парче от взрива — таймерът вече тиктакаше.

— Само гледай да се ометеш от моста за дващест секунди — изхриптя той и с последни сили се дръпна от Ферарито, за да легне на пътя. — Бой до край, Еди...

— Бой до край — повтори Чейс, когато се качи в колата и запали двигателя. Макар и силно очукано, Ферарито заработи безотказно. Той го форсира и се отдалечи от БМВ-то.

Возенето в пасажерската седалка не можеше дори отдалечено да се сравни с преживяването да контролираш 483-те конски сили. Ускорението бе толкова жестоко, че напомняше излитане на реактивен самолет.

Премина на трета и стигна сто и трийсет километра в час.

В огледалото видя, че джипа почти е стигнал до Старкман, а останалите коли започваха да се изсипват на моста.

Другият край на моста бързо се приближаваше, но той можеше само да предполага колко време му остава преди експлозивът да избухне. Щеше да стане всеки момент.

Сто и шейсет километра в час и натискане на газта, но го деляха няколко секунди от твърда почва...

Образът в огледалото изчезна в облак светлина. Миг по-късно се чу силен пукот, непосредствено последван от по-нисък, по-зловещ грохот.

Равната повърхност на моста внезапно се наклони...

Мостът рухваше!

Бомбата на Старкман бе взривила центъра на извитата арка, двете половини на структурата се забиха в реката отдолу. Единственото, което Чейс можеше да направи, бе да държи десния си

крак притиснат към пода и да се надява, че Ферарито ще достигне отсрещния край, преди цялото нещо да се срине под него.

— О, по дяволите...

Всичко се наклони и пътят отдолу се разпадна...

Ферарито излетя от края на срутвация се във фиорда мост и се блъсна в твърдия бряг. Ауспусите се откъснаха при удара, тонът на двигателя се превърна в грубо, накъсано стържене.

Чейс се бореше да задържи колата под контрол, но тя се завъртя. Наби спирачките. Ферарито се разтресе от ударите на антиблокиращата система, но се плъзна встрани, гумите се напрегнаха изкривени, заплашвайки да се спукат.

Той се подпря с опънали ръце върху волана. Колата се извъртя и полетя заднишком срещу една стена.

Дръпване на крака от спирачката и ускоряване...

... Ляв волан и спирачка!

С писък на изтерзана гума Ферарито спря в облак от задушлив пушек на крачка от стената на летището. Чейс се закашля. През разбитото предно стъкло видя друг облак, призрачна линия от прах, маркираща мястото, където до преди малко бе мостът. Охраната, която го преследваше, бе изчезнала в реката заедно с шефовете си.

И със Старкман.

Чейс спря и отправи мълчалива благодарност към бившия си партньор.

После се обърна към пистата. Оттук виждаше тромавия бял силует на А380 на тъмния фон на околните хълмове, готов да направи завой.

И да излети.

Той включи сплесканото Ферари на скорост и отлепи със скърцане на гуми.

[1] Игра на думи — на английски „фрост“ означава скреж. — Б.пр. ↑

[2] Преносим зенитноракетен комплекс с инфрачервено насочване, с обсег 4800 м. Разработен в САЩ, на въоръжение от 1981 г. — Б.пр. ↑

29.

Товарният самолет забави, когато приближи края на пистата за отвеждане на мястото за излитане, подготвяйки се за широк полуоборот по дългата два километра писта.

Чейс държеше очите си приковани в самолета и увеличаваше скоростта на Ферарито. Бърснещият вятър го принуждаваше да присвива очи, очите му сълзяха, но всичко, което трябваше да направи, бе да продължава по права линия напред.

Никога не се бе качвал на А380, не знаеше почти нищо за вътрешното му разпределение освен това, че е на две нива. Но онова бе пътническа версия — а този тук бе товарен, което означаваше, че е различен.

Щеше да импровизира, когато се качи на борда. Опитът да попречи на излитането с Ферарито бе като да се опита да спре танк с картонена кутия.

А не можеше да се опита да го спре, като стреля — съществуваше прекалено голям риск да убие Нина, ако отвътре откриеха огън или в резултат на това се блъснаха.

Той стигна до сто и четиридесет, почти не виждаше скоростта от насълзените си очи. Самолетът представляваше размазано бяло петно в момента, когато завиваше.

Каквото и да правеше, трябваше да мисли бързо...

— Госпожице Фрост! — прозвуча гласът на пилота по интеркома. — На пистата има кола!

Кари отиде до вратата на кабината и погледна надолу.

— Какво? — ахна тя. Нина също се приближи. Тя видя простиращата се напред писта и носещото се право към тях яркочервено Ферари кабрио!

Колата напредваше с невероятна скорост, единственият ѝ пътник придоби форма. Дори от разстояние, тя позна голата глава зад волана в

мига, в който я видя.

— О, господи! Това е Еди!

Кари изглеждаше шокирана, но само след миг се съвзе и се обърна към интеркома.

— Кари Фрост е. Не излитайте при никакви обстоятелства, преди да унищожите колата на пистата! Онова, което той се опитва да направи, е да улучи този самолет във въздуха. Това е заповед! — Тя се обърна към прозореца. — Какво прави той, по дяволите?

— Опитва се да те спре — отвърна Нина.

Кари стисна челюсти и изражението ѝ стана твърдо.

— Няма да успее.

Тя отиде до стъпалата и извика към охраната долу:

— Вземете оръжията си и отворете страничните люкове! Някой се опитва да попречи на излитането ни...

Нина осъзна, че Кари е с гръб към нея и се държи единствено за парапета.

Дори не разполагаше с време да обмисли идеята. Вместо това действа чисто инстинктивно като блъсна норвежката с две ръце.

Изненадана, Кари не успя да се задържи и падна. Тя изкрещя, когато се прекатури надолу по металните стъпала, удряйки крайниците си в твърдите ръбове, докато накрая се озова долу кървяща и замаяна.

Нина я гледаше почти в шок, ужасена от онова, което бе сторила.

Трябваше да бяга!

Тя изтича към вратата на гърба на кабината, като се молеше да не е заключена. Не беше. Премина бързо и се озова вътре в горното товарно отделение, сводест тунел от голи метални ребра, пълен с редица тракащи контейнери. Огромно количество бели лампи, разположени по тавана, осигуряваха почти призрачно осветление.

На вратата нямаше ключ. Тя бързо се огледа, търсейки как да се прикрие.

Най-близкият контейнер се намираще само на няколко крачки, прихванат с дебели ремъци, прикрепени за пода. Тя дръпна онова, което сметна, че е лостът за освобождаване. С шумно изщракване ремъкът се отпусна. Премести го зад една метална греда в стената, преди да се опита да го завърже около дръжката на вратата и го дръпна силно. Не че щеше да попречи на отварянето на вратата, но щеше да е твърде трудно, за когото и да е да се промъкне през тясната пролука.

Вирусът...

За да може да бъде пуснат по време на летене, вирусът трябваше да е поставен някъде близо до външната обшивка на Еърбъса. Ако успееше да открие контейнера, може би имаше начин да попречи на хвърлянето му.

Дочу шумни стъпки откъм кабината: някой се изкачваше по стъпалата.

Нина изтича навътре.

Самолетът беше готов да направи завоя, а Чейс се намираще почти в края пистата. Той изтри очите си, като се опитваше да държи на фокус огромната машина. Под фюзелажа имаше пет колесника: един на носа и други четири, върху които се разпределяше цялата тежест на Еърбъса.

Ако успееше да се хване за колесника, след прибирането му в търбуха на самолета би трябвало да открие някакъв люк за достъп, през който да проникне във вътрешността.

Може би има люк... — напомни си той.

Трябваше да се възползва от шанса. Сега или никога. Четирите ревящи двигателя на самолета се завъртяха на завоя.

Гумите на Ферарито отново изпищяха, когато той рязко сви на една страна. Не за да се махне от пътя на самолета, а за да направи колкото се може по-остър завой, без да губи скорост, подготвяйки се да влезе под самолета.

На пасажерската седалка до него лежеше газовият пистолет с куката.

Имаше право само на един опит — ако пропуснеше, по всяка вероятност щеше да умре, когато Ферарито се окажеше хванато във въздушната струя. Ако оцелееше, можеше да се случи така, че скоро след това да е мъртъв, убит или от хората на Фрост, или от вируса.

Дори и да успееше, сигурно пак щеше да умре. Но така или иначе трябваше да опита.

Горещината плисна в лицето му, когато мина под двигателите на лявото крило. Ферарито заплаши да се завърти и той леко отпусна педала на газта — ако направеше грешка сега, нямаше да има шанс да я поправи.

Люкът откъм носа на самолета се отвори. Отвътре се показва насочен към него пистолет — един от хората на Фрост гледаше право към него.

Прибран точно под фюзелажа, Чейс насочи колата напред и се прицели между двете двойки колесници в корема на Еърбъса. Грохотът от двигателите се усили до писък и самолетът започна да ускорява.

За огромните си размери бе застрашително бърз. Нажеженият въздух блъскаше Чейс като ураган, когато Ферарито се оказа под опашката на самолета. Масивният корпус изпълни полезрението му, като огромен чук, готов да се стовари върху него всеки момент.

Намираше се между задните колесници, все още успоредно със самолета — но не за дълго.

Той взе оръжието си.

Сега бе на едно ниво с предните стойки на колесниците, натиснал газта до краен предел, за да държи еднаква скорост с препускащата над него машина. Леко завъртане на волана го приближи още до лявата стойка, четирите гигантски гуми се завъртяха бясно.

Изстрел. Съзнанието му отбеляза опасността, но някак отдалеч — Чейс бе съсредоточен до краен предел върху това, което предстоеше след секунди.

Гумите в момента бяха на по-малко от стъпка от Ферарито.

Когато самолетът се откъсна напред, Чейс прицели котвата към шахтата на колесника.

Един опит...

Огън!

Куката се изстреля и възето изплющя след нея. Влетя в отвора на колесника и се удари във вътрешната стена. Ако паднеше, всичко щеше да бъде изгубено...

Закачи се!

Куката бе пробила металната обвивка.

Надяваше се само да се задържи в продължение на няколко секунди. Натисна копчето, за да върне обратно кабела, после пхна пистолета в центъра на волана, като направи примка с кабела около него. След това пусна волана, засилвайки се напред срещу въздушната струя, движеща се със скорост сто и шейсет километра в час, и задържа кабела, когато той се опъна...

Ферарито се отклони, попадайки под колесниците.

Той изскочи от вратата и започна да се набира нагоре. Първо едната ръка, после другата...

Колелата хвърляха в лицето му прахоляк и пясък. Трябваше да премине само няколко крачки, но въжето вече се опъваше.

Краката му стържеха по настилката на пистата, имаше чувството, че всеки миг ще се изпусне. Кожата на пръстите му се претри до кръв.

Стойката на колесника беше само на една ръка разстояние — още малко да се протегнеше и щеше да е в състояние да се хвърли върху колесника...

Кабелът изпляска. Ферарито занесе странично и се повлече зад самолета като детска играчка. Чейс усети раздрусването и в същия момент куката се разхлаби...

Той потърси отчаяно стойката на колесника, разкъравените му пръсти стиснаха метала точно в мига, когато кабелът се откъсна.

Ферарито излетя встрани и, загубило контрол, се завъртя зад него. Кабелът изплющя и острието на смъртоносната кука мина на сантиметри от лицето му. Той инстинктивно се огледа да го проследи и видя Еърбъса да заорава в спортната кола, размазвайки я мигновено. Във всички посоки полетяха смачкани останки.

Ударът разтърси дори масивния самолет. Чейс се опитваше с всички сили да се държи, ритайки в отчаян опит да намери някаква опора, преди да го сполети същата участ като кабриото.

Обувката му напипа твърд метал и той стъпи. Ако предположението му се окажеше погрешно, ако тук нямаше люк, когато колесниците се върнеха в корема на въздушната машина той щеше да бъде смазан.

Погледна нагоре, но не видя нищо, освен метални стени, сноп кабели и хидравлични тръби.

По дяволите...

Самолетът напусна пистата, писъкът на двигателите стана почти оглушителен. Стойката на колесника започна да се прибира, стъвайки се навътре. Металните ребра на фюзелажа се забиваха в него като остриета, готови да го разкъсат на парчета...

Люк!

Отвор, широк не повече от шейсетина сантиметра, с вдлъбната пръстеновидна дръжка в основата. Хвана дръжката, но тя не помръдна.

Или беше залепнала, защото е съвсем нова, или бе заключена. Молеше се да е първото, натискайки по-силно, и внезапно вратата се отвори. Той се мушна в тесния отвор, тупвайки шумно в мига, когато колесникът издрънча, връщайки се на мястото си зад него. Отворът между стойката и горния край на колелото беше едва няколко сантиметра.

Нивото на светлината спадна рязко при хлопването на люка; шумът на двигателя намалю до глухо бучене. Чейс се огледа. Намираше се в място, което те кара да настръхнеш, високо не повече от метър и нещо, осветено от малки, но ярки крушки. По стените се виеха още кабели, които водеха нагоре към центъра на самолета.

Чейс се изправи и ги последва, като търсеше начин да влезе в товарните отделения.

Нина чу, че някой удря по вратата и забърза надолу към товарното.

Нямаше представа какво има в контейнерите — само това, че никой от тях не е свързан с корпуса на самолета. Като се държеше за обезопасителните ремъци, за да се движи изправена при рязкото излитане на самолета в небето, тя се насочи към задната му част.

Хлопането по вратата се усили. Тя не разполагаше с много време, а освен това имаше още два етажа, които да провери...

Чейс отвори друг люк и се оказа в предното, по-ниско товарно отделение. Долният етаж на самолета бе разделен на две от колесника и той предпочете да тръгне напред, вместо назад, с мисълта, че може да успее да стигне до пилотската кабина и да заплаши пилотите.

Ако вирусът се намираше отзад, той бе прецакан...

Товарното беше пълно, нямаше начин да се промъкне отстрани между алуминиевите контейнери, а между тях и тавана имаше едва трийсетина сантиметра разстояние. Изкатери се на най-близкия и запълзя напред по корем колкото може по-бързо.

Кари се промуши през вратата и влезе. Приклезна зад ремъците, вързани за бравата, след това започна да я оглежда, когато долови движение в отсрещния далечен край.

Тя изтри кръвта от долната си устна, взирайки се в тъмночервеното петно на кожата си за момент.

— О, Нина, искаше ми се да не го беше правила...

После вдигна пистолета и го изпразни след себе си.

В дъното на товарното имаше врата.

Чейс я отвори и откри товарен асансьор отдясно, а до него стълба за нагоре.

Изкачи се по нея. Тя го отведе до един склад, натъпкан от двете страни с дълги рафтове с отделения. Погледна етикетите върху тях — спешна екипировка от различен характер, — след което извади пистолета си и отвори вратата да погледне навън.

Никой не се виждаше. Беше близо до предната част на самолета. Помещението изглежда бе своего рода служебна зона, редица седалки на задната стена близо до една отворена врата, през която видя главния товарен отсек. В другия край се виждаше още една врата.

Това трябва да беше пилотската кабина.

Чейс излезе с насочен пистолет.

Какво трябваше да направи? Да намери Нина. Но Фрост каза, че вирусът ще бъде пуснат, когато самолетът достигне до необходимата височина, а Еърбъсът продължаваше да набира височина, което нямаше да трае дълго.

Той отиде с решителна крачка до пилотската кабина и я отвори. Вторият пилот се обърна, очевидно очаквайки да види някой от членовете на екипажа, след което излая нещо на пилота на норвежки.

Чейс видя оръжието и реагира така, както го бяха научили дългите години тренировка и опит. В тясното пространство на кабината пистолетът му изгърмя така, сякаш стреляше с топ. Куршумът отвори дупка в облегалката на пилотското кресло и мъжът заби лице в един от мониторите. По уредите плисна кръв.

Пилотът се свлече напред мъртъв и ръката му пусна лоста за управление. Самолетът се наклони на една страна, пращайки Чейс

срещу стената. Той успя да запази равновесие и погледна нагоре. Вторият пилот търсеше оръжието си.

Пистолетът на Чейс изгърмя отново.

Двамата мъже от охраната, които се движеха в главното товарно, чуха първия изстрел и разбраха, че става нещо. Но когато вторият изстрел стигна до ушите им, хукнаха към пилотската кабина.

Нина се оказа прикована от един от контейнерите. Хвана се за един ремък и се оттласна нагоре.

Беше сигурна, че е чула изстрел точно преди самолетът да се наклони.

Много характерен изстрел.

— Еди... — прошепна тя; почти не смееше да повярва в тази възможност. Дали бе успял по някакъв начин да се качи на борда?

Самолетът отново се разтресе.

Ако бе на борда, той в момента създаваше както винаги неприятности на някого.

* * *

Чейс се провря между седалките на двамата мъртви мъже. Ултрамодерни системи бяха заменили традиционните тежки лостове за управление с много по-малки.

— За какво е това тъпо нещо, по дяволите? — измърмори той, обръщайки се реторично към пилота.

Успя да хване лоста и да го натисне на една страна. За негово огромно облекчение, наклонът на самолета започна да се изправя.

Отново го натисна — нямаше представа какво трябва да прави после. Не знаеше как се управлява самолет, още повече пък толкова огромно чудовище като този Еърбъс.

— Мамка му! — Той погледна отчаяно към контролното табло. Единственото нещо, което можеше да идентифицира, бе неестественият хоризонт, който показваше, че самолетът все още е под наклон и се накланя още по-стръмно, отколкото му се харесваше.

Къде, по дяволите, беше автопилотът?

Тук! „Включване на автопилот“, близо до горната част на контролното табло. Той натисна изпъкналия бутон, като пусна неуверено лоста за управление. Записан на лента женски глас съобщи, че автопилотът е активиран и машината плавно се изправи в равновесно положение. Той затърси висотомера. Еърбъсът се намираше на шест хиляди метра, съвсем близо до височината за летене.

Той се надяваше, че каквато и система да е била използвана за пускането на вируса, не е била активирана от таймер.

Кари се изправи. Двата изстрела откъм пилотската кабина можеха да означават само едно — че пилотите са мъртви, и че това е дело на Чейс.

Чейс! Как, по дяволите, се бе озовал на борда?

Не че имаше значение. В момента беше тук и представляваше заплаха.

Дали повече от Нина? Тя претегли опасността. Кутията с вируса бе в контейнера в най-задната част на средното ниво, инсталирана в тръби, които щяха да разпръснат смъртоносния разтвор във въздушната струя от опашката на самолета. Нина би могла да попречи на пускането на механизма.

Но първо трябваше да намери контейнера, а след това да го обезвреди.

Чейс, от друга страна, бе в пилотската кабина. Той бе по-голямата опасност.

Като хвърли един последен поглед, Кари се върна.

Нина огледа контейнерите. Никой от тях не изглеждаше свързан с външната част на самолета.

Което означаваше, че вирусът е на някоя от другите платформи.

Тя се страхуваше, че може да се наложи да се върне до предния склад и да мине покрай преследвачите си, но после забеляза един отвор в задната преграда, който водеше към малко отделение. Провря глава в тясното и с нисък таван помещение. Имаше нещо като големи електрически табла, свързани с дебел сноп проводници на стената.

А на пода се виждаше друг отвор.

Тя се мушна в кабината и запали осветлението. Долу стоеше друг метален контейнер, пред него имаше една платформа, върху която бе привързан голям, лъскав сребърносив мотоциклет. Разпозна го: беше на Кари, онзи, с който норвежката толкова се гордееше.

Тя се спусна на средната платформа.

След като самолетът мина на автопилот, Чейс се дръпна от таблото с надеждата да спечели малко време. Как точно щеше да се върне на земята, след като двамата пилоти бяха мъртви, беше друг въпрос...

Зад гърба му се чува тичащи стъпки и той се хвърли към стената. През вратата на пилотската кабина мерна мъж, който приклепна зад отвесната преграда, изчаквайки партньора му да му осигури прикритие, така че да може да се завърти и да стреля.

Чейс откри пръв огъня. Един куршум от неговия „Уилди“ проби дупка в преградата и очевидно уцели стоящия зад нея мъж.

Един по-малко. Но отвън имаше и други.

В пилотската кабина проехтяха още изстрели, разлетяха се парчета пластмаса и талашит във всички посоки. Вторият гард използва същия номер и стреля през преградата. Чейс се хвърли на платформата в момента, когато куршумите заплющяха по стената на кабината и страничните панели над него.

Видя пистолета на мъртвия мъж на пода в кабината — Зиг Зауер P226. Явно другият имаше същото оръжие, което означаваше, че разполага с петнайсет патрона, тринайсет, от които вече бяха изстреляни, вече четиринайсет...

Петнайсет!

Ако бъркаше в броенето, това щеше да е краят за него.

Той се претърколи с разперени напред ръце, когато се хвърли към отворената врата на кабината. Видя втория от охранителите на Фрост трескаво да зарежда пистолета си...

Пистолетът му проехтя. Мъжът отсреща се срина.

Чейс скочи и затича към задната част на самолета.

На борда беше останала само Кари, освен ако нямаше и други членове на екипажа, за които той не знаеше.

И Нина.

Нина приклепна зад мотоциклета.

Последният изстрел беше от пистолета на Чейс. Коемо може би означаваше, че е последният човек, останал...

— Еди? — извика тя. — Еди!

Чейс напрегна слух. Беше Нина... а може би Кари? Шумът на двигателя му пречеше да определи. Отиде до вратата, но не видя нищо, освен метални контейнери, които светеха на студената светлина.

— Нина! Ти ли си?

Отсреща се показва една глава. Чейс мигновено позна кестенявата коса.

— *Нина!*

Той се затича.

Когато се върна в командната кабина, Кари чу Чейс да стреля. Спря, погледна надолу по стъпалата, за да се увери, че не я причаква от засада, след което се спусна тихо.

С насочен напред пистолет, тя влезе в помещението за екипажа. Нямаше и следа от Чейс, но двамата охранители лежах мъртви на пода. Вратата на пилотската кабина разкриваше мъртвите пилоти.

Можеше да се заключи тук вътре и да възвърне контрола върху самолета. Но дупките в преградната стена й подсказаха, че това би била рискована мисия. Чейс можеше да я застреля през вратата.

Освен това ако се заключеше, щеше да даде възможност на Чейс и Нина да осуетят пускането на вируса...

Тя влезе бързо в кабината, за да провери статуса на самолета. Няколко панела бяха повредени от куршуми, но все пак успя да намери информацията, от която се нуждаеше най-много. Автопилотът бе включен, намираха се на три хиляди и шестстотин метра височина при скорост 320 възела. Фактът, че не се движат по курс и не са стигнали летателна височина, би трябвало вече да е разтревожил Контрола на въздушния трафик, че нещо не е наред, както впрочем и липсата на

комуникация. Ако самолетът не отговори повече от няколко минути, Въздушните сили щяха да бъдат изпратени да ги пресрещнат. По дяволите!

Самолетът трябваше да бъде върнат на земята, преди военните да се намесят. Ако тя го приземеше в Равнсфйорд, в частно летище, тогава събитията на борда можеха да бъдат прикрити, да се каже, че всичко се е дължало на човешка грешка. Щяха да отложат пускането на смъртоносния вирус за по-късно.

Компютрите бяха изправни, а пистата в Равнсфйорд разполагаше с най-модерните навигационни средства; при авария самолетът би могъл да кацне безопасно без никаква човешка намеса.

Коего бе късмет, защото на борда нямаше никой, който да е в състояние да пилотира огромната въздушна машина.

Внезапно плувнала в пот, Кари активира процесите за аварийно кацане.

Чейс мина покрай контейнерите и най-сетне стигна до Нина, която го чакаше до мотоциклета на Кари. Той я прегърна.

— Мили боже, ти си добре!

— Мислех, че си мъртъв! — заплака се Нина.

— Не и аз, скъпа, аз съм неуязвим! — Тя го разцелува. — О, виж ти... А това откъде ми дойде?

— Аз просто... Толкова се радвам, че те виждам! — Усмивката изчезна от лицето ѝ. — Еди, слушай, някъде на самолета има...

— Вирус, знам. Някаква идея къде може да е?

— Не, но предполагам, че е закачен от външната страна. В горния склад няма нищо.

— Както и тук, както и на долната платформа.

— Тогава значи не остават много места за проверяване! Хайде!
— Нина го изблъска към задната част на склада. — Ти проверяваш отляво, аз — отдясно.

Чейс видя няколко контейнера, но в тях нямаше нищо необикновено. Стигна до огромната врата на товарното и спря да провери уредите. Може би ако отвореше вратата — или дори ако я отместеше изцяло, щеше да задейства някаква аларма, някакви програми, които да принудят самолета да се приземи.

— Еди! — Той се огледа и видя Нина да маха с ръка като обезумяла. — Ела тук, намерих го!

Чейс забърза нататък. Нина стоеше до чифт стоманени тръби, които излизаха от последния контейнер и влизаха в задния люк.

— Тук! — каза тя. — Някаква идея как можем да възпрепятстваме пускането на вируса?

Той поклати глава.

— Обикновено, когато работя с експлозиви, взривявам цялата шибана сграда! — На предния панел на контейнера имаше катинар, но няколко удара с ръкохватката на пистолета му го разбиха.

— Мили боже! — възкликна Нина, когато погледна вътре. Онова, което Фрост ѝ бе показал в биологичната лабораторията, я бе накарало да очаква малки колбички с вируса; трите контейнера, които виждаше тук, приличаха повече на цистерни с нефт. — Какво ще правим сега?

— Изключи това нещо. — Чейс посочи към електрическата помпа в основата на едната цистерна. До нея имаше малко контролно табло. Един бутон щеше да отвори клапите, а другият — да изпомпа вируса през тръбите и да го разпръсне във въздуха.

— Ами ако има скрито взривно устройство?

— Защо да има? Те не са очаквали на борда да се появи враг! — Той се прицели в панела.

— Чакай, чакай! — извика Нина. — Не можеш просто да го простреляш! Ами ако стане късо съединение и цялото нещо се взриви?

Чейс я погледна.

— Бих могъл да го демонтирам, но нямаме време! — Той отново насочи оръжието си...

Самолетът се наклони, изваждайки и двамата от равновесие.

— По дяволите! — измърмори Чейс. — Това пък какво беше?

Нина поглед напред.

— Кари. Трябва да е в пилотската кабина! Какво прави?

— Завива — произнесе мрачно Чейс. — Връща ни обратно в Равнсфйорд.

— Но... тя не може да управлява тази машина!

— Не е нужно, компютърът ще направи всичко вместо нея. Виж. — Той извади швейцарския си военен нож и ѝ го подаде. — Тук има отвертка, а също и ножица. Свали панела, а после срежи до една всяка жичка, която видиш!

— Аз съм археолог, а не електротехник! Какво се каниш да правиш?

— Ще се погрижа за скъпата ни приятелка. — Той стисна автомата си и се насочи напред.

Нина огледа ножа, опитвайки се да отвори остриетата.

— По дяволите! — Опита отново, но пак без успех. — Еди, почакай! — Той не я чу. Отчаяна, тя се затича след него.

Чейс стигна до помещението за екипажа и предпазливо надникна вътре. Вратата на пилотската кабина зееше отворена. Кари не се виждаше.

Той вдигна оръжието си и влезе. Двете тела продължаваха да лежат там, където бяха паднали.

Къде беше тя!

Не бе минала покрай него в склада, така че трябваше да е още в предния участък. Това означаваше, че се е качила по стъпалата до горната платформа, че се е скрила в пилотската кабина или че се намира в склада.

Той се придвижи до склада и спря — след което дръпна и отвори вратата, насочвайки пистолета си.

Празно.

Затвори и се облегна, готов да излети зад ъгъла и да се втурне по стъпалата.

Давай!

И там нямаше никого.

Отпусна се... и Кари се метна отгоре, като го удари с двата си крака в лицето.

30.

Чейс залитна назад, очите му се насълзиха от болката в счупения нос, но се опита да запази равновесие.

Последва нов удар. Токът на обувката ѝ този път се заби в гръдния му кош като кирка. Дробовете му останаха без въздух.

Следващ удар, този път в ръката, с която държеше пистолета. Разтърси го агония, когато малкият му пръст се счупи. Пистолетът полетя към пода.

Той замахна с левия си юмрук и главата на Кари се отметна назад, когато я уцели в бузата. Тя извика колкото от болка, толкова и от изненада, и падна от стъпалото със зло изражение.

Чейс осъзна, че в колана на кожените ѝ джинси сигурно имаше пистолет. Не се беше излъгал. В момента, в който тя го извади, той се хвърли върху нея, блъсна я във вратата на склада, изкарвайки дъха от дробовете ѝ...

Пистолетът гръмна.

Изгаряща болка прониза лявото му бедро. Кракът му мигновено се огъна и той залитна на една страна. Куршумът бе преминал през бедрото, избягвайки костта, но панталонът беше мокър от кръв.

Самолетът се носеше към Равнсфйорд.

Кари отвори уста да си поеме дъх.

— Мътните да те вземат, Еди! — изкрещя тя. Димящият пистолет се вдигна, насочен в лицето му...

И си остана така.

Мина една секунда, после втора, пръстът на норвежката стоеше върху спусъка...

— Кари!

На вратата към склада стоеше Нина. Държеше пистолета на Чейс с две ръце и се целеше в нея.

— Свали го — нареди Нина.

Кари я погледна изненадано, но не се подчини.

— Кари, остави оръжието. Остави го на пода!

— Нина, все още имаш време да промениш решението си. — Тонът на норвежката стана почти умолителен. — Все още можеш да останеш с мен!

Нина стисна челюсти.

— Няма да те оставя да убиеш Еди.

— Не мога да му позволя да опропасти плана. — Кари се извърна към него. Очите му се бяха присвили от болка, той притискаше ранения си крак, неспособен да говори. Обърна главата си към Нина, искаше да я накара да стреля. „Това са аматьорски разговори“, искаше му се да ѝ каже, но думите отказваха да излязат от устата му.

— Планът е откачен! — сопна ѝ се Нина. — Баща ти е луд!

Лицето на Кари пламна от гняв.

— Да не си посмяла да говориш така!

— Знаеш, че е вярно, Кари! Знаеш, че греши. За бога, толкова години си спасявала човешки животи по целия свят! Помисли за хората, на които си помогнала! Това нищо ли не означава за теб?

— Трябва да го направя — каза Кари, а лицето ѝ изразяваше обърканост. — Не мога да не се подчиня на баща ми.

— Ти вече го направи! — напомни ѝ Нина. — Когато не му позволи да ме убие! И сега виждам същото: можеше да убиеш Еди, но не го направи. Защото те е грижа за него! Защото той ти е спасявал живота!

— Но той не е един от нас...

— Кари, тук няма „ние“ и „те“ — настоя Нина. — Всички сме хора, човешки същества. Това, че светът има проблеми — винаги е било така!

Кари я погледна, изглеждаше още по-несигурна отпреди.

— Но ние можем да разрешим тези проблеми...

— Като убием милиарди хора?! Това ли е идеята ти за разрешаване на проблеми? — Като продължаваше да държи пистолета, насочен към Кари, Нина пристъпи по-близо. — Кари, познавам те. Можеш да спреш баща ти да направи нещо ужасно. Просто остави оръжието.

Пистолетът на Кари не помръдна.

— Аз... не мога.

— Няма да ти позволя да го убиеш. Нито пък някого другико.

Сега дулото мръдна, Кари се целеше в нея.

— Не искам да те убивам — каза Кари. — Моля те, не ме карай.

— Нина, застреляй я — успя да извика Чейс.

— И аз не искам да те убия, но ще трябва да го сторя. —

Огромният пистолет потрепери в ръката на Нина.

— Ще броя до три, Нина. Моля те, остави го. Едно...

— Застреляй я! — изрева Чейс.

— Две...

— Кари, остави оръжието!

— Три!

Кари стреля.

На толкова късо разстояние не би трябвало да пропусне, но така стана, китката ѝ се извъртя в последния миг преди да стреля. Куршумът прелетя покрай Нина и се заби в задната стена на кабината.

Нина инстинктивно трепна.

И стреля.

Пистолетът подскочи в ръцете ѝ с такава сила, че без малко да го изпусне.

Кари се блъсна във вратата. Ярка кървава роза изби по метала зад нея, когато 45-калибровият куршум мина през тялото ѝ. Тя се плъзна долу и се свлече на платформата до Чейс.

Нина я гледаше в ужас. Пистолетът тупна на пода.

— О, боже... — прошепна тя, неспособна да възприеме какво е направила.

— Нина... — прошепна Кари, по бузата ѝ се стече една сълза. След това очите ѝ се затвориха.

— О, боже! — повтори Нина. — Не исках да...

— Тя искаше да ни убие — напомни ѝ Чейс, като стискаше ранения си крак и се опитваше да седне. — Хайде, имам нужда от помощта ти. — След миг колебание, неспособна да свали очите си от Кари, Нина го повдигна до седнало положение. — Благодаря.

Тя огледа крака му — панталоните му бяха прогизнали от кръв.

— Исусе! Трябва да намерим нещо, с което да го превържем...

— Няма време. Заведи ме до пилотската кабина, трябва да изключа автопилота.

Нина го издърпа нагоре. От устните му се изплъзна стон, когато силна болка прониза целия му крак.

— А после какво? — поиска да знае Нина.

— Трябва да спрем пускането на вируса, след това да се свържем с властите и да ги предупредим какво прави Фрост.

— Ами вирусът в биолобораторията? — попита тя, докато му помагаше да крачи към пилотската кабина. — Докато убеждаваш някого, че се е опитвал да убие милиарди хора, той вече може да е вдигнал друг самолет във въздуха!

Чейс спря.

— Биолобораторията...

— Какво има?

— Аз взривих сградите, но зоната с ограничен достъп е непокътната. Трябва да я разрушим.

— Как? — Чейс отклони очи от нея и се огледа. — О, не... — Нина си спомни ужаса на 11-и септември.

— Петстотин тона самолет и пълен резервоар с гориво ще вдигнат във въздуха това място и ще изпепелят всичко вътре — каза Чейс мрачно.

— Но ние ще умрем! Освен ако... — има ли на борда парашути?

Той поклати глава.

— Няма начин да се измъкнем. Освен... — Изражението му се промени и той се извърна да погледне зад себе си. — Забрави пилотската кабина — помогни ми да отидем в склада, бързо!

Фрост стоеше до прозореца в офиса си и оглеждаше все още димящите руини на биолобораторията отдолу. Зад тях лежеше фиордът и счупените подпори на моста. Чейс и компанията му бяха причинили огромни щети на собствеността му. Местните власти вече му се бяха обадили, за да разберат какво става.

Но нищо от това нямаше значение. Забранената зона беше цяла и въпреки опитите на Чейс да се качи на борда на товарния самолет в момента на излитането му, той не бе успял да я разруши.

— Сър, контролната кула току-що ни информира, че самолетът се връща обратно в Равнсфйорд на автоматичен режим — събщи мъжки глас по говорителя.

— Някакво съобщение от дъщеря ми?

— Все още не. Сър, от Контрол на въздушния трафик искат да знаят какво става.

— Просто им кажи, че имаше малка неизправност и че Еърбъсът се връща като предпазна мярка. — Фрост огледа пистата. — Кога ще кацне?

— След шест минути.

— Дръж ме в течение. — Той прекъсна линията, взирайки се в далечината за първия знак от масивния товарен самолет. Липсата на комуникация бе тревожна, както и използването на автопилот — но фактът, че самолетът се връща му подсказваше, че хората му контролират нещата. Чейс би се опитал да го отвлече нанякъде и да извести норвежките власти.

Щом кацнеше, ситуацията би могла да бъде овладяна.
Самолетът летеше.

— Тези трите, развържи ремъците, с които се вързани — нареди Чейс, посочвайки най-задните контейнери отляво на главния склад.

— Но тогава те ще се разместят при кацането на самолета — отвърна Нина объркана.

— Ще направят нещо повече. Хайде, бързо. — Когато Нина започна да развързва предпазните ремъци. Чейс закуцука към вратата на товарното.

— Какво правиш?

— Ще взривя вратата.

Нина замръзна.

— Ще взривиш какво?

— Трябва да се освободим от тези контейнери по пътя. Виждаш ли този мотоциклет?

Нина се обърна към сребристосиния мотоциклет.

— Да? — Внезапно ѝ светна какво мислеше Чейс. — Не! Не може, ти си луд!

— Това е единственият начин! Ако просто скочим — в момента сме с над сто и шейсет мили в час — няма начин да оцелеем при удара!

— Което е обратно на онова, което ще се случи, ако излетим с мотоциклет при летящ самолет?

— Е, знам, че не е идеалният план! Но е по-добър от това да ни убият, когато кацнем!

— Вече съм съвсем сигурна, че не си с всички си — произнесе нещастно Нина, но продължи да развързва контейнерите от ремъците им.

— Добре — извика той, когато тя развърза последния, — а сега иди до мотоциклета и дръж здраво! — Тя забърза към склада, а Чейс закуцука, като се подпираше с една ръка. С другата натисна първия от двата червено боядисани лоста за взрива.

След това втория...

Пукането на тежките панци на вратата на товарното отделение не можеше да се сравни със свирепия рев на вятъра и шума на двигателя, когато вратата се взриви. В склада се чу писък на ураганен вихър. Самолетът се снижаваше.

Наклониха се. Компютрите вече се опитваха да противодействат на неочакваното движение, но първият контейнер се отмести, движейки се назад върху колелата си, стигна до платформата с ужасяващ метален писък. След което се блъсна в контейнера с вируса и мина през зейналия отвор, за да бъде отнесен от въздушната струя.

Чейс го гледаше как пада. Все още се намираха над морето, но оставаха само няколко минути, преди да се появи сушата.

Товарният самолет се люшна отново, когато автопилотът компенсира промяната в равновесието, причинена от загубата на контейнера. Ново изскърцване на метал върху колелата, странично обръщане — идваше право към него!

Той нямаше къде да отиде, не можеше да дръпне контейнера...

Притисна се в стената. Въздушната струя го улови, отскубна го от пода.

Задната рамка на вратата на товарното раздели полезрението му като острие на нож. Отляво имаше тясна пролука между стената на контейнера с вируса и стената на склада; отдясно — безкрайно небе и сигурна смърт.

Той се блъсна в рамката, прикован за миг от вятъра...

И бе отвян вляво.

Стисна един ремък и се прилепи към свободния, треперещ върху колелата си контейнер, след което падна през вратата. Третият контейнер се намираше точно зад вратата като влаково купе и при

вдигането на носа на Еърбъса нагоре той го блъсна болезнено. Опасният товар се разтресе и спря на по-малко от пет сантиметра от лицето на Чейс. След това вятърът заплющя по гладката му повърхност и го запрати в празното пространство.

Искаше му се да затвори очи, искаше му се всичко това да е само сън, но видя ужасената Нина да се притиска към контейнера до мотоциклета, видя през вратата тъмната линия на хоризонта отпред. Норвежкият бряг.

Чейс се измъкна покрай смазания ъгъл на контейнера с вируса. При всяка крачка усещаше ранения си крак като прободен с метален шип. Продължи напред, използвайки ремъците от дясната страна в редицата товари, за да се добере до Нина.

След като преодоля вратата, вятърът леко утихна. Стигна до Нина и се опита да надвие рева:

— Отвържи го и го запали! — посочи той мотоциклета.

— Ами ако няма гориво?

— Значи сме прецакани! Подготви го — аз трябва да се върна за малко в пилотската кабина.

— За какво?

— Да изключи автопилота! — Чейс стигна с куцукане до склада и влезе в кабината на екипажа. Телата на двамата охранители бяха хвърлени на една страна при маневрите на самолета, а Кари лежеше с лице към пода в основата на стълбите. Той забеляза пистолета си и се опита да се наведе да го вземе. Изгарящата болка в крака го застави да изпъшка и той стисна зъби.

Влезе в пилотската кабина. Както си мислеше, Кари беше задействала всички автоматични аварийни системи. Еърбъсът следваше курс обратно към главната писта на Равнсфйорд, използвайки сигнали от земята за приземяването.

Дори от разстояние пет-шест километра през прозорците се виждаха светлините на пистата. Еърбъсът все още се намираше над Северно море, но бреговата линия бе само на няколко мили, а летището — на пет километра в сушата. Той провери останалите прибори за управление. Самолетът губеше скорост, двигателите забавиха, когато компютрите зададоха леко снижение, опитвайки се да осъществят колкото се може по-лесно кацане.

Чейс пак погледна през прозорците. Ето го фиордът, тъмна извивка в бреговата линия. Струя черен дим маркираше местоположението на биолобораторията...

Неговата чел.

Централната колона на предното стъкло играеше ролята на негов водач в курса на Еърбъса. Точно сега тя бе насочена право в светлините на пистата. Трябваше да изведе самолета няколко градуса надясно...

Погледна висотомера. Осем хиляди стъпки и снижение. Трябваше му по-малка височина. Много по-малка.

Чейс хвана лоста с една ръка, а с другата дезактивира автопилота.

Чу се предупредително бръмчене, но той го игнорира. Вместо това леко натисна лоста надясно, накланяйки самолета. Светлините на пистата бавно се отместиха отляво на машината. Той задържа лоста в това положение, докато стълбът от пушек отиде далеч напред, след това го изправи. Еърбъсът се олюля несигурно, преди да възвърне равновесието си.

Дотук добре. Сега идваше трудната част.

Натисна лоста напред. Носът се наведе, броенето на висотомера внезапно се ускори. Трябваше да преценява всичко на око: при по-голяма височина самолетът щеше да прелети точно над неговата цел; при по-малка щеше да се забие в каменната страна на фиорда...

Спуснаха се под четири хиляди стъпки. Крайбрежната линия бързо приближаваше. Нямаха време.

Натисна лоста още напред и започнаха да се спускат по-стръмно. Чу се аларма.

— Знам, знам — изръмжа той към таблото. Три хиляди стъпки. Провери индикатора за въздушна скорост. Под сто възела.

Прекалено бързо, но в момента не можеше да направи нищо. Ако забавеше прекалено много самолета, той можеше да блокира.

Две хиляди стъпки. Крайбрежната линия ставаше все по-отчетлива. Самолетът продължаваше да е насочен точно в димящите руини на биолобораторията. Той натисна няколко пъти бутона „cancel“, като се молеше да е изтрил всички въведени от Кари команди. Ако машината се опиташе да следва предишното програмиране и

направеше аварийно кацане в Равнсфйорд, всичко отиваше по дяволите.

Хиляда стъпки. Силен звук на аларма изпълни кабината, записан женски глас заговори:

— Предупреждение. Земя. Опасно сближаване. Предупреждение. Земя. Опасно...

— Знам! — Шестстотин стъпки, петстотин...

Той изравни. Хоризонтът се наклони бавно до централна позиция. Четиристотин, триста и седемдесет...

Триста и петдесет. Изравняване. Теренът от южната страна на фиорда бе приблизително на триста стъпки над морското равнище. Той погледна напред. Ако самолетът държеше курс и височина, щеше да мине точно над фиорда и да прелети над останките от биологическата лабораторията, след което да се забие в планините зад нея.

Ако бе пресметнал правилната височина. Ако пък не...

С ръка, застинала в колебание над лоста за управление, активира автопилота, в случай че компютрите се опитат да го издигнат или да го върнат обратно към пистата. Не го направиха. Всички други инструкции бяха изтрети, автопилотът държеше Еърбъса в устойчив курс и скорост.

Той се обърна и стисна крака си, игнорирайки болката. Вече можеше да усети издйническото чувство за кръвозагуба по свистенето в главата, по замайващата слабост, която го дебнеше като глутница чакали, готова да нападне. Не оставаше много време. Куцукайки, мина по стъпалата от пилотската кабина в помещението за екипажа...

И спря ужасен.

Кари я нямаше!

Към вратата на склада водеше кървава следа.

Той извади оръжието си и тръгна към вратата.

— *Нина!*

Мотоциклетът беше освободен от ремъците, подпрян върху стойката си. Ключовете бяха в една пластмасова чанта, вързана за резервоара за гориво. Нина я дръпна и ги извади, сложените вътре документи се разпиляха под напора на вятъра.

Опитът ѝ с мотоциклети бе скромнен, но все пак успя да запали Сузукито. Скалата за гориво обаче показваше стойности близки до „празен“. Тя се обърна да види дали Чейс е свършил в пилотската кабина...

И видя, че Кари се хвърля върху нея.

Двете жени паднаха тежко на пода. Нина се опита да се освободи, но в този момент норвежката заби лакът отстрани в главата ѝ. Зашеметена, тя погледна нападателята си.

Ръцете на Кари се стягаха около шията ѝ. Лицето ѝ беше изкривено от болка и ярост, оградено от оцапана с кръв руса коса.

— Кучка! — изсъска тя. По зъбите ѝ се виждаше кръв. — Дадох ти всичко, а ти ме предаде!

Нина не можеше да диша. Тя дръпна ръцете на Кари, но те бяха като от стомана, не помръднаха. Пръстите ѝ се стегнаха, палците се забиха дълбоко в трахеята на Нина. В очите ѝ се спусна мрак, съскащ шум, който надмогна тътена на вятъра, изпълни ушите ѝ.

Придвижвайки се в склада, Чейс видя, че Кари души Нина, но двете жени бяха вплетени така здраво една в друга, че не можеше да си позволи да стреля...

Нина започна да губи съзнание. Смъртта я чакаше. Единственото, което виждаше, бе лицето на Кари над себе си. Тя направи слабо усилие да отстрани ръцете от шията си...

Пръстите ѝ докоснаха нещо студено и твърдо.

Нещо остро.

Нейният медальон...

С последни сили хвана парчето орейхалк и разцепи с него вътрешността на дясната китка на Кари.

Кари изкрещя, залитна назад и кръвта плисна от разреза. Тя пусна Нина и погледна към ръката си невярващо.

В този момент Нина я удари в лицето и тя падна, претъркулвайки се тежко на платформата.

— Добър удар! — извика Чейс и закуцука към Нина.

— Помислих си, че мога да опитам да правя нещата по твоя начин — рече тя.

— Качвай се на мотоциклета! — Той видя през вратата на товарното бреговата линия да се отдалечава зад тях. Самолетът сега бе

на по-малко от четири километра от биолобораторията и А380 би трябвало да вземе това разстояние за не повече от минута.

Той се покатери на Сузукито, задъхан от болките в раната, а Нина се метна зад него. Лудостта на онова, което правеха, достигна връхната си точка. Почти не съществуваше шанс за оцеляване...

Но дори и най-нищожният шанс е по-добър от нищо. Тя обви ръцете си около него.

— Давай!

Кари се надигна и видя какво възнамеряват да правят.

Чейс запали двигателя. Задното колело се завъртя, шумът от високоефективния двигател се превърна в пронизителен писък, когато мотоциклетът излетя от палето и се понесе към отворената рампа.

Кари хвана Нина, но бе твърде късно.

В момента, когато машината стигна до вратата на товарното, тя се носеше със сто и десет километра в час и продължаваше да ускорява.

Чейс завъртя ръкохватката на газта и те излетяха в отвореното пространство.

Излитането от задната част на самолета бе убило част от скоростта им, но не достатъчно. А бяха над твърда земя и падаха бързо.

Бе сбъркал с преценката на времето и сега щяха да умрат.

— Затвори очи! — извика той на Нина, когато върхът на скалата от северната страна на Равнсфйорд прелетя под тях.

Падаха във фиорда.

Водата се носеше към тях с ужасяваща скорост...

— Скачай!

Кари се върна в пилотската кабина с несигурни крачки, от раните ѝ течеше кръв. Ако можеше да реактивира автопилота, компютрите може би щяха да успеят да върнат самолета на аварийно кацане.

Но когато влезе в кабината, осъзна, че е прекалено късно.

Домът ѝ проблесна от дясната страна. Видя руините на биолобораторията, а право напред бяха планинските склонове и широките прозорци на бащиния ѝ офис.

Тя изкрещя.

Фрост бе парализиран от шок при вида на самолета, който летеше над фиорда и се носеше право към него. Най-после способността му да се движи се възвърна и първият му подтик да избяга потисна всички други мисли, но нямаше къде, нямаше и време...

Чейс ритна със здравия си крак и се хвърли от преобръщания се във въздуха мотоциклет. Нина направи същото и миг по-късно двамата се забиха във водата...

* * *

Еърбъсът се вряза в планинския склон със сто и шестдесет километра в час.

Петстотинте тона метал и самолетно гориво бяха повече, отколкото подсилената забранена зона можеше да издържи. Четирите масивни двигателя се откачиха при удара, разбивайки стените от бетон и стомана като бомби. Зад тях при откъсването на крилата, горивото се възпламени. Вълна от течен огън плисна в комплекса и изпепели всичко, до което се докосна.

Адът стигна до всяко ъгълче. Лабораторията, в която се намираше складиран вирусът, се взриви, пламъците погълнаха всичко и го унищожиха, а най-накрая и последните искрици живот на Джонатан Филби. После сякаш самата планина се сгромоляса, като запечата вируса завинаги под милиони тонове камъни.

Чейс знаеше, че при падане от такава височина водата се усеща твърда като бетон.

Освен ако нещо не разбие преди това повърхността.

Тежкият мотоциклет удари водата, вдигайки пръски във въздуха. Миг по-късно той и Нина го последваха.

С разбита повърхност или не, при падането той имаше чувството, че се е хвърлил от сграда. През тялото му премина тръпка, когато кракът му се огъна. А водата бе студена, почти смразяваща.

Поредна болка, когато удари нещо друго. Не вода, нещо твърдо. Мотоциклетът...

Беше се приземил на една страна, съпротивлението на водата забавяше потъването му. А той бе паднал точно върху него.

Заболя го по-силно, почти му причерня.

Почти. Въпреки агонията, той се опита да се фокусира върху целта си — да остане жив. Беше под водата. Трябваше да плува, да излезе на повърхността, да диша.

Прониза го болката в ранения крак, сега вече напълно безполезен, а другият му крак се бе закачил в мотора.

Както и дрехите. Той ритна, опитваше се да се освободи. Мотоциклетът потъваше и го теглеше към дъното на фиорда като котва.

Въпреки тренираността, започна да го обхваща паника. Започна да се мята бясно, но без успех.

Щеше да потъне!

След всичко, през което беше преминал, след всичко, което бе превъзмогнал, за да оцелее...

Някой го хвана.

Нина!

Чейс усети ръцете ѝ върху крака си, как издърпва джинсите му, а после ризата. Тя се скъса. Мотоциклетът потъна в студената тъмнина, когато Нина заплува с всички сили, влачейки го нагоре.

Той се показва на повърхността и пое дълга, мъчителна глътка студен въздух.

— О, боже! — произнесе задъхано. — Мислех си, че умирам.

— Върнах ти услугата — усмихна му се Нина като плюеше вода и конвулсивно си поемаше дъх. — Направо не мога да повярвам, че го направихме!

— Добре ли си?

— Всичко ме боли, но не мисля, че съм си счупила нещо. Полошо е, че ми е адски студено. Какво стана със самолета?

Чейс се опита да вдигне ръка и да покаже, но беше твърде слаб. Вместо това кимна с глава към фиорда. Плътен, мазен и черен дим се

виеше към небето.

— Приземи се твърдо.

— А вирусът?

— Изгорял е. Заедно с всичко останало.

Нина погледна тъжно към тъмния облак.

— И Кари...

Стигнаха до каменния бряг и тя с мъка издърпа Чейс от водата.

— О, боже — възкликна тя, когато видя крака му. Притисна с ръка раната и се опита да спре кървенето. — Трябва да се доберем до лекар.

— Точно така — каза Чейс през стиснати зъби. — Най-отгоре на тази скала има клиника, в главния офис на компанията. Лошото е, че принадлежеше към сградата, която се взриви. Не мисля, че ще се зарадват да ни видят...

Сякаш в отговор, камъкът до Чейс подскочи внезапно. Пропукването на изстрел от пушка проеча надалеч.

— Не се шегуват! — извика Нина. Тя потърси с очи стрелеца. На отсрещния бряг видя няколко силуета на фона на небето, които сочеха към тях.

Наблизо се заби друг куршум и се разхвърчаха парченца разбит камък.

— Скрый се! — нареди й Чейс.

— Няма да те оставя! — Нина се наведе над него, за да го издърпа.

— Нина, недей!

— Няма да те оставя! — повтори тя, хвана го за раменете и започна да го влечи.

— Ще ни пипнат — простена Чейс. — Те погледнаха към мъжете на скалата, улавяйки проблясък от светлина, отразена от лещите на бинокъл.

Нина се наведе и го хвана още по-здраво, притискайки буза в лицето му.

— Еди...

Нови изстрели — но не от пушките отсреща.

Стрелба от картечница, идваше някъде отгоре. Надолу към тях полетяха камъчета и пясък. Един от мъжете, които до преди малко се целеха в тях, се претърколи и падна от ръба на скалата.

— Какво е това, по дяволите? — учудено прошепна Чейс.

Отговорът дойде секунда по-късно, когато три хеликоптера с цветовете на норвежката армия закръжиха над скалата. Два от тях продължиха през фиорда, докато третият се спусна към водата, обърнат към Нина и Чейс.

— Откъде се появиха? — зяпна Нина.

— Някой трябва да се е обадил на пожарната. Норвежците сигурно искат да знаят на кого да лепнат глобата за неизправни пожарогасители, заради които такава голяма част от собствеността на Кристиан Фрост е прецакана. — От високоговорителя на хеликоптера се чу глас.

— Говориш ли норвежки? — попита Чейс.

— Не разбирам и дума.

— Нито пък аз. — Чейс вдигна с усилие ръце: — По-добре да го направиш и ти. Със сигурност не искаш да те застреля някой скандинавец.

— Всъщност не. — Тя вдигна едната си ръка, докато с другата го поддържаше. Бузата ѝ още бе прилепена към неговата. — Еди?

— Какво?

Тя го целуна.

— Благодаря ти, че ми спаси живота. Отново.

Той отвърна на целувката ѝ.

— Аз ти благодаря, че спаси моя. — Той се ухили с редкозъбата си усмивка.

Нина се усмихна и двамата се целунаха още веднъж.

ЕПИЛОГ

Ню Йорк сити

Нина отвори вратата на апартамента и уморено влезе вътре. Всичко изглеждаше така, както го беше оставила преди няколко седмици.

Тя пусна наръч писма на кухненския плот и напълни чайника. Дори не можеше да си представи какво е станало с продуктите в хладилника след толкова време. Може би трябваше да изхвърли всичко и просто да го зареди отново.

Включи кафеварката, отиде до дивана и се отпусна на него. Апартаментът внезапно ѝ се стори едновременно познат и странен, в съзнанието ѝ изплува забравен спомен.

Едва ли можеше да изрази с думи усещането, че отново си е у дома. След всичко преживяно отново се намираще в Ню Йорк, вкъщи, сякаш нищо не се беше случило.

Само дето не беше истина. Тя беше открила Атлантида — и я беше загубила отново. Имаше написаната човешка история, но не можеше да покаже нищо от нея.

Протегна се и докосна медальона си, поправяйки се мислено. Не можеше да покаже нищо от нея... освен знание и удовлетворение, че човешката история ще продължи. Налудничавият план на Фрост беше спрял, всичките му изследвания за вируса — унищожени. Тя се обърна и погледна през прозореца светлините на Манхатън. Запита се дали милионите, милиарди хора, които той беше планирал да убие, щяха да научат някога колко близо са били до унищожение.

Вероятно не. Първо се намеси норвежкото правителство, после и НАТО, за да стане ясно, че истинската цел на фондация „Фрост“ би трябвало да остане дълбоко засекретена.

Нина се протегна на дивана, докато чакаше кафеварката, след това отиде до кухнята. Взе си една чаша, след това започна да рови за буркана с кафе. Къде ли го беше оставила?

Нещо цопна на плота до чашата и я накара да подскочи. Тя се обърна.

На вратата стоеше Чейс в бойното си кожено яке. Все още изглеждаше като пребит, но беше красив по свой уникален начин. Усмихна се.

— Вземи от тях — каза той и посочи към чаените пакетчета, които току-що бе хвърлил на плота. — Мисля, че ще ти се отразят по-добре от кафето.

— Еди! — Нина бе едновременно щастлива и изненадана. Тя погледна към входната врата. Всички ключалки бяха непокътнати. — Как влезе?

— Имам си мои начини — отвърна той и се ухили по-широко. — Хайде, док... Нина — поправи се бързо той. Дватама се прегърнаха и се целунаха.

— Какво правиш тук? — най-сетне успя да попита тя. — Мислех, че си се върнал в Англия.

— Върнах се. Но ми предложиха нова работа. Всъщност, донякъде съм тук и за това.

Тя вдигна вежди.

— О, няма? Значи не си дошъл само защото искаш да ме видиш? — Гласът ѝ прозвуча полушеговито.

— Не, но това си е дяволски добър бонус! Шегувам се — добави той и отново я прегърна. — Наистина дойдох, за да те видя. Въпросът е, че новата ми работа... това, дали да я приема, или не — зависи от теб.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами сега, когато всички висши чиновници знаят, че Атлантида наистина е съществувала, мислят, че може би има и други древни митове, които също може би са реални. И искат да ги разкрият — и да ги защитят, да са сигурни, че никой като Фрост няма да сложи ръка върху тях. Така че Обединените нации организират международна археологическа агенция за защита, която да се грижи за тях. А човекът, който предлагат да отговаря за това... си ти.

— Аз? — зяпна тя. — Защо аз?

— Защото ти знаеш най-много за Атлантида. Знаеш какво да търсиш. Е — каза той и разпери ръце, — съгласна ли си?

— Каква е твоята част във всичко това?

— Моята? Ами, надявам се да се грижа за това наистина страхотно американско момиче, което спаси живота ми...

— Да ѝ бъдеш телохранител, а? — усмихна се Нина.

— Всъщност, надявам се да правя нещо повече за тялото ѝ, отколкото просто да го охранявам!

— Мисля, че може да се уреди...

Усмивката му се разшири.

— Значи ще приемеш работата?

Тя се усмихна, след това стисна ръката му и го поведе към спалнята.

— Нека идеята да преспи. Атлантида изчака единадесет хиляди години — това може да почака още един ден.

Издание:

Автор: Анди Макдермът

Заглавие: Експедиция Атлантида

Преводач: Диана Райкова

Година на превод: 2009

Език, от който е преведено: английски

Издание: Първо

Издател: „Ергон“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2009

Тип: роман

Печатница: „Инвестпрес АД“

Редактор: Сергей Райков

ISBN: 978-954-962-521-9

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1904>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.